Ztracené Legendy

Díl 2.

Válka o Nakryl

Vavruša Martin

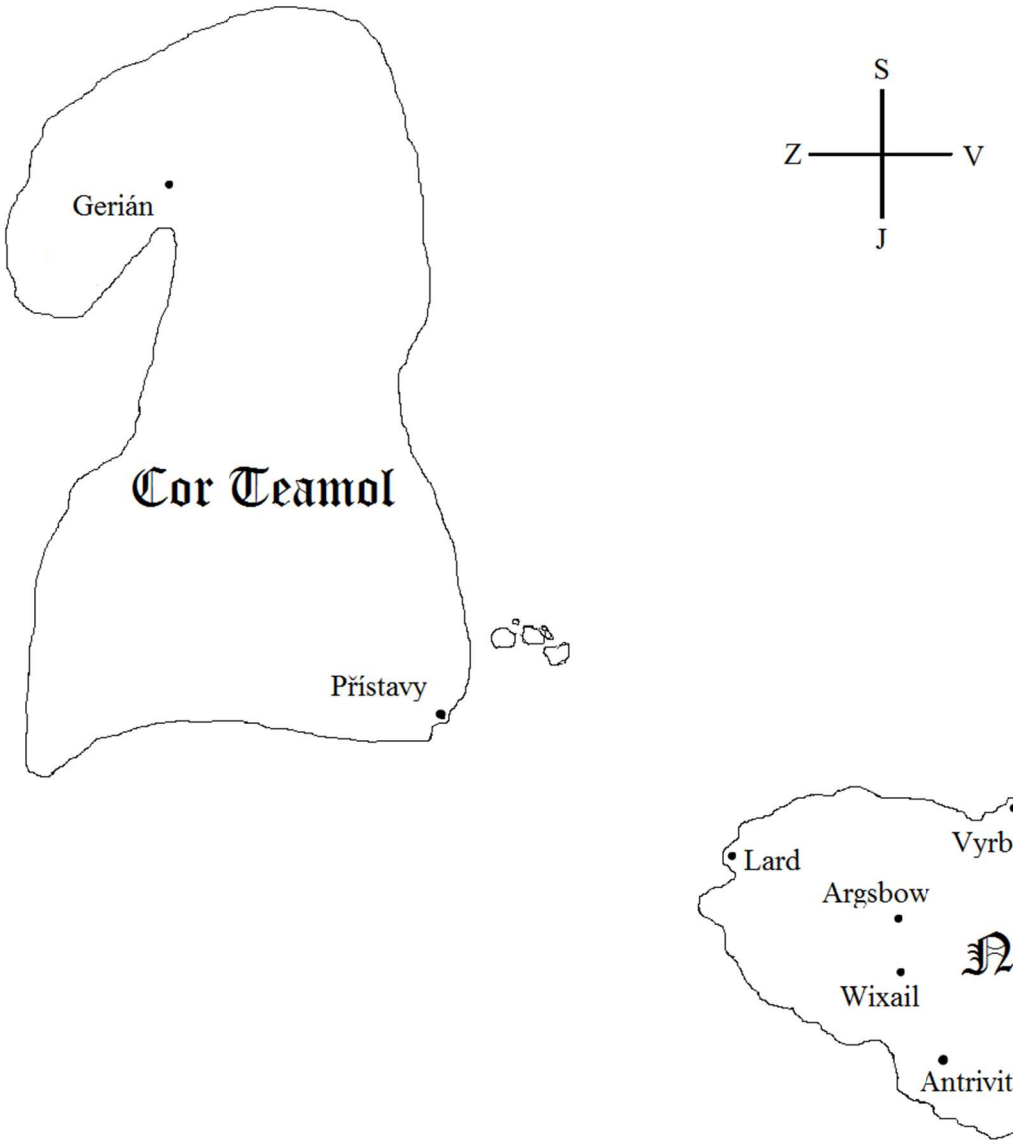
S
Z
V
J
Gerián
Cor Teamol
Přístavy
Vyrbit
Lard
Argsbow
Nakryl
Wixail
Antrivit

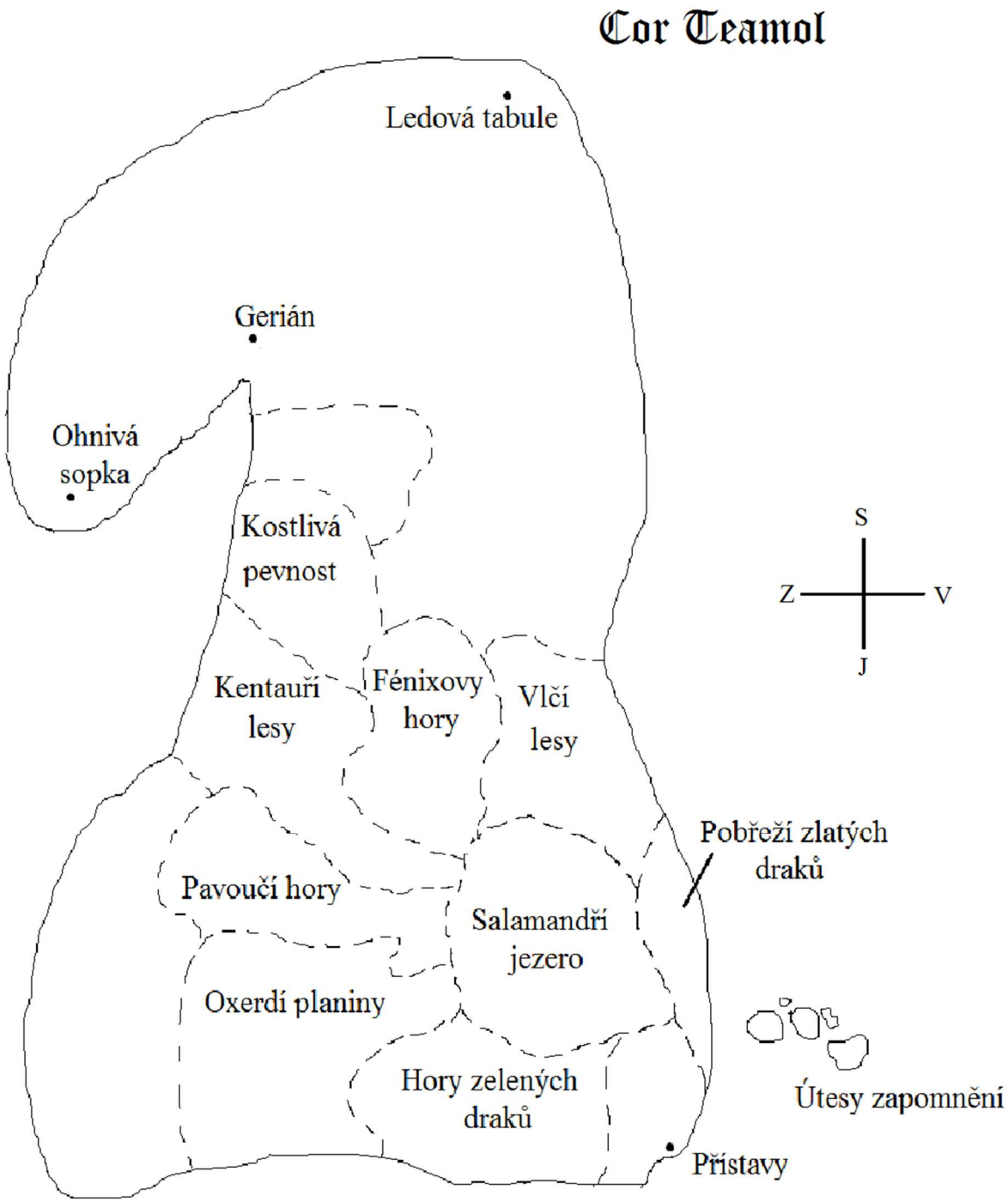
Cor Teamol
Ledová tabule
Gerián
Ohnivá sopka
Kostlivá pevnost
Kentauří lesy
Fénixovy hory
Vlčí lesy
Pobřeží zlatých draků
Pavoučí hory
Salamandří jezero
Oxerdí planiny
Hory zelených draků
Přístavy
Útesy zapomnění
S
Z
V
J

© text: Vavruša Martin, 2015
© ilustrace na obálce: Karlíková Petra, 2015
Publikoval http://ztracene-legendy.webnode.cz
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí
být rozšiřována bez písemného svolení majitelů práv
Kontaktní email: Mar12Vav@seznam.cz

OBSAH

První díl: Prokletí Aryvitu 7
Kapitola 1.: Krev a ocel 11
Kapitola 2.: Město z kostí 22
Kapitola 3.: Pod hladinou 34
Kapitola 4.: Shledání 36
Kapitola 5.: Probuzení 42
Kapitola 6.: Kouzla a meče 49
Kapitola 7.: Oheň s očima 55
Kapitola 8.: O ledu a ohni 71
Kapitola 9.: Vůdce nebo dítě? 79
Kapitola 10.: Kamenná pevnost 82
Kapitola 11.: Past 88
Kapitola 12.: Kde nestačí slova, tam pomohou pěsti 92
Kapitola 13.: Rozhodnutí 101
Kapitola 14.: Černá a bílá 106
Kapitola 15.: Nejmocnější 109
Kapitola 16.: Povinnost 116
Kapitola 17.: Pochybnosti 121
Kapitola 18.: Domov za zády, domov na obzoru 125
Kapitola 19.: Král nebes 135
Kapitola 20.: Rozkoš války 139
Kapitola 21.: Dobývání 150
Kapitola 22.: Lesy a loukami 156
Kapitola 23.: Před hradbami Argsbow 159
Kapitola 24.: Poslední služba 164
Kapitola 25.: Cesta smrti 175
Kapitola 26.: Poznání 180
Poděkování 186
O autorovi 187

První díl: Prokletí Aryvitu

Iryn je dvaadvacetiletý mág, který tak jako každý touží v životě po jediném: dobýt svět pro svou zemi a získat si tak pro sebe slávu. Jednoho dne se rozhodne získat zpět meč po svém otci, Arytus, a vypravuje se k strýci, který tento meč ukořistil. Mezi jejich rodinami vládly dlouhou dobu rozepře, které vyvrcholily právě smrtí Irynova otce a on se s chutí ujímá msty. Přesto svůj meč nenajde a musí se zklamaně vrátit domů, do Faderu, kde mezitím pozici vládce převzal ctižádostivý Arth.

Nový vládce se Irynovi od samého počátku nezdá, ale on se s tím musí smířit, poněvadž odpor by mohl být považován za vlastizradu. Když se proto doslechne, že Reiv Gair Vyrbit, zloděj, který mu ukradl meč, projížděl městem vcelku nedávno, rozhodne se hněv vybít raději na něm a okamžitě vyrazí na stíhací jízdu. I tentokrát však přichází příliš pozdě – krádež byla objednána a Reiv již stihl předměty předat. Aby si Iryn aspoň trochu ulevil, nechá draky, aby si z kyrbitského zloděje udělali večeři a sám se vrací do města.

Nový majitel Arytusu se nesnaží dlouho skrývat, naopak Arth velice ochotně prozradí Irynovi, že jeho meč má on a že je z Akylu. Dokonce se nechá vcelku snadno také zajmout, poněvadž vše je jen součástí velkého plánu. Jakmile je pozornost Iryna a dočasného vládce Zetara upřena jinam, dává se na útěk do Kyrbitu. V tom mu nemálo pomůže Krow, muž, kterého Iryn považoval za přítele z dětství, aniž by si kdy všiml, že hraje dvojí hru.

Ani Zetara nemá Iryn právě v oblibě a nakonec ještě rád odchází na jeho příkaz do Argsbow, aby se ujal výuky magie. Když poznává i tamního správce Bilatora, jenž se k němu od počátku chová povýšeně, začíná Iryn chápat, že v jeho zemi zřejmě není vše v pořádku. Balzámem na duši se mu stane jeho žačka Tysie, jež se ukáže jako velice zdatná v kouzlení, a on si ji záhy oblíbí.

Pár dní ji učí teoretické základy, které si však sám musí trochu osvěžit v místní knihovně. Zcela náhodou tak objevuje Ztracené Legendy, které kdysi dávno údajně sepsal sám Aryv, nicméně zakázal číst je pro všechny krom vládců samotných. Po jejich přečtení pak Iryn sám pochybuje o tom, zda stálo vůbec za to, kvůli nim porušovat zákon. Zdá se to jen jako snůška nesmyslů.

Klidu mu není dopřáno nadlouho, poněvadž se Argsbow ocitne v obležení vojsky Tarditu. I přes veškerý odpor Bilatora je nakonec k obraně zvolena taktika, s níž přijde sám Iryn, namísto tradiční, mnoha léty osvědčené, a vojska nepřítele jsou rozmetána. Následný rychlý protiútok Aryvitu znamená definitivní pád Tarditu.

Zatímco vojsko vítězně táhne krajem, dostává Iryn za úkol od Zetarova pobočníka Genskera vypátrat potomka Aryva, prvního temného mága, aby se ujal vlády právě namísto Zetara. Ač zpočátku nechce úkol přijmout, nakonec jej Gensker donutí a Iryn se vrací bez armády do Argsbow, aby své pátrání započal. Radí se s představeným aryvitských mágů Krejwenem a nakonec dojde k závěru, že nejlepší bude začít pátrat v archivech pod Faderem. Spolu s ním na cestu vyráží také jeho přítelkyně z dětství, Kaetra.

Ve Faderu se v tu chvíli odehrávají nepokoje – nějaký zloděj se vloupal do archivů a začíná prchat. Iryn ho pohotově střelí šípem a zabije. Je u něj první a zděšeně zjišťuje, že to byla Tysiina matka a že se snažila pomoci právě jemu. Vezme si od ní svitky, které ukradla, a rychle je skryje, než k mrtvé ženě přiběhnou i další lidé. Když pak má chvilku soukromí, projde si všechny svitky a zjišťuje, že také on je Aryvovým potomkem a někdo se pokusil utajit to před ním. Ví však jen to, že v tom byla zapletena také Kaetra, jíž v tu chvíli zcela přestává věřit, a vyplíží se z města, aby pátral po svém příbuzném sám. Ve stejnou chvíli ho totiž také napadlo, že ač Ztracené Legendy obsahují hromadu nesmyslů, dvě nejjistější místa k hledání jsou právě tam. Jeho prvním cílem je dům Wasdera (Aryvova otce), z nějž mu přebíhá mráz po zádech, ale nikoho tam nenajde. Proto postupuje podél hor, aby se pokusil najít jeskyni, kde se Aryv ukryl, když svého otce zabil.

Cestu mu ovšem zkříží nečekaná překážka. Napadne jej sám Aryv a Iryn s ním chvíli marně zápasí. Nakonec se mu podaří vyhrát jen lstí a tehdy pochopí, že se nesetkal se skutečným Aryvem, nýbrž jen s jeho magickou kopií. A poprvé uvažuje o možnosti, že Černá Magie je skutečná bytost, jak se mu snažily tvrdit Ztracené Legendy, i o tom, proč vlastně Aryva mají za hrdinu, když začal nekončící válku.

Sebere Aryvův přívěsek, který zbyl po jeho nepříteli, a pokračuje v cestě k Aryvově jeskyni, kde se také setkává se svou sestrou Venou. Po cestě zpět do Argsbow se ji pokusí někdo zavraždit ve spánku, Iryn však včas zakročí a nakonec se do města oba dostanou v pořádku. Právě včas, aby Venu mohli představit v probíhajících volbách. Všichni kandidáti jí ustoupí, jen Iryn ví, že příběh, který jim vyprávěla, není zcela pravdivý a donutí ji a Genskera, aby aspoň jemu řekli, co se stalo. Ukáže se, že Gensker znal jejich rodiče a poslal Venu do bezpečí, protože se bál, že by se ji Zetar pokusil zpochybnit či zabít. V Tarditu ale Gensker nechal Zetara zabít najatým vrahem a tím padla i poslední překážka v nástupu Aryvova potomka.

To Iryna přivede na myšlenku, že to mohl být právě Zetar, kdo se před ním pokusil utajit jeho původ a záhy mu domněnky potvrdí i jeho dřívější učitel magie Skalv, který byl do celého plánu také zasvěcen. Jenomže místo aby mu prozradil jeho původ, snažil se vždy zpochybnit všechny jeho myšlenky ubírající se tímto směrem. To Iryna rozzlobí a odmítá se Skalvem dále mluvit. Raději utíká na místo, kde učil Tysie magii, aby si chvíli odpočinul před dotěrnými dotazy ohledně jeho hledání Veny.

Jeho žačka na místo také přijde a Iryn okamžitě pozná, že zprávy o jeho včasném zásahu ve Faderu se již dostaly i do Argsbow. Nechá ji, ať si na něm vybije vztek, a nakonec ztratí vědomí. Po probuzení už ji nikde nevidí. A po návratu do města se neodbytné otázky mění v nenávistné pohledy, když se mezitím rozneslo, že udal Krejwena jako možného původce pokusu o zabití Veny.

Druhého dne ho Vena posílá za Arthem, který už se podle jejích zpráv vrátil do Akylu. Chce vědět, co vlastně způsobil v Aryvitu, když se své pozice vzdal téměř dobrovolně.

Ještě před touto cestou Iryn chce navštívit Tysie a pokusit se jí vysvětlit události z Faderu. Neví však, kde bydlí, a obrátí se proto na posla, o němž ví, že tuto informaci má. Posel ho zavede do pasti, kde už na něj čeká Flent Bilator, který se ho pokusí zabít za to, že přivedl Venu a zbavil ho tak správy nad městem. Iryn ho porazí, přinutí posla, aby mu prozradil popravdě, kde Tysie bydlí, a potom je oba zabije.

Tysie neochotně souhlasí, že si vyslechne jeho verzi, a nakonec mu odpustí. Také Iryn zjišťuje, že ona souhlasí s jeho tajnými myšlenkami, že Aryvit si výhru tak docela nezaslouží, především ne se soudobými vládci. Není však času nazbyt, on musí do Akylu.

Arth už na něj čeká pod svým domem, kde má velkou arénu se čtyřmi salamandry a čtyřmi draegy – bájnými bytostmi, jež připomínají kříženec draka a člověka. S velkou radostí Irynovi prozradí, že on neměl v Aryvitu žádný důležitý úkol, jednal jen na přání Zetara. Doufal, že tak zlomí Irynova ducha, netušil však, že Iryn už dávno ztratil své iluze o Zetarovi a toto zjištění ho nijak nepřekvapilo. Daleko více na něj zapůsobí Arthovo vysvětlení, že Černá a Původní Magie jsou nejen síly, které využívají, ale také skutečné bytosti, které si s nimi hrají hru podobající se partii šachu.

Tehdy poprvé Iryn použije instinktivně stvořené kouzlo a přinutí jednoho ze salamandrů explodovat a jeho uchránit. Celému městu tak naruší podloží a Iryn musí prchat hroutícími se ulicemi.

V Argsbow se dlouho neohřeje, jen se zúčastní korunovace Veny, a Gensker jej pošle jejím jménem na schůzi vládců do Orinitu. Důrazně mu připomíná, že oni potřebují volnou cestu k válce. Proto také Iryn nemůže odhlasovat uzavření příměří s ostatními, ač tři z pěti zbývajících zemí (Orinit, Uritus a Akyl) uzavřou spojenectví. Vládce Kyrbitu, Anir Kiras Vyrbit, také odmítne a schůze je ukončena.

Vnitřní nutkání vede Iryna, aby si šel promluvit s pomocníkem orinitského vládce, Malvorem, a pokusil se ho přesvědčit, ať se k němu přidá v právě propukající vzpouře. Nepodaří se mu to úplně, ale zajistí aspoň, aby o tom Malvor mohl přemýšlet až do chvíle, kdy přijde čas na jeho rozhodnutí.

Vena mezitím v Argsbow provedla řadu změn, včetně toho, že vstup do její pracovny střeží mladá dívka Ayen, která rozhoduje o důležitosti věcí, které s královnou chtějí druzí projednat, a podle toho

rozhoduje, kdo za ní může a kdo ne. Druhá změna se odehrála hluboko v podzemí, kam také královna Iryna odvede, aby se zúčastnil přivolání Černé Magie.

Černé Magii však stále něco brání v cestě a uloží Veně za úkol sjednotit zbytek Nakrylu pod její nadvládou. Aryvitská královna proto po Irynovi požaduje, aby zrušil kouzlo, které má Aryvovým potomkům bránit v cestě za hranice země, ale jeho se z nějakého důvodu netknulo. A aby si pojistila, že její žádosti vyhoví, nechá zajmout a uvěznit Tysie.

I teď Irynovi nemálo pomohou Ztracené Legendy, a krom nich také Svitek pěti měsíců, který získal, když tehdy ve Faderu zabil Tysiinu matku. Z nich se totiž dozvídá, že kouzlo kolem Aryvitu je ukotveno v deseti kamenech a ty jsou ukryty v hlavních městech původních deseti zemí. Spolu s Kaetrou proto nejprve vyráží do Tarditu, kde navštíví Tard, nebeské peklo, v nějž lidé této země kdysi věřili, ale upadlo téměř v zapomnění, a potom pokračují do Orinitu. Cestou se také Iryn dozvídá od Kaetry, že ona ví o jeho vzpouře proti Aryvitu, ale Veně to neřekne.

Když dorazí do Orinitu, odchytí si Iryna Malvor, aby mu řekl, že jejich spojenectví končí, jestliže pomáhá Aryvovu potomkovi. Dříve než mu to Iryn stačí vysvětlit, zmizí v ulicích.

Ve stejnou chvíli si Iryna s Kaetrou povolá Vena zpět, neboť začala chystat tažení proti Kyrbitu a chce využít Kaetru jako zástupkyni Genskera. Po Irynovi chce taktiku, s níž město dobydou, ale také pro něj má dobrou zprávu, neboť hned tři kameny měl přímo pod nosem, aniž by o nich věděl. Proto se Iryn ničím nezdržuje a ihned se dává do zkoumání Svitku pěti měsíců, aby z něj vyčetl skrytou informaci, kam je třeba kameny vrátit. To se mu také podaří a on se vypraví do Aryvovy jeskyně a k Pavoučí skále, aby vrátil čtyři z pěti kamenů, které již má v rukou.

Po jeho návratu začíná válka s Kyrbitem a Iryn je pověřen, aby vedl do města malý oddíl, který otevře zadní bránu města. Obratně dostane za hradby všechny vojáky, sám ale před strážemi prohlásí, že je Aryviťan, aby byl okamžitě odvlečen před vládce a mohl si s ním promluvit v soukromí. Situaci mu trochu zkomplikuje Anirova nedůvěřivost, přesto si s ním nakonec přece jen může promluvit mezi čtyřma očima a zjistit, že kámen Kyrbitu je uložen v jiném městě. Dokonce přemluví Anira, aby mu začal pomáhat se vzpourou proti Aryvitu, i když to vládce udělá spíše proto, že ho má do tří dnů nahradit na pozici vládce jeho synovec, jímž je Reiv Gair Vyrbit. Zloděj, jenž měl zahynout v dračím chřtánu po svém posledním setkání s Irynem.

Iryn nakonec od vládce odchází svobodně a ukrývá se na střeše hostince, aby vyčkal do příchodu aryvitské armády a mohl splnit svůj úkol pro Venu. Když ale nadejde správná chvíle, nechá tento úkol na ostatních mužích, kteří s ním prošli do města dříve. Sám se pouští za novým vládcem Kyrbitu, aby dokonal pomstu, jíž už měl za hotovou.

Reiv je mu dlouho vyrovnaným soupeřem, ale Iryn jej nakonec lstí porazí a bodne ho do hrudi. Také aryvitská armáda dosáhne jednoznačného vítězství, takže zaniknou i poslední pochyby o tom, že se blíží konec války.

Když je v čerstvě dobytém městě nastolen definitivní pořádek, vydává se Iryn do města Kyrbit, kde sestoupí do staré kanalizace a získá šestý kámen kouzla. Na druhém konci kanalizace pak vystoupí poblíž vesničky Nevrit, jež slouží jako útočiště pro Nevriťany unavené válkou. Proniknout dovnitř se ukáže těžší než by se na první pohled mohlo zdát, ale nakonec se to Irynovi podaří a nechá se spustit do jejich dolu, kde narazí na malé mužíky usilovně tlukoucí krumpáči do stěn. Osvobodí je a oni mu za odměnu vydají kámen Nevritu, který před svými věznitelі ukryli, neboť poznali, že právě ten oni hledají.

Iryn tak může vrátit i další dvojici kamenů a u zbytku může spoléhat na to, že je najde a vrátí Anir. Proto se vrací do Aryvitu.

Brzy pozná, že Anir uspěl. Jakožto potomek Aryva také on pocítí náhlý nárůst své moci. Vena za ním přijde, aby mu prozradila, že Tysie podle dohody pustila, a také aby mu nabídla spolupráci, neboť i ona ví o jeho dvojí hře. Iryn se rozhodne raději ji ihned zabít, ale dříve než stihne cokoliv udělat, vytrhne ho její kouzlo z těla a on nemůže nic dělat. Nějakou dobu se tak duchem vznáší nad svým tělem, mezitím také odejde armáda v čele se samotnou královnou do války proti Orinitu. Po čase si pro Iryna

přijde pětice vojáků, které se nelíbí, že musejí spoléhat jen na kouzlo královny a chtějí ho raději odvést do cely. Jeden z nich nesouhlasí s ostatními a ti ho zabijí. Potom Iryna odvedou, jak měli původně v plánu. V celách se však Iryn náhle rozpomene na Tysie, zlomí kouzlo kolem sebe a povraždí zaskočené vojáky…

Kapitola 1.: Krev a ocel

Už třetím dnem se Anir Kiras Vyrbit procházel ulicemi Wixail, ale na Malvora dosud nenarazil. Když se ptal místních, dokázali jej nasměrovat k jeho kovárně, ale ta zela prázdnotou a dveře byly zamčené. A Anir se začínal obávat, že kovář odešel s vojáky, kteří se začínali shromažďovat nedaleko severních hranic v přípravě na válku s Aryvitem.

Orinit chtěl vést první úder, a tak silný aby definitivně ukončil tisíciletou válku na Nakrylu. Anir jen vrtěl hlavou, když slyšel o tomto bláhovém počínání nového orinitského vládce. Bohužel následník Kiria Hoxe Goldwera byl příliš mladý a nezkušený. Teď ho čekalo tvrdé zjištění, že Aryvit není radno podceňovat. V otevřeném střetu neměla Koalice tvořená Orinitem, Akylem a Uritusem podle Anira ani nejmenší šanci. Zaráželo ho jen jedno – proč vládce Akylu a vládce Uritusu toto nerozumné chování vládce Orinitu podporují.

Minul stále tichou Malvorovu kovárnu a pokračoval nazdařbůh dál ulicemi. Stále se nevzdával naděje, že třeba na kováře někde náhodou narazí. Že třeba musel odjet jen na pár dní. Ale věděl také, že ve městě nemůže zůstat, jak dlouho bude chtít. Musel najít zbylé tři kameny – Irynovi docházel čas.

Zatočil vpravo a ocitl se na široké dlážděné ulici vedoucí od brány přímo až k hradu. Vykročil k městské ikoně, přestože u ní byl toho dne již asi třikrát, a pohrával si přitom s kamenem Daluritu ve své kapse. Dělával to skoro vždy, když se jeho myšlenky stočily k Irynovi a jeho bláznivému plánu stanout proti Aryvitu jako nová strana. Sám ještě stále kroutil hlavou nad tím, že se k tomu přidal, ale nelitoval toho. Kdyby Iryna tehdy neposlechl a neodjel z Vyrbitu, byl by teď nejspíš mrtvý nebo zavřený v cele. Jeho rod byl až příliš známý svou mocichtivostí a aryvitská královna by jistě nechtěla, aby se jí někdo takový toulal po zemi.

Pohlédl na kamenné zdi hradu, jež se před ním tyčily proti zapadajícímu slunci, a do myšlenek se mu opět vkradla válka, která podle něj už teď měla jistého vítěze. On sám by se snažil využít aryvitské lačnosti po vítězství a obsadil by armádou nejbližší dobře opevněné město. I kdyby Aryvit zpočátku nechtěl útočit, po pár měsících by mu došla trpělivost a vyrazil by proti nim. Orinit by pak měl výhodu hradeb a střílen a možná i něčeho dalšího, nějakých pastí, které by před příchodem nepřítele nastražili. Ale v přímém střetu na volném prostranství všechny tyto výhody, které by Koalici dávaly aspoň nějakou šanci, chyběly.

Náhle si uvědomil, že se brána otevírá a zastavil se. Spatřil za ní dva vojáky, kteří k němu stáli zády, ruce jim spočívaly na jílcích mečů. Zdálo se, jako by někomu bránili v cestě. Potom tasili zbraně, ale to už ze zad jednoho z nich vyrazila čepel do ruda zbarvená jeho krví. Voják se svezl k zemi a odkryl tak Anirovi výhled na útočníka. Byl to Malvor. Silné paže vedly dlouhý obouruční meč a zasypávaly druhého vojáka tvrdými údery. Ve tváři špinavé od sazí se mu zračil vztek, černé vlasy se mu leskly od potu.

Anir chvíli váhal, ale potom se rozběhl kováři na pomoc. Byl tady kvůli němu, ne kvůli Orinitu, takže ať už byl důvod tohoto sporu jakýkoliv, musel podpořit Malvora.

Přikradl se k dvojici, jak nejtišeji dokázal a vlastní zbraní bodl vojáka do stehna. Nechtěl ho zabít, pro případ, že by od něj Malvor potřeboval získat nějaké informace. Vyrušením ale poskytl Malvorovi výhodu a ten mohl muže zabít nebo odzbrojit podle vlastního uvážení. Kovář se rozhodl dopřát vojákovi rychlou smrt a jediným švihem mu oddělil hlavu od těla. Potom se jeho zuřivé oči obrátily k Anirovi. Chvíli jen stál a velká ramena mu klesala a stoupala, jak ztěžka oddechoval. „Vy?“ dostal ze sebe nakonec. „Vy jste vládce Kyrbitu! Co tady chcete?“

Anir si Malvora zvědavě prohlížel. Měl na sobě potrhané šaty a téměř celé tělo měl umazané od krve, ale sám zraněný nevypadal. Potyčka u brány zřejmě nebyla v posledních minutách jediná. „Promluvit si s vámi.“

„Nemám, o čem bych s vámi mluvil!“ Malvor ho minul a zamířil ulicí pryč.

„Posílá mě Iryn Reckem!“ křikl za ním Anir. Když kovář zastavil, ale neotáčel se, pokračoval: „Je mi jasné, že o něm asi nechcete ani slyšet. Řekl mi, co se stalo. Ale chtěl taky, abych vám to vysvětlil.“

Malvor se pomalu otočil. Očima přitom těkal z jednoho stínu na druhý. „Překvapuje mě, že právě vy jste se k němu přidal. Nebo snad ne?“

Anir pomalu přikývl.

„Pojďte za mnou,“ vyzval ho Malvor a opět vykročil ulicí. „Ale rychle a tiše.“ Odvedl ho k sobě do kovárny a po schodech do horního patra, kde se nacházel skromný příbytek vybavený jen jedním stolem s židlí, postelí a skříní, odkud vytáhl čistou košili a kalhoty a rychle se převlékl.

Anir se posadil na židli a vyčkával, až se kovář usadí na postel a oni si budou moci v klidu popovídat.

„Tak,“ řekl Malvor a konečně se posadil. „Můžete mluvit. Ale stručně a pokládejte mi jen otázky, které nesnesou odklad. Pokud sem jdete, jen abyste mi to vysvětlil, tak tu ztrácíte čas. Staly se… věci, které mě znovu naklonily jeho plánu, ať už tehdy dělal cokoliv.“

Anir se na kováře překvapeně podíval a na okamžik zauvažoval, co se asi přihodilo. Nakonec ze sebe dostal: „Pak jsem tady, abych získal vaši pomoc. Iryn totiž chce zachránit život své žákyni, která by se k nám taky přidala. A k tomu potřebuje splnit úkol, kvůli kterému jste se pohádali.“

Malvor se ušklíbl. „To je docela slabé slovo.“

Anir pokrčil rameny. „Pomůžete mu?“

„Pokud to bude možné, ano,“ odvětil Malvor téměř bez zájmu a přešel k oknu, odkud měl výhled na ulici před svou kovárnou. „Zdálo by se, že on je skutečně ta *nejlepší* strana v této válce.“ Otočil se k Anirovi čelem. „Jste zručný šermíř?“

„Nejsem nejhorší. Ale s lukem se cítím lépe. Proč se ptáte?“

Malvor znovu vyhlédl na ulici. „Luk tu bohužel žádný nemám. Bylo by to daleko snazší.“

Anir pomalu vstal a přistoupil k oknu. Přímo pod nimi se o něco přela čtveřice vojáků. „Jeden by nečekal, kolik může mít místní kovář nepřátel.“

Malvor se rozesmál. „Ano. Víc se starají o kováře, než o nepřátele, kteří táhnou k jejich hranicím.“

„Proč po vás jdou?“

„Tak tahle otázka odklad snese. K tomu úkolu od Iryna – je potřeba udělat něco tady, ve městě?“

„Ne. Musíme do Antrivitu, Akylu a Narylusu.“

„Dobrá.“ Malvor přešel ke skříni a začal se v ní znovu přehrabovat. „Sledujte ty muže. Kdyby vešli do kovárny, řekněte mi.“

Anir znovu vyhlédl na ulici. „Asi už se stalo. Venku je nevidím.“

Malvor se přestal přehrabovat ve skříni a sevřel svůj meč. „Tak pojďte za mnou. Tyhle čtyři asi budeme muset vyřídit.“

Anir odhodlaně tasil svůj krátký meč a následoval kováře co nejtišeji po schodech dolů.

Čtyři vojáci obezřetně přecházeli místností a prohlíželi každý tmavý kout, dokonce, i když by nebylo možné, aby tam kovář svou urostlou postavu skryl.

Malvor vyčkal, než se jeden z nich přiblížil a otočil se k nim zády, aby jeden takový kout prohlédl, potom vyskočil ze svého úkrytu a bodl vojáka do zad. Opatrně mrtvé tělo položil a v podřepu se kradl k dalšímu protivníkovi.

Anir zamířil opačným směrem a také se mu podařilo dostat jednomu muži do zad. Bodl přesně do srdce. Tělo na něj ztěžka dopadlo a povalilo ho na zem. Překvapením zahekal.

Malvor postřehl, jak se oba zbylí vojáci po zvuku ohlížejí. Anira naštěstí nemohli přes výheň vidět, ale muselo jim být nápadné, že tak náhle zmizeli jejich dva druhové. Pohled mu padl na vědro plné vody, jen pár kroků od něj. Chytil je pevně oběma rukama a vší silou vychrstl všechnu vodu směrem k výhni. Ozvalo se zasyčení a oba vojáky okamžitě zahalila mlha.

Ani Malvor neviděl na krok, ale znal svou kovárnu dobře a nečinilo mu proto žádné potíže vyhnout se kovadlině a dalším předmětům i po slepu. Bodl do míst, kde si pamatoval jednoho z vojáků. Ozvalo se hlasité zakřičení a čepel mu něco srazilo stranou. Malvor udělal krok vpřed a prosekl vzduch před

sebou zhruba v úrovni krku. Cítil, že se mu povedlo něco zasáhnout, ale ve stejný okamžik pocítil také, jak ho vojákův meč řízl nízko na levém boku. Zavrčel a odpotácel se k velké vrtuli, kterou měl na zdi naproti dveřím. Uchopil silný provaz, který se kolem ní obtáčel, a zabral.

Vrtule se roztočila a všechna pára rázem zmizela. Uprostřed kovárny stál poslední voják a hleděl na Malvora se zuřivým výrazem ve tváři. Rozběhl se na něj.

Malvor se pevně zapřel nohama a napřáhl se k úderu. V tu chvíli se ale před vojákem vynořilo ostří meče a on se na ně sám nabodl. Anir vylezl ze svého úkrytu za kovadlinou a vykroutil meč z bezvládného těla.

Chvíli trvalo, než Malvor svou zbraň sklonil. Ani on si Anira do té chvíle nevšiml. S druhým vojákem se museli tak soustředit jeden na druhého, že jej zcela přehlédli. S tím také Anir musel počítat, protože neměl ani nejmenší šanci skrýt za kovářské náčiní celé své tělo.

„Tak to bychom měli," pronesl Anir skoro vesele. „Za jak dlouho vyrazíme? Krátí se nám čas a navíc mám pocit, že tu o vás právě nestojí."

Malvor se usmál. „Dejte mi pět minut." Rozběhl se ke schodišti vedoucímu do horního patra, ale ve dveřích za nimiž se skrývaly, se ještě zarazil. „A díky."

Anir jen přikývl a přešel ke zdi pokryté výrobky, aby si ukrátil čekání. Bylo tady šest různě dlouhých mečů, polovina s rovným ostřím, jeden se u špičky zvolna stáčel, dva měly hrany ozdobeny několika ostrými zuby. Pak už tu byly jen dva malé kulaté štíty ze dřeva, po okrajích pobité železem.

Malvor se za chvíli vrátil, přes rameno nesl malý vak se svými věcmi. „Většina toho, co vyrobím, je přímo na zakázku," řekl, když si všiml, co si Kyrbiťan prohlíží. „Nebo spíš byla. Jestli něco z toho chcete, klidně si to vezměte."

Anir po zdi ještě jednou přelétl pohledem. „Děkuji, ale můj meč mi slouží dobře. Nepochybuji ale, že je to kvalitní práce."

Malvor se ušklíbl. „Nemusíte si hrát na zdvořilůstky. Radši pojďme." Vyšli na ulici a Malvor vrhl na stavbu poslední tesklivý pohled. „Doufám, že to tady po válce najdu zase ve stejném stavu. Ale moc nevěřím." Rázně vykročil ulicí na východ.

Anir měl co dělat, aby s ním držel tempo. „Počkejte! Nechal jsem koně u severní brány!"

„Pokud k němu máte nějaký citový vztah, tak si tam běžte, ale pospěšte si! Pokud ne, tak pojďte za mnou. Nějakého vám obstarám."

Anir se jen ušklíbl a už nic nenamítal. Raději se soustředil na to, aby s kovářem udržel krok.

Proběhli dalšími ulicemi, ale nenarazili na nikoho. Zdálo se, jako by město opustili nejen vojáci, ale i všichni jeho obyvatelé. Potom už se vyřítili na prostornou ulici před východní branou. Tady se Malvor zastavil, chytil Anira a strhl ho k velkým vratům do stájí. „Připravte se. Vevnitř může být klidně jen stájník a s tím si poradím sám – nerad bych, aby se mu něco stalo, známe se docela dobře – ale stejně tak tam mohou být i nějací vojáci. Těžko říct kolik. Pokud víc než dva, tak popadněte koně a zmizte. Nebudeme mít takové výhody jako v mé kovárně." Pomalu tasil meč a začal se plížit dovnitř.

Bylo tam šero, ale i tak dokázali rozeznat obrysy kójí po stranách a koní v nich ustájených. Na konci široké uličky hřebelcoval jedno zvíře vysoký muž s tučnými tvářemi. I břicho se mu výrazně nadouvalo, div že je tenké nohy dokázaly unést. Stál k nim čelem a jejich příchod mu proto neunikl, stejně jako zbraně v jejich rukou. „Co po mně chcete?" zavrčel výhružně.

Malvor ukázal Anirovi na dva koně, které má odvést, a sám pomalu vykročil vpřed.

„Zůstaň, kde jsi!" křikl stájník a odněkud zpoza koně vytáhl dlouhou ocelovou tyč. „A tvůj kamarád, ať se taky stáhne!"

Malvor ho neposlouchal a kráčel dál, jen sevřel pevněji meč.

„Řekl jsem, zastav, Malvore!" Napřáhl se tyčí.

Teprve když byl na dosah tyče, kovář zastavil. Stál tam, jako by snad nečelil tváří v tvář muži zahnanému do kouta, ale jen dobrému příteli. „Udělal bys to? Uhodil bys mě?"

Stájníkovi zmizel z tváře odhodlaný výraz a ruce mu poklesly. Zamrkal, jako by se probudil z nějakého kouzla. „Já… já nevím. Zatraceně! Ale copak ty bys mi jen tak ukradl koně?“ Nervózně se zasmál. „To byl jen takový žert, že jo? No to se povedlo.“

Malvor ale zavrtěl hlavou. „Situace si žádá něco jiného. Na vtipy čas nemám. A jediné, jak ti můžu zaplatit, je má kovárna.“ S omluvným úsměvem odcouval k Anirovi, který mezitím oba koně vystrojil a vyvedl do uličky. Byli urostlí a vysocí, jeden byl hnědák se zlatou hřívou, druhý grošák s hřívou černou.

Vyhoupli se jim na hřbety a vyjeli ze stájí, pronásledováni řevem a prosbami stájníka, který si až teď všiml, jak dobré koně mu odvádějí. Vyvolalo to tolik ruchu, že ve vratech stájí už čekali dva strážní. Když ale viděli dva velké koně, jak se k nim řítí, raději uskočili stranou.

Projeli východní branou a ocitli se na úzké cestičce vedoucí mezi dvěma jezery, která se všemožně klikatila, takže museli výrazně zpomalit. Stávali se tak snadným terčem pro lukostřelce, kteří měli stát na hradbách, ale když se Anir úzkostně ohlížel, viděl jen dva vojáky na koních, kteří za nimi vyrazili z brány.

Ten vpředu za nimi obzvlášť spěchal, což se mu také záhy vymstilo. Jeho koni podjel kamínek pod nohou, takže se svalil na zem a svého jezdce poslal po hlavě do jezera, zatímco druhému jezdci teď překážel v cestě.

Anir se otočil čelem na východ, aby měl přehled o cestě před sebou a neskončil podobně jako vojáci. Malvor vepředu jel vyrovnaně, skoro bezstarostně. Jako by věděl, že jim nic nehrozí.

Ještě chvíli kličkovali po cestičce, než se břehy konečně rozestoupily v rozsáhlou vyprahlou planinu a oni tak mohli zvýšit tempo. Anir se ještě naposled ohlédl po vojácích, ale ti už svou snahu vzdali a vraceli se do města. Věděli, že pád jednoho z nich je připravil o příliš mnoho času. Mimo to, kovář nebyl jediným nebezpečím v okolí a oni si nemohli dovolit zajet příliš daleko od hradeb.

Malvor si také všiml, že nebezpečí polevilo a zpomalil, aby jel s Anirem po boku. „Možná by neškodilo, kdybyste mi teď řekl, co se ode mě vlastně očekává.“

Anir přikývl. „Nevím, nakolik znáte podstatu kouzla nad Aryvitem, ale v krátkosti – je ukotveno do deseti kamenů, které se nacházejí většinou v původních hlavních městech všech deseti zemí.“

„Takže ty musíme najít, co?“

„Ano. A pak ještě vrátit na určitá místa.“

„A to?“

„Přesně nevím.“ Když Anir uviděl zamračený výraz v Malvorově tváři, pospíšil si s vysvětlením. „Mám pergamen, kde jsou ta místa napsána, ale k zobrazení písma je potřeba světla měsíce.“

„A kolik máme času?“

Anir začal počítat, kolik času uplynulo ode dne, kdy se setkal s Irynem ve svém trůnním sále a vyslechl si jeho nabídku. „Asi padesát dní.“

„Padesát?! To nemůžeme nikdy stihnout!“

Anir stáhl obočí a přemýšlel, proč na to Malvor má tak pesimistický pohled. Když mu to došlo, rozesmál se. „Ale ne na všech deset kamenů. Říkal jsem přece, že musíme do Narylusu, Akylu a Antrivitu. Chybí nám už jen tyto tři.“

Malvor se uklidnil a musel se usmát nad svou přehnanou reakcí. Mělo mu to dojít. „Jak poznáme správné kameny?“

„Měly by svým způsobem vystihovat příslušnou zemi.“ Anir sáhl do kapsy a podal Malvorovi kámen Daluritu.

Ten si jej chvíli se zájmem prohlížel. „Tak potom toto bude daluritský,“ řekl po chvíli a kámen Anirovi vrátil.

„Ano.“

„A zbylých šest?“

„Buď je má Iryn, nebo už spočívají na místech, kde být mají.“

„Jak víme, že je odtamtud nikdo nevezme?“

Anir jen pokrčil rameny.

Malvor přelétl očima z východu, kde ležely Narylus a Akyl, na jihovýchod, jež skrýval Antrivit. „Začal bych spíš tam.“

Anir bez dalšího váhání stočil koně k Antrivitu. „Možná to tak bude lepší. Budeme moci umístit další dva kameny.“

„Myslíte, že to nějak cítí? *Jeho* potomek?“

„Když vrátíme dva kameny? O tom silně pochybuji. Řekl bych, že pocítí, až když zmizí kouzlo úplně.“

„Jak to že toho tolik víte? Já jsem třeba nikdy neslyšel o tomto kouzlu víc, než že se nějak týká Aryvova rodu.“

„Někdo to znát musel. Nevím proč, ale nikdy nesměla být pravda úplně zapomenuta. A proto si tyto vědomosti předávaly strážkyně měsíců. Já měl to štěstí, že jsem znal tu Kalurovu a ona považovala za správné, abych věděl, jak důležitý kámen se v mé zemi nachází.“

„Jak vypadal?“

„Nikdy jsem ho neviděl, ale říká se, že jako plameny.“

„Nikdy? To vás nelákalo podívat se na něj?“

Anir se zasmál. „Ale ano, to víte, že mě to lákalo. Problém je v tom, že tvůrci kouzla jej umístili do srdce jednoho fénixe. A opravdu jsem nehodlal riskovat život jen kvůli nějakému kamínku, který by mně nebo mé zemi stejně k ničemu nebyl.“

Malvor na to jen kývl a nic už neříkal.

Dál jeli mlčky zpustlou krajinou, nad hlavou jim poletovali ptáci, kousek vpravo je ostražitě pozorovala osamělá srna. Když projeli kolem, ztratila o ně zájem a dál se věnovala žvýkání nějakých malých tuhých rostlinek, které začínaly tu a tam růst, jak se blížili stále víc k lesu.

Rychle se stmívalo, takže zastavili, sotvaže dorazili do úkrytu mezi prvními stromy. Anir se ujal přípravy stanů a ohniště, zatímco Malvor se vydal hledat potůček, jehož zurčení bylo slyšet z hloubi lesa. Vaky měli sice ještě víc jak způli plné, ale už to bylo dlouho, co naposled někam jel takto ve spěchu, a potřeboval si proto trochu zchladit nohy.

Posadil se na velký balvan na břehu a sledoval, jak jeho prsty čeří hladinu toku. Zavřel oči a snažil se nevnímat nic, než příjemný chlad. Když je znovu otevřel, byla už hluboká tma, jen matně bylo mezi stromy vidět oheň, který Anir rozdělal. Malvor se za ním vrátil a s nohama do kříže se usadil naproti.

„Je to skvělý pocit zchladit si po cestě trochu nohy. Měl bys to zkusit taky,“ dodal a úmyslně přešel k tykání. Zdálo se, že teď spolu budou docela dlouho cestovat, tak nemělo smysl dál zůstávat u vykání.

Anir to sotva postřehl, ale automaticky upustil od podobných zdvořilůstek také. „Rozumím ti. V mládí jsem to také dělával, ale ve stáří jsem u toho začal usínat a pak jsem měl tak prokřehlé nohy, že jsem se ani nedokázal postavit.“

Malvor se usmál. „Já tě vzbudím.“

„Pak to asi zítra zkusím. Ale čekám tu tak dlouho, až mám pocit, že sis i ty u toho zdřímnul.“

Malvor jeho poznámku přešel mlčením, ale jeho úsměv vypovídal více než jasně o tom, jak blízko Anir pravdě byl.

„Něco k jídlu by nebylo?“ nadhodil Anir. „Nebo si to musím ulovit jen mečem?“

Malvor vzal svůj vak a začal se v něm přehrabovat. „Na dva dny mám jídla dost pro oba, ale pak už musíme začít lovit. Říkals, že to s lukem umíš, ne? V nejbližší vesnici bychom ti snad mohli nějaký koupit.“ Vytáhl papírový balík, a když ho rozbalil, dopadlo světlo ohně na bochník chleba. Malvor ulomil dva kusy a jeden hodil Anirovi. Zbytek zase pečlivě zabalil a vrátil do vaku. „Vesnické děti si přivydělávají prodejem vlastnoručně vyráběných luků. Nevypadají sice nějak skvěle, ale používat se dají.“

„Taky sis tak přivydělával?“

„Ne. Já jsem od malička pomáhal strýci v kovárně a na sladkosti mi dával peníze on.“

„To jsi musel mít docela náročné dětství. Co vím ze své země, tak kováři stráví celý den prací a celou noc odpočinkem na příští den.“

Malvor se rozesmál. „Je pravda, že něco takového by v dětství zvládl jen málokdo, ale já byl jen kovářův *pomocník* – jediná má práce spočívala v tom, sem tam něco podržet nad ohněm, když měl právě strýc mnoho zakázek nebo měl kovat nějaký složitý předmět. Většinu dne jsem strávil tím, že jsem holkám ukazoval spáleniny a jizvy, abych udělal dojem.“

„Fungovalo to?“

„Spíš ne než jo. Získal jsem si tím všehovšudy tak dvě holky a stejně náš vztah skončil do týdne.“

„Jen nechápu, jak můžeš mít takovou postavu, když tvrdíš, že jsi vlastně proležel celé dětství.“

„Na té jsem začal pracovat až po dospění. Začal jsem si říkat, že mě strýc přece nebude živit navždy. Takže jsem začal chodit cvičit s vojáky, abych získal trochu fyzické zdatnosti a zároveň se přiučil něčemu, co se může vždycky hodit.“

A ty jsi *chtěl* být kovářem?“

Malvor pokrčil rameny. „Co mě strýc naučil, to se mi líbilo. Kdybych tu práci znal lépe, asi bych se věnoval spíš něčemu jinému. Na druhou stranu tou druhou možností by tehdy byla nejspíš armáda a ani tam bych dnes nechtěl. Z tohoto pohledu jsem vlastně celkem rád, že jsem šel v strýcových stopách.“

„Ale teď jsi se toho vzdal…“ nadhodil Anir. Nebyl si jistý, jestli už o tom Malvor bude chtít mluvit a proto se raději nezeptal přímo.

Malvor s tím ale neměl žádné potíže. Předchozí odbytí, když mu Anir tuto otázku položil, vycházelo pouze z nedostatku času. „Bylo to buď opustit kovárnu, nebo zůstat v zemi, která je snad i horší než Aryvit.“

Anir tázavě zvedl obočí.

„Vlastně není Orinit ani tak horší, ale spíš to o něm nikdo neví. Kiriův nástupce – nějaký mladý kluk, už ani nevím, jak se jmenuje – prostě zajal rodiny Zilvena z Uritusu a Davera Foirta z Akylu a jejich životem si na těch dvou vynutil jejich země. Koalice nikdy neexistovala – bylo to jen o Aryvitu a Orinitu.“

„No páni. Jak jsi na to přišel?“

„Nebylo to tak těžké, když se někdo začal starat, proč se vlastně v jediný moment Akyl i Uritus rozhodly, že lepší než spojenectví bude sjednocení zemí. Potíž je v tom, že Oriniťané se o to starat nebudou a Zilven i Daver byli ve svých zemích velmi vážení a jejich úsudku lidé věřili. Ledaže by Aryvit chtěl tuto situaci využít, aby Orinit rozvrátil povstáními.“

„A ty ses o to staral proč? Tobě to přece mohlo být jedno, ne?“

Malvor svěsil hlavu. „Pamatuješ se na schůzi vládců, kde jsme se poprvé potkali? Kirius řekl, že jsem Malvor. Další jména už neřekl, ne protože by je on považoval za nedůležitá, když ani nejsem vládce, ale proto, že žádná další jména nemám.

Z Uritusu jsem se odstěhoval v dětství. Právě kvůli práci pro strýce. A osud Uritusu mi tak leží na srdci stejně, jako mi ležel na srdci ten orinitský, než Kirius zemřel.“

Anir kývl na znamení, že teď už to chápe.

Malvor spráskl ruce a narovnal se. „No, asi to tak mělo být. Od začátku se říkalo, že tato válka bude mít jen jednoho vítěze. A že před koncem to bude střet dvou zemí s protější magií.“

„Chceš tím říct, že je správné, když se o vládu utkají ty dvě země, které tu válku začaly?“

„To rozhodně ne. Ale říkám, že ani není překvapením, že zbyly právě tyto dvě.“ Zakousl se do chleba, a zatímco žvýkal, uvažoval, čeho všeho se vlastně vzdává, jen aby pomáhal uskutečnit naivní představy chlapce, který byl skoro dvakrát mladší než on. Ale musel si přiznat, že Iryn je navzdory své národnosti jediný, kdo by chtěl bojovat třeba i za lidi na farmách. Jediný, kdo věděl, že tato válka nemůže skončit *dobře*.

Usmál se, když si uvědomil, jaká hloupost to je, když přece nevěděl nic o životě mimo město. Iryn byl prostě tak trochu snílek.

„Kdo ví, jak to začalo? Historie nám lhala už tolikrát, že sami nevíme, co je vlastně pravda.“

„Netvrdil jsi, že strážkyně – a od nich i ty – pravdu znají?“

„Ano, ale jen to, co za pravdu považují ti nejučenější a nejzasvěcenější. Co se stalo opravdu, to už s jistotou asi nikdo neřekne.“

„Proč tak pochybuješ o pravdivosti historie?“

„Protože to, co jsem slyšel od strážkyně, popíralo z větší části to, co nám říkají legendy. A když byly lží jedny legendy, proč ne i druhé?“

„Něco pravda být musí.“

Anir jen pokrčil rameny.

„Proč nám má historie lhát?“

„To nevím. Asi se snaží skrýt něco špatného, nebo možná zabránit něčemu špatnému, co teprve má být. Z Irynových slov bych to viděl spíš na tu druhou možnost. Strašil mě nějakými řečmi o zlé cizí bytosti.“

Malvor na něj upřel zrak. „Jaká bytost?“

„To se budeš muset zeptat jeho.“ Zívl a vrhl toužebný pohled po svém stanu. „Je pozdě. Měli bychom jít spát, ať zítra můžeme vyrazit časně.“

Malvor kývl, zadusil oheň a také se uchýlil do svého stanu.

Cesta lesem jim navzdory spoustě nízkých větví připadala daleko příjemnější než pustina předtím. V první řadě už věděli, že se nemusí bát vojáků, které by měli v zádech, a zadruhé je listy chránily před horkými slunečními paprsky. Také oni dva se teď cítili ve společnosti toho druhého lépe, když měli společný cíl a mohli se považovat aspoň trochu za přátele. Přes to všechno si Malvor nedokázal odpustit pár stížností.

„Kdo by řekl, že nad vyjetou cestou, po které jezdí čas od času i vysoké povozy, visí tolik větví v úrovni hlavy! Jeden aby jel málem v neustálém předklonu.“

Anir bral jeho reptání spíše s humorem. „Ty stromy si tak dají vyrůst větve naschvál. Snaží se tak odradit poutníky od cesty skrz. Zkus sjet pár metrů na stranu, určitě to bude lepší.“

„Hele, já vím, že si mě dobíráš! Necestuji sice často, ale o lesech vím dost, abych věděl, že to tak není.“

„Přišlo mi, že by se ti takové vysvětlení hodilo.“

„K čemu?“

„Aby sis nemusel přiznat, že by to mohlo být i horší. Šetři dechem, až někdy zavítáš do tarditského lesa. Tamní podrost je daleko hustší než tady a nevedou tamtudy žádné stezky, jen ty které si sám vyšlapeš.“

Malvor jen něco zamručel.

„Jak dlouho jsi nikam nejel?“ zajímal se Anir.

„Asi rok. Ale takto ve spěchu, abych se nemohl vyhnout podobným místům mílovým obloukem, jsem mohl jet naposled tak před pěti lety.“

„Takže pohodlný život, jedinou nepříjemností byla práce?“

„A válka, když právě dosáhla až k Wixail.“

„Měl jsem dojem, že tam se nikdy nedostala, co jsem živ,“ namítl Anir.

„Pořádná bitva ne. Párkrát na nás ale vyrazila malá tlupa daluritských. Možná jsem blázen, ale k takovým malým potyčkám jsem se ihned hlásil. Přišlo mi, že pokud do bitvy nepůjdu aspoň občas, zapomenu jaké to v ní je.“

„A myslíš, že to víš? Řekl bych, že takováto *potyčka*, jak ty říkáš, se od velké bitvy liší hodně.“

„Uvidím, až to přijde. Ale pořád to bylo lepší než chodit jen na cvičiště, ne? A řekl bych, že ty mi o účasti v bitvách v posledních letech nemáš moc co vykládat.“

„Tak to se pleteš. Budu předstírat, že narážku na svůj věk jsem neslyšel, ale jediná bitva, které jsem se kdy vyhnul, byla ta, při níž padl Kyrbit definitivně. A svým způsobem si to budu vždy vyčítat.“

„Hm. Ale stejně – jako vládce jsi sotva mohl být něčím jiným než velitelem pohodlně si hovícím v sedle daleko od přední linie.“

Anir se zasmál. „Už radši nehádej. Kyrbit se docela vyžíval ve starých tradicích. Na rozdíl od mých prapředků jsem sice nemusel stát přímo v první linii, ale pořád jsem nesměl být dál než v polovině hlavního oddílu. Vládce v mé zemi musel až do konce své vlády dokazovat oprávněnost svého postavení odvahou. I když pochybuji, že to můj synovec dodržel. Jak ho znám, raději by stál na hradbách a ničil nepřítele svými kouzly. Na spravedlivé souboje meče proti meči on právě nebyl.“

„Synovec? Ty jsi neměl legitimního potomka?“

„Neměl jsem vůbec žádného potomka.“

„Jak to?“

Anir se dlouze zamyslel. Nebyl si jistý, jestli se mu o tom chce mluvit s někým, koho zná sotva den. „Má žena zemřela dřív, než jsme stihli dítě počít,“ řekl nakonec. „Byla to úžasná žena a já věděl, že už další takovou nepotkám. Tak jsem si slíbil, že ona bude v mém životě navždy jediná.“

„Co se jí stalo?“

Anir hned neodpověděl. Vzpomínal na svůj možná trochu neuvážený slib, který složil přímo před ní, když umírala. Nechtěl ji ujišťovat, jak všechno bude dobré, když oba dobře věděli, že to není pravda, a rozhodl se raději připomenout jí svou lásku.

„Bylo to v souboji dvou mágů. V souboji dvou strážkyň měsíce. Ač kdysi spolupracovaly, dnes, když se potkají, mají všechny nutkání zničit ty ostatní. Má žena se potkala se strážkyní Oturu a ta ji roztrhala na kusy. Doslova. Jediné, co se nerozpadlo na prach, byla její hlava. Nikdy jsem nepochopil, proč strážkyně Oturu udělala to, co udělala. Dala jí ještě minutu života. Její hlava žila další minutu, aniž by cítila bolest, a my jsme si tak mohli naposled promluvit a rozloučit se.“

Malvor sklonil hlavu. „Tvé ženy je mi líto.“

„To ano,“ souhlasil Anir. „Stejně to musela cítit i strážkyně Oturu, protože za tu minutu, co mé ženě dala, musela zaplatit vysokou cenu. Ona přestala být strážkyní. Už nedokázala použít ani nejjednodušší kouzlo.“

Malvor se otřásl. „Nesnáším kouzla,“ zabručel. „Jsou strašně nevypočitatelná a ti, kdo je používají, ještě víc. A Iryn můj pohled na to nijak nezlepšil. Hádám, že se ti zmínil o našem setkání krátce po schůzi vládců?“

Anir zavrtěl hlavou a se zaujetím naslouchal kovářův popis souboje. „Takže bys vyhrál, kdyby kouzlo nepoužil?“

„Pochybuješ o tom? Ležel ne zemi. Bez zbraně. Už nebyl schopen žádného odporu.“

„Život mě naučil nikdy nepodceňovat nepřítele. Ani toho, kterého jsem už porazil. Sám jsem sice ještě neměl to štěstí – nebo možná tu smůlu – abych se s tímto Irynovým talentem setkal, ale od synovce vím, že je velmi zběhlý v kdejakých lstech. Třeba upadl úmyslně. Třeba *chtěl* použít kouzlo.“

Malvor rozčileně ulomil jednu větev a mrštil jí mezi stromy. „A přesně o tom mluvím! Mágové jsou nepředvídatelní!“

„Jak dlouho by měla trvat cesta lesem?“ změnil Anir raději téma. Obával se, že jejich rozhovor směřuje k urážení mágů, a tomu on se chtěl vyhnout. V mnohém musel souhlasit s Malvorem, ale svou ženu miloval a nehodlal poslouchat nic špatného, co by se jí snad mohlo týkat.

„Asi tak po zbytek dne. Podrost nás bohužel dost zpomaluje. Ale pak už by měla být cesta mnohem volnější. Hranice do pěti dnů překročíme určitě.“

Dál postupovali vytrvale lesem na jihovýchod, jen jednou si udělali krátkou přestávku, aby pojedli chleba. Jejich rozhovor pomalu utichal, jak byli z jednotvárné krajiny stále skleslejší, až nakonec jeli mlčky, jen čas od času prohodili pár slov.

V podvečer se ale skutečně vynořili z hradby stromů a před sebou spatřili velkou louku. Za ní se táhla cesta vedoucí do Antrivitu, bývalého hlavního města stejnojmenné země. Ta, po níž jeli doposud, se tady stáčela na sever a postupovala dál kolem lesa. Zastavili.

„Tak jsme konečně venku," oznámil Malvor poněkud zbytečně. „Dnes bychom se mohli dostat až k té silnici. Nebude to víc než pět mil."

Anir se ohlédl po stromech za nimi. „Nebylo by rozumnější tábořit někde v úkrytu těchto stromů?"

„Podél té silnice jsou také úkryty. Ale ani nevidím důvod hledat nějaké zapadlé místečko. Orinit má dost starostí s válkou, a i když ve Wixail se už ukázat nemůžeme, příliš daleko se teď zpráva – zřejmě o mé *zradě* – nedostane. Navíc ta druhá cesta se směrem k Wixail dost klikatí, takže na ní můžeme potkat nanejvýš někoho, kdo vyjel tři dny před námi. A někdo takový o ničem vědět nebude." Malvor znovu pobídl koně a ten poslušně vykročil vysokou trávou na protější stranu. Anir ho v těsném odstupu následoval.

Mimo stromy se jim jelo daleko lépe a především mohli výrazně zrychlit, aniž by se museli obávat, že si koně poraní nohy o vyčnívající kořeny. Občas sice zahlédli ve vysoké trávě ukrytý krtinec, ale vždy to bylo s dostatečným předstihem, aby se mu dokázali vyhnout. Ani si to neuvědomili a už vyjížděli na prašnou silnici s kolejemi vyježdělými od povozů. Ještě chvíli po ní pokračovali na východ, než našli mělkou prohlubeň za velkým kamenem, kde se mohli na noc bezpečně utábořit. Jen mlčky zhltali zbytky chleba a zalezli si každý do svého stanu.

Na druhý den vyrazili časně z rána. Museli se teď především dostat do nejbližšího města, aby si doplnili zásoby a obstarali nějaký luk. Nebylo ale kam spěchat – malé městečko jen kousek vlevo od cesty spatřili už chvíli poté, co vyjeli. Nebylo ještě ani poledne, když projeli nikým nehlídanou branou do rušných ulic. Město očividně spoléhalo, že válka je daleko a nic mu tedy nehrozí.

„Přál bych si, abych mohl žít taky tak v poklidu a bez strachu," zasnil se Anir.

„O čem to mluvíš? Tebe snad někdo nutil přidat se k Irynovi?"

„Ne, ale aryvitská královna by jistě nestála o to, abych jí běhal po říši. Bála by se, abych proti ní neorganizoval vzpouru."

„A udělal bys to, kdybys od ní tu příležitost dostal?"

„A dělám snad něco jiného?"

„Myslel jsem ty sám. Bez Iryna." Sesedl z koně a dál je vedl hlouběji do města. Kráčel rychle a sebejistě, takže Anir ani okamžik nepochyboval o tom, že kovář, i když mnoho nenacestoval, se v tomto městě dobře vyzná.

„Ano," odpověděl po krátkém zvážení. „Určitě bych nechtěl, aby mi vládla nějaká urozená nafoukaná panička."

„Taková že je? Mě z toho, co jsem o ní slyšel, připadá spíš vychytralá – ale koneckonců o ní může platit oboje."

Anir pokrčil rameny. „Nikdy jsem se s ní naštěstí nepotkal. Ale urození a namyšlení jsou dvě slova charakterizující Aryvův rod."

Konečně Malvor našel malého klučinu, který pobíhal se třemi luky přes rameno po ulici sem a tam, tahal kolemjdoucí za šaty a šťouchal jim do rukou svými výrobky.

Malvor podal Anirovi tři malé dřevěné mince. „Jdi dál, ale nevšímej si ho. Snaž se předstírat, že ani tak luk nepotřebuješ, ale spíš chápeš situaci toho děcka. Jinak si řekne dvojnásobnou cenu. Když tě neodchytne, zkus to ještě dvakrát. Já jdu zatím obstarat nějaké další jídlo. Sejdeme se za městem." Otočil se a i se svým koněm zmizel za hradbou lidí.

Anir pohlédl na tři jako nehet velké mince ve své dlani. Za ty by v normálním zbrojířství nekoupil ani pořádnou tětivu. Strčil je do kapsy a vykročil davem, jakoby k bráně. Vyhlížel při tom do dálky za město, aby vypadal, že o chlapci vůbec neví.

Asi metr od něj Anirovi začaly cukat koutky nad jejich drobným podvodem a ovládnout je mu dalo dost zabrat. Nakonec se mu podařilo nasadit kamenný výraz a prošel kolem chlapce, který se však právě otočil k někomu jinému. Anir si povzdechl, když v tom pocítil, jak ho někdo tahá za košili. Otočil se.

Před ním stál malý ušpiněný klučina s černými vlasy plnými písku a stébel trávy. Přes levé rameno mu visely dvě zakřivené větve, jejichž konec spojoval kus provázku. „Pane, zdá se mi, že potřebujete luk," řekl vysokým pisklavým hlasem, který ale překypoval sebevědomím. Pokud chtěl něco prodat, musel působit přesvědčivě, aby si lidé, kteří tento prodej ještě neznají, mohli připadat poctěni, že právě jim je tento luk nabízen. A aby to vypadalo, že jich dokázal prodat už spoustu a nebudou tedy až tak špatné, jak by se mohly na první pohled zdát. „Dnes už se bez střelné zbraně neobejde nikdo."

Anir si přidřepl, aby si s chlapcem hleděli do očí, a pokusil se o chápavý úsměv. „A kolik bys za něj chtěl?"

Chlapci se rozzářily oči radostí. Rychle skryl úsměv za zamyšlení. „Pět malých."

Anir se zasmál. „To bych měl levnější koupit si provázek a ulomit větev."

„No dovolte?!" čílil se chlapec. „Toto jsou skvělé luky! Ne jen nějaké ohnuté větve. Ale, že jste to vy, dám vám ho za čtyři mince."

Anir předstíral, že o tom začíná uvažovat, aby chlapce popostrčil k další slevě. „Čtyři malé? Ale šípy si očividně budu muset stejně vyrobit sám. Tak si zároveň s nimi mohu vyrobit i luk…"

„No, ty šípy mi vážně chybí. Tak za tuhle skvělou radu vám to slevím ještě o jednu malou minci. To už je hodně dobrá nabídka, za tak skvělý luk. Tak co?"

Anir rozvážně přikývl. „Tak dobře. Koneckonců, pokud je tak dobrý jak říkáš, tak proč ne."

„Je skvělý! Doufám, že si na mě vzpomenete, až s ním skolíte medvěda."

Anir se zasmál. „To určitě ano." Podal chlapci mince, vzal si luk a odvedl koně na místo, kde se měl sejít s Malvorem.

Kovář tam ještě nebyl, zato kousek stranou postával osamoceně nějaký shrbený stařík. Anir k němu opatrně přistoupil. „Dobrý den," pozdravil.

Stařík se k němu otočil, v obličeji poněkud nevrlý výraz. Když ale viděl, kdo na něj promluvil, zdálo se jako by se uvolnil a rozveselil. „Dobrý den, vážený pane. I když takových při válce mnoho nenajdu, ať už mi je budete přát nebo ne."

Anirovi došlo, že ho stařík asi zná, podle oslovení, jaké k němu zvolil. Ne osobně, ale ví, že se setkal s bývalým vládcem. „Zvláštní, že jste zmínil právě válku, protože na ni bych se vás rád zeptal. Už pár dní jsem o ní nic neslyšel."

„A myslíte, že tady na jihu o tom máme mnoho informací?"

„Rozhodně toho musíte vědět více než Kyrbiťan na útěku."

Stařík se zamračil. „To asi ano. Poslední, co jsem slyšel, bylo, že orinitská armáda čeká u hranic. Prý stále nedorazil oddíl ze severu Uritusu, ale to není nic zvláštního – musejí absolvovat nejdelší cestu. O aryvitské armádě nevím vůbec nic. Ale zdá se, jako by si s tím, že jim u hranic táboří nepřítel, nic nedělali."

„A o mágovi, který plní nějaký tajný úkol pro královnu jste nic neslyšel?" Nemohl se ubránit pocitu, že Aryvův prapotomek určitě nenechá Iryna jen tak odejít, když si zajistil jeho nepřátelství. Anir by se dokonce nebál říct, že i z něj bude mít královna menší strach než z Iryna.

Stařík o tom nepotřeboval přemýšlet ani vteřinku. „Kdepak. Takové podrobnosti se sem nikdy nedostanou. Já jsem rád, že se ke mně dostanou zprávy o pohybu celé armády, natožpak abych věděl o nějakém konkrétním člověku."

„To je jasné. Já jen, že jeho úkol má pro Aryvit velkou cenu a takové zprávy se obvykle nesou ještě rychleji než ty o válce."

„Bohužel, neslyšel jsem o tom opravdu nic," odpověděl stařík, ale zdálo se, že Anirova slova v něm podnítila zájem. „Vy o tom víte co?"

„Jen to, že ten jeho úkol má vést ke zrušení kouzla, které omezuje Aryvovy potomky v pohybu. A že se dostal dost daleko, ale hlavně… že to nedělá dobrovolně. Aryvitská královna ho prý vydírá životem jeho přítelkyně.“

Stařík si odfrkl. „Pche! Jako by aryvitští potřebovali nějak podpořit, když jde o pomoc tomu jejich slavnému Aryvovi a jeho rodu.“

Anir se rozhodl toto téma raději rychle opustit. Věděl, že má pravdu on, ale neměl jak to tomu muži dokázat – a na druhou stranu už by to stejně ani nemělo smysl. Cítil, že on sám už válku nevydrží déle než pár let, a co teprve tento muž, který už se pod vahou svého věku hrbil. „Kam putujete?“ zeptal se místo toho.

„Vypadám, že někam putuji?“

„Ano.“

„Z čeho tak soudíte?“

„Řekl bych, že kdybyste byl odsud,“ ukázal na město „nestojíte teď u povozu vně hradeb. Připadá mi spíš, jako byste na někoho čekal.“

„To vám připadá dobře. Se synovcem putujeme na sever. Ani nevíme kam. Chceme se dostat do míst, která nebude plenit vítězná armáda. Nevěřím, že vyhraje Orinit…“

V tu chvíli se objevil Malvor, sedlové brašny jeho koně se nyní nadouvaly množstvím potravy. Anir proto nechal stařík být a vydal se k němu.

Malvor přejel luk kritickým pohledem. „Snad bude stačit,“ prohodil nakonec. „Máme sice asi dost jídla na celou cestu až do hlavního města, ale byl bych radši, kdyby nám sloužilo jen jako doplněk nebo rezerva. Takže se připrav, že dnes večer půjdeš na lov.“

„Nemáme ještě šípy. I kdybychom je začali vyrábět hned, jak zastavíme, měli bychom jich dostatek až pozdě v noci. Předpokládám, že s tímhle,“ pozvedl primitivní luk „prvních pár šípů poletí úplně jinam.“

„A proto taky šípy vyrobíme za cesty. Až pojedeme kolem nějakého stromu, mrkneme se, jestli nemá aspoň pár větví, které bychom mohli použít.“

„Dost nás to zpomalí.“

„Neřekl bych. Trochu ano, ale nijak zvlášť. A aspoň budeme mít jistotu, že nebudeme hladovět. Čím dřív si začneš na tu větev zvykat, tím líp.“

Anir to vzdal a raději se vyškrábal do sedla. Zdálo se, že Malvor se nenechá přesvědčit, aby spíš šetřili čas než jídlo. Bylo zřejmé, že mu příliš nesejde na Irynovi ani jeho žačce. Šel s nimi jen proto, že už nechtěl žít v Orinitu, ale ani v Aryvitu, a oni aspoň něco plánovali. Anir si ho zadumaně prohlížel, jak leze do sedla. Teprve to bude muset pochopit…

Kapitola 2.: Město z kostí

Ukázalo se, že luk opravdu nebyl ani zdaleka tak špatný jak vypadal. Během dvou dní se s ním Anir naučil střílet zcela neomylně a obstarat jim večeři mu zpravidla nedělalo větší problémy. Projížděli naštěstí dost divokou krajinou a zvěře se tady pohybovala spousta. Některá zvířata k nim dokonce byla tak netečná, až měl Anir pocit, že by je dokázal ulovit jen s pomocí meče. Jakoukoliv takovouto myšlenku ale okamžitě zahnal – kdyby zvířata vyplašil, byl by zřejmě celý další den o hladu, tak byl Malvor háklivý na zakoupené jídlo. Takže Anir raději zůstal u luku.

Dva dny putovali kopcovitou krajinou, potom se horizont narovnal. Veškerý porost zmizel, před nimi se rozprostírala nekonečná poušť, kam až oko dohlédlo.

„Objedeme ji, nebo jedeme skrz?“ zeptal se Anir.

Zdálo se, že Malvor se zabývá toutéž otázkou. Mračil se a snažil se poušť pohledem odhadovat. „Úplně jsem zapomněl, že se daluritské pouště rozšířily na východ.“ Nahlédl do sedlových brašen a chvíli se v nich přehraboval. „Jídlo by nám asi mělo vyjít,“ prohlásil nakonec. „Objet poušť by mohlo být na dlouho. Nevím, jak hluboko zasahuje do Antrivitu ani v které její části jsme my. Takže bych jel skrz.“

„Ty nevíš, kde jsme?“

„A podle čeho bych to měl poznat?! Podle zrnek písku?“

„Takže cestujeme Antrivitem jako – ‚třeba to město najdeme‘?“

„Ne. Za pouští je Velká jezerní oblast a tam už dokážu poznat, kudy dál.“

Anir už se nehádal. Sesedl z koně a vrátil se kus zpátky, aby doplnil měchy s vodou. „Jak dlouho pojedeme skrz?“ zeptal se, když se vrátil.

„Nevím.“ Malvor si od něj vzal jeden měch. „Je otázkou, jestli a o kolik se poušť rozrostla. Ale dřív to bylo tak na dva dny. Když pojedeme rychle a koně to zvládnou, můžeme být zítra k večeru na druhé straně.“

Anir se opět vyhoupl do sedla a oba pak pobídli své koně, aby vkročil na písek. Zvířata je poslechla jen neochotně a první kroky dělala pomalu a rozvážně. Kopyta jim na písku trochu podkluzovala, ale koně dokázali udržet rovnováhu a získávali zpět sebevědomí, takže za okamžik už zase běželi rychlým cvalem.

„Kde myslíš, že bude antrivitský kámen?“ zeptal se po chvíli Malvor. „Budeme muset porazit nějakého kostlivce, který ho bude mít místo mozku?“

Anir se poškrábal na bradě, na níž už bylo znát, že se dlouho nemohl oholit. „Spíš ne. Myslím si, že fénix byl jediný tvor, který měl v sobě kámen své země.“

„A kde ho tedy chceš hledat?“

„Nevím. Asi bych se zeptal někoho, kdo má to město pod palcem. Třeba bude vědět…“

„Kde byl ten fénix?“

„Pod městem. Ale to neznamená, že všechny kameny budou uloženy pod městy. Vládci je ukrývali nezávisle na sobě. Neznali úkryty druhých. Aspoň to tvrdila má žena.“

„Myslíš, že ti lhala?“

„To v žádném případě!“ zhrozil se Anir. „Tedy aspoň ne vědomě. Myslel jsem to tak, že ani to, co si předávají strážkyně, třeba nemusí být pravda.“

Malvor se otřásl. „Nepřipomínej to! Je to ale pěkně bláznivý svět, když ani nemůžeš věřit vlastní historii. Nikdy dřív jsem se nad tím nezamyslel a netrápilo mě, jak se co stalo, ale najednou mám pocit, že nemůžu věřit naprosto ničemu! Co když ani nikdy nebyl mír? Co když je válka smyslem života?“

Anir potřásl hlavou. „Zrovna ty bys mohl vědět, že válka nemůže být smyslem života. Vždyť jsi kovář! To takový voják může mít pochyby, protože skutečně žije z války, ale ty jsi musel strávit už nesčetně dnů, aniž bys při nich zaslechl cokoliv, co s válkou souvisí. Není tak těžké představit si život

bez války, aby to musela být iluze. A co se týče míru… tam je to jedno. V blízké době už se zřejmě rozhodne, kdo bude vítěz a kdo poražený a pak ten mír stejně přijde, i kdyby nikdy dřív nebyl. Možná pod vládou tyrana, ale mír to bude.“

Malvor dlouho neodpovídal. „Zastavíme,“ řekl nakonec. „Už se stmívá a tady stejně nenajdeme nic, co by nám pomohlo se schovat.“

Sesedli z koní. Stany se toho večera nesnažili rozložit – v sypkém písku by neměli ani nejmenší šanci. Jen si do nich vlezli jako do přikrývek a rychle pojedli po jednom plodu z ovoce, jež Anir viděl poprvé v životě. Bylo velké asi jako pěst a tvarem připomínalo podkovu. Na povrchu byla žlutá slupka s výraznou kyselou chutí, zatímco vnitřek chutnal jako med. I ta malá porce jim stačila, aby měli pocit, že museli očesat snad celý strom těchto plodů.

S příchodem noci se prudce ochladilo, ale oni to téměř nepostřehli. Shodou náhod plody zahřívaly tělo zevnitř a oni měli pocit, jako by spali v pohodlí svých domovů.

Příštího dne pokračovali v cestě odpočatí jak už dlouho ne.

„Co to bylo zač, včera? To ovoce?“ zeptal se Anir. Na tváři mu hrál úsměv – nebe bylo jasné, ale slunce nepálilo nijak zvlášť, byl plný energie a měl pocit, jako by válka byla jen nějakou malicherností a že nemá smysl si s ní lámat hlavu.

„Pearento,“ odvětil Malvor zachmuřeně. On věděl, že opojný pocit je jen iluzí a brzy zmizí. „Plod stromů, které rostou jen v Daluritu. Trochu uvolňuje mysl, takže jsem ho vzal spíš pro nějaké těžší chvíle. Takové přijdou vždycky. Ale když jsme došli k této poušti… usoudil jsem, že lepší bude sníst je teď. Brání rozpraskání rtů, úpalu, úžehu a jiným nemocem z horka a reguluje tělesnou teplotu podle okolí. Jinými slovy – v noci jsme nemrzli a teď nám není horko.“

„Přišlo mi zvláštní, že uprostřed pouště není vedro,“ přiznal Anir. „Kolik jsi toho bral?“

„Jen tyto dvě. Jak jsem řekl, trochu ovlivňuje mysl, takže větší množství není zdravé. A taky je trochu návykové.“

„Jsem rád, že jsi mi to řekl,“ poznamenal Anir sarkasticky. „Máš tam nějaké další plodiny, o kterých bych to měl vědět? Pokud možno *před tím* než mi je dáš k jídlu!“ Najednou se mu zdálo, že všechny ty povzbudivé pocity mizí. Do mysli se mu vtíral vztek na Malvora, že mu nic neřekl.

„Ale no tak! Zas tak moc se nestalo,“ namítl Malvor, kterému přítelovo podráždění neuniklo. „Připadá ti snad, že by sis *musel* dát další?“

Anir zavrtěl hlavou. Už nic neříkal, ale stále si připadal trochu podvedený. Malvor neměl nejmenší důvod neříct mu to.

Zbytek jejich cesty se proto nořil do ticha. Ani Malvor se nepokoušel načít nový rozhovor. Poznal, že Anir potřebuje chvíli čas, aby mu odpustil, a on sám se cítil trochu dotčený, že se mu dostalo takových *díků* za to, že jim usnadnil cestu. Účinek plodin, které jim měly zlepšit náladu, tak vyzněl zcela na prázdno.

Zatímco se slunce klonilo stále více k západu, dostali se na druhý konec pouště a stanuli na břehu velkého jezera. Malvor je přelétl pohledem a ukázal vpravo. „Jsme příliš na východě. Ale hned vedle tohoto jezera je cesta, po níž můžeme dojet až k městu.“

Anir přikývl a natočil koně novým směrem.

„Počkej!“ zarazil ho Malvor. „Rozložíme tábor tady. Stejně už bychom se dnes o mnoho dál nedostali. Cesta mezi jezery není dlouhá – během zítřka ji jistě stihneme celou.“

Anir seskočil z koně, vzal si luk a vydal se na východ podél jezera lovit zvěř. Malvor se zatím pustil do stavby stanů.

Na severním okraji Velké jezerní oblasti mnoho zvířat nežilo, teď už zřejmě i proto, že v okolí nic nerostlo. Na břehu bylo pár metrů udusané hlíny a pak už jen poušť, skrze níž přišli. Přesto Anir věřil, že aspoň nějaké zvíře najít musí. Ať už bylo u vody jakékoliv prostředí, vždy tam našel několik zvířat.

Nemýlil se. Žízeň ke břehu jezera přilákala z pouště malého pštrosa. Anir se přikrčil a založil do luku jednu naostřenou větev. Zvážil vzdálenost, namířil trochu výš a vystřelil. Pštros vydal vysoký kdákavý zvuk a skácel se na zem.

Anir si spokojeně zavěsil luk přes rameno a s obtížemi odtáhl mrtvé zvíře zpět do tábora, kde už Malvor rozdělal oheň.

Kovář obdivně hvízdl. „Dnes večer to bude královská hostina."

Anir s heknutím pustil hlavu, za niž zvíře táhl, a ztěžka dosedl na zem.

Malvor zanořil do zvířete meč a jal se vyřezávání masa. „Netušil jsem, že tady žijí pštrosi. Věděl jsem, že jsou v Daluritu, ale tady… Asi se přesunuli spolu s pouštěmi."

„Jak to, že toho vlastně o Antrivitu tolik víš?" zajímal se Anir. Po cestě byl sice odhodlaný s Malvorem toho dne už neprohodit ani slovo, ale když se sem vláčel s tělem, došlo mu, že se chová jako malé dítě. „A omlouvám se za to ráno. Choval jsem se jak malý…"

„V pořádku. Asi jsem ti o tom vážně měl říct dřív," odvětil Malvor zdvořile. „Antrivit je asi zemí, kterou jsem navštívil nejčastěji. Dost dlouho jsem od nich odebíral ocel na své výrobky a musel jsem si pro ni sám jezdit. Pak objevil Orinit nový kov, který byl lepší než antrivitská ocel, tak jsem začal používat ten."

„Co to bylo?"

„Výrobní tajemství," odvětil Malvor s úsměvem.

„Vždyť už nejsi kovář."

„Ale třeba se k tomu jednoho dne budu moci vrátit." Nasekal maso na menší kousky a nabodl je na dlouhou větev, kterou pak zapíchl do země, aby maso viselo nad ohněm.

„Nenechával jsi kovárnu tomu stájníkovi?" vzpomněl si Anir.

„To byl jen pronájem do doby, než se vrátím. Té bych se vzdát nemohl. A on si stejně bude myslet, že jsem to nemyslel vážně a že se vrátím, abych za ty koně zaplatil. Já to taky udělám, ale až bude po všem."

„Kde jsi přišel k těm plodům?" zajímal se Anir.

„Koupil jsem je v tom městečku, kde jsme se stavovali pro luk."

„Myslel jsem, jak jsi je vůbec objevil?"

„Zahlédl jsem ho na trzích v Daluritu a nevěděl jsem o něm zhola nic. Řekl jsem si: proč ho nezkusit. Bylo štěstí, že už měl ten obchodník jen jedno, jinak bych za ně asi vyměnil celou kovárnu," řekl s nadsázkou. „Když jsem po pominutí slastných pocitů vzpomínal na tu chuť vzít si další, rozhodl jsem se radši od Paerenta držet dál. Včera jsem je měl podruhé v životě."

„Tak proč jsi je kupoval teď? Myslím, že dva dny putování pouští bychom nějak přežili, stejně jako nějaké těžké chvíle."

„To máš tak – když zjistíš o nějakém jídle, že je návykové, vadí ti to nejvíc ze začátku. Pak si řekneš, že pokud se udržíš na uzdě, tak se nic neděje. Důsledky už jsem znal, tak jsem věřil, že nebude těžké zůstat u jednoho Paerenta. Taky jsem věděl, že si je dáme až když budeme na míle daleko od města." Na chvíli se zahleděl do plamenů. Raději změnil téma. „Jak to teda bylo s tím Irynem? Proč mu pomáhám?"

Anir překvapeně zamrkal. *Proč se Malvor tak náhle vrátil k tomu, proč se s Irynem pohádali?* uvažoval. *Asi si není jistý tím, že jde s námi.* Musel mu to podat co nejlépe. „Královna zajala dívku, která se u něj učila magii, aby ho přinutila vykonat ten úkol, který má zrušit kouzlo nad Aryvitem – to, že za jeho původní hranice Aryvův rod nedokáže přejít. A taky bouři nad jejich zemí."

„Proč jí chce zachránit život?"

„Asi mu na ní záleží, ne?"

Malvor mu pohlédl zpříma do očí. „Je snad důležitější než tato válka?"

Anir pokrčil rameny. „Na to se musíš ptát Iryna. Ale pořád je to svým způsobem nějaké ospravedlnění jeho činů. Nedělal to přece s úmyslem pomoci Aryvovu rodu, ale zachránit život nevinného člověka.“

„Myslíš, že je nevinná?“ ušklíbl se Malvor. „Aryviťanka?“

„Věřím tomu. Nemohou být všichni z té země zlí. Aspoň ona a Iryn budou těmi výjimkami.“

Malvor už se dál nevyptával. Dostali se do části, kdy to bylo jen o vlastním názoru. Raději sundal z ohně opečené maso a zakousl se do jednoho kusu.

V tichosti pojedli a zalezli si každý do svého stanu.

Anir jen žasnul, když na druhý den viděl, jak sebevědomě je Malvor vede mezi desítkami jezer, která jemu připadala jedno jako druhé. Ale město s vysokými věžemi, z nichž jako trny čouhaly samostříly, se před nimi vynořilo krátce po poledni. Po mohutných hradbách z bílého kamene spadaly fialové praporce. Vjezd do města střežila železná brána s vyřezanou lebkou přes celou její plochu. Před ní stáli dva shrbení vojáci s unaveným a trochu poplašeným výrazem ve tváři. V nejistých rukou svírali dlouhá kopí s rezavou špicí. Když příchozí spatřili, trochu se narovnali a sevřeli své zbraně pevněji.

„Co tady pohledáváte?“ ozval se vyšší z nich. Jeho kolega proti nim jen nepatrně nastavil kopí. Kdyby je chtěli napadnout, nebylo by mu k ničemu.

„Putujeme na jih,“ ujal se Malvor slova, když oba seskočili z koně. „Přišli jsme přes poušť, takže jistě pochopíte, že si potřebujeme doplnit zásoby.“

„Asi by pro vás bylo bezpečnější pokračovat okolo a zastavit až v dalším městě. Tady jsou teď drobné nepokoje,“ varoval je voják.

„Věřte, že bych vás poslechl opravdu rád, ale obávám se, že tak dlouhou cestu už bychom asi nepřežili.“

Voják se kousl do rtu. „No tak dobrá. Ale snažte se moc nevyčnívat a buďte opatrní. Radím vám – jen si opatřete, co potřebujete a zmizte!“ Zabušil třikrát pěstí na bránu. „Otevřete pocestným!“

V bráně se ozvalo několik lupnutí a pak se její křídla pomalu otevřela a odkryla jim pohled na pusté ulice mezi honosnými, ale špinavými domy. Sotvaže Malvor s Anirem vstoupili, s bouchnutím se za nimi opět zavřela.

„Moc na nepokoje to tu nevypadá,“ prohodil Anir, ale mluvil šeptem. Město působilo pustě a nahánělo mu strach. Ani Malvorova odpověď ho nemohla uklidnit.

„Naopak. Město je obvykle velmi rušné, takže je zřejmé, že se tu něco dít musí. Možná je to jen v jiné části města, ale lidé se rozhodně bojí vycházet.“

„Zřejmě uprostřed, že?“ zeptal se Anir se zrakem upřeným na vysokou bílou věž posetou stovkami oken, která na ostatní budovy shlížela z nízkého kopce.

Malvor se proti své vůli musel zasmát. „Ne, tam určitě ne. Byl jsem tam sice jen jednou, ale vím, že tam je jen nějaký písař, či co je zač. Delší nepokoje mají – aspoň v Orinitu – většinou základy u hostinců. Nicméně v té věži bychom se po kameni porozhlédnout mohli. Běž tam a já se zatím pokusím zjistit, co se tady vlastně děje. Pak mě u té věže i počkej.“

„Proč ses nezeptal toho vojáka? A proč jsi mu řekl, že jen projíždíme na jih?“

„Když nevíš, jak tě přijmou, je vždycky lepší vymyslet si příběh, u kterého můžeš snadno reagovat na většinu možných odmítnutí. A neptal jsem se ho právě proto, že nás hned od začátku odrazovali od vstupu do města. Potřeboval jsem působit, že se toho bojím a že určitě co nejdřív vypadnu. Kdybych se ho zeptal, o čem mluví, nabyl by podezření, že se do toho chci zaplést.“

„Což ostatně děláš.“

„Třeba bych to nedělal, kdyby prostě řekl, o co jde. A teď běž. Ztrácíme tu čas.“ Sám zatáhl za uzdu svému koni a odváděl ho ulicí vpravo.

Anir se úzkostně rozhlédl. Teď už zůstal úplně sám. Jindy proti samotě nic neměl, ale město bylo příliš prosáklé atmosférou strachu, takže raději vykročil k věži. Jen doufal, že aspoň toho písaře najde.

Jak se blížil stále více ke středu města, začínal mít pocit, že se Malvor mýlil, neboť město bylo stále sešlejší, na domech se začaly objevovat hluboké díry ve zdech, plotky u zahrádek byly vyvrácené, květiny udusané. Tu a tam byla před dveřmi pohozená lidská kost.

Anir se spěšně ohlédl, ale nikde nikoho neviděl. Otřásl se a raději přidal do kroku. Nepatrně si oddechl teprve, když začal stoupat do kopce. Na rozdíl od ostatních budov byla nahoře stojící věž čistá a v okolním prachu zářila jako slunce.

Dovnitř vedl jediný temný vchod, nad nímž visela železná mříž. Už odsud Anir viděl, že i tentokrát je písař na svém místě. Seděl za stolem osvětleným malou olejovou lampou, v pravé ruce držel brk, levou si podával z vysoké hromady jeden pergamen za druhým a doplňoval jej svým podpisem. Celý proces prováděl tak rychle, až mu na čele bohatě zbrázděném vráskami vyvstávaly perličky potu. Vzhlédl k němu a chvíli mrkal, než dokázal svýma unavenýma očima zaostřit. Vypadal, jako by toto místo neopustil už celou věčnost. „Přejete si?“ zeptal se překvapivě silným a mladým hlasem.

„Hledám…“ začal Anir, ale ihned se zarazil. Co by mu měl říct? Že hledá kámen, v němž je uloženo kouzlo věznící Aryvův rod? Pochyboval, že by písař věděl, o čem mluví, kdyby začal o *kameni Antrivitu*. „Hledám správcovu místnost. Nebo i dům. Potřebuji s ním nutně mluvit.“

Písař se zhluboka nadechl. „Obávám se, že jsi ji právě našel. Odtud toto *město* řídím od chvíle, co nás obsadili.“

„Asi vás dost dobře nechápu. Říkáte, že to tu řídíte, ale já vidím jen samé papírování a dole v ulicích vám zuří nějaká vzpoura či co!“

Správci se tvář rozzářila nadějí. „Opravdu už začali?“

Anir si ho přeměřil podezřívavým pohledem. „Asi jste tam dlouho nebyl, co? Vypadá to tam, jako by tady řádila armáda. Poničené domy a zahrady, dokonce se na zemi válí kosti!“

Správce zase zklamaně sklopil zrak. „Ono to *je* od toho, jak tady řádila armáda. Nikdo ale nevyleze ven, aby to spravil, když se co chvíli prožene ulicemi jejich hlídka.“

Anirovi údivem spadla čelist. Zdálo se, že Malvor měl o zlu v Orinitu pravdu. „Copak mohou být schopni něčeho takového? Možná v Aryvitu bych od nich něco podobného čekal, ale koneckonců s nimi jsou protikladem jako světlo a tma.“

„Kdepak, Aryvit je jim ukradený. Oni se jen chtěli pomstít svým pánům.“

Anir se zamračil. Něco mu nedávalo smysl. „O kom to mluvíte?“

„Přece o našich tvorech. O kostlivcích,“ zašeptal správce. Urychleně se ohlédl na tmu za svými zády. Stále ještě šeptem pokračoval. „Vynořili se z hlubin země, ovládli město a některé muže odtáhli s sebou zpátky.“

Anirovi vyschlo v ústech a dlouho se nezmohl na slovo. *Copak je možné, aby se tvorové bouřili proti svým pánům a snažili se jim vládnout?* „A co vaši vojáci? Ti by je neporazili?“

„Někteří to zkoušeli,“ přitakal správce. „Ale všichni takoví zemřeli.“ Ještě jednou se po tmě ohlédl. „Raději to nechte být. Proč jste tedy přišel?“

Anirovi bylo toho muže líto, ale musel si přiznat, že nemá čas pomáhat mu a on s Malvorem by asi sotva něco svedli tam, kde pohořel celý oddíl vojáků. „Hledám kámen Antrivitu.“

Správce si povzdechl. „Všechno naše bohatství s sebou odnesli *oni*. Včetně fialového kamene, který hledáte. Radím vám, nechte ho být. To bohatství za to nestojí.“

Anir zavrtěl hlavou. „O bohatství mi nejde. Ale to bych vám vysvětloval asi těžko. Kde je teda najdu?“

„Přišli odsud. Z této věže. Vykopali si sem nějaký tunel, tak hádám, že na jeho druhém konci je najdete.“

„Kde je ten tunel?“

Správce znaveně ukázal do tmy za svými zády.

„Mohl byste pro mě udělat ještě něco?“ zeptal se Anir, zatímco uvazoval koně k noze stolu. „Za chvíli sem přijde můj přítel. Řekněte mu, co se tady děje a že jsem šel za těmi kostlivci pro kámen.“

Uzel byl hotový a Anir se vydal ukazovaným směrem. Ušel sotva pár kroků, když spatřil rozbořenou zeď a v ní velkou díru.

Protáhl se dovnitř a tma se ještě více prohloubila, takže roztáhl ruce a tápal kolem sebe. Napínal uši, aby mu neunikl ani nejtišší zvuk, ale jediné, co slyšel, byly jeho vlastní kroky a přerývavý dech. Do mozku se mu vkrádala panika, jak ztrácel přehled o světě. Připadal si, jako by se náhle probral uprostřed labyrintu – nevěděl, kde je, jakým směrem postupuje a dokonce ani jak rychle. I čas se stával nezřetelným. Jak dlouho šel? Dny a týdny? Nebo to bylo jen pár minut? Nevěděl. Všudypřítomná tma všechno smazala a pomalu ho přiváděla k šílenství.

Dál tápal či se snad vznášel nekonečnou černotou a snažil se zklidnit si myšlenky. Ať se dostal, kam chtěl, musela přece odtamtud existovat cesta! Někudy přišel a někudy také odejde. Stačí jen trpělivě zkoumat okolí…

Skála pod jeho rukama jako by náhle zmizela, stejně jako zvuk jeho kroků a dechu nebo nevýrazný zápach plísně, jež až dosud chodbu prostupoval. Natolik se všechno stalo neměnným. A Anir začínal mít pocit, že je jen myšlenkou plující nekonečným mořem tmy.

Zamrkal a uvědomil si, že už zase stojí na světle. Chodbu teď prozařovaly desítky pochodní s fialovými plameny. Ani si nevšiml, že by se blížil ke světlu. Ohlédl se a za sebou viděl jen neprostupnou tmu, jako černou zeď, která jej poháněla v cestě opačným směrem. Zhluboka se nadechl a pokračoval. Aspoň už věděl, že se neztratil a že mu vládce nelhal.

Připadalo mu, že musí být v chřtánu nějakého velkého draka. Zdi kolem něj v podivném světle vypadaly, jako by se pohybovaly, jen vzduch byl chladný. Také se v nich stále více objevovaly kosti, až byly tak na husto, že kámen pod nimi nebyl vidět. Potom se rozestoupily a vyplivly Anira vysoko nad propast, v níž zuřily další fialové plameny. Napravo od něj dolů spirálovitě klesaly schody z kostí. Snažil se dohlédnout až k jejich patě, ale světlo bylo příliš ostré. Jiná cesta ovšem dál nevedla, takže mu nezbývalo než vydat se po nich. Tasil meč a co nejtišeji, aby mu neuniklo, kdyby se k němu někdo blížil, začal sestupovat. Očekával, že teplota vzduchu bude rychle narůstat, ale přestože se blížil ke dnu plnému ohně, nedělo se tak. Jeskyně zůstávala chladná a vlhká.

Že by nějaké kouzlo? Možná se ke dnu vůbec neblížím, pomyslel si Anir. Zastavil se a opatrně vyhlédl přes hranu schodu. Překvapením zalapal po dechu.

Fialové plameny už nepřipomínaly jen jednu velkou neforemnou masu. Místo toho nabraly podobu tisíců pochodní ozařujících ulice a domy z kostí, které do posledního detailu připomínaly město nad nimi. K Anirově velké úlevě chyběly alespoň hradby.

Nejbližší ulice zely prázdnotou, takže Anir přidal na tempu a seběhl zbylé schody. Tam se ale zastavil a měřil si domy nedůvěřivým pohledem. Správce Antrivitu mu řekl, že jejich armáda nedokázala kostlivce porazit, takže tam stále ještě někde museli být.

Nikde se nic nehnulo. Vykročil vpřed. První místo, kde hodlal kámen hledat, byla věž uprostřed města. Podle něj nejlepší místo pro pokladnici, obzvlášť pokud si kostlivci opravdu dali tu práci, aby napodobili lidské město.

Přemáhala ho zvědavost, jak moc se liší život kostlivců od života lidí, a co všechno potřebují k životu. Taky trochu doufal, že by mu to mohlo odhalit nějakou jejich slabinu. Opatrně proto otevřel nejbližší dveře. Čekal, že se mu kosti pod rukama rozpadnou, ale nestalo se tak a dveře hladce sklouzly stranou.

Na druhé straně nebylo zhola nic. Místnost byla zcela prázdná, dokonce i jakékoliv vnitřní zdi chyběly. Byl to jen velký kvádr ohraničený šesti stěnami z kostí, místy přerušenými okny. Když nad tím tak přemýšlel, dávalo to smysl – nikdy je sice neviděl, ale předpokládal, že nemají žádné orgány, tudíž nepotřebovali žádné zásoby surovin, oděvy, … prostě nic.

Vyšel ven a znovu za sebou dveře zavřel. V tu chvíli se odněkud zdáli ozvalo krátké zlověstné zadunění a hned poté i podivný škrábavý skřek. Sotvaže dozněla ozvěna, ozval se znovu. Sílil a blížil se, takže se Anir dál nezdržoval a rozběhl se ulicí dál. Z děsivých zvuků mu naskakovala husí kůže a

skřek podle něj nemohl být dílem ničeho jiného než kostlivců. Na druhou stranu teď aspoň věděl, že jsou někde vpravo od něj, zatím relativně daleko, a cesta k věži je proto volná.

Snažil se soustředit jen na zvuk, aby měl představu, jak rychle se k němu blíží, a s potěšením zjistil, že teď zní o něco dál – buď ho už jeho zdroj minul, nebo byl Anir rychlejší.

Zpomalil a ohlédl se. Ulice za jeho zády byla pořád stejná, po kostlivcích na ní nebylo ani stopy. Pokračoval rychlým krokem a brzy stanul na úpatí kopce, na němž byla zbudována věž. I ten byl z kostí. Nadále poslouchal zvuk a věděl, že se k němu znovu blíží, ale věřil, že dřív, než ho kostlivci budou moci spatřit, zmizí v temných útrobách stavby.

Vyšplhat nahoru se ukázalo těžší, než zdolat jakoukoliv horu, o niž se kdy pokusil. Čelil už sice i mnohem výraznějším náklonům, párkrát i téměř svislým, ale lebky mu pod nohama i rukama podkluzovaly a spousta kostí se uvolnila a skutálela dolů sotva se o ně lehce zapřel. Několikrát se s nimi o kus svezl a kopec tak pro něj ve výsledku nabyl asi dvojnásobnou výšku.

Když konečně nejistě stanul na vrcholu, musel si chvíli odpočinout a vydýchat se. *Stárnu*, přiznal si pobaveně, když vzpomínal, jak ve dvaceti letech s lehkostí lozil po horách.

Podíval se na temný průchod, který na něj čekal jako rozevřená tlama na potravu. *Budu muset znovu takovým dlouhým temným tunelem?* uvažoval. Nebyl tou představou právě nadšený. Snažil se uklidnit myšlenkou, že kostlivci se snažili napodobit jen vnější vzhled města, ale moc mu to nepomáhalo. Tma před ním byla až příliš hluboká. *Teď by se mi magické nadání hodilo*, pomyslel si trpce. *Ať si Malvor říká, co chce, někdy je nezbytné.*

Otřásl se a vkročil do stínů. Stejně nevěděl, kde jinde by hledal, a odejít bez kamene nemohl.

Nebylo to tak strašné, jako když šel tunelem z lidského města – měl pocit, že ušel sotva pár kroků, když v dáli rozeznal malou fialovou tečku věstící další pochodně. Jak se blížil, dokázal už i rozeznat, že jsou jen dvě, ale za nimi na něj zívá průchod do nějaké větší místnosti. Zemi z kostí tam střídal nějaký tmavý písek. A pak už konečně spatřil i *je* – asi sto metrů od průchodu tam stálo šest vzpřímených koster a hledělo někam na druhou stranu místnosti, kde Anir kvůli tlumenému světlu viděl jen velký obrys podobný vejci. Pět z kostlivců v rukou svíralo zahnuté šavle, zrezivělé a pokryté mnoha zuby. Šestý Anira děsil nejvíce, jelikož jej halil dlouhý černý plášť. Neměl žádnou zbraň, takže Anir ani na chvíli nepochyboval, že jde o mága.

Tak zjistíme, co všechno umíte, pomyslel si Anir. Na okamžik pomyslel na luk na svých zádech, ale tím by asi mnoho nedokázal. Koneckonců, na co by kostlivcům mířil? Opatrně vkročil na písek. Přestože mu ani trochu nezavrzal pod nohou (a taky právě proto), přeběhl Anirovi mráz po zádech. Na písek byl povrch příliš měkký a jemu začínalo docházet, co to je. Prach. Prach z kostí, což znamenalo, že je tu ještě něco strašnějšího než kostlivci. Zřejmě právě *to* poutalo veškerou pozornost šesti válečníků. Ale aspoň se mohl zbavit nejnebezpečnějšího z nich.

Připlížil se až k zahalenému kostlivci, aniž by si ho někdo všiml, a ohnal se mu mečem po hlavě. Kostlivec k němu ještě stihl natočit hlavu, než ostří meče narazilo na krční obratle a oddělilo je.

Zvuk lámaných kostí se však stal varováním pro zbylou pětici, která se teď otočila k novému nepříteli. Výhružně mávali zbraněmi a vydávali tytéž skřehotavé zvuky, jaké Anir zaslechl i v ulicích jejich města. Takto z blízka měl však pocit, že mu snad zvuk nahlodává mozek. Rozmazal se mu zrak a musel několikrát zamrkat, než dokázal kostlivce zase rozlišit z jedné neforemné masy.

Dva z nich jeho zaneprázdnění využili a začali ho obcházet každý z jedné strany. Anir udělal rychle krok zpátky, aby se mu nedostali do zad.

Kostlivci zavrčeli, když si uvědomili, že jejich lest nevyšla, ale hned vzápětí je přehlušilo mnohem hlubší vrčení, které vycházelo od temného obrysu za nimi. Otočili se po tom a Anir tak měl příležitost prohlédnout si to také.

Byla to strmá hora z kostí a na samém vrcholku něco fialově zářilo. Zpoza hory v tu chvíli vykročil největší drak, jakého kdy Anir viděl, ale chybělo mu maso i kůže. Silné končetiny se opíraly do země

s takovou razancí, až se otřásala, rozložitá křídla naprázdno máchala vzduchem a prázdné oční důlky hledaly oběť pro děsivé čelisti plné ostrých zubů.

Anir jako by pro kostlivce přestal existovat. Rozběhli se k nestvůře a okamžitě kolem ní utvořili kruh. Střídavě se na ni vrhali a zase uskakovali, aby se vyhnuli smrtonosným drápům.

Anir vše pozoroval z ústraní a pouze vyčkával. Měl pocit, že chytrá strategie kostlivým lidem přináší úspěch – drak jen naprázdno protínal vzduch a bezmocně se otáčel dokola v marné snaze mít příštího útočníka přímo před sebou a znemožnit mu jeho pokus. Kostlivci však neměli ve svých útocích žádný rytmus – to co jim říkalo, jestli zaútočit, byla jejich pozice vůči drakovi. Útočili, jen když mu stáli v zádech.

Ale pak se jejich plán začal hroutit. Drakova trpělivost přetekla. Hlasitě zařval a prudce trhnul dlouhým ocasem. Zasáhl kostlivce, který se právě vrhal vpřed, a zarazil ho do země. Mohutná síla ho rozdrtila na prach, který během pár vteřin splynul s popraškem na zemi.

Kostliví lidé se zarazili, jako by zkameněli, a drak toho neváhal využít. Vrhl se vpřed a cestou smetl a rozdrtil na prach další dva z nich.

Anir už se dále nemohl boji vyhýbat, neboť drak nezastavil a běžel přímo na něj. Pozoroval, jak se k němu hromada kostí řítí, všechno v okolí potemnělo. Připadal si jako v tunelu úzkém tak akorát pro drakovo tělo, takže neměl šanci se mu vyhnout. Za zády cítil kamennou stěnu, čímž se mu uzavírala i poslední úniková cesta.

V tu chvíli měl pocit, že se svět zpomalil, i když by byl mnohem raději, kdyby vše pokračovalo stejně rychle. Aby nemusel tak dlouho čekat…

Rukou zavadil o primitivní luk na svých zádech. Musel se ušklíbnout – *Pokus by to byl…* Rychle si stáhl zbraň z ramene, založil šíp a bez míření vystřelil. Stejně nevěděl, co by měl zasáhnout. Nečekal, kam střela dopadne a zkusil vystřelit ještě jednou.

První šíp se neškodně odrazil od žebra, ale druhý zasáhl prázdný oční důlek a drak na chvíli zakolísal. Přesto pokračoval dál, zdálo se, že dřík šípu, který mu čněl z oka, ho nijak netrápí.

Temný tunel náhle zmizel, svět znovu nabral svou obvyklou rychlost. Anir se okamžitě vrhl na stranu.

Kostlivý drak jen stěží zadržel svou váhu, aby se nerozdrtil o tvrdou skálu. Sotvaže se otočil, znovu měl před sebou dvojici kostlivců, kteří chtěli využít příležitosti a zatlačit ho do kouta.

Anir jen žasnul a přemýšlel, kde se vzala taková touha zničit toto monstrum, když jim byl milejší živý člověk. Považoval by za logičtější, kdyby mezi všemi kostlivými tvory panovala určitá soudržnost.

Bohužel drak nedal dvojici lidských koster ani jedinou šanci. Jednoho sevřely silné čelisti, druhého zarazila do země přední končetina a Anir začínal litovat, že tak neuváženě zabil kostlivého mága. Ten by možná měl větší šanci draka zastavit, než jeho druhové.

Ozvalo se zavrčení a prázdné oční důlky se znovu upřely na něj. Drak k němu velmi zvolna vykročil, zdálo se, že si hodlá svou poslední oběť vychutnat.

Anir začal pomalu couvat a nenápadně se rozhlížel po čemkoliv, co by ho zachránilo.

Drak nehodlal čekat, než se jeho oběť unaví nebo dostane do kouta. Pokrčil končetiny a vší silou se odrazil.

Anir sledoval blížící se mohutné čelisti, jak se rozevírají, lačné zakousnout se do masa. Po čele mu stékal pot, když usilovně přemýšlel, jak draka porazit. Možná by mu mohl nějak useknout hlavu… Příliš pozdě si uvědomil, že musí nejprve sám odvrátit jeho úder a přežít. Nezbýval už čas uskočit. Zklamal ho nejzákladnější živočišný pud. Zavřel oči a připravoval se na tvrdou srážku.

Ucítil ale jen průvan kolem svých kotníků a uslyšel hlasitou ránu někde vlevo. Otevřel oči a spatřil tam velkou hromadu kostí, na jejímž vrcholku seděla dračí lebka. Na okamžik zapochyboval, jestli tam třeba nemohla být už předtím, ale na nic takového se nepamatoval a koneckonců by byla příhodným vysvětlením drakova zmizení. Ale co se vlastně stalo?

Potřásl hlavou a rozhlédl se. Nikde nikoho neviděl a na mysl mu přicházelo jen jediné řešení – magie! Ale pokud tam nikdo nebyl, tak kdo… Po zádech mu přeběhl mráz. *Že bych já… Ale vždyť jsem nikdy žádné kouzlo neudělal. Za celých sedmdesát let! Tak proč teď?* Bylo mnoho otázek, které mu to chtěly vyvrátit, ale zároveň mu to přišlo jako jediné logické vysvětlení situace. On je mág!

Obrátil se k hoře a dlouze se zadíval na fialovou záři na vrcholku. Uvažoval, jestli tam najde kámen Antrivitu. Z nějakého důvodu tam světlo být muselo.

Nemohl si dovolit nezkusit to! Rozběhl se ke kostem a začal po nich šplhat. S potěšením zaznamenal, že po sobě kloužou daleko méně než ty pod kostlivou věží. Také byly poskládány tak úhledně, že se mu po nich lezlo téměř jako po žebříku, a na vrcholek se dostal vcelku rychle.

Ukázalo se, že fialová záře vychází z jediné pochodně, kolem níž byly kosti posypány zlatem a drahokamy. I mezi všemi těmi ametysty a rubíny se však matný fialový kámen vyjímal a Anir nepochyboval, že právě ten bude kamenem Antrivitu. Sebral jej a slezl zase zpátky.

Vrátil se chodbou do kostlivého města. Na samém prahu věže však zůstal stát. Přímo proti němu se na konci ulice formoval dvacetičlenný útvar kostlivců.

Rychle skočil zpět do temných stínů a modlil se, aby si jej nikdo nevšiml. Srdce mu hlasitě bušilo a po tváři mu steklo několik kapek ledového potu, přesto vyhlédl přes rám dveří, aby zjistil, co se vlastně děje.

Oddíl se v tu chvíli dal do pohybu a začal stoupat po schodech nad propast. Očividně šlo o jednu z hlídek, o kterých mluvil správce. Potíž byla v tom, že Malvor už jistě dokončil své hledání hostince a šel ho čekat k věži. A i když byl nepochybně zdatný šermíř, na dvacítku nemrtvých by stačit nemusel.

Anir věděl, že on už by proti nim neměl vůbec žádnou šanci, ale možná kdyby vpadl kostlivcům do zad, až se budou plně soustředit na Malvora… zaskočil by je a snad i snížil jejich počet tak výrazně, aby se dali na útěk.

Kostlivci už mu téměř zmizeli z dohledu, takže se rozběhl za nimi. Ani tentokrát si ho zřejmě nikdo nevšiml, protože za sebou nikoho neviděl. Trochu zvolnil, aby se příliš nevyčerpal a aby se nedostal příliš blízko k nemrtvému oddílu.

Zastavil se teprve před tmavým úsekem tunelu. Věděl, že i tak začne ve tmě na kostlivce ztrácet, jak se bude slepě potácet, ale chtěl se trochu připravit na děsivé pocity, které zažil už cestou sem.

Zhluboka se nadechl a zvedl nohu, aby vykročil, když náhle dostal nápad. Podivil se, že ho to nenapadlo už dávno – vytáhl ze zdi jednu pochodeň a vykročil. Byla dost těžká, ale plameny nevydávaly žádný žár, takže si ji mohl zapřít o rameno.

Se světlem byla tato cesta daleko příjemnější a zdála se najednou i kratší. Netrvalo dlouho a Anir uviděl rozbořenou zeď vedoucí do lidské věže. Odložil pochodeň a rozběhl se Malvorovi na pomoc.

Doběhl až k správcovu stolu a překvapeně zamrkal. Krom správce, který se stále ještě věnoval papírům, tam nikdo nebyl. Dokonce ani nenašel na zemi žádnou kost nebo krev.

„Tak co kámen?“ ozval se mu za zády Malvorův hlas.

Hlasitě si oddechl a otočil se k příteli čelem. „Jo, máme to. Jak se ti podařilo porazit celou jednotku kostlivců?“

Malvor se zachmuřil. „Já je neporazil. Dělají takový rámus, že jsem se stihl schovat a oni jen proběhli do města. Takže je nejvyšší čas zmizet.“

„Ale co mág?“

„Jaký mág?“

„Potřebujeme přece někoho, kdo umí vytvořit Initovo světlo, abychom zjistili, kam kameny vrátit.“

„Tak ho můžeme najít jinde. Od těch kostlivců bych se rád vzdálil co nejdřív.“

Anir musel souhlasit. Odvázal svého koně a následoval Malvora, jenž mezitím tryskem vyjel k bráně. Strážní ji pro ně nepatrně otevřeli a hned zase zabouchli, když byli venku.

Malvor zpomalil a počkal na Anira. „Hledej nějaké místo, kde se nám tábor nepropadne půl metru do země.“

Oba se rozhlíželi na všechny strany, ale museli ujet ještě kus cesty, než Anir hlasitě zvolal, že už to má a ukazoval na nedaleké místečko mezi jezery, kde neměl trávník tak bažinovitý vzhled jako jinde.

Rozdělali tam tábor a pojedli další z Malvorem nakoupených zásob. I tentokrát šlo o ovoce, takže je Anir jedl jen velmi obezřetně, přestože ho Malvor ujistil, že toto nemá žádné omamné účinky ani nevyvolává návyk. Vypadalo víceméně jako citron, jen bylo asi dvakrát větší a mělo modrou slupku. Chuť byla také docela kyselá, ale především bylo jídlo velmi ostré.

„Tak povídej!“ vyzval ho Malvor nedočkavě. „Co se stalo v té věži?“

Anir pomalu dožvýkal poslední sousto a přitom přemýšlel nad svým soubojem s drakem. Kvůli Malvorově postoji k magii se rozhodl, že tuto část raději vynechá. Začal ale od samého začátku – setkání se správcem. Nešel příliš po podrobnostech, vynechal i temný tunel, který ho tak děsil, jen město kostlivců mu zkrátka popsat musel. I když v sobě skrývalo děsivé tvory, nedala se mu upřít nevšední krása. Když se dostal k momentu, kdy vyšel na druhé straně chodby v kostlivé věži, shrnul události do jediné věty, která ani nebyla lží. „A tam jsem našel kámen Antrivitu.“

Malvora tím ale nepřesvědčil. „Jen tak? Bez nějaké nástrahy nebo netvora?“

„A celé město obývané kostlivci je co? Navíc nezapomínej, že ten kámen tam původně ukrytý nebyl. Oni ho ukradli z města. Asi ho považovali za ametyst, těch tam byla taky spousta.“

„Máš pravdu. Koneckonců, nám by mohlo docela i prospět, kdyby ani zbylé dva kameny nebyly střežené.“

„Co jsi zjistil ty?“

„Vlastně nic. U hostinců to bylo jak po vymření, tak jsem se vrátil k věži, kde mi ten písař řekl, že jsi šel dovnitř.“

„Trochu mě zaráží, že jsi nešel za mnou.“

„A co tam? Tebe už bych stejně nedohnal a sám jsem tam mohl jít zrovna tak o týden později… Toto by vedlo tak možná k tomu, že bychom se někde minuli a já bych marně hledal jak tebe, tak kámen, který bys už vlastně měl.“

Začínalo se stmívat, ale jim se zatím spát nechtělo, takže posbírali pár tuhých rostlin, které rostly na březích, a zapálili je.

„Jaký jsi byl vládce?“ zeptal se Malvor znenadání.

Anir na něj nechápavě pohlédl. „To by snad měli hodnotit jiní.“

„To ano, ale ty sám jsi musel mít nějaký plán. Vizi, jak zemi povedeš. O co ses snažil?“

„A není to jedno?“

„Jen chci lépe pochopit tvé smýšlení. Vrtá mi hlavou, proč by tě měla aryvitská královna podezírat ze vzpoury.“

„Především protože jsem byl vládce. Kdo ochutná moc, těžko se smíří s životem někde v domečku na vesnici.“

„I tak bych to chtěl vědět. To by měla plné kobky jen z vládnoucích rodů. Měl jsem ale dojem, že v bývalém Tarditu zemřel jen tehdejší vládce, zbytek se ujal správy svých měst.“

„Dobrá. Ale moje vláda ti moc neobjasní. K mé domněnce mě vede spíš nenasytnost mých předků. Ti se nedokázali smířit s tím, když neměli podíl na vládě nad celou zemí, nebo aspoň nad fénixi.“

„Takže ty…“ postrčil ho Malvor.

„Já jsem se snažil, aby lidé poznali, že svět není jen o válce. Aby měli pocit, že existuje možnost, že se s ostatními shodneme a ukončíme boje.“

Malvor se zamračil. „Tomu nerozumím. Proč jsi potom odmítl spojenectví s Orinitem, Akylem a Uritusem? Já vím, nedopadlo to nejlíp, ale to nemohl nikdo vědět.“

„Protože prostě nevěřím žádné ze zbylých zemí.“

„A přesto ses snažil o příměří s nimi?“

„To jsem neřekl. Já jsem chtěl, aby si lidé mysleli, že je možné něčeho takového dosáhnout a že se o to snažíme. Pouze aby si to mysleli. Aby měli naději, že bude líp. Byla to lež, ale řekl bych, že jim samým pomáhala víc než pravda.“

„Proč jsi nevěřil ostatním zemím?“

„Jako by se ti vše nepotvrdilo v jednání Orinitu… Taky sis přece myslel, že jsou poctiví a spravedliví.“

„Ale to bylo potom…“

„Já vím. Ale nejinak jednali v průběhu staletí. Aspoň podle toho, co se ke mně dostalo. Jak jsi říkal, lidé z té země to prostě nevědí a berou to tak, že jejich vlastní země je jediná poctivá, osamělé světlo v moři tmy. I když to nevím, hádám, že i Kyrbit musel od začátku války mnohokrát sáhnout ke lsti.“

Malvor po něm vrhl uražený pohled a zvedl se. „Uritus se *nikdy* nedopustil podlosti.“ Potom zmizel ve svém stanu.

Navzdory tomu, že ho mrzelo, jak těžce Malvor nese pravdu, jíž dokázal dokonce z části odhalit sám, musel se Anir usmát nad jeho odpovědí. Kovář už víc ani nemohl jeho slova potvrdit.

Natáhl se do trávy, podepřel si hlavu rukama a pozoroval stovky hvězd, jak mu jako malé lampy visí nad hlavou. A vedle nich tři měsíce – Init, Otur a Veratu – jako vševidoucí oči… Anir se plácl do čela, až ho to zabolelo, a v momentě byl na nohou a přehraboval se v sedlových brašnách. Iryn mu přece sám říkal, že by možná mohlo stačit skutečné světlo měsíce! Vytáhl pomačkaný svitek, kde se měla objevit místa, kam vrátit kameny, a rozložil ho vedle ohniště. Hlasitě vykřikl radostí, když se na vybledlém pergamenu objevilo tenké písmo ve třech barvách.

„Co se děje?“ ozval se Malvor a jeho rozespalá hlava rozhrnula chlopně stanu.

Anir po něm vrhl rychlý pohled a znovu se zahleděl do svitku. „Už vím, kam musíme jít! Stačilo světlo měsíce. Pojď sem!“

Malvor se doplazil k ohni a nahlédl mu přes rameno. Anir mu ukazoval nějaký žlutý flek. Teprve, když zamrkal, přiměl Malvor své oči zaostřit. Úhledným písmem zahlédl na pergamenu vypsány tři názvy míst, odlišené barvou. Modře svítila slova *Aryvova jeskyně*, červeně *Elfí hora* a žlutě *Tahénino jezero*.

„Znáš ta místa?“ zeptal se Anir.

Malvor názvy dlouho pozoroval. Zvláštní pozornost věnoval prvnímu z nich. „Aryvova jeskyně… mám dojem, že tam se podle legendy Aryv uchýlil při svém vyhnanství. Zvláštní, že právě tam patří kameny…“

„Říká se přeci – *pod svícnem je největší tma*. Ale právě to místo najít nepotřebujeme. Co ta další dvě?“

„Tahénino jezero je při severní hranici Daluritu. O Elfí hoře jsem v životě neslyšel.“

„Já bohužel taky ne. Budeme se muset poptat lidí v Akylu nebo Narylusu. Ale aspoň víme, co hledáme.“

„Myslíš, že existují?“

„Akylané? Proč by neměli?“

Malvor se rozesmál. Po jeho nerudné náladě z večera nebylo ani stopy. „Ne. Mluvím o elfech.“

„To jsou jen pohádky. Pravděpodobně to místo pojmenovali podle nějakých báchorek, které lidi dříve od té hory odrazovaly.“

„Já ti nevím. Proč by nemohli být? Pořád zjišťujeme něco překvapivého…“

„To jo. Ale kdyby byli, sotva by byli takoví, jak nám vypráví pohádky.“

„Pohádky také mohou být podle skutečnosti,“ namítl Malvor.

Anir pokrčil rameny. „Kdyby tyhle byly, nemyslíš, že bychom našli více důkazů, že tu elfové žili, než jen pár neuvěřitelných příběhů?“

„Nevím…“

„A zřejmě se ani nikdy nedozvíš. Pokud nás nenavštíví, nemůžeme o nich nic říct najisto.“

„To je pravda… radši opiš ten název Elfí hory. Kdybychom ho zapomněli, tak ať nemusíme čekat na správné světlo.“

„Máš snad brk?“ zeptal se Anir a ušklíbl se. „Nevím jak tebe, ale mě nějak nenapadlo, že bych ho mohl potřebovat, když se chci připojit ke vzpouře.“

„No, nemám,“ přiznal Malvor. „Tak můžeme jen doufat, že si to zapamatujeme.“

„Hlavu vzhůru,“ povzbuzoval Anir. „Aspoň už víme, jak se jmenují místa, která hledáme. Tamní nás určitě dokážou poslat správným směrem.“

Malvor se usmál. Musel dát Anirovi za pravdu. Byli teď skutečně nesrovnatelně blíž ke svému cíli. Zívl. „Tak fajn. Ale já už bych chtěl spát, takže další objevy, které učiníš, mi laskavě řekni až ráno.“

Anir přikývl a znovu se natáhl do trávy. Takže to přece stihnou. Pomohou Irynovi zachránit tu dívku, a pak… Co pak? Iryn mu sám řekl, že tak daleko ještě nemyslel a zatím ani nehodlá. Znenadání Anira přepadla děsivá myšlenka, že je Iryn možná jen chtěl využít, aby zrušili kouzlo. Samozřejmě o tom přemýšlel už dřív, když se setkali ve Vyrbitu, ale možná tu myšlenku zahnal příliš rychle.

Rozhodl se, že bude lepší vymyslet vlastní plán vzpoury. Pokud je Iryn nechce zradit, tím líp. Pořád mu svůj plán bude moci předložit jako návrh.

Pohled mu padl na Malvorův stan a jako by se probral ze sna. On už o tom jistě přemýšlel dávno. *Asi na mě přechází ta jeho paranoia*, pomyslel si chmurně. *Proč by nás měl Iryn zrazovat?* Obrátil se ke hvězdám, jako by v nich mohl najít odpověď. Místo toho, ale ucítil, jak mu těžknou víčka, a během chvilky usnul.

Kapitola 3.: Pod hladinou

Po třech dnech cesty stanuli na břehu Tahénina jezera. V jeho hladině se právě zrcadlilo zapadající slunce, za zády se jim vlnila svěží louka a proti nim se na druhém břehu tyčily majestátní hory.

„A teď?“ zeptal se Malvor. „Hodíme kameny do vody jen tak? Nebo je u toho potřeba vykřiknout, co já vím, třeba Initovo jméno?“

Anir nedůvěřivě hleděl na zlatou hladinu. „Nevím. Řekl bych, že jen tak je tu pohodit nemůžeme.“

Malvor se otřásl. „Doufám, že je nemáme uložit podle příběhu, s kterým se jezero pojí.“

„Podle jakého příběhu?“

„Stručně – kdysi se tu prý utopila dívka Tahéna, když jí milenec zlomil srdce.

„Takže podle tebe máme hledat nějakou dívku, která právě prožila nešťastnou lásku a poprosit ji, jestli by s sebou nemohla vzít tyto dva kameny, až se půjde utopit?“

„Spíš jsem si říkal, jestli vrácení kamenů nevyžaduje lidskou oběť,“ vysvětlil Malvor. „Nemuselo by to být až tak doslovně podle příběhu.“

„Já bych se zase spíš podíval nejdřív do těch hor.“

„Psáno ale přece bylo jezero, ne hory u jezera…“

„Já vím. Ale kyrbitský kámen patří do jeskyně. K Aryvově jeskyni snad není co dodávat. A co čekáš, že najdeme na Elfí hoře? Že by jeskyni? Možná je to jen náhoda, ale mě se spíš zdá, že všechny kameny patří do nějaké jeskyně.“

„Uvědomuješ si, že pátráním v těch horách můžeme strávit třeba i několik dní?“

„To si nemyslím. Jeskyně sama o sobě je přece neškodná, tak proč by měla být složitě ukrytá? To kameny v sobě skrývají kouzlo, ty je potřeba střežit.“

„Když myslíš,“ odvětil Malvor a začal jezero objíždět z pravé strany. Anir si pospíšil za ním.

Dojeli k horám a sesedli. „Možná by bylo lepší, abys tu počkal a pohlídal koně,“ navrhl Anir.

„V žádném případě. Rozhlédni se – v okolí není ani noha, bude stačit, když je pevně přivážeme. Taky bych chtěl vidět, co se stane, až kameny vrátíš, a jak vůbec poznáme, že jsme na správném místě.“

Anir se s ním nehodlal dohadovat, proto uvázal uzdu kolem vysokého kamenného výčnělku a začal šplhat do mírného svahu. Malvor ho hned nenásledoval. Neměl náladu lozit nazdařbůh po hoře od paty ke špici a zase zpátky a nejprve se chtěl rozhlédnout, jestli nezahlédne aspoň malý otvor ve skále. Štěstí mu nepřálo, ale s tím ani nijak nepočítal. Aspoň ale jasně viděl, že nemá smysl lozit tak vysoko jako Anir. Místo toho se posunul kus vlevo podél hor a začal šplhat k jednomu z kamenných výčnělků, které mu místy zakrývaly kusy stěn. Ani ho nepřekvapilo, když právě tam nějakou jeskyni objevil. Nebyla na očích, ale dala se snadno najít. Zavolal Anira.

„Myslíš, že to bude tady?“ zeptal se.

Anir kolem něj prošel a vnořil se do tmy. Jeho hlas k Malvorovi dolehl až z velké dálky. „Je to ta nejlepší možnost, jakou máme. No tak už pojď!“

Malvor poslušně vykročil. Natahoval před sebe ruce, aby do něčeho nevrazil, když si nalevo všiml řady pochodní osvětlujících chodbu. Z jejího druhého konce ho trochu netrpělivě pozoroval Anir.

Malvor sáhl do tmy před sebou a pod prsty ucítil chladný kámen. Chodba asi měla jen zvenčí vypadat temně. Pospíšil si za Anirem a společně pak pokračovali hloub.

Cesta dlouho klesala v široké spirále, pak se narovnala a mířila přímo do malé místnosti, po níž se pohybovaly pruhy namodralého světla. Z pochodní na chodbě bylo nepatrně znát, že pravá polovina místnosti je z pískovce a levá zase z nějakého fialového kamene.

„Myslím, že jsme to našli,“ pronesl Anir roztřeseně a pomalu vkročil dovnitř.

„Odkud se bere to světlo?“ zeptal se Malvor, ale přesně v tu chvíli si odpověď uvědomil sám a vzhlédl ke stropu. Tam, kde měla být masa kamení, byla vodní hladina a nad ní pomalu tmavnoucí obloha. „Myslíš, že nás to zavalí, až vrátíš kameny?“

„Doufejme, že ne. Ale pokud chceš jít nahoru, tak chvíli počkám.“

„Ne! Odlož ty kameny…“

Anir se rozhlédl po nějaké nápovědě. Dva osamocené dolíky přímo proti sobě byly jako pěst na oko. Přistoupil k pískovci a zatlačil do něj kámen Daluritu, jak nejhlouběji to šlo. Malý prostor, který mezi nimi zůstal, se během okamžiku zaplnil drobnými zrníčky písku a kámen i zeď splynuly v jedno.

Vydechl si a přesunul se k protější stěně. Teď už nebylo nejmenších pochyb, že jsou na správném místě. Vrhl rychlý pohled po mase vody nad sebou a přidržel ruku s kamenem u důlku. Párkrát se zhluboka nadechl a pohyb dokonal.

Svět se ponořil do temnoty, ale jen na chvíli. Po stranách zaplály vysoké ohně a Anir si uvědomil, že je v nové jeskyni. Na její protější konec ani nedohlédl a strop viděl jen stěží. Místnosti ale věnoval jen letmý pohled. Nemohl totiž odtrhnout zrak od dvou bytostí před sebou. Ze všeho nejspíš by je přirovnal k ženám, až na to, že jedna byla z nejbělejšího světla a druhá z nejčernější temnoty. Chvíli si jedna druhou měřily pohledem a pak se na sebe vrhly jako hladoví psi.

Anir sebou trhl a zamrkal. Byl zpátky v té malé jeskyni a nad hlavou mu viselo Tahénino jezero. Nejzvláštnější, ale bylo, že *něco* cítil ve svých rukách. Shlédl k nim a spatřil krátký meč právě ve chvíli, kdy Malvor zavolal jeho jméno.

První, co Anira napadlo, bylo, že se na ně skutečně řítí voda, ale když vzhlédl, pořád se nad ním jen klidně převalovala. Pak už mu rameno sevřela silná ruka. „Co se stalo? Kam jsi to zmizel?“

„Zmizel?“ zeptal se Anir překvapeně. Myslel, že to byla jen vidina.

„Jo. Asi na deset vteřin jsi tady nebyl… Co to je?“ Ukázal na meč v jeho rukách.

Anir se na zbraň také důkladněji zadíval. Na čepeli, jež zářila jako písek v poledním slunci, vynikaly dva fialové proužky, které se kolem ní obtáčely a končily až na samotné špici. Jílec byl fialový celý, jen v hrušce byl pískovitý kámen. Kámen Antrivitu byl uprostřed kříže.

„Tak řekni už něco!“ pobízel ho Malvor, jenž hořel nedočkavostí.

Anir se konečně probral ze své strnulosti a zasunul meč do pochvy, jíž nevědomky držel pod čepelí. Také vypadala naprosto stejně, takže si jí nevšiml, dokud s mečem nepohnul. Vyložil Malvorovi co viděl.

„Co myslíš, že jsou zač?“ zeptal se Malvor.

Anir jen pokrčil rameny. „Nevím. Ale řekl bych, že přesně to, o čem mluvil Iryn. I když mluvil jen o jedné…“

Malvorovi se znovu a znovu stáčel zrak k meči. „Co myslíš, vznikne jeden i potom, co vrátíme kámen Akylu a Narylusu?“

„Asi vznikne. Nebo spíš *vznikl*.“

„Jak *vznikl*?!“

Anir zavřel oči a vrátil se myšlenkami k přízračným ženám. „Něco mi říká, že už je to hotovo. Že souboj, jehož jsem byl svědkem, nastal právě v důsledku, že všech deset kamenů je na těch pěti místech, jak má být.“

„Proč by měl souboj nějakých velkých ženských souviset právě s vrácením kamenů?“

„Kdoví? Ale musí s tím souviset, jinak by se asi ta vidina neobjevila teď.“

„Kdo by ale asi tak ty kameny vrátil, co? Vždyť o tom moc lidí neví, nebo jo?“

„Vlastně každý kdo byl vládcem, mimo Aryvit. Ale přijde mi taky možné, že Iryn třeba nechtěl spoléhat jen na nás a poslal i někoho jiného. Nebo měl víc času a chtěl to radši udělat sám.“

„Jinými slovy nám nevěří. Ale když to podáš takhle, tak je to možné. Takže to vzdáme?“

„Neřekl bych, že se dá vzdát něco, co je hotové.“

„Budeš důvěřovat vidině? Copak jsi nějaký věštec? Nechceš si to ani ověřit?“

Anir nad tím přemýšlel jen chvíli. „Ne. Nejsem věštec, vidina vznikla na základě těch kamenů, řekl bych. Ale věřím jí. Půjdeme do Aryvitu.“

Kapitola 4.: Shledání

Strážný na svém stanovišti nebyl – musel asi odspěchat za jinými svými povinnostmi. Koneckonců, kdo mohl tušit, že právě v tu chvíli uteče některý z vězňů. Buď jak buď, pro Iryna to byla velká úleva. Nechtěl se hned pouštět do bitvy s vojáky, po jejichž boku stál sotva před měsícem. Doufal, že by se mu mohlo podařit utéct, aniž by si ho kdo všiml. Potom už bude stačit jen najít Tysie.

Vrhl se na schody a bral je po třech. Kdyby proti němu někdo šel, mohl by aspoň využít svou rychlost, aby ho povalil. Pod nohy se nepodíval ani na zlomek vteřiny, ze strachu, že právě v tu chvíli by narazil na někoho, kdo by scházel dolů.

Dorazil ale až do prvního nadzemního patra, aniž by kohokoliv potkal. Chodbou právě někdo procházel, takže se zase rychle vrhl do stínů.

Byla to Ayen. Šaty tentokrát vyměnila za kožené kalhoty a prostou košili. Přes rameno si nesla tlumok. Na stářím poznamenaném pásku se jí houpala nejzvláštnější dýka, jakou kdy Iryn viděl. Čepel byla u špice rudá, ale jak se blížila k jílci, tmavla a nabírala modrý odstín. Samotný jílec pak byl blankytně modrý.

Zdálo se, že má naspěch. Šla rychle, skoro až běžela a těkala pohledem ze strany na stranu.

Iryn si chvíli pohrával s myšlenkou, že by ji polekal, ale nakonec od toho upustil. Ona byla ozbrojená, on ne. Taky by tím mohl skončit jeho útěk. Raději se stáhl ještě víc do temného kouta.

Mířila někam dolů. Minula jeho úkryt a sestoupila na první schod, ale tam zůstala stát.

Irynovi neuniklo, jak její ruka pomalu klouže k opasku. Rychle uskočil do strany a hbitě zachytil její zápěstí přesně ve chvíli, kdy dýka udeřila do kamene. Dívce se v očích mihlo zděšení, pak se mu ale podívala do tváře a vystřídala je úleva. Ayen se provinile zachichotala. „Promiň," špitla. „Co tady děláš?"

Iryn na ni nedůvěřivě pohlédl, ale ruku jí pustil. „Vena mě dala zajmout…"

„To já vím. Proto se ptám, co děláš tady." Hrdě se napřímila. „Přišla jsem tě zachránit," oznámila mu pyšně.

„Vypadám, že bych to potřeboval?"

„Ještě pořád nejsi venku z města," připomněla mu. „Uvidí tě někdo, kdo ví, že máš být v cele, a můžeš se tam rovnou vrátit."

Iryn se ušklíbl. Doufal, že tak špatně na tom ještě není. Jednoho člověka by kouzly jistě přemohl, nebo by mu aspoň utekl. I tak ale musel uznat, že do ulic se mu bude hodit někdo, kdo se tam může pohybovat bez obav z toho, že by ho někdo zahlédl. „Takže co navrhuješ?"

Ayen poněkud zaskočilo, že jí prakticky bez námitek dovolil, aby ho z města odvedla, a chvíli jí trvalo, než odpověděla. „Odsud se dostaneme jedněmi ze zadních dveří. Bylo by riskantní vyjít na nádvoří a pak je celé přebíhat."

„A dál?"

„Prostě se drž za mnou a já tě vyvedu z města," odpověděla stručně.

„Dobře, ale pojďme kolem mého domu."

„To bych musela vědět, kde bydlíš."

„Tak aspoň k západní bráně v třetích hradbách."

Ayen chvíli váhala – nejjednodušší cesta by byla přímo na jih. Nepřela se s ním ale a rozběhla se chodbou někam do zadních prostor pevnosti. Iryn si pospíšil za ní.

Odvedla ho k nevýrazným dveřím ukrytým ve stínu a odemkla je zrezivělým klíčem z mohutného svazku, který vylovila z kapsy. Iryn jen žasl, jak dokázala mezi několika desítkami klíčů najít ten správný, aniž by je musela déle zkoumat nebo zkoušet v zámku.

„Musím," vysvětlila mu. „Jako královnina asistentka jsem se musela naučit šetřit čas, kde se dalo." Otevřela dveře a vyhlédla. „Můžeme jít."

Vyšli do špinavé potemnělé uličky ze tří stran lemované zdmi domů bez oken. Alespoň je tak nikdo zevnitř nemohl zahlédnout.

Připlížili se až k samotnému ústí uličky a Ayen znovu zkontrolovala, zda je vzduch čistý. Museli teď přeběhnout širokou hlavní ulici, takže chvíli vyčkávali, než se naskytla vhodná mezera mezi procházejícími lidmi.

Proběhli ještě dalšími úzkými uličkami, kde nebyla ani noha, až se před nimi vynořila vysoká kamenná hradba. Podél ní pak doběhli až k západní bráně.

Iryna nejprve zaskočilo, když tam nenašli nikoho na stráži, a říkal si, jak bez přítomnosti Veny a Genskera polevila kázeň, ale vzápětí mu došlo, že jediný nepřítel se shromažďuje na jihu a toho od Argsbow dělí nepoměrně větší a silnější armáda Aryvitu. Musel si přiznat, že pro něj je to teď jen dobře. Proběhli pod vysokým obloukem a Iryn se ujal vedení. K jeho domu naštěstí vedly jen úzké zapadlé uličky, takže chvíli nemuseli řešit žádné složité přebíhání přes volná prostranství plná lidí.

Dveře byly otevřené od chvíle, kdy si pro něj přišla pětice vojáků. Mrtvé tělo jejich druha dokonce stále leželo na zemi a hodovaly na něm mouchy. Ayen si při tom pohledu skryla tvář do dlaní a odvrátila se.

Iryn mrtvé tělo netečně překročil. Naopak byl rád, že tady je. Pokud totiž mrtvolu nikdo nenahlásil, pak tady zřejmě ještě nikdo nebyl a nemohl mu tedy nic odcizit.

Původně sem šel jen pro tři meče, které získal vrácením kamenů pro zrušení kouzla, ale když se teď rozhlížel po místnosti, našel i několik dalších předmětů, které by mu mohly přijít brzy vhod – zbraně, jako byly nůž a luk s toulcem šípů, náhradní tětivy a kovové hroty šípů, přístřešek na oheň a především teplé nepromokavé prádlo. Přihodil ještě pár kusů aryvitského cestovního chleba, přivázal k tlumoku dva meče a třetí, který získal z Aryvovy jeskyně, si připjal k pasu. Popadl stan a vyběhl ven, kde už na něj čekala netrpělivá Ayen. Kriticky pohlédla na hromadu látky v jeho rukou.

„S tím se netahej!“ prohlásila nesmlouvavě.

„A pod čím asi budu spát?“

„S tím si nelam hlavu, všechno je připravené. Prostě to tady nech a doveď mě k další bráně nebo aspoň hlavní ulici, abych věděla, kudy dál.“

Iryn chvíli přemítal, co to asi znamená, když je *vše připraveno*, ale rozhodl se už jednou Ayen slepě důvěřovat, proto stan odhodil na zem a dovedl ji až k široké ulici lemující druhou část města. Ta byla jako vždy plná čilého ruchu.

Ayen zlostně sykla. „Na toto jsem zapomněla.“

Iryn přelétl dav zkoumavým pohledem. „Všichni mají dost starostí sami se sebou. Když klidně projdeme, nikdo si nás ani nevšimne.“

Ayen zavrtěla hlavou. „Moc riskantní. Když tě uvidí někdo, kdo ví, že tady být nemůžeš, určitě se o to bude zajímat. A tady máš tolik lidí, že někdo takový se mezi nimi určitě najde…“

V tom se kolem ní mihl stín a než si stačila uvědomit co se děje, Iryn už se prodíral davem na druhou stranu. Zaklela a pustila se za ním. Ostražitě se rozhlížela po lidech, jestli někdo nezabloudí pohledem k Irynovi, ale zdálo se, že on skutečně ví, co dělá. Na druhou stranu davu se dostali, aniž by kdo pojal podezření, že z města prchají. Za branami se Ayen opět ujala vedení. Dál kličkovali temnými zákoutími města, až se před nimi objevila vnější západní brána. Zastavili se na samém okraji uličky, aby si mohli udělat lepší přehled o situaci. U této brány už na stráži stáli dva vojáci, třebaže jevili pramalý zájem o své okolí a dvou uprchlíků si dosud nevšimli.

„Ty teď počkáš tady!“ přikázala Irynovi Ayen. „Já jdu sehnat koně.“

Sotvaže však zmizela za nejbližším rohem, vyklouzl Iryn ze svého úkrytu a tiše se kradl k dvojici vojáků. Prsty lehce přejížděl po jílci meče a hlavou se mu honily myšlenky na všechny úkoly, které kdy plnil pro svou vlast. Vraždy… a jak snadné by bylo teď vzít meč a oba vojáky jednoduše probodnout zezadu.

Zastavil se jen krok za nimi a smutně se usmál. Nemohl to udělat. Ti muži jen plnili úkol od královny, kterým ho navíc nijak neohrožovali. Čtyři vojáky v sebeobraně zabít dokázal, ač byli z jeho země, ale na dva další si netroufl. Zašeptal jen jediné slovo, které vojáky v mžiku připravilo o vědomí. Hlavy jim klesly, kolena se podlomila a obě bezduchá těla se sesula k zemi.

Iryn se spěšně rozhlédl, jestli to někdo nezpozoroval, ale lidé okolními ulicemi jen netečně procházeli. Toho, že jejich jediní dva ochránci v této části města leží na zemi, si ani nevšimli. A proč by taky měli? O výsledku války bylo prakticky rozhodnuto, tak k čemu vlastně byly stráže ve městě…

Ozval se klapot koňských kopyt, jak se vrátila Ayen s dvojicí koní. Rozčileně si ho přeměřila a pak pohledem přelétla k bezvládným tělům. „Neřekla jsem snad, ať čekáš a nic neděláš?!“

„Není zač,“ odbyl ji Iryn a vylezl si do sedla. Na Ayen se neohlížel a vyrazil tryskem z města. Pokud chtěla jet s ním, musela s ním držet tempo. Nikdy nepadlo slovo o tom, že by ji měl vzít s sebou.

Ale Ayen se držela v těsném závěsu za ním a nijak si nestěžovala. Spíš jí stále zaměstnávala mysl myšlenka, že ji Iryn i podruhé neposlechl a zbytečně se vystavoval nebezpečí.

Město si jejich odjezdu snad ani nevšimlo. Na první pohled zůstávalo stejně klidné jako vždy a těch pár vojáků, kteří hlídkovali na hradbách, nezaujatě pokračovalo ve svých obchůzkách.

Iryn zastavil koně a zaraženě to pozoroval.

„Snad nejsi zklamaný, jak snadno jsme se odtamtud dostali?“ zeptala se Ayen, když zastavila vedle něj.

„To ne, jen… Pojeďme dál.“

Stočili koně k severu a teď už mnohem volněji pokračovali v cestě.

„Co máš teď v plánu?“ vyzvídala Ayen.

Iryn na ni úkosem pohlédl a přemýšlel, kolik by jí toho měl říct. Co jestli Vena věděla i o Anirovi a Malvorovi a snažila se Ayen využít, aby je dostala všechny tři? Koneckonců, pokud to nebyl plán, jak by pak Ayen věděla, že ho má hledat ve vězení? Vojáci přece tvrdili, že podle Veniných rozkazů měl zůstat ve svém domě, než se ona vrátí.

Pomalu sjel rukou k meči. „Takže co po tobě Vena chce?“

„Cože?“

„Co po tobě Vena chce? Proč cestuješ se mnou?“

„Chci ti pomoct…“

„Jenom tak. Prostě ses rozhodla, že půjdeš pomoct jednomu vězni,“ odvětil Iryn sarkasticky.

Ayen na něj nevěřícně hleděla. Zaskočilo ji, že jí Iryn nevěří. „Ne, já… Promluvíme si o tom za chvíli.“

„Proč ne hned? Armáda je daleko na jihu a z města po nás nikdo nejde.“

„Zatím. Ale oni nejsou úplně slepí. Co se asi stane, až objeví toho mrtvého vojáka u tebe v domě nebo ty dva u brány? Tady jsme moc vidět. A hlavně se nevyplatí královnu podceňovat. Může tady mít nějaké zvědy.“

Iryn se zamračil, ale nakonec souhlasil a nechal Ayen zase chvíli vést. Dost ho překvapilo, když si uvědomil, že je vede mezi dvojici hor, a poslední pochyby o cíli jejich cesty zmizely, když začala šplhat do svahu. Za chvíli už vyšli na velkou louku v hoře, kde se Iryn poprvé setkal s Tysie. A ta tady byla i tentokrát. Jeho o dva roky mladší žačka seděla na břehu protékající říčky a chladila si v ní chodidla. Vzhlédla teprve, když zahlédla jejich odraz ve vodě. Vyskočila na nohy a pevně Iryna objala.

„Já jsem tě varovala, že Veně nemáš věřit,“ zamumlala mu do ramene.

Iryn ji pohladil po vlasech a něžně od sebe odtáhl. Po tváři jí stékala slza, ale na rtech jí hrál úsměv. „Copak to dopadlo špatně?“ zeptal se a palcem jí slzu setřel. „Vždyť se nakonec stalo přesně to, co jsme chtěli. Ty jsi volná. A jediné nepříjemné překvapení, které to provázelo, už máme za sebou.“

Tysie mlčky přikývla a pustila ho.

„Ehm, ehm,“ odkašlala si Ayen. „Nerada vám ruším romantickou chvilku, ale řekla bych, že nemáte v plánu tady zůstat až do své smrti. Takže? Co budeme dělat teď?“

„Řekl bych, že teď si vyslechneme, co jsi mi chtěla říct. Proč jdeš s námi?“

Ayen na něj zklamaně pohlédla. „Ještě ani teď mi nevěříš? I potom co jsem tě dovedla k ní?“ Kývla hlavou směrem k Tysie.

„Možná právě proto,“ odvětil Iryn. „Proč ses najednou rozhodla pomoct Tysie? Jak jsi ji vůbec našla? A jak jsi našla mě v tom vězení?“

Ayen dlouho mlčela. Nakonec se posadila do trávy a spustila: „Nebylo to *najednou*. Řekla bych, že poprvé mě to napadlo asi tehdy, když jsem zjistila, že tě paní Vena vydírá. Nejdřív mi tě jen bylo líto, ale když jsem o tom víc přemýšlela, chtěla jsem ti nějak pomáhat. Možnost se mi naskytla ale až teď, když Tysie pustili. Šla jsem si s ní promluvit, abych ji varovala, že tě uvěznili…“

„Ale mě přece neuvěznili. Mě teprve vedli do cely, když jsi mě přišla zachránit.“

Ayen překvapeně zamrkala. „Ale Vena mi říkala, že tě musí dát pod zámek. A proč jsi tedy neutekl sám, když jsi byl volný?“

„Myslím, že tvůj příběh je teď pro nás podstatně důležitější, takže pokračuj.“

„S Tysie jsem se dohodla, že tě ven dostanu sama, protože mě tam mohou lidé vidět, a dovedu tě sem.“

„A co ti na tom trvalo dva dny?“

„Především Tysie, která trvala na tom, že chce do podrobností znát můj plán. A také já sama jsem se snažila mít všechno připravené a promyšlené, aby nás po cestě nic nezaskočilo.“

A že se ti to povedlo, pomyslel si Iryn při vzpomínce na davy lidí u druhých hradeb města. Nahlas ale neřekl nic.

„Takže?“ zeptala se Ayen, když Iryn stále nic neříkal. „Budeš mi věřit?“

Iryn pohlédl na Tysie, ale ta se jeho pohledu vyhnula a hleděla někam na druhou stranu. Toto bylo rozhodnutí, které hodlala nechat na něm. „Nebudu trvat na tom, abys od nás odešla,“ řekl nakonec vyhýbavě.

Ayen se ušklíbla. „Takže si budeme ještě pár dní hrát hru na tajemství. Ale proč ne. Bude zajímavé cestovat a nevědět kam.“

„Radši pojďme,“ navrhl Iryn, protože si nebyl jistý, zda Ayen svou poznámku mínila sarkasticky či nikoliv. „Musíme jet kus na sever.“

Společně vyšli zpět do bouře. Iryn si vysadil Tysie na koně před sebe a pak už vyjeli.

„Tak povídej, co se s tebou celou dobu dělo?“ vyzvídala Tysie. „Co po tobě vlastně ta mrcha chtěla?“

„Nic moc, jen zrušit kouzlo nad Aryvitem,“ řekl Iryn ledabyle.

„Tak to jo,“ přistoupila Tysie na jeho *hru*. „Ale pak nechápu, co ti na tom mohlo tak trvat.“

„Nebylo kam spěchat. Nebo se ti snad v aryvitských celách nelíbilo?“

Obrátit smysl odpovědi už Tysie nemohla. Proto se raději zeptala: „A co jsi teda dělal?“

„To by bylo na dlouho a dvakrát se mi to vykládat nechce.“

„Dvakrát?“

„Dvakrát. Překvapuje mě, že tě Vena neprovokovala popisem toho, jak mě má v hrsti a všechno ví. Potřeboval jsem pomocníky na její úkol a ona mě zřejmě chtěla odříznout od všech v Aryvitu, takže jsem začal hledat pomoc za hranicemi. Nevím, co tím zamýšlela – asi chtěla, abych neměl čas na vlastní plány – ale mělo to přesně opačný důsledek. Z pomocníků se stali spojenci.“

„Bezva, takže už máme armádu?“ zaradovala se Tysie.

Iryn se zasmál. „Tolik jsem jich zase neměl. Jsou pouze jeden nebo dva.“

„Ou,“ řekla Tysie a raději mlčela.

„Taky to můžeš brát i jako důkaz toho, že jsou lidé, kteří se k nám přidají,“ nadhodil Iryn.

„To je hodně chabý argument.“

„Ale nemůžeš ho vyvrátit.“

„To nemůžu,“ přiznala Tysie. „Ale myslím, že stejně tak bys mohl spoléhat i na to, že vyhraje Orinit.“

Iryn se nad tím musel pousmát. Byla to pravda, ale stejně se toho argumentu nehodlal vzdát.

Toho dne už mnoho mil neujeli. Nebyl důvod někam se hnát – i kdyby ve městě odhalili smrt vojáků i Irynův útěk, dokonce i kdyby přišli na to, kudy a kdy odjeli, město mělo tolik oslabenou posádku, že by jen sotva za nimi někoho posílali. Rozbili proto tábor uprostřed široké pláně.

„Neznáte nějaké zajímavé příběhy?“ zeptala se Ayen a šťastně se natáhla do trávy.

Iryn se usmál. Ayen byla skoro jako dítě. Kolem ní zuří válka a jediné, oč se stará je příběh. Jí se okolní dění netknulo. A to bylo dobře. Byl rád, že ji vzal s sebou, protože on si v poslední době nemohl války nevšimnout – už ho příliš zasáhla. Ale Ayen by se mohla postarat o to, aby na válku čas od času zapomněl.

„Neznáte?“ řekla trochu zklamaně. „Tak vám prostě nějaký povím já.“ Chvíli se zamyslela a pak začala:

Žil byl kdysi kovář jménem Cleif, jehož výrobky se nemohly ani zdaleka vyrovnat svou krásou a kvalitou výrobkům ostatních kovářů, neboť ti využívali zvláštní magický materiál.

Cleif smutnil, že jeho výrobky nikdo nekupuje a proto, aby si mohl své živobytí ponechat, zašel za prvním ze tří zbylých kovářů ve městě, aby si od něj vyptal jeho tajemství.

„Prozraď mi – proč vyrábíš tak skvostné výrobky?“

Druhý muž se na něj přívětivě usmál a řekl: „Když mi dokážeš najít kámen, jehož svit zastíní samotné slunce, prozradím ti to.“

A tak Cleif putoval přes moře, louky i hory, až přišel do kraje, kde slunce nesvítí, neboť nezbytný svit poskytují kameny, a vrátil se k prvnímu kováři s jedním z nich. V ten moment se zešeřilo, ale muž řekl: „Dosud vidím slunce. Avšak že jsi mi přinesl aspoň tento kámen, poradím ti: Jdi domů a na zahradě zasaď tři zlaté mince. Až zmizí, začni kout, a pokud jsi toho hoden, tvé výrobky budou stejně dobré jako mé, i když budou pouze z oceli.“

Cleif ho poslechl a hned běžel domů zasadit mince. Za týden byly pryč a on se pustil do práce. Ale hned první meč se mu zlomil pod rukama, takže ještě toho večera navštívil kováře, který mu radu dal, a zlomenou zbraní mu vzal život.

Dalšího dne navštívil druhého kováře. „Pověz mi. Proč vyrábíš tak skvělé výrobky.“

„To je velké tajemství, ale já se s tebou o ně podělím, přineseš-li mi vodu, která mě učiní neviditelným.“

Proto se Cleif vydal hluboko do podzemí a daleko pod mořské dno, kudy tekla zázračná řeka, a donesl její vodu kováři.

Muž se krátce napil a zmizel. „Pořád se vidím,“ namítl však.

„Ale jsi neviditelný,“ odporoval Cleif a měl pravdu.

„Dobrá, snad máš pravdu, a já ti budu věřit. Nesejde na tom, z čeho vyrábíš. Stačí, když na své zahradě zakopeš pět zlatých mincí a svůj nejlepší výrobek a týden je budeš třikrát denně zalévat a jednou denně prokypříš půdu. Pokud si to zasloužíš, tak první tvůj výrobek, poté co zmizí, bude stejně dobrý jako ty mé.“

Cleif si pomyslil, že v tom by opravdu mohla být chyba, proto kováři poděkoval a vrátil se domů, kde dodržel všechny jeho pokyny. Denně kypřil půdu a třikrát denně zaléval mince, až po týdnu opět zmizely. Začal kout, ale výrobek nechal v peci déle a ocel se roztekla. Bez meškání vyhledal kováře a zapálil jej i s jeho domem.

A Cleif šel i za posledním kovářem. „Prozraď mi – proč vyrábíš tak skvělé výrobky?“

A kovář pravil: „To není materiálem, z nějž vyrábím, ale dávným kouzlem, jež dalo mým rukám zručnost. Co musíš udělat, je jít domů a pod strom na své zahradě zasadit své první kleště.“

Ale to už Cleif ztratil trpělivost, protože poznal, že si z něj všichni jen tropili žerty a okrádali ho. Chytil kováře pod krkem a vyhodil jej z okna ven, kde se utopil v řece.

Cleif se zklamaně vrátil domů a zbytek života strávil skromně, neboť přestože byli kováři z jeho města mrtvi, existovala stále spousta jejich výrobků, a on sám navíc ztratil spoustu svých peněz na cestách a plněním rad chtivých kovářů.

Teprve na prahu svého života se Cleif rozhodl přece jen zkusit radu také posledního kováře a zasadil své první kleště pod starou jabloň. Za týden zkusil ukout nové podkovy pro synova koně a vytvořil výrobek, který byl kvalitnější než kterýkoliv jiný, s nímž se kdy setkal. To už však neměl sílu ve své práci pokračovat. Poslední jeho myšlenka patřila ubohému kováři, jenž mu chtěl pomoci a on se mu odvděčil jen tím, že mu vzal život.

„Tak co na to říkáte?“ zeptala se Ayen a oči jí nadšením jen zářily.

„Poslouchalo se to dobře,“ pochválila ji Tysie. Iryn jen hlasitě zachrápal.

Ayen se pousmála. „Ale některé to poněkud zmáhá.“

Tysie jí úsměv opětovala. „Asi není divu. Řekla bych, že když měl úkol od naší *královny*, vytrpěl si dost.“

„Je to krásné, že se pro tebe tak obětoval,“ řekla Ayen a zasnila se.

„Neměl to dělat. To si opravdu myslel, že s ním ta ženská bude jednat fér? Občas je trochu moc důvěřivý.“

„Tím myslíš i mě?“

„Ne! Tobě… nevím proč, ale oba nějak věříme, že ty jsi s námi.“

„A není to právě ta důvěřivost, o které jsi mluvila?“

Tysie se kousla do rtu a uhnula pohledem. „Ty ses osvědčila. A upřímně, když jsem se na tebe obrátila, moc na výběr jsem neměla.“

Kapitola 5.: Probuzení

Po dalších čtyřech dnech dorazili k Wasderovu domu. Obě dívky šly dovnitř, zvědavé na místo, kde započala jejich největší legenda, ale Iryn se vrátil ke koním, sotvaže zjistil, že v prachu jsou stále jen jeho vlastní stopy.

„Jak by tady mohl někdo bydlet?“ zvolala Ayen, když se vrátily. Ztěžka dosedla do mokré trávy a založila si ruce na prsou. Zato Tysie se usadila, aniž by byť jen hlesla, v tváři zamyšlený výraz.

„Děje se něco?“ zeptal se Iryn.

Potřásla hlavou. „Ne… jen je to zvláštní. Kdyby ten dům neexistoval, nikdy by nezačala žádná válka.“

Iryn pomalu přikývl. I on měl z toho domu divný pocit, i když nedokázal říci, jestli by to popsal stejně. Pohlédl na polozbořené zdi. *Jen ať si Anir pohne!* zadoufal.

„O čem to mluvíte?“ vmísila se Ayen. „Vždyť je to jen hromada kamení, co příšerně páchne.“

Iryn se pousmál. „Ano. Tak bychom to měli brát. Jinak tu dlouho nevydržím.“ Zvedl se a zalezl si do stanu.

„Fuj! Jak tohle může někdo jíst!“ zvolal nějaký skřehotavý hlas.

Iryn otevřel oči a překvapeně zjistil, že místo na stanové plátno hledí na šedivou oblohu. Ve stejnou chvíli pocítil, že má svázané ruce i nohy, a prudce sebou škubl.

„Hele, jeden už dochrápal!“ ozval se hlas znovu.

„Hlavně nevyváděj, nebo tě budem muset omráčit,“ upozornil druhý hlas dobrosrdečně. Iryn se dovtípil, že varování patřilo jemu, a s obtížemi se přinutil poslechnout. Bude lepší nejprve zkusit zjistit, co se stalo.

„Chytrý hoch,“ ozval se znovu první hlas a nad Irynem se naklonila plešatá tvář s dlouhým plnovousem a krví podlitýma očima, které si ho podezřívavě měřily. „Tak to prokaž ještě jednou. Co jsi zač?“

Iryn si dal s odpovědí na čas. Nejprve natočil hlavu na jednu i na druhou stranu, aby zjistil, kde jsou a kolik je přibližně útočníků. Plešatá hlava to postřehl, ale nijak mu nebránil. Ani nebylo proč. Byli stále na tomtéž místě, kde se utábořili, ale stanů tam teď bylo daleko více a pobíhaly mezi nimi desítky osob, většinou asi o stopu nižších než Iryn.

Usmál se. Možná situace nebyla až tak špatná, jak se zprvu mohlo zdát. „Tourenův přítel,“ odpověděl podle rady, jíž se mu dostalo při posledním setkání s tímto národem.

Jeho věznitel se ušklíbl. „Touren… ten bude mít dost průšvihů i bez vás. Odkud ho znáš?“

„Jedenkrát jsme se potkali. Trochu jsme si vzájemně vypomohli.“

„A co děláte tady?“

„Utíkáme.“ Aby taky pochopil lépe, co se stalo, zeptal se: „Proč jste nás přepadli? A kde jsou dívky?“

Věznitel se zamyslel, zda by měl zajatci odpovědět. Za normálních okolností by ho jen nakopl, ale byl-li to skutečně Tourenův přítel, mohlo by to pro něj mít ještě dohru. Nakonec si přiznal, že jsou to vcelku logické otázky a odpovědí nic nezkazí. „Ženy jsou támhle,“ ukázal někam nad Irynovu hlavu. „Co se týče našeho útoku – měli jsme dojem, že chcete odhalit naši skrýš. Tak jsme vás preventivně zajali.“

„Dobře. Tak to nás teď můžeš rozvázat.“

„To sotva. Pěkně zůstaneš svázaný, než mi Touren řekne, že ti můžu věřit.“

„Tak proč ho nezavoláš?“

„Touren tu právě není. Jeho skupina je na cestě sem, ale ještě tak dva dny si budeš muset počkat.“

Irynovi hlavou bleskla slova, jimiž by si pouta sám uvolnil, ale nevyslovil je. Kdyby to bylo potřeba, bude mít příležitost i později. Místo toho, sebou mrskl, aby viděl na Tysie a Ayen. Obě dívky byly

v pořádku a stále spokojeně spaly. Za sebou zaslechl těžké kroky, jak se jejich věznitel rozhodl dál si jich nevšímat a jít si raději za jinými starostmi.

Tysie se probudila nedlouho po něm. Chvíli zmatkovala a házela sebou a téměř se uvolnila kouzlem, když si všimla, že Iryn je také vzhůru a o nic se nepokouší. Tázavě na něj pohlédla.

Iryn se při odpovědi ani nesnažil být tichý. „Všechno je v pořádku. Za dva dny nás pustí sami. Měl bych tu mít přítele… Pokud ne, prostě utečeme o dva dny později."

„To jsou trpaslíci?" šeptla Tysie.

Iryn se usmál. Touren měl pravdu, když tvrdil, že toto označení napadne každého. „Ne. Lidé. Ale proč jsou všichni tak malí, to netuším."

„A ty mezi nimi skutečně máš přátele?"

„Jednoho. Třeba si jich ale najdeme víc. Podívej se kolem sebe! Není to armáda, která by mohla jít proti Aryvitu, ale jejich pomoc by určitě nebyla zanedbatelná."

Tysie se rozesmála. Několik lidí se po ní zvědavě ohlédlo. „Ty poznáváš spojence tak, že tě zajmou?"

Její smích probudil také Ayen. Chvíli sebou panicky škubala, pak se schoulila do klubíčka a tiše plakala.

Tysie, protože ležela hned vedle, se k ní natočila, a aby ji uklidnila, přetlumočila jí, co se právě dozvěděla od Iryna. Nezdálo se, že by to zabralo, ale Tysie se o ni dál nestarala. „Odkud se tu vzali?" obrátila se zpět na Iryna.

Iryn jí tedy vylíčil všechno o svém prvním setkání s těmito lidmi.

„Takže za vodou ještě něco je? Další země?"

„Přesně tak. Kdyby to nebyla pravda, asi bychom o nich" – přelétl očima po stanech, na které dohlédl – „něco věděli. Není jich právě málo. A chybí jim ještě nejméně jedna celá skupina."

Po zbytek dne si jich malí lidé nevšímali, teprve navečer jim uvolnili pouta na nohou a odvedli je do hor, kde jim rozložili stan a znovu pevně spoutané je zavřeli uvnitř. Chovali se k nim skoro až přátelsky, dokonce jim dali velké porce nějaké podivné zelené kaše. Byla téměř bez chuti, ale zasytila je dobře.

Když dojedli, uklidnila se trochu konečně i Ayen. „Co s námi bude teď?" špitla tiše.

Iryn i Tysie překvapeně vzhlédli. Dosud byla Ayen tak netečná, že skoro zapomněli, že tam s nimi je.

„Počkáme ještě asi den," odpověděl Iryn. „Pak nás buď pustí, nebo… se pustíme sami."

„Jak? Jsme svázaní."

Irynovi neuniklo, jak se jeden stín na plachtě nápadně zvětšil. Mohl to být jen optický klam vyvolaný pohybem plamenů, ale on si byl téměř jistý, že u chlopní právě stojí jejich stráž a napíná uši. Odpověděl proto nejnevinněji, jak dokázal. „Nějak. To se vymyslí." Hlavou jim pokynul k přední zástěně, kde se stín opět zmenšil.

Pozdě ráno příštího dne je probudil hluk stovek nohou spěšně dusajících sem a tam po táboře. Chvíli jen hleděli jeden na druhého, jestli třeba někdo z nich netuší, co se děje, a potom k nim dolehl rozhovor dvou trpaslíků. V jednom z nich poznal Iryn toho muže s plešatou hlavou, s nímž se sám bavil včera.

„Já věděl, že je nemáme nechávat naživu!" stěžoval si právě. „Teď se nám tu kvůli nim začne potulovat jedna tlupa za druhou! To si Touren pěkně vypije, až se vrátí. Roztrhnu ho jak hada, kapitán nekapitán!"

„Ale, pane," namítal druhý hlas „jak by s tím mohli mít něco společnýho? Vždyť byli celou dobu tady a pod dozorem. Nejspíš jde jen o náhodu."

„Jen si nemysli! Zdejší lidé jsou vychytralí a podlí. Určitě měli jak vzkázat svým lidem, že jsou tady."

Chvíli bylo ticho, „Co tedy máme dělat, pane?" ozval se druhý hlas.

Další odmlka. „Ty na louce zlikvidujem. Připrav malý oddíl. Tak dvacet vojáků. Co se týče těch, co už tady máme, vydržíme už ten den do Tourenova příjezdu. Až rozhodneme co s nimi, ihned se vrátíme domů. Tam nás sledovat nebudou."

Odhrnula se chlopeň zajateckého stanu a muž, který byl zřejmě Tourenův zástupce – nebo tak něco – se usadil naproti nim. Zapálil si dýmku a spokojeně sledoval jejich zvědavé obličeje.

„Tak? Co mi povíte o těch venku?“

Iryn přelétl pohledem z Tysie na Ayen a pak zase zpět na věznitele. „O kom?“

Muž si posunul dýmku z levého koutku do pravého. „No o těch dvou, co teď stanujou na tom samým místě, jak jsme vás našli. Jak jste jim dali vědět, kde jsme? Proč poslali jen ty dva?“

Iryn zauvažoval, jestli by tam mohli být Anir s Malvorem. Kolik dalších dvojic by za války mohlo putovat právě sem? „Pokud jsou to naši přátelé, neví o vás. Jsme s nimi domluveni už víc než měsíc, že se tady potkáme.“

„Měsíc?“

„Přes pětapadesát dní.“

„Hm…“ věznitel se zatvářil nejistě. On říkal, ať ty tři hned zabijí a měl si stát za svým. Nechal se ovlivnit těma blbejma řečma, ať je nejdřív vyslechnou a teprve potom rozhodnou co s nimi. Jenomže to by nesměli být přátelé jeho přímého nadřízeného. „Kolik takových bych měl podle tebe ještě přivést k nám, jen s provazy na rukou?“

„Jen tyhle dva. Nevím o nikom dalším, kdo by měl přijít.“

Věznitel dlouho přemýšlel. I dýmka mu mezitím vyhasla, ani si toho nevšiml. Jen jí dál bezmyšlenkovitě převaloval v ústech. „Dobrá. Do večera si je pohlídat zvládnu. Pak už je to stejně Tourenova starost.“ Vyšel ze stanu a hned začal vydávat nové pokyny.

„Myslíš, že to jsou ti tví dva společníci?“ zeptala se Tysie.

„Doufám.“

Chvíli naslouchali venkovnímu shonu. Když vše utichlo, ponořili se zpět do absolutní netečnosti. Než se vrátí Touren, stejně nemohli nic dělat. Teprve podle jeho rozhodnutí mohli něco začít plánovat. Jediný pohled na Tysie však Irynovi stačil, aby věděl, že ona přemýšlí, jak se zachovat, kdyby je chtěli zabít. Zato Ayen zavřela oči a snažila se děsivé čekání přečkat spánkem. Jen Iryn seděl v klidu a bavil se jejich nervozitou.

Hluk v táboře se brzy obnovil, jak se zřejmě vrátil oddíl, který měl zajmout nezvané hosty. Pak se ale do zvuku dusajících nohou zapojily dva hlasy, které se o něco přely. Iryn slovům nerozuměl, ale poskočilo mu srdce radostí, když v jednom z nich poznal Tourena.

„Můj přítel je tady.“

Tysie sebou trhla. „Cože?“

„Říkám, že za chvíli budeme volní.“

Zatvářila se nedůvěřivě, ale nic neříkala. Když se však rozhrnuly chlopně stanu, pohlédla tam plna očekávání.

Iryn nedokázal potlačit smích, když k nim jen přihodili Anira s Malvorem. Anir se po něm nejprve zlostně ohlédl, ale když ho poznal, rozšířily se mu oči údivem a brzy se dal do smíchu i on. „No to bych nečekal, že se setkáme právě takto.“

„O nic nejde, pustí nás sami,“ ujistil ho Iryn.

Anir se ušklíbl. „Ne každý je starý důvěřivý hlupák jako já, aby dobrovolně pustil vězně.“ Začal si prohlížet i obě dívky.

„Promiň, zapomněl jsem vás představit. To je Tysie, kvůli ní jsem hledal ty kameny, a tamhle je Ayen, pomáhala mi utéct od královny. Holky, toto jsou Anir, dřívější vládce Kyrbitu, a Malvor, kovář z Orinitu.“

„Z Uritusu,“ opravil ho Malvor. Na Irynův tázavý pohled jen potřásl hlavou.

Oba muži si s dívkami podali ruce, i když pouta jim to značně ztěžovala.

„Jak dlouho jste tady?“ zajímal se Malvor.

„Asi den. O moc déle bych ta pouta asi nestrpěl.“

„Proč je pořád máš?“

„Abych uklidnil ty venku. Jednoho z nich znám, takže dokud je šance, že by nás mohl pustit on, nevidím důvod působit pozdvižení.“

„A co jsou zač?“

„Hlavně jim neříkejte trpaslíci…“

„Trpaslíci? Proč bych měl?“

Iryn pokrčil rameny. „Kvůli výšce. Mám zkušenost a oni ještě víc, že je lidé od nás nazývají trpaslíky. Oni trvají na tom, že jsou lidé – jen ne tak vysocí.“

Sotvaže to dořekl, rozhrnuly se opět chlopně zajateckého stanu a dovnitř vstoupila dvojice *netrpaslíků*. Prvním byl jejich plešatý věznitel a v druhém Iryn ihned poznal Tourena, ačkoliv mu od jejich minulého setkání přibyla ve tváři řada krvavých šrámů.

Touren se při pohledu na Iryna ušklíbl. „Trochu ironie, viď? Když jsme se setkali minule, myslím, že to bylo tak nějak naopak.“ Kývl na věznitele. „Rozvaž jej.“

„A ti ostatní?“

„V životě jsem je neviděl.“

„Prosím, Tourene,“ vložil se do toho Iryn. „Těm můžeš věřit. Částečně taky jim vděčíš za to, že jsme se v Nevritu setkali. Ale to je dlouhý příběh.“

„Dobrá, pusť i ty ostatní,“ přikázal Touren. „Stejně by se dokázali pustit sami, kdyby chtěli. Nemám pravdu, mladej?“ obrátil se zpět k Irynovi.

„Naprostou.“

Když byli všichni volní, nechal je a Tourena věznitel o samotě.

„Nikdy bych nečekal, že tě najdu ve svém táboře.“ Touren se zamračil. „Proč jste nás sledovali?“

Iryn zavrtěl hlavou. „Nesledovali. Shodou okolností si nás pět dalo sraz u toho rozpadlého domu nedaleko. Rozbili jsme tam tábor a tví lidé nás přepadli, svázali a odvlekli sem.“

Touren si ho ale dál prohlížel nedůvěřivě. „Proč jste tábořili zrovna tam? Kolem toho domu nechce nikdo být.“

„Právě proto. Přicházeli jsme postupně a potřebovali jsme místo, kde bychom mohli chvíli počkat nepozorováni, protože… no, většinu z nás by teď místní celkem ochotně vydali královně a s tou nevycházíme nejlépe.“

„Ale to by bylo na dlouho…“ doplnil za něj Touren.

Iryn přikývl a omluvně se usmál.

„Tak to řekni stručně.“

„Tady Malvor pochází ze země, kterou královna touží zničit do poslední osoby, která by se odvážila znát k tamnímu národu. A pomáhá mi. Anirova země už padla, ale on sám znamená pro královnu hrozbu kvůli rodu, z nějž pochází, a který již mnohokrát prokázal, čeho je schopný. A pomáhá mi. Tysie královna neprávem věznila, aby mě přinutila k poslušnosti. A pomáhá mi. Ayen mi pomohla utéct a chce mi pomáhat i nadále.“

„Tak jsi mi představil své společníky. Ale kdo jsi ty? A proč královně vadí lidé, kteří ti pomohou?“

„Já jsem Iryn. Královna si uvědomila, že tak úplně neschvaluji její vládu a cíle a že chystám vzpouru. Vydírala mě životem přítelkyně a utekl jsem jí z moci kouzla i vězení.“

„A vaše královna se bojí pěti lidí?“

„Ne. Královna se bojí jen mě. Ale dělá jí starosti, že se mi daří kolem sebe shromažďovat další.“

„Vaše královna zřejmě nemá moc příliš pod kontrolou. Ať už jsi sebelepší – se zbraní, s magií i se vším ostatním – proč by se tě měla bát ona, která má na své straně celou zemi a armádu?“

Iryn se usmál. „Protože já… jsem její bratr.“

„Bratr?!“ vykřikli Malvor, Anir i Ayen současně.

Touren se zamračil. „A proto by se tě měla bát?“

„Myslel jsem, že shromažďujete informace o našem ostrově. To jsi nikdy neslyšel jméno Aryv?“

„Ale ano. Neporazitelný temný černokněžník, kterého zastavilo až velké spojené kouzlo.“

„Jediný mág, který kdy přijal Černou Magii jako svou vládkyni a proto se jeho rod stal jediným, který magii jako sílu dokonale ovládnul. Ta neporazitelnost se dědila z generace na generaci, a přestože vládcem Aryvitu se dnes může stát kdokoliv bez ohledu na původ, korunován na krále či královnu může být jen ten, komu v žilách koluje Aryvova krev. Když jsem bratr královny, oplývám stejným magickým nadáním. Mohu se jí vyrovnat a mohu ji také porazit.“

„Ale jak to? Vždyť…,“ začal Malvor, ale Tysie mu skočila do řeči.

„Věřte mu. Říká pravdu.“

Rozhostilo se mezi nimi hluboké ticho a Iryn chvíli přemítal, jestli udělal dobře, když jim to prozradil. Nedivil by se, kdyby Malvor, který už jednou chtěl upustit od spojenectví, se teď zvedl a odešel. Obecně s Aryvovým jménem bylo spojeno tolik zla, že nikdo už ani dobro nehledal.

Ale Malvor zůstal sedět. „Pak si tě za organizování vzpoury vážím ještě více. Jestliže jsi skutečně z Aryvova rodu, čekal bych, že si korunu urveš raději politickou cestou, než organizováním vzpoury, která by na konci mohla sesadit i tebe. Koneckonců by to byla spíše sebevražda. Nebo jsi hlupák, který si to neuvědomil.“

„S korunou jdi do háje. Klidně si ji vezmi. Mě jde jen o pomstu.“

„Proč utíkáš, když se s královnou můžeš měřit sám?“ vyslýchal ho dál Touren.

„Rád bych to přežil,“ odsekl Iryn. „Taky bych musel celkem dlouho přečkat ve městě mezi lidmi, kteří vědí, že patřím pod zámek, protože královna se uráčila táhnout s armádou na jih. A byl bych rád, kdybys mi trochu věřil. Přece jsem vás pustil z okovů!“

„Myslím, že tuhle službu jsme ti splatili kamenem a tím, že jsem ti odpověděl v rozporu s tím, k čemu jsem se se svými druhy zavázal.“

„To mi netvrď. Je to zvláštní způsob projevu nedůvěry přeřezat někomu pouta.“

„Je rozdíl nedůvěřovat a podezřívat. A hlavně moc dobře vím, že tebe provazy neudrží. Tak mi řekni, co od nás chceš!“

Iryn se usmál. „Připomínám, že vy jste zajali mě. Ale když už jsi to zmínil, chci mluvit s vaším vládcem.“

„Před krále nemůže předstoupit jen tak někdo.“

„Kdo rozhoduje?“

„Qverejská rada.“

„Tak si promluvím s nimi.“

Touren se ušklíbl. „Možná by tě zajímalo, že Qverejci jsou bohové. S těmi si opravdu promluvit nechceš, protože to je výsadou pouze mrtvých. Ale ke králi se dostanou ti, které oni shledají vhodnými. Musíš zkrátka projít zkouškou.“

„Jakou zkouškou?“

Touren pokrčil rameny. „To nikdo neví. Pokaždé je to něco jiného.“

„A když to zvládnu, podpoří mě vaše armáda? Pomůžete mi porazit královnu?“

„O tom rozhodne král. Ale moc bych s tím nepočítal – proč bychom se míchali do konfliktu, který s námi nemá nic společného. Ne, nepřemlouvej mě,“ zarazil jeho protesty. „Já to v rukou nemám. Pamatuj, že od uší kohokoliv z mých lidí, včetně mě, by se tvé argumenty dostaly i ke králi a on by se na ně mohl připravit. Udrž si je až do setkání pro sebe. Teď už musím jít.“

Sotvaže odešel, Malvor se obrátil na Iryna. „Ty jsi Aryvův potomek! Pocházíš z rodu tak temného, že i tma v porovnání s ním září jako polední slunce!“

„A co má být? Ano, jsem potomek nejmocnějšího mága. Mění to něco na tom, že vedu vzpouru?“

Malvor dlouho neodpověděl, ale prohlížel si ho očima, v nichž se mísil strach, vztek i úcta. „Ne, nemění,“ odpověděl tiše. „Takže chceš jít s nimi? Vážně čekáš, že ti pomohou? Slyšel jsi svého *přítele*! Není to jejich válka! A já mu můžu dát jen za pravdu. Proč by se měli míchat do naší války?“

„Je to naděje na spojence a především na takové, které nemusíme nijak organizovat ani pro ně hledat tajný úkryt. Vena o nich nemá ani potuchy. A lidé se k nám přidají spíš, když už budeme mít nějakou armádu. Ano – chci jít s nimi a chci zkusit tu jejich zkoušku bohů!“

„Ztrácíš čas,“ upozornil ho Malvor.

Iryn přikývl. „Zřejmě ano. Ale stejně to zkusím.“

Malvor si odfrkl. „Koneckonců jsme tě jednou neoficiálně uznali jako vůdce, tak nic nenaděláme s tím, že raději utíkáš, než bys řešil problémy!“

„Tak dost!“ varoval ho Iryn, do tváří se mu nahrnula krev. „Já před ničím neutíkám!“

„Vážně? Tak proč radši nesbíráš lidi po vesnicích?! A mimochodem ten skrček měl pravdu! Měl jsi určitě stovky možností královnu zabít, ale ty ses rozhodl nechat ji být a vzít nohy na ramena!“

„Kdybych chtěl utéct, netáhnu vás s sebou!“

Malvor se zasmál. „Ale jo! Aby sis mohl útěk ospravedlnit jako hledání spojenců!“

Iryn už se neudržel a praštil ho pěstí do čelisti. „Když se ti nelíbí, kde hledám spojence, seber se a běž si organizovat vlastní vzpouru! Přeju ti pevné nervy, až se ti mezi prvními čtyřmi spojenci objeví takový, který tě bude mít za zbabělce! Já jsem tě nenutil chodit, mohl jsi padnout za ten svůj slavný Orinit.“

Narážka na jeho bývalou zemi Malvora probrala ze vzteku. „Já… promiň. Ne to, co si o tobě myslím, ale omlouvám se za to, jak jsem ti to vpálil do očí. Pořád jsi z těch, kdo drží moc, nejblíž tomu utopickému ideálu dobrého člověka. I když jsi tomu na hony vzdálený. Takže půjdeme s těmi lidmi… kam?“

„Přes moře.“

„A co o nich víme? Umí vůbec válčit?“

Iryn pokrčil rameny. „V nejhorším umí přepadat pocestné. Ale řekl bych, že i válčit umí.“

Anir, Ayen a Tysie je po dobu jejich hádky jen zaraženě pozorovali a neodvažovali se třeba jen pípnout, aby je do svého sporu nezatáhli. Teď ale, když se zdálo, že se mezi nimi opět rozhostil mír, se zapojili i oni. „No, když už nejsme vězni, tak se koneckonců můžeme také poohlédnout po táboře, co jsou zač,“ navrhl Anir a vylezl ze stanu. Tysie, Ayen a Iryn ho následovali, ale Malvor prohlásil, že ho to stejně ani nezajímá a raději zůstane.

Skupinka, která je přivedla a přepadla, byla ničím v porovnání s velikostí tábora, v němž se nacházeli teď. Kamkoliv se podívali, viděli desítky stanů natěsnaných k sobě. Mezi nimi vedly jen pěšinky, dostatečně široké stěží pro jednoho muže. A přesto se mezi nimi vojáci pohybovali svižně a obratně navzdory těžkým zbrojím.

„Myslím, že o jejich vojenské dovednosti si nemusíme dělat starosti,“ poznamenal Anir a zapojil se do proudu vojáků probíhajících uličkou kolem jejich stanu. U ohniště bylo aspoň o trochu více prostoru, proto se tam na chvíli zastavili, aby popadli dech. Malí lidé běhali velmi rychle a byli na tento režim natolik navyklí, že stejným tempem mohli běhat prakticky celý den.

S kratšími přestávkami na všech místech, kde to jen bylo možné, se nakonec dostali až na kraj tábora, kde vojáci svazovali dohromady desítky poražených stromů, které pak upevnili ke koňským postrojům a odvezli na sever. Podle četných brázd v zemi to nebyla ani zdaleka první várka.

Čtyři společníci se usadili nedaleko a chvíli sledovali pracovitost malých mužíků.

„Proč se k nám Malvor přidával?“ zeptal se Iryn. „Nebyl právě nadšený tím, že mě tu vidí. Čím jsi ho přesvědčil Anire?“

Anir se zamračil. „Dej mu čas. Změnil názor prakticky v jediný okamžik, takže ani sám nemůže pořádně vědět, co je správné a jestli schvaluje tvé jednání.“

„Takže co jsi udělal?“

„Já nic. Zhnusila se mu vlastní země, ale to by ti měl objasnit spíš on sám.“

„A co si vůbec myslíš ty o mém rozhodnutí?“

„Že padlo a nikdo je nezmění. Nesejde na tom, jestli bych se rozhodl stejně nebo jinak. Ani se mi o tom nechce přemýšlet. Prostě poputuji za velkou vodu.“

„Tysie?“ obrátil se Iryn na ni.

„Brzo se ptáš. Ale souhlasím s tebou, že jejich pomoc by byla velmi užitečná.“

„Ayen?“

„Já do teď vlastně pořádně nevěděla, co máš v plánu. Nedokážu ti říct, co bys měl dělat nebo co bych dělala já. Spíš musím teprve vstřebat, že ty tu vzpouru myslíš vážně. Ty chceš začít válku!“

Iryn na ni zvědavě pohlédl a objevil v její tváři nefalšované zděšení. *Neměl jsem ji brát*, pomyslel si. Tentokrát však ne protože by je mohla prozradit Veně, ale protože mu jí bylo líto. Ayen nepatřila do světa válek. Mohla pochopit, že chtějí svrhnout královnu, ale ne, že tím mohou ospravedlnit i válku. „Pokud chceš odejít, nebudu tě držet. Daleko na východě je město Tóminhlan, kterého se válka nijak nedotkla a s trochou štěstí ani nedotkne. Tam by ti mohlo být dobře.“

Ayen se na něj povzbudivě usmála. „Ne. Jednou jsem si vybrala, že ti pomůžu, a tak to taky udělám.“

Ještě chvíli pozorovali vojáky, jak odtahují poslední stromy, a pak se vrátili do stanu. Malvor tam nebyl.

„Tak ho asi přece jen zajímali místní,“ nadhodila Ayen.

„Už jste zkusili místní kuchyni?“ ozval se za nimi zničehonic Malvor zvesela. „Báječná! V životě jsem se tak dobře nenajedl. A hroznové víno…“ naznačil rukou, že bylo vynikající. Potom vpadl do stanu.

Iryn zamyšleně pozoroval povlávající chlopně stanu. „To bude ještě zajímavé.“

„Co myslíš?“ nechápal Anir.

„Jeho.“ Ukázal na stan. „Ještě před hodinou tady byl jen proto, aby nemusel být v Orinitu. Teď si pochvaluje, že tady je.“

Kapitola 6.: Kouzla a meče

Na druhý den ráno je Touren vzbudil, když už byl zbytek tábora připraven vyrazit k severnímu pobřeží, kde na ně čekaly desítky velkých lodí narychlo vyspravovaných pomocí kmenů, které předešlého dne Iryn s ostatními viděl odtahovat.

Všech pět zůstalo stát s užaslým pohledem upřeným k vysokým dřevěným konstrukcím. Měli jistou představu, jak lodě vypadají – v knihách pro děti byly často jejich popisy či hrubé náčrty – ale to, co bylo před nimi, byly první lodě, které kdy viděli. Jejich národ lodě nevyužíval – řeky byly příliš úzké a představy o světě značně omezené (pro většinu svět končil horizontem, který viděli z pobřeží). Popisy a obrázky se nemohly ani v nejmenším rovnat velkolepé skutečnosti. Z mohutného těla lodi viděli nad hladinou dobrých třicet metrů a Touren jim prozradil, že dalších patnáct se jich skrývá pod vodou. Stěžně se vypínaly vysoko k obloze, zatímco ráhnoví se prohýbalo pod tíhou plachet větších než dům. Na nejvyšším stěžni se u každé z lodí třepotala bílá vlajka se žlutou korunkou. Mezi hroty této korunky pak byla rudě vepsána dvě písmena – C a T. Když se na ni Iryn zeptal Tourena, malý mužík vysekl k vlajce poklonu a vysvětlil mu, že je na ní symbol jejich království a písmena jsou iniciálami královského rodu. Každý panovník svého syna pojmenuje tak, aby měl tyto iniciály, protože jinak by byl zpochybněn chlapcův božský původ a lidé by ho vyhnali.

Když dorazili k pobřeží, už tam na ně čekaly stovky malých člunů s veslaři, kteří je po třech či po čtyřech převáželi k lodím vybaveným po straně, jíž byly přitočené k nim, provazovým žebříkem. Spolu s nimi tam byly také vory k převozu zásob a koní na malé plošiny tažené za loďmi. Na poslední chvíli musel Touren ještě nepatrně přeorganizovat své lidi, aby mohl Iryn se svými společníky být na jedné lodi. Bylo vůbec štěstí, že mohli cestovat pohodlně tak, aby na každého vycházelo právě jedno lůžko – když Tourenův lid vyrážel na Nakryl, lodě byly plné a při průzkumné akci byly jejich ztráty přinejmenším nečekané. Nakonec se ale celá pětice přece jen dostala na loď, kde měl hlavní slovo Touren.

Paluba byla prostorná a táhly se po ní čtyři dlouhé stoly s lavicemi. Všechno bylo pevně spojeno s palubou – ubíralo to sice místa, za to však se nepohnuly ani v největší bouři. Směrem dozadu paluba stoupala, aby tak muž u kormidla měl dostatečný výhled na vody před sebou i přehled o činnosti posádky. Po celé délce lodě také byly s pravidelným odstupem rozmístěny šestery padací dveře vedoucí do podpalubí protkaného hustou sítí chodeb, aby se dalo dostat k pokojům v jakékoliv části a mohl tak být využit veškerý prostor, který ohromná loď poskytovala.

Touren jim pokynul, ať jdou za ním a odvedl je k pokojům v nejspodnějším patře. „Je mi líto, že vás mohu ubytovat jen takto hluboko, ale nahoře jsou potřeba naši lidé, aby mohli v případě potřeby okamžitě přispěchat na palubu a pomoci zvládnout loď.

„Jak dlouho vůbec potrvá cesta?“ zeptal se Malvor podrážděně.

Touren pokrčil rameny. „Možná tři dny, možná sedm. Záleží na počasí. Pak nás ale čeká ještě dlouhá pouť na sever. Přístavy jsou od města asi dvě stě mil. A cesta…, no však uvidíte sami. Když nám popřeje štěstí, tak od dnes za patnáct dní byste mohli spatřit naše město.“ Potom odspěchal zpět na palubu, aby se ujal svých povinností.

„Myslím, že je načase, abychom si trochu promluvili,“ řekl Malvor zostra.

Iryn dlouze zívl. „Máme před sebou nejméně tři dny na tomto prapodivném místě. Nepočkalo by to do zítra, abychom si trochu odpočinuli? Vzhledem k tomu, jakým bludištěm jsme sem šli, navíc pochybuji, že budeme chodit bůhvíjak často někam daleko od pokojů, takže tím aspoň zabijeme nějaký čas.“

Malvor se zamračil, ale nakonec neochotně přikývl. „Jak myslíš. Ale promluvíme si hned zítra.“ Otočil se a zmizel ve svém pokoji. S prásknutím za sebou zabouchl dveře.

Ostatní na sebe ještě zmateně pohlédli, pak i oni následovali Malvorova příkladu a rozešli se do svých kajut.

Příštího dne vstal Iryn časně z rána, takže se rozhodl najít cestu na palubu a trochu se porozhlédnout. Dlouho bloudil chodbami, ale nakonec se přece jen vynořil do sluncem prozářeného dne. Vyběhl na záď za Tourenem, ale pak něco v dáli upoutalo jeho pozornost a on jej minul bez povšimnutí. Přistoupil k zábradlí a hleděl na zmenšující se nerovnost na obzoru.

Nakryl. To co po více než dvacet let považoval za celý svět, teď mizelo v dáli. K tomu místu ho nepoutala žádná rodina (přinejmenším ne taková, o kterou by stál), svou zemi nenáviděl a nebylo tam místo, které by mohl nazývat domovem. Přesto mu bylo líto, že to místo opouští. Vzdával se všeho, co znal, na úkor velkého neznáma. Zamrkal, aby zastavil osamělou slzu deroucí se mu z očí.

Touren přenechal kormidlo svému pobočníkovi a přistoupil k Irynovi. „Ten pocit znám," řekl a také se zahleděl na mizející pevninu. „Když jsem měl poprvé opustit Cor Teamol, svou zemi, taky jsem měl dojem, že vstupuji do jiného světa. Projde si tím každý."

„Poprvé? Vy už jste u nás někdy byli?"

Touren se uchechtl. „A cos myslel? Tak velkou průzkumnou skupinu přece nepošleš na místo, které si už před tím neobhlídneš. Mohlo by to taky přinést velké ztráty na životech. Jen pod mým velením jsme tady byli už dříve dvakrát. Ale to byly jen krátké průzkumy – nejprve severní pobřeží, potom i kus vnitrozemí."

„Kolik ti vlastně je?" zamračil se Iryn.

„Kolik bys tipoval?" Na tváři mu hrál pobavený úsměv.

„Tak třicet, víc ne."

„Třicet?!" zděsil se Touren, ale potom pochopil. „A jó, to jsou zas ty vaše zvláštní přepočty, že?"

Teprve teď si Iryn vzpomněl, že tito lidé neznají měření času v létech, jen ve dnech a rychle svůj odhad opravil. „Promiň. Měl jsem na mysli… asi osm tisíc dní."

„No to už zní líp," přitakal Touren. „Ale stejně je mi dvakrát tolik."

Iryn zavrtěl hlavou. „To není možné…"

Touren se zasmál. „A že bych ve třech tisících dnech vedl na váš ostrov už třetí výpravu, to ti možné připadá? Pokud se nepletu, tak po vašem by to bylo tak dvanáct let."

Iryn se zarazil. Co říkal Touren se nedalo popřít. „Ale stejně… šedesát let?!"

Touren jen pokrčil rameny. „Nikdo od nás nevypadá tak staře, jako tví lidé. Krom mudrců, kteří tak chtějí vypadat, aby budili úctu. Jíme totiž podstatně vybraněji než vy."

„Opravdu?"

„Ano. Tedy… do jisté míry. Čtyři dny v kuse můžeme jíst podle libosti, ale ten pátý jíme zvěř, kterou vy využíváte ve válce. Salamandry."

Iryn překvapeně zamrkal. Potom přelétl pohledem z jejich lodi na další, které měl v dohledu. „A to jste je dosud nevyhubili?"

Touren se ušklíbl. „Ty vyhubit nejde. No u vás na ostrově asi jo, ale u nás se jim daří podstatně lépe. Tím, že je pojídáme, vlastně zabraňujeme jejich přemnožení, i když i tak je jich každým dnem více."

„Jak to že my je musíme chovat a u vás se jim tak daří?"

„Přirozené prostředí. Na váš ostrov byli převezeni od nás, aby nás neohrožovali a mohli se samovolně vyvíjet. Pár se jich ale zřejmě ztratilo a nepovšimnuti vytvořili na našem ostrově novou smečku, dost velkou aby další jejich převoz nepřipadal v úvahu."

„To je nesmysl! Ti tvorové byli na Nakrylu vždy."

„Kdepak. Nakryl byl kdysi ostrovem, na němž klíčil život nanejvýš v rostlinstvu. Všechny tvory jsme tam přivezli sami, ať už s cílem zbavit se jich – jako byli ti salamandři – či s cílem chovat je tam. Mimochodem, tak se na váš ostrov zřejmě dostali také první lidé. Ale to nevíme jistě, není dochována žádná zmínka o tom, zda ti co se nevrátili, zahynuli nebo zemi osídlili."

„Ale pokud máme společné předky, jak to že jste… jak to že se tak lišíte?"

Touren se zašklebil. „Výškou," upřesnil.

Iryn opatrně přikývl.

„Jak už jsem ti říkal jednou, nejsme trpaslíci. Možná jsme tvé lidi navedli k myšlence malých lidiček kopajících v podzemí zlato, ale rozhodně jimi sami nejsme. Nebál bych se přiznat vám právo říkat nám tak, pokud bychom byli menší od přírody. Po desítky generací jsme byli nuceni žít v podzemí, ve stísněných chodbách, bez světla. Proto jsme tolik nerostli. Teprve poslední dvě, tři generace poskytly několik osob, které opět povyrostly o něco více."

Iryn chápavě přikývl. Teď aspoň dávalo smysl, proč se jim tolik hnusí označení trpaslík.

„Říkal jsi, že u vás žije mnoho salamandrů. Myslíš, že by mi pomohli?"

Touren se na něj přísně podíval. „Nezkoušej to. Ani s jinými tvory, které tam najdeš. Vy jste si je dokázali tak trochu ochočit, protože jich bylo málo. U nás tvoří velkou smečku – je to jen divoká zvěř. Jdi za nimi a oni tě roztrhají na kusy."

Iryn zavrtěl hlavou. „Jak by mohli být inteligentními tvory u nás a pouhými prostoduchými zvířaty u vás?"

„Nevím, ale věř mi, že nejsi první, kdo by se s nimi chtěl pokusit jednat. A ti, kdo byli před tebou, za to zaplatili životem."

Přes zábradlí na pravoboku v tu chvíli přelezl jeden z Tourenových lidí a začal si ždímat vodu z dlouhého plnovousu. Iryn se zmateně rozhlédl kolem, ale mokrého muže si nikdo nevšímal. Všichni nerušeně pokračovali dál ve své práci.

„Co dělal ve vodě?" zeptal se Iryn, aby na něj nenápadně upozornil Tourena.

Ten se ale jen zasmál a vrátil se ke kormidlu. „Co myslíš? Trocha studené vody po ránu prospěje každému. Pár temp a jsi jak rybička, i kdybys nespal celou noc."

„Můžu teda taky?"

Touren se zachmuřil. „Dobrá, ale drž se hned u žebříku. Co jsem si všiml, tak jsme mnohem vytrvalejší než tvůj národ. Taky by se mohlo stát, že bys už loď nedohnal."

Iryn se vrátil k zábradlí a pohlédl do hlubokých vod pod sebou. Začal se svlékat, ale potom se zarazil. „Poslyš, Tourene. Žije… žije ve vodě něco, na co bych si měl dát pozor?"

„Ani ne. Pár nebezpečných tvorů tam je, ale ti se budou od lodí držet dál."

Iryn si svlékl i zbytek oblečení a vrhl se do vody. Jak padal, prudký vítr mu ovanul tvář a hrozil, že ho roztočí. Začal mávat rukama ve snaze zabránit tomu. Pak ucítil na nohou drobnou sprškou od vln, které se odrážely od lodního trupu, a o zlomek vteřiny později už prorazil hladinu a ponořil se do studené vody. Všude kolem něj byla tma, jen na jedné straně tmavá modř přecházela v azurovou oblohu s jasným zářivým kotoučem. Kolem Iryna burácely vlny a klouzalo trámoví. Osamělá rybka jej minula v tak těsné blízkosti, že by ji mohl chytit.

Třikrát mocně zabral a vynořil se nad hladinou. Potřásl hlavou a zamrkal, aby dostal vodu z očí. O loď vedle něj se roztříštila vlna a jeho zasypaly další drobné kapičky.

Pamatoval na Tourenovu radu a okamžitě plaval k žebříku a zachytil se příčky jen těsně nad vodou. Uvolnil celé tělo a užíval si, jak jej loď vleče mořem a únavu a starosti zanechává daleko za ním.

Teprve, když mu začínalo tuhnout rameno, s lítostí upustil od své nečinnosti a vyšplhal zpět na palubu. Touren na něj pohlédl jen krátce, aby se ujistil, že se nic nestalo, a dál se věnoval kormidlu.

Iryn se rychle oblékl a ponořil do podpalubí, aby vyhledal svůj skromný příbytek. Příjemně ho potěšilo, když se mu to podařilo, aniž by se musel jedinkrát vracet, i když si nedělal iluze, že by to bylo něco víc, než jen náhoda.

Malvor už byl vzhůru, právě klepal na dveře jeho kajuty. „Kdes byl?" vyjel na něj podezřívavě.

Takže dnes nabručený Malvor? No co, třeba ho to k poledni zase přejde, pomyslel si Iryn. Nedal však na sobě nic znát a odpověděl naprosto klidně: „Zaplavat si. Proč jsi mě hledal?"

„Slíbils, že si promluvíme. Nebo už jsi zapomněl?"

„Myslel jsem, že si promluvíme *všichni*. Abych to nemusel opakovat každému zvlášť. Ale hádám, že po tom, jak tady hulákáš, už budou vzhůru i ostatní.“ Pustil Malvora do svého pokoje a zaklepal i na ostatní. Anir sice vypadal, že by nejraději ještě spal, ale všichni se bez námitek přesunuli do jeho pokoje, aby ho vyslechli.

Iryn se usadil naproti nim a kousl se do rtu. „Jak začít?“ Byla to řečnická otázka, ale přesto zadoufal, že mu někdo odpoví. Nestalo se tak. „Je tady něco, co… Někteří z vás to možná vědí, ale myslím, že pro někoho z vás to bude také novinkou. A asi ne právě nejlepší. To proč tu jsme není válka proti Aryvitu.“

Malvor si odfrkl. „A proti komu asi?“

Tysie se usmála. „Vážně jsi mohl začít líp.“

Iryn se na ni zamračil. „Můžeš vyprávět i ty.“

„O tom, jaké to bylo v cele?“

Iryn sklopil zrak. Měla samozřejmě pravdu. „Dobře. Během svých cest – ještě než všechno tohle začalo – jsem poznal jednoho muže, který si myslel, že mě každou chvílí zabije a bavil se tím, že mi otevíral oči ohledně mé země dnes i v počátcích. A zmínil se také o… Budu rád, když mi nebudete skákat do řeči, jakkoliv nevěrohodné se to bude zdát. Podložím to několika svými zážitky. Zmínil se o tom, že Černá a Původní Magie není jen označení sil, ale jsou to dvě bytosti, které soupeří o náš svět. A mágové tedy slouží jako takové figurky na šachovnici. Možná je to šílená představa, ale jistý náznak o tom jsem zaslechl už dříve. Z knihy, která v mé zemi byla považována jen za snůšku nesmyslů. Ale tak nějak se většina ukázala jako pravdivější než to, co nám celý život vtloukali do hlavy. Nezáleží na tom, jestli jsem se unáhlil, když jsem v ten moment začal uvažovat o tom, že by to mohla být pravda. Později jsem měl totiž vidinu – nejen obyčejný sen, ale vidinu spjatou s činem, která ukázala, že tyto dvě bytosti skutečně existují.“

Anir využil odmlky, aby ho podpořil. „Také jsem je viděl. Měl jsem podobnou vidinu.“

Iryn přikývl a pustil se do vyprávění o tom, jak nalezl Aryvova potomka a ten s pomocí mágů dokázal hovořit s Černou Magií, jak dal Irynovi za úkol zrušit kouzlo, jak on sám sbíral kameny a vracel je na místa, a zmínil i vidiny, které se mu zjevily. Vynechal jen tu, kterou spatřil v Aryvově jeskyni. Malvorovi to neuniklo a okamžitě ho upozornil.

„A ani vám ji neřeknu,“ odpověděl Iryn. „Zatím. Nejprve ji musím sám pochopit.“

Chápal ji moc dobře, ale věděl také, že vyvolává příliš mnoho otázek, na které neznal odpověď. *Jednodušší bude, když si budou myslet, že Aryvit zradil někdo neznámý*, usmyslel si.

Malvor se nespokojeně zamračil, ale do odpovědi ho nenutil. Iryn proto dovyprávěl i své zajetí v Argsbow a následný útěk.

Anir nesouhlasně zavrtěl hlavou. „Bylo hloupé věřit královně. Ale musím smeknout před způsobem, kterým tě obelstila. Dodržela slovo a ještě málem získala cennějšího zajatce. Nic ve zlém Tysie, já jen, že Iryn měl spojence a ty ne a zatím nějakou vzpouru vedl spíš on.“

„Já nic neříkám. Mám na to stejný názor.“

„Ale stejně tak musíš uznat, že se jí to nevyplatilo,“ připomněl Iryn.

„A nepřijde ti, že jsi odtamtud utekl až moc snadno?“ zeptal se Malvor. „Je přece Aryvův potomek. Kde je ta pověstná moc?“

„Představ si, že když jsme bratr a sestra, máme asi i stejnou moc. A na rozdíl od ní, já jsem se nemusel soustředit ještě na válku.“

„Ale říkal jsi, že jsi nepoužil…“

„Že jsem nevyslovil magická slova. Jistě si pamatuješ, že u tebe v kovárně se stalo něco podobného.“ Neuniklo mu, jak Malvorovi na krku vystoupla žíla, proto raději změnil téma. „Tak Anire, co jsi viděl v těch vidinách ty?“

„Měl jsem jen jednu. Myslel jsem, že to ty jsi vrátil kameny Akylu a Narylusu.“

„Cože? Ne, já jsem se ze Zapadlého dolu vracel do Argsbow. Ale kdo potom… Vím jistě, že kouzlo *bylo* zrušeno.“

Místností se rozezněl tichý smích. Iryn pohlédl tím směrem a spatřil Ayen, jak si drží ruku na ústech a otřásá se záchvaty veselí. Spustila ruku a s velkými obtížemi potlačila další smích. Podívala se mu do očí a široce se usmála. „Víš, je zvláštní, jak poslední, co lidi zjišťují, když dostanou nějaký úkol, je, jestli ho udělal už někdo před nimi.“ Odepla si od pasu dýku a položila ji mezi ně. V jílci se zatřpytily zelený kámen Narylusu, zrnitý jako pokrytý trávou, a oranžový kámen Akylu, který připomínal salamandří kůži.

„Myslel jsem, že vznikají meče,“ podivil se Iryn.

Ayen si přitáhla dýku zpátky a pohlédla na něj s předstíraným zklamáním. „Žádné díky?“

„Samozřejmě, že jsem ti vděčný!“ vyhrkl Iryn. „Já jen… páni, nečekal jsem to.“

„Nic to nemění na tom, že i já mám po vrácení kamenů jeden meč,“ přidal se Anir.

„Nevím, proč mám dýku. Ale jsem si jistá, že kameny uvnitř byly součástí toho kouzla.“

„A co jsi viděla?“ zeptal se Iryn nedočkavě.

„Nic. Já jsem kameny nevrátila. Dýku jsem dostala od matky darem, když jsem se rozhodla odejít do Aryvitu.“

„Počkej, počkej!“ krotil ji Iryn. „Odkud jsi?“

Nervózně na něj pohlédla. „Můžu ti to říct v soukromí?“

Iryn měl co dělat, aby nedal najevo, jak ho její otázka pobavila. Vypadala, že ji myslí vážně. „Je mi líto. To by měli vědět všichni.“ Přelétl pohledem jejich osazenstvo a chmurně se usmál. „Vlastně můžeš být v klidu, poněvadž ani dva z nás tu nejsou ze stejné země. Takže odkud jsi?“

„Vy mě tu nebudete chtít.“ Pevně sevřela dýku. „Ale… jsem z Akylu.“ Zavřela oči, jako by čekala, že se na ni vrhnou a začnou ji bít. Ale nic se nestalo a ona se odvážila oči znovu otevřít.

Anir jí položil ruku na rameno. „Klid. To už bychom tě spíš odsuzovali, kdybys byla z Aryvitu, ten to přece začal…“

„A taky skončí,“ neodpustil si Iryn rýpnutí.

„Skončí to nejméně pět různých zemí,“ odsekl Anir na oko nazlobeně. „Ale jde o to, že předsudky kvůli původu musejí stranou.“

Ayen se trochu uvolnila. „Díky.“

„Tak, Anire, co se teda dělo s tebou, když tě nahradil Reiv?“

A tak i Anir vylíčil svůj příběh. Stejně jako před Malvorem však i tentokrát zamlčel souboj v Antrivitu. Malvor sem tam něco doplnil, včetně důvodů, proč se k nim přidal a které Anir i nadále odmítal říct za něj, ale jinak nechal Anira, aby vyprávěl sám. Když Kyrbiťan skončil, byl už večer a právě za nimi přišel Touren.

„Vy nemusíte jíst?“ podivoval se. „Když jste se neobjevili u oběda ani u večeře, začal jsem si myslet, že jste se ztratili.“

Iryn na něj překvapeně pohlédl. Ani si nevšiml, jak dlouho tam sedí, ale teď když zjistil, že je večer, uvědomil si, že už skoro necítí nohy. Protáhl se. „Nějak jsme se rozpovídali. Zbylo něco?“

„Ale jasně že jo. Mám to dát přinést?“

„Ne. Myslím, že nejsem sám, kdo si rád vyjde na vzduch.“

„Tak pojďte,“ vybídl je Touren.

Všichni se zvedli a zamířili za ním. Jen Anir zůstal stát u dveří a chytil Iryna za paži. „Musím s tebou mluvit.“

„Budeme pak bloudit,“ varoval ho Iryn, ale počkal, až jim ostatní zmizí z dohledu. „Tak?“

„Neřekl jsem všecko, co se stalo v Antrivitu.“ Spěšně mu vylíčil svůj souboj v kostlivé aréně. „Nikomu to prosím neříkej. Přesto… když už ten dar mám, asi bys mě měl vycvičit, ať toho využijeme.“

„Nedělej si starosti. To, že jsi použil kouzlo, z tebe nedělá nutně mága. Většina lidí tomu nerozumí, ale kouzlo není *stvoření magie*, jen její využití. Magie je kolem nás a mág je osoba, která ji umí využít

cíleně. To, co se povedlo tobě, se nestává často, ale stává se to. *Každý* může využít magii, jen ne ze své vůle.“

Anir si viditelně oddechl. „To je dobře. Já… promiň, nemám nic proti mágům.“

Iryn se rozesmál, ale nijak to nekomentoval. „Pojď. Radši se poohlídnem po cestě nahoru, než nám ti tři všechno snědí.“

Kapitola 7.: Oheň s očima

Na pevnině přistáli o dva dny později. Když se přiblížili, Touren jim dal vzkázat, aby se začali připravovat na vylodění. Iryn ale místo toho vyběhl na palubu, nedočkavý, jak bude nový svět vypadat. Spatřil však jen dlouhou pláž a za ní nekonečné lesy, a zklamaně se odvrátil. Vypadalo to tam stejně jako na Nakrylu.

Touren si toho všiml a od srdce se zasmál. „Ještě si budeš přát, aby se to tvé zemi podobalo více. Jak jsem říkal – co jsou u vás váleční tvorové, jsou tady divoké bestie. Než se dostaneme do klidných částí, s pár skupinkami se setkáme."

„Proč prostě nepřistaneme dál?"

Touren zavrtěl hlavou. „Nemáme dost zásob, abychom obepluli celý ostrov, a mezi Útesy zapomnění si netroufnu. Zas tak nebezpečná ta cesta po souši není. Přinejmenším ne ta, kterou používáme, a ne pro skupinku."

Minuli záliv a před nimi se vynořila ohromná pevnost se stovkami dlouhých mol. U některých již stály lodě a horliví dělníci vynášeli náklad. Kolem celé pevnosti se táhly dvě stě stop vysoké hradby, z nichž nízko nad hladinou moře jako trny čouhaly desítky balist připravených kdykoliv vypálit na nezvané hosty."

Touren navedl jejich loď opatrně mezi mola a dal pokyn ke spuštění kotev.

Iryn seběhl z lodi a chvíli zkoušel, jestli se země pod jeho nohama opravdu nehoupe. Potom se vrátil do podpalubí, pro těch pár věcí, které měl s sebou. Touren mezitím přivedl jejich koně, dva nové obstaral, a řádně všem naplnil sedlové brašny potravinami.

„Tak pojďte," pobízel je. „Rád bych se dnes dostal až ke kamenné cestičce. Přecházet Salamandří jezero není jen tak. Nemůžete rozbít tábor, kde se vám zrovna zlíbí."

„A co zbytek?" zajímal se Iryn.

„Jaký zbytek?"

„Tví lidé."

„Mají tady ještě práci. Půjdou později. Na tábor pro tak velkou skupinu by se navíc na cestičce bezpečné místo najít nedalo."

„Myslel jsem, že půjdeme v nějaké velké skupině."

„Mně přijde šest lidí jako dost velká skupina."

Dál se s ním nehádali a vylezli do sedel. Chvíli jeli kolem vysokých hradeb pevnosti a pak se ponořili do lesa. Mezi stromy vedla široká cesta vyježděná od povozů.

„Musíte se bránit často útokům z moře?" zeptal se Anir. „Mé město bylo také vystavěno na pobřeží, ale nikdy nás nenapadlo vystavět více než základní obrany směrem k vodě."

Touren tiše zabručel něco o tom, že si jejich lidé nevidí ani na špičku vlastního nosu. „Pevnost vznikla kvůli vám. Pořád na tom svém ostrůvku vedete nějaké války, tak se někteří z nás obávají, že do toho brzy připletete i nás. Obranné systémy pevnosti jsme dosud nepoužili ani jednou. Je tam spíš jen pro klidný spánek nás z vnitrozemí."

„Jak dlouho trvalo ji vybudovat?"

„Šest generací tvrdé práce. Mnoho lidí zemřelo při stavbě, i když většinou za to byli zodpovědní salamandři, kteří nás tehdy zuřivě napadali. Teprve když jsme jich vyvraždili dost, aby si dál nezavazeli v tom svém jezírku, dali nám zase chvíli pokoj. A pak už byly hotové zdi a oni na nás nemohli."

„To asi nepracujete moc rychle, co? Za šest generací bychom my postavili celá města."

Touren se ušklíbl. „To ano. Pak bychom přišli my a během pěti minut byste mohli začít znovu."

Anir zalapal po dechu, ale nezmohl se ke slovu.

Touren se na něj podíval téměř lítostivě. „Nelžu ti. Ale nemyslel jsem to ani jako urážku. Vaše města jsou pěkná, dokonce pěknější než některá naše. Jen… neúčelná. Kdybyste se pustili do stavby tak

vysokých hradeb, jaké má naše přístavní pevnost, zhroutily by se. Vrhací stroje byste dali až někam nahoru, abyste zvýšili dostřel. Přitom by vás ani nenapadlo, že je to na úkor přesnosti. Nehledě na to, že se složitě seřizují, a jakmile by nepřátelská loď měla na dostřel pevnost, byla by za linií dostřelu vašich strojů a tedy relativně v bezpečí.“

Anir se zamračil. „Zatracená práce! Takže celý Nakryl je jak umělecké dílo? Na pohled pěkný, ale k ničemu?“

„To je výstižné přirovnání,“ souhlasil Touren.

„V Argsbow jsi byl?“ zeptal se Iryn s úsměvem.

Tourenovi jeho spokojený výraz neunikl. „Ale jistě. Pevnost, že? Nepochybně si myslíš, jak důmyslné bylo přestavět zdi budovy na hradby. Tak u které její slabé stránky mám začít?“

Iryn překvapeně zamrkal. „Ona má slabé stránky?! Mně přijde nedobytná!“

„V porovnání s ostatními městy u vás asi ano. Ale má své chyby.“

„Tak spusť! To se nám jednou bude hodit!“

„Á, takže chyby v obraně. Nuže dobrá… První, co mě napadá, je, že jen hlupák by postavil mohutnou a těžkou pevnost na půdě, jež je křížem krážem prostoupena chodbami na sedmi úrovních. Stačilo by dobře plánované narušení některé chodby a půl města skončí pod zemí.“

„To není dobré. Chceme město získat, ne zničit.“

„Nikdy jsem netvrdil, že chyby pevnosti povedou k jejímu získání. Jen že umožňují město dobýt. Ale pak jsou tady okna ve zdech.“

„Jenomže začínají ve třetím patře. Vojáci je mohou hlídat stejně účinně jako ochozy.“

„To mohou. Jenomže to znamená další rozdělení sil. A jakmile dobudeš některé místo, ostatní o tom nebudou vědět a ty jim můžeš vpadnout do zad. A poslední – představ si rozlohu pevnosti se všemi jejími podzemními prostory. Když dobudeš bránu, obránci se stáhnou, aby se přeorganizovali a mohli využít užší chodby. Ale ústup jen stěží bude organizovaný a oni se tak rozpadnou na menší skupiny.“

„Ale pořád je to lepší, než nějaký chrám nebo tak něco!“

„O to se nepřu. Ale kdyby pevnost neměla své podzemní chodby a měla by menší okna, teprve pak bych byl ochotný uznat, že v jistém ohledu je postavena pro užitek. Takto je na Argsbow nejúčelnější brána v třetí hradbě, i když i ta má své mouchy.“

„Nesmysl. Je až příliš pevná!“

„A to vadí?“

„Jistěže ano! Nepřítel se přes ni nedostane a zvolí žebříky! Rozšíří prostor, kde se bude bojovat!“

„Velmi správně. A zřídnou tak jeho řady. Nehledě na to, že žebřík můžeš také shodit, pokud jej nezapřou velmi dobře, nebo přinejmenším zapálit. Pevná brána není slabinou, ale výhodou.“

Iryn se zamračil. „Není lepší sevřít nepřítele?“

„Jak bys to chtěl udělat?“

A tak Iryn vylíčil, jak vpustil tarditské vojsko do ulic, aby je mohli obránci sevřít. Když skončil, Touren se neúspěšně pokusil skrýt smích za odkašlání.

„No, *veliký veliteli*, klaním se tvé taktice. Skutečně nesmírnou výhodu jsi tím získal. Celých dvou mužů na celou délku řady. Uspěli jste a byl to krásný překvapivý tah, ale když pomineme tohle, je to nejhloupější způsob obrany města, o kterém jsem kdy slyšel.“

Iryn na něj hleděl s ústy dokořán. Vážně svou skvěle promyšlenou taktikou získal prostor pro dva muže? Tourenovo odhalení bylo neuvěřitelné. „Jak jsi na to přišel? Nebyl jsi tam!“

„Ne. Spočítal jsem si to.“

„To jde?“

„Jsou na to jisté postupy, ale těmi tě zatěžovat nebudu. Pro příště si pamatuj, že se máš o svých taktikách nejprve poradit s někým z nás, pokud je nablízku, nebo přinejmenším s někým zkušeným mezi tvými lidmi. Při třech hradbách v Argsbow takový risk nevadí, ale ne vždy máš příležitost napravit, co nevyjde.“

Pozdě odpoledne začaly stromům kolem nich řídnout větve a o chvíli později už vyjeli na rozlehlá pole protkaná hustou sítí černých pruhů. Ve vzduchu byl cítit kouř.

„Zatím není třeba se bát," konejšil je Touren. „Co žiju, nikdy jsem nenarazil na salamandry dál než v těsné blízkosti jejich jezírka. Spálené je to tady už hodně dlouho."

Malvor nakrčil nos. „Smrdí to teda dost čerstvě."

Touren se uchechtl. „Tak to abychom ti na nos narvali kolík, až se setkáme se salamandry. V jejich okolí to smrdí mnohem víc." Pobídl koně. „Tak pojďte. Ještě bychom měli jet tak hodinku."

Začínalo se právě stmívat, když obzor na severu začal zářit ohnivým světlem a Touren dal povel zastavit. Daleko na jihu a východě ještě viděli nejasný obrys lesa a proti zapadajícímu slunci se rýsovala vysoká skalní stěna. U její paty si Iryn všiml velkého temného průchodu. „Vede to někam?" zeptal se.

Touren tím směrem ani nepohlédl. „Na druhou stranu masivu. Technicky vzato i tamtudy by ses nakonec mohl dostat k našim městům, ale je to podstatně nebezpečnější a delší. Pochop, že na rozdíl od vašeho ostrova, tady se životy lidí i zvířat vyvíjely přibližně stejně dlouho. Nejsme tak vyspělá civilizace, abychom si dokázali podmanit celý ostrov."

„Co tady teda všechno žije?"

„Sám nevím. Určitá místa jsou pořád neprobádaná, ale my půjdeme mezi salamandry a pak po okraji území vlků. Když budeme mít smůlu, potkáme i fénixe. Jejich teritorium je hned vedle Vlčích lesů. Většinou se zdržují spíš hluboko v horách, ale občas vyletí i k okraji." Ukázal na skalní stěnu. „Na druhé straně té cesty jsou Hory zelených draků…"

„Zelených draků?" vyjekl Iryn překvapeně. „Oni nevyhynuli?"

„Ne. Jak jsem říkal, tvorové u vás pochází z našeho ostrova. Když druh vyhyne na jednom místě, může být stále na druhém. U nás naopak vyhynuli černí draci, které vy myslím dosud máte."

Iryn přikývl. „Je tady ještě něco?"

„Ano. Na severu žijí oživlé kostry."

Anir se při těch slovech otřásl. „Tamtudy doufám nepůjdeme."

„Ne. Víc na východě je bezpečné území, kam oni nechodí. Pokud bude štěstí při nás, může se stát taky, že narazíme jen na pár salamandrů a pak už na nikoho. K pomezí mezi svými teritorii se zvířata moc často neodvažují. Co by taky zmohl vlk, kdyby ho napadl fénix?"

„Proč tedy nejdeme na pomezí celou cestu?" zeptal se Iryn.

„Myslím, že byste mohli důvěřovat mému úsudku, když jsem místní. Já jsem na rozdíl od vás Salamandří jezero viděl a cesta skrz ně je bezpečnější než kolem něj. Nevím, jestli vám to už došlo, ale to není *vodní* plocha. Je to hromada žhavé lávy a její břehy tvoří hořící uhlíky. Skrz ni vede úzká kamenná cestička asi metr nad hladinou. Když říkám, že je to nejbezpečnější cesta na druhou stranu, myslím to vážně. Opravdu *není* jiná cesta, kterou by se dalo projít bez úhony."

Iryn vrhl ustaraný pohled na koně. „Jak široká je ta cestička?"

Touren si všiml, kam se dívá. „Nedělej si starosti. Když nebudou moc vyvádět, nesklouznou z ní. Může mít tak metr."

„A jak dlouho trvá cesta na druhou stranu?"

„Podle tempa, kterým se odvážíme, a počtu salamandrů, kteří se nám postaví do cesty. Ale řekl bych tak tři, čtyři dny."

V rychlosti pojedli a rozešli se do svých stanů. Iryn se právě chystal ulehnout k spánku, když se vchodové dílce rozdělily a přišla za ním Tysie.

„Můžu s tebou mluvit?"

„Jistě. O co jde?"

„O můj výcvik."

Iryn se zamračil a vylezl ven. „Pojďme se projít." Když byli z doslechu, zeptal se: „Přijde ti neukončený, že?"

„Ano. Říkala jsem si, jestli jsi třeba nezapomněl…"

„Zapomněl jsem na to, že jsem tvůj učitel. Víš… s tím, jak jsme začali plánovat všechno to… *tohle*, jsem začal mít dojem, že jsme jen přátelé, co se vydali za bláznivým dobrodružstvím. Měl jsem pravdu, když jsem říkal, že se k tomu nehodím. Že jsem moc mladý, abych byl učitelem."

Chytila ho za ruku. „Jsi ten nejlepší učitel! Jen ses nechal unést… a já jsem k tomu asi taky dost napomohla."

„Díky. Tak dobře, vrátíme se k výuce. Ale pořád si nejsem jistý, jestli tě mám vůbec co učit."

„Ale máš. Vždyť jsi viděl, že jsem královně nedokázala vzdorovat." Zahleděla se mu do očí. „Vím, proč jsem tady. Potřebuješ někoho, kdo by byl silnější než královna, je to tak? Já jako dcera strážkyně…"

Iryn se usmál. „Ne. Královna je jen má starost. Po zrušení kouzla… myslím, že to kouzlo mělo co dělat i s omezením Aryvovi moci. Mám pocit, že se mně a tedy i Veně ta moc vrátila. Ale i kdybys byla desetkrát schopnější než já, trval bych na tom, že se s ní střetnu sám. Tak co bych tě měl učit?"

„Neměl bys to určit ty, jako učitel?"

„Měl, ale nevyznám se v tom, kolik toho umíš."

Tysie se zamyslela. „Pak tedy… určitě bys mě měl naučit nějaká ochranná kouzla."

„Kouzla mimo okruhy znáš?"

„Mimo okruhy?"

„Silný a slabý," připomněl jí. „Vzájemná protikladnost živlů. A já mluvím o kouzlech, pro která tyto protiklady neplatí."

„O tom jsem nikdy neslyšela. Znala to má matka?"

„Jsem si jistý, že ano. Stejně jako živelné protiklady a vše kolem nich, i toto patří k poměrně základním znalostem."

„A, ehm, mohl bys mě naučit taky bojovat?"

Iryn překvapeně zamrkal a trochu podezřívavě si ji prohlédl. Ani ho nenapadlo, že by to nemusela umět. Nebylo divu – ve srovnání s Ayen svým chováním působila jako zkušená válečnice. Pohlédl na nehasnoucí plameny na severu. Trochu jim to komplikovalo situaci. „Tím bychom měli rozhodně začít. A nesmíme to přehnat. Zítra taky můžeme bojovat se salamandry. Takže to vezmeme spíš… obrazně."

Vrátili se zpět do tábora, kde už spali všichni kromě Tourena, který si vzal první hlídku. Iryn sebral ve stanu dva meče a společně odešli zase kus stranou, aby spáče zbytečně nebudili. „Tvůj meč by se mohl ztupit, ale myslím si, že u tohoto nic podobného nehrozí. Asi ti nebude sedět tak dobře jako tvůj vlastní, pro základy ti však bude stačit. Navíc se třemi meči bojovat nedokážu, takže budu rád, když si ty nebo Malvor jeden vezmete." Podal jí meč, který nalezl v Pavoučí skále a sám si nechal ten z Aryvovy jeskyně. Potom nad nimi vytvořil světlo dostatečně jasné, aby se viděli, ale také příliš slabé než, aby je oslňovalo. Shlédl na Tysie a zamračil se. Měl za to, že meč na ni bude příliš dlouhý, spíše jako obouruční, ale teď se mu to zdálo jako holý nesmysl.

„Děje se něco?" zeptala se Tysie a vytrhla ho tak ze zamyšlení.

Potřásl hlavou, aby zahnal i poslední pochybné myšlenky. „Nic. Můžeme začít. Takže postoj – rozkroč se asi takhle a trochu se přikrč." Předvedl jí, co má udělat, a pokračoval: „Teď to nejdůležitější." Zamával ve vzduchu mečem. „Musí být vždy mezi tebou a nepřítelem a musíš je vnímat oba. Ne vidět, ale vnímat, protože když zaostříš na jedno nebo druhé, přestaneš vnímat okolí."

„A kam se tedy mám dívat?"

„Do sebe."

Tysie se zamračila a stočila zrak nejprve pod horní víčka a potom pod spodní.

Iryna ten pohled rozesmál. „Ne doslova. Když se budeš soustředit na sebe, své pocity a pohyby, nebudeš ostřit zrak na žádný detail a ani tolik nepropadneš panice, pokud k ní bude důvod. Je to… náročné. Takže dokud to nezvládneš, sleduj více nepřítele. Teď zaútoč a neměj strach, odrazím tě. Chvíli potrvá, než mi bude něco hrozit."

Tysie před sebe nastavila zbraň a zavřela oči, aby se mohla lépe soustředit na sebe samou. Zhluboka dýchala a snažila se zapomenout, kde je. Když zaznamenala uvolnění ve svalech, zalil ji pocit uspokojení a ona otevřela oči. Ihned jí padl pohled na Iryna a ona zaklela.

Iryn se chápavě usmál. „Nikdy pro větší soustředění nezavírej oči. Okolí pak pozbude skutečnosti, a když ho znovu vidíš, hledáš v něm, co se změnilo a co ne. Nehledě na to, že k takové přípravě nemusíš mít dost času."

„Proč jsi mi to neřekl, když jsem začala?!" rozčílila se Tysie. „Je to zbytečné zdržování!"

„Není. Chyba je nejlepší učitel a proto tě nechám protrpět všechny chyby, kterých se začátečníci dopouštějí. Když si je odbydeš dnes, spíš je nezopakuješ ve chvílích, kdy bys je sotva chtěla udělat."

Tysie zarazila meč do země a zkřížila ruce na prsou. „Chceš se bavit mými neúspěchy!"

Iryn zasunul meč do pochvy. Teď by měla následovat dlouhá hádka, kde on jí bude uvádět všechny argumenty a ona je bude tvrdohlavě odmítat či zpochybňovat domněnkami. Chovala se přesně tak jako on, když byl ve výcviku u Zetara. Jenomže na rozdíl od ní měl na výuku deset let. Ona možná jen pár dní. Nezbývalo mu tedy než ji přinutit přijmout jeho pravidla. „Výborně," řekl. „Odhaduješ mé chování. Víc tedy naučit nepotřebuješ a já si mohu jít odpočinout. Uvidíme se na bitevním poli." Otočil se a vykročil zpět k táboru.

Ušel sotva pár kroků, když za ním Tysie vykřikla: „Počkej!"

Otočil se.

Jeho žačka stála s hlavou sklopenou, tiskla čelisti a opírala se o meč. Jílec svírala tak silně, až jí zbělely klouby. „Jestli je to tvá cena, abys mě učil, snesu to. Ale zostudíš mě tím. To si nezapomeň vyřídit se svým svědomím.

Iryn se spokojeně usmál a vrátil se zpět na své místo. „O tom si ještě promluvíme. Teď zaútoč!"

Tysie se pokusila znovu soustředit více na sebe, než na Iryna a tentokrát nechávala oči otevřené. Když ale vykročila k němu a pozvedla meč, její soustředění opět opadlo, proto si vzala k srdci jeho radu a vnímala jen jeho. Napřáhla se a udeřila mu na pravé rameno. Narazila ale jen na Irynův meč. Její zbraň jí sklouzla stranou a ona ji následovala. Nečekala to a skončila jak dlouhá tak široká na zčernalé zemi.

„Nedrž zbraň tak křečovitě. Drž ji pevně, aby ti v ruce neklouzala, když nechceš, nebo aby ti dokonce nevypadla, ale povol, abys s ní mohla sama obratně pohybovat." Všiml si, že se Tysie drží za pravou paži. „A taky abys ztlumila sílu nárazu. Nepotřebuješ, aby meč dosáhl co nejdál, takže se neboj natočit zápěstí a pokrčit loket." Pomalu máchl mečem ve vzduchu, aby jí ukázal, jak drží meč on.

Tysie si dál mnula paži. „Nechme to na jindy. Teď už neudržím meč v ruce."

„Udržíš. Kdyby se ti to stalo v bitvě, pustila bys zbraň a opustila bitevní pole? To si nemyslím. A pokud ano, pak tady ztrácíme čas, protože nedílnou součástí bitvy jsou i zranění a to mnohem horší než jen brnění paže. Takže se zvedni a zaútoč znovu!"

Tysie se neochotně postavila a několikrát máchla mečem naprázdno. Stále ji sice brněla paže, ale dokázala s ní hýbat. Znovu zaútočila na Irynovo pravé rameno, ale výrazně pomaleji a dala si záležet na tom, aby neopakovala žádnou chybu. Přesto jí paže odletěla daleko do strany, když ji Iryn odrazil.

„Povol sevření," připomněl jí.

Trvalo další tři pokusy, než se k tomu odvážila. Jak předpokládala, první takový pokus skončil tím, že se jí jílec vysmekl z ruky, div že ji čepel nepořezala. „Proč mi prostě nepředvedeš, jak bych to měla udělat?"

„Protože nevěřím, že bys to dokázala odrazit. To není nic proti tobě, prostě jsi začátečník. A navíc od pohledu sotva poznáš, jak velkou sílu používám. Tady je jediná cesta. Musíš to zkoušet, zkoušet a zase zkoušet."

Tysie se zatvářila otráveně, ale přesto zaútočila znovu, pro změnu na jeho levý bok. Tentokrát se jí čepel odrazila dolů, což nečekala, takže ji záhy opět následovala.

Bezmocně odhodila zbraň. „Co dělám špatně?" zeptala se tiše. Bylo na ní vidět, že nemá daleko k slzám.

Iryn se posadil a objal ji kolem ramen. „Snažíš se všechno pochopit příliš rychle. Nikdo se nenaučí šermovat přes noc. Já jsem na to potřeboval deset let.“

„Ale vždyť… Dělala jsem všechno, jak jsi mi říkal, a stejně jsem zase skončila na zemi.“

„Změnila jsi úder a já jsem musel změnit obranu. Proto ti čepel ucukla dolů místo do strany. Vím v čem přesně je chyba, ale neřeknu ti to, dokud se nenaučíš držet meč. Kdybys ji znala… bylo by to obtížnější.“ Pohlédl k táboru. „Jestli chceš, můžeme už dnes skončit. Salamandr stejně nemá meč ani brnění, takže by ti nepomohlo vědět, proč tě zbraň strhává s sebou. Bojuje ohněm a s tím si poradíš kouzlem.“

Přikývla a vděčně ho objala. „Jsem příšerná žačka, že?“

„Ne! Jsi… Nejsi výjimkou.“

Ještě chvíli seděli. Potom Iryn zhasl magické světlo nad jejich hlavami a zvedl se. „Měli bychom se vrátit.“

Tysie přikývla a následovala ho do tábora, kde mezitím hlídku převzal Malvor.

„Á, tady jsi,“ pozdravil Tysie. „Právě jsem tě chtěl jít vzbudit.“ Zvedl se. „Jsi na řadě.“

Tysie si povzdechla a zničeně sebou plácla do trávy u skomírajícího ohně.

Iryn ji zamračeně pozoroval. „Jdi spát. Vezmu hlídku za tebe.“

Odhodlaně zavrtěla hlavou. „To nejde! Ty máš hlídku hned po mně.“

„Nejde, abys byla vzhůru půlku noci po tom, co jsi kolem sebe přes dvě hodiny tloukla hlava nehlava! Já to zvládnu. Běž.“

„Ne.“

„Tak ne?“ Iryn ji zvedl ze země a nesl ke stanu. Začala kopat nohama a křičet. „Ticho, nebo vzbudíš ostatní! Když říkám, že jdeš spát, tak jdeš spát!“

Rozesmála se a opřela si o něj hlavu, ale přestala sebou mrskat a křičet.

Iryn ji uložil jako dítě a přetáhl přes ni pokrývky.

„Pohádka na dobrou noc nebude?“ Zatvářila se smutně.

Irynovi zacukaly koutky. „Příště.“ Potom se vrátil k ohni na tříhodinovou hlídku, než bude moci vzbudit Anira.

Když druhého dne vstal, připadal si, jako by celou noc nezamhouřil oko, přesto však ani okamžik nelitoval, že vzal hlídku za Tysie. Jeho žačka měla problémy jen vylézt do sedla a on si nedovedl představit, jak by to vypadalo, kdyby měla spánek kratší o další více než hodinu.

Zařadil se vedle Tourena. „Hrozí nám napadení salamandry už dnes?“

„Stejně jako zítra a další dva dny. Pobývají hlavně uprostřed jezírka, to ano, ale vždy najdeš nějakého už u břehu. Záleží na tom, jak bude odvážný… nebo hladový.“ Zhodnotil jeho stav krátkým pohledem. „To jste do sebe třískali celou noc?“

„Ne. Bylo nás slyšet až do tábora?“

„Ne. Jen jsem tě viděl, jak jdeš s Tysie stranou a neseš dva meče. Pochybuji, že jste je tam měli na krájení chleba.“

Iryn se usmál. „Musel jsem ji naučit zacházet s mečem.“

„A naučil?“

„To bude ještě dlouhá cesta,“ zabručel tiše.

Ani ne za hodinu stanuli na kraji spálených polí a cesta se zúžila do přibližně metr širokého můstku visícího jen kousek nad nekonečnou rudou plochou, po níž pobíhaly zuřivé plameny. Vzduch okamžitě prosytil štiplavý zápach hořící síry.

Koně se začali vzpínat a neklidně odfrkávali. Jejich jezdce stálo spoustu sil udržet je pod kontrolou. Dokonce i Tourenův a Tysiin kůň, kteří již museli někdy cestu absolvovat, se zdráhali po úzké pěšince vydat.

„Co budeme dělat?“ zakřičel Iryn, aby přehlušil hučení ohně. „Koně tam nikdy nedostaneme!“

„Ale jo, dostaneme. Uhas ohně kolem výstupu na kamennou cestičku! Ty nám překáží nejvíc. Koně nevědí, že láva je stejně nebezpečná, možná i víc.“

Iryn na něj pochybovačně pohlédl, ale vyslovil zaklínadlo a vítr začal hnát plameny pryč od cestičky.

Touren sesedl a vedl svého koně za sebou. Když zvíře vidělo, že jde jeho pán neohroženě vpřed, neochotně vykročilo také. Oba vystoupali na kamenný můstek a Touren vylezl zpět do sedla. Jeho kůň se teď zdál mnohem klidnější. „Tak pojďte!“ pobízel je Touren. „Musíte jim ukázat, že vy se té cesty nebojíte, pak půjdou za vámi.“

Ostatní tedy následovali jeho příkladu, a i když bylo někdy potřeba důraznější pobídnutí, dostali své koně za ohnivou stěnu. Potom Iryn ukončil kouzlo a hradba za nimi se opět slila v jeden celek.

„Jak to děláte, když s sebou nemáte mága?“ zajímal se Iryn.

„Čekáme. Tak jednou za dva tři dny se plameny rozestoupí. Teď pospěšte! Máme před sebou kus cesty!“

Nasedli na koně a pokračovali v cestě seřazení do jedné dlouhé řady.

„Když nás napadnou salamandři, nevím, nevím, jak se jim tady chceš ubránit!“ postěžoval si Iryn.

„Tak drž zobák, abys nepřitáhl jejich pozornost!“ odsekl Touren.

Iryna jeho odpověď nijak nepotěšila, ale poslechl a už se na nic neptal. Rozhlédl se po lávě kolem a zašmátral rukou po meči, když si všiml, že je odtamtud očima plnýma zloby pozorují desítky protáhlých kopečků. Nejvyšší z nich na něj vycenil zuby a ponořil se. Vzápětí se objevil nový kopeček jen o kousek dále. *Na co čekají?* zauvažoval.

Jak den pokračoval, zdálo se, že je oči budou sledovat celou cestu. Za každé jedny, které nechali daleko za sebou, se před nimi objevily nové, ale stejně jako ostatní jen nehnutě vyčkávaly. Postupně si jich začali všímat i ostatní členové výpravy a pot z horka se smísil s ledovým potem nervozity. Byli by raději, kdyby na ně salamandři zaútočili, poněvadž by tak zvířata mohli poučit, že útok na ně je příliš velkým rizikem. Jen Touren jel vpředu klidně a upíral zrak častěji na cestu, než na oči v lávě.

Krátce po poledni se cestička rozšířila a Iryn toho využil, aby jel vedle Tourena. „Pozorují nás salamandři,“ sykl.

„Vím o nich.“

„Proč neútočí?“

„Uklidni se. Nejsou zjevně hladoví, takže si mohou dovolit opatrnost. Čekají, co uděláme a kdy ztratíme nervy a zaútočíme na ně. Tím si totiž odkryješ záda pro druhou skupinku. Jsou možná divocí, ale taky chytří a umějí spolupracovat.“

„Takže pokud udržíme nervy na uzdě, nenapadnou nás třeba celou cestu?“

„Leda bys měl zatracené štěstí. Časem dostanou hlad, a pokud právě nemají uschovanou kořist, která by je *všechny* nasytila, pokusí se získat novou.“

Cesta se nadále rozšiřovala, pak se náhle rozdělila a obíhala malé jezero, z nějž stoupala oblaka horké páry.

Anir se zamračil. „*Tady* je voda? Copak je to možné? Je tu takové vedro, až se divím, že z našich vaků neuniká pára!“

Touren seskočil z koně. „Ano. Po cestě jsou čtyři takováto jezírka. A jsou to taky jediná místa, kde se dá aspoň trochu bezpečně tábořit, takže na další cestu vyrazíme až zítra.“

„Proč?“ nechápal Iryn. „Vždyť do setmění zbývají tak čtyři hodiny!“

„To jo. Ale nás teď čeká nejdelší úsek a už jsem ti říkal, že za tmy nepojedu. Neušetřili bychom tím víc než jeden den a je to velmi riskantní. Zůstaneme tady a odpočineme si.“

Iryn stihl jen rozdělat stan, když za ním opět přišla Tysie. „Pojď dál a posaď se,“ vybídl ji. „Než začneš, chci se ti omluvit za to, jak jsem se v noci choval. Nemáme čas na hádky a ty bys mi mohla projevit trochu důvěry. Opravdu tě nechci shazovat, když tě nechám opakovat chyby všech, co se učili před tebou…“

„Dost,“ zarazila ho. „Nechci to řešit. Slíbila jsem ti, že tě poslechnu, a tím to hasne!“

Iryn nesouhlasně zavrtěl hlavou. Jeho žačka si hned tak nepřipustí, že to nedělá pro pobavení, ale nenapadalo ho nic, čím by ji mohl přesvědčit. „A proč jsi tady?“

„Přece abychom pokračovali!“

„To neudělám. Každým okamžikem na nás mohou zaútočit salamandři. A včera jsi skoro nespala! Nebudu tě unavovat dalším cvičením. Jak jsem říkal – proti salamandrům ti stačí, co umíš.“ Pohlédl na meč u jejího pasu, který jí v noci dal. „Podej mi ho.“

Tysie na zbraň starostivě pohlédla. „Myslela jsem, že se ho chceš zbavit.“

„Ano, ale potřebuji se na něj podívat.“

„Proč? To jsi to za celou dobu, co jsi ho měl, ještě nestihl?“

„Ne. Já jen…“ natáhl se po meči z Aryvovy jeskyně a jeho dvojčeti ze Zapadlého dolu. „Podívej. Tyto dva meče jsou stejně dlouhé, stejně tvarované i stejně těžké. A pokud se velmi nemýlím, ten tvůj byl přesně stejný.“ Přiložil všechny meče k sobě, takže vyniklo, jak krátký je oproti nim ten Tysiin.

„Co je to za nesmysly? To si myslíš, že jsem v noci kus ulomila, nebo co?“

„Pochybuju, že by to šlo, když jsou dílem magie. Ne, netvrdím, že jsi s ním něco udělala, poněvadž mi přišel krátký ještě dřív, než jsem tě včera začal učit.“

„Takže?“

Bezradně pokrčil rameny. „Nevím. Ale myslím, že pro tebe je to jen dobře, ať už se zmenšil jakkoliv.“

„Hm. Asi ano.“

Tu noc toho příliš nenaspal nikdo z nich. Všichni leželi s jednou rukou položenou na meči a naslouchali sílícímu vrčení salamandrů. Přesto přišel rozbřesk a ohniví ještěři dál pouze vyčkávali.

„Doplňte si vaky z jezírka,“ přikázal jim Touren. „I po ránu je voda v něm sice teplá a asi vám v žaludku bude připadat těžká, ale aspoň se dá pít. A teď budete potřebovat hodně pít. Blížíme se k nejteplejší části Salamandřího jezera.“

Když byly vaky opět plné, vyskočili do sedel a uháněli dál po cestičce, jež se brzy opět výrazně zúžila. Poněkud jim zvedlo náladu, že od předešlého dne ubylo očí, které je sledovaly, ale jejich radost záhy zchladil Touren. „To není dobře. Znamená to, že nás sledují, ale nechtějí, abychom o tom věděli. Nepotřebují nás znervóznit, takže se chystají k útoku. Přidejte!“

Jako v odpověď se z lávy ozvalo zasyčení v těsné blízkosti můstku, takže jeho kůň zazmatkoval a uskočil na druhou stranu, až málem spadl z kamene dolů. Jen Tourenova pevná ruka udržela koně na cestě a přinutila ho ke klidu.

Zato ostatní takové štěstí neměli. Koně se pod nimi začali vzpínat, až shodili své jezdce ze sedel. Tysie se dokázala udržet o chvilku déle než ostatní, ale potom její kůň došlápl na okraj stezky, podklouzlo mu kopyto a on se zřítil do lávy. Na poslední chvíli se Tysie vyprostila ze třmenů a skočila na cestu.

Zděšeně sledovala, jak zvíře padá do lávy a třásla se při pomyšlení, že nechybělo mnoho a spadla by tam i ona. Zaržání koně plné strachu a bolesti rychle odeznělo, když ho hladina spolkla.

Touren otočil vlastního oře a přiklusal k nim. Se zuřivým výkřikem vytasil meč a pohledem přelétl po očích v lávě. „Chcete se nažrat?!“ zařval. „Tak pojďte! Nasekáme vás tolik, že budete mít zásoby ještě na tisíc dní!“ Seskočil z koně. „Rozestavte se! Koně nažeňte doprostřed a na každou stranu se postavte tři, tak abyste si kryli záda a čtvrtý směr blokovali koně. Pohyb!“

Bez námitek ho poslechli a utvořili podivnou dvoustrannou šipku, kde Ayen hlídala stezku, odkud přijeli, a Tysie jejich směr cesty. Malvor, Anir, Iryn a Touren hleděli do lávy a vyčkávali. Touren neustával v opakování své výhružky.

Po lávě se náhle přihnala z obou stran vlna a z ní se na ně vyřítili první salamandři. Iryn se ohnal po nestvůře, která letěla proti němu, a čistě jí oddělil hlavu od těla. Zapotácel se, když do něj mohutné tělo narazilo, ale ustál to a s druhým salamandrem naložil stejně jako s prvním. Koutkem oka zahlédl, jak

k nim po pěšince kráčejí dva další, ale to už se na něj z lávy vyřítil třetí salamandr a on je musel pustit z hlavy. Oni byli Ayeninou starostí.

Bodl proti tělu, které se na něj řítilo, a i když mu nezpůsobil smrtelné zranění, odrazil je alespoň zpět do lávy. Rychlým pohybem si otřel pot z čela a stejným způsobem se zbavil ještě dalších dvou netvorů. Zkontroloval Ayen právě včas, aby viděl, jak salamandři před ní rozevírají tlamu. Vykřikl zaklínadlo a plameny se kolem nich neškodně rozestoupily. Natáhl se, aby přesekl vejpůl salamandra, který se právě pokusil napadnout koně.

Hned vzápětí do něj z boku něco narazilo takovou silou, až ho to povalilo. Za jeho zády se Anirovi dařilo stejně. Pak ale oběma salamandrům projela lebkou dýka a Ayen poklekla k Irynovi. „Promiň! Já… ten oheň…“

Na poslední chvíli si Iryn všiml, jak se na ni zezadu vrhá salamandr. Trhnul zbraní a nechal netvora, aby se svou setrvačností sám nabodl. „Nech to plavat. Teď raději bojuj!“ Postavil se a očekával další útok ze strany. Všude byl klid a oči z lávy je teď pozorovaly ostražitěji. Zdálo se, že si salamandři uvědomili, jak nebezpečnou kořist si vyhlédli.

Touren zasunul meč do pochvy. „Pojďme!“ zavelel. „Nebudou váhat věčně.“

Nasedli proto zpět na koně, Iryn si usadil Tysie před sebe a jeli dál, rychleji než doposud.

„Myslel jsem, že své druhy mstí do posledního dechu!“ řekl Iryn.

„Snad tě nemrzí, že už ten boj skončil?“ Touren se ušklíbl. „Neměj obavy, toto nebyl poslední střet. Potřebují se jen přeorganizovat. Myslím, že zítra ráno to zkusí znovu.“

Toho dne už jim salamandři skutečně nezkřížili cestu a na večer se šestice utábořila na okraji dalšího jezírka s horkou vodou.

„Výhodou těchto horkých vod je, že večeři připravíš asi za dvě minuty,“ říkal Touren spokojeně, když začal vařit kusy salamandřího masa, které ukořistil během odpolední potyčky.

Iryn na jídlo pohlížel s nedůvěrou, ale také byl zvědavý, jak asi bude chutnat. S Tourenem raději ostatním neříkali, co za maso budou jíst, takže ti jen seděli a hladově čekali na večeři.

Během chvilky bylo maso hotové a Touren jim ho začal podávat v malých vyřezávaných miskách. Když však naložil pátou porci a neměl ji komu podat, zarazil se. „Kdo nám chybí? Kde je Ayen?“

Ostatní se také překvapeně rozhlédli. Ayen byla běžně tak tichá, že ani nepostřehli, kdy odešla. Její stan nicméně stál tam co jejich, takže nepříjemné myšlenky mohli zavrhnout.

„Možná byla jen unavená,“ nadhodil Iryn. „Půjdu za ní.“ Sebral Tourenovi misku a přešel k jejímu stanu. „Ayen?“

„Jdi pryč!“

Iryn starostlivě pohlédl na stanové chlopně. Neznělo mu to unaveně, dokonce ani rozzlobeně. „Děje se něco?“

„Nic! Běž.“ Vzápětí se ozvalo tiché popotáhnutí. Iryn proto rozhrnul vchodové dílce a nahlédl dovnitř. Ayen seděla schoulená u protější stěny. Když ho spatřila přicházet, rychle schovala ruce za zády. „Ne, Iryne! Nechci, abys mě teď viděl…“

Iryn ale nic nedbal její žádosti a prolezl dovnitř. Odložil misku s jídlem stranou a přidřepl si naproti ní. „Ayen, co se děje,“ vyzval ji laskavě. „Pověz mi to.“

Opřela si hlavu o kolena a tiše plakala. „Nemůžu.“

„Ayen, …“

Odhodlaně zavrtěla hlavou. „Běž,“ zašeptala. Ale ani tentokrát ji neposlechl. Když to viděla, pomalu vytáhla ruce a položila si je na kolena. Znechuceně si je prohlížela, ačkoli byly úplně čisté a bez nejmenšího škrábnutí. „Pořád… pořád je tam,“ zavzlykala. „Cítím ji. Cítím ji na celých rukou! Nejde smýt!“

Iryn ji za ruce opatrně chytil. Nejprve se pokusila ucuknout, ale nakonec ho nechala a během chvilky její pláč zeslábl. „Co se stalo?“ zeptal se znovu.

Ayen k němu vzhlédla. V očích se jí leskly slzy. „Já jsem je zabila," špitla. „Mám na rukou jejich krev!" Roztřásla se. „Omlouvám se, že mě musíš takto vidět."

Irynovi chvíli trvalo, než mu došlo, že dívka mluví o jejich střetu se salamandry. Musela to v sobě dusit celou cestu, jinak by si toho jistě někdo z nich všiml. „Ayen, ty se nemáš za co omlouvat. Ani za co stydět. Zachránila jsi mně i Anirovi život!"

„Jsem vrah," zašeptala.

„Kdepak, nejsi." Pevně jí stiskl ruce, aby svá slova zdůraznil. „Kdokoliv z nás tady je větší vrah, než ty. Ty jsi jen udělala, co bylo nutné, abys nás zachránila."

„Tak proč ta krev nemizí? Snad deset minut jsem si drhla ruce a nic!" Znovu se rozplakala.

Iryn znejistěl. Jestli s ní tohle dokázali dva zabití salamandři… Nechtěl vědět, jak by to vypadalo, kdyby se její obětí stal člověk. *Nemůžeme ji vzít zpět na Nakryl,* uvědomil si. *Ne, dokud budeme válčit.*

Posadil se vedle ní a objal ji kolem ramen. Vděčně mu přitiskla hlavu na prsa a plakala dál. Nepatrně se s ní kolébal a snažil se ji utišit.

Ayeniny vzlyky ustaly teprve, když okolní svět zahalila temnota. Nebo alespoň to, co se uprostřed plamenů za tmu dalo považovat. Zavrtěla se mu v náručí a obrátila k němu oči třpytící se jako hvězdy. Pomalu se natáhla a políbila ho. Nejprve jen krátce, ale potom se natáhla znovu, posílena vědomím, že jí neodporuje. Po chvíli si však uvědomila, že je spíše netečný. „Co se děje? Neměla jsem to dělat?"

Iryn seděl jako přikovaný. Věděl, že se Ayen líbí, a ona se líbila jemu, ale sám si nebyl jistý, jak vřelý cit k ní chová. Záleželo mu na ní i na Tysie, ale neměl své city k nim s čím srovnávat – všechny ostatní ženy, které znal, teď byly jeho nepřáteli. „Já…"

V tu chvíli ticho noci prolomil zášleh plamene a okolí zalilo nové světlo. „Vrátili se!" zakřičel Touren z hlídky. „Rychle, vstávejte!"

Ayen vzala dýku a chtěla vyběhnout ze stanu, ale Iryn ji zadržel. „Zůstaň tady. Potřebuješ se uklidnit, ne se hned zase pouštět do boje. Poradíme si i bez tebe."

„Zvládnu to…" Pokusila se mu vysmeknout, ale držel ji pevně.

„Ayen! Prosím, zůstaň tady."

Pohlédla mu do očí a on v nich znovu zahlédl slzy. Když ale promluvila, hlas měla vyrovnaný. „Dobře. Zůstanu."

Pustil ji a vyběhl ven. Všude kolem jejich stanů i mezi nimi plápolaly nízké ohýnky a mezi nimi už Touren zápasil s pěti salamandry. Další tři se k němu tiše kradli zezadu.

Iryn zařval a vrhl se na ně. Zvířata na chvíli znejistěla, ale potom se otočila k němu a zasyčela. Jedno skočilo vpřed, ale Iryn se přikrčil a rozpáral mu mečem břicho. Než se stačil vzpamatovat, zbylí dva proti němu vyslali plameny. Zastavily se však jen stopu před ním, když narazily do vodní stěny. O vteřinu později se na netvory zezadu vrhla Tysie.

„Pojď! Přicházejí od severu!" pobízela ho.

Proběhli kolem trojice salamandrů, kteří dosud čelili Tourenovi, ale tomu již přispěchal na pomoc Anir. Malvora našli na kraji tábora, jak kolem sebe máchá naprázdno mečem, aby si držel od těla asi desítku salamandrů. Iryn s Tysie se mezi ně vrhli a donutili je stáhnout se.

„To je dost, že jdete," přivítal je. „Jen jsem čekal, kdy ze mě udělají topinku."

„Prosté ‚děkuji' by stačilo," odsekl Iryn a věnoval se raději salamandrům, kteří se opět začali přibližovat. Navíc kus za nimi vylézaly z lávy další stíny.

„Nějaké nápady?" zeptal se Malvor, kterému to také neuniklo.

„Ne! Jestli něco napadá tebe, je nejvyšší čas se podělit."

„Co trojúhelník?"

Iryn zavrtěl hlavou. „Neumíš se chránit před plameny. Musíme je vyřídit řadu za řadou."

„Co je trojúhelník?" nechápala Tysie.

„Původně je to čtverec," vysvětlil Malvor. „Čtyři lidi si vzájemně kryjí záda a probíhají řadami nepřátel. Pokud je slibná šance vyřídit každého z nich jedním úderem, funguje to celkem dobře."

„Potíž je v tom," dodal Iryn „že tě tak nepřátelé obejdou, takže ať se natočíme jakkoliv, mohou chrlit plameny právě z Malvorovy strany."

„Pak nezbývá než zaútočit skrz plameny," navrhl Malvor.

Salamandři už byli jen dva metry od nich, takže bez námitek přistoupili na Malvorův nápad a začali kolem sebe máchat zbraněmi, aby se drželi z dosahu drápů. Netrvalo dlouho, než nejbližší salamandr ztratil trpělivost a vyslal proti nim mohutný proud ohně. Iryn jej stočil kolem nich a pak se všichni tři vrhli vpřed.

První netvory zaskočili a ti nestihli udělat vůbec nic, ale když se pak Iryn otočil po vedle stojícím salamandrovi, pravou nohou mu projela ostrá pálivá bolest a jemu se podlomilo koleno. Stiskl zuby a proklál zvířeti lebku.

Malvor a Tysie si naštěstí všimli jeho zranění a vrhli se vpřed s ještě větším úsilím, takže netvory na okamžik zatlačili zpět, a on se mohl trochu vzpamatovat a vstát. Noha ho bolela a nemohl se o ni plně zapřít, ale stále mohl chodit. Ihned se proto vrhl zpět do víru boje.

Jak večer pokračoval, sklidili všichni tři řadu škrábanců a menších popálenin, ale už nic vážnějšího. Bohužel, navzdory hromadícím se mrtvým tělům, přicházeli další a další salamandři a někteří navíc začali přicházet i z jejich tábora. Brzy kolem trojice vytvořili neprostupný kruh.

„To není dobrý," poznamenal Malvor.

„Kéž by. To je přímo špatný," utrousil Iryn.

„Kde jsou ostatní?"

„Snad zaměstnávají jinou skupinku."

„Myslíš, že z druhé strany se hrnou taky tak?" zeptal se Malvor, odrazil drápy, které se jej pokusily přeseknout vejpůl, a bodl do netvora. Zalapal po dechu, když mu salamandr z posledních sil zabořil drápy druhé nohy do pravého boku, ale zůstal stát na nohou.

Iryn se po něm letmo ohlédl, ale hned se musel bránit dalšímu salamandrovi. Zasekl mu meč do těla, ale k jeho velké smůle zbraň uvízla a vyklouzla mu ze zesláblé ruky. Když se po ní pokusil natáhnout, další netvor se mu pokusil ukousnout ruku. Iryn ale včas ucukl, takže zuby skously naprázdno. Pohlédl na zvíře a v jeho očích zahlédl nenasytný hlad. „Tysie?"

„Co je?" odsekla zadýchaně.

„Pamatuješ se na první lekci, kdy jsem tě nechal kouzlit?"

„To chceš vážně řešit teď?!"

„Musíme je zahnat!"

Chvíli bylo ticho. „Už chápu. Společně?"

„Moc riskantní! Každý zvlášť!"

„O čem je řeč?" vyzvídal Malvor.

„Sleduj," odvětili Tysie s Irynem současně a vyslovili magická slova.

Vodní hladina vedle jejich tábora se roztříštila a mezi stovkami kapek zamířili k nebi dva draci celí z vody. Několik salamandrů se při pohledu na ně vrhlo do lávy a další je následovali, jen co se krajinou rozezněl dračí řev. Většina ale neoblomně mířila k trojici lidí.

„Trochu je umyjeme, co říkáš?" navrhl Iryn. Potom se oba draci stočili, stáhli křídla a střemhlav se vrhli k největšímu chumlu salamandrů. Netvoři se mohli přetrhnout, jen aby se co nejrychleji dostali do bezpečí. Ani tak to nestačilo. Draci je zalili mocnými přívaly vody a opět trochu vystoupali, než se vrhli na druhou skupinku.

Vzduch naplnila nová oblaka páry, a když vyprchala, nezůstal v dohledu žádný živý salamandr. Dokonce i neúnavné oči zmizely. Draci přesto dál kroužili po nebi, aby salamandry odradili od dalšího útoku.

Iryn ztěžka dosedl na zem. „To bylo o fous." Měl pocit, že se právě probudil z děsivého snu. Těla kolem něj se mu zdála neskutečná, jako by jen procházel dávným bojištěm.

Malvor přikývl a posadil se vedle něj. Slova by byla jen zbytečným plýtváním silami.

Jen Tysie si zřejmě plně uvědomovala, kde právě jsou a co se stalo. „A co Anir, Touren a Ayen?!“ připomněla jim.

Nebylo třeba říkat to dvakrát. Během chvilky byli na nohou a všichni tři běželi táborem na druhou stranu. Kámen jim spadl ze srdce, když viděli Tourena s Anirem jak sedí zády opření o sebe a šťastně se usmívají.

„Kde je Ayen?“ strachovala se Tysie.

„Nebyla připravená bojovat, tak jsem jí řekl, ať zůstane ve stanu,“ vysvětlil Iryn. „Necítila se dobře.“

Touren ukázal k nebi a ušklíbl se. „Tvoje práce?“

„Má a její.“ Ukázal na Tysie.

„Pěkný,“ odpověděl Touren tónem, o němž si Iryn nebyl jist, zda je pochvalný či ironický. Vzhledem k tomu, že jim to ušetřilo pár dalších hodin bitvy se salamandry, rozhodl se brát pochvalu jako upřímnou.

Uvědomil si, že ho pálí noha a na okamžik se lekl, že stojí v ohni, ale potom si vzpomněl na salamandří drápy, které mu ji propíchly naskrz. Zapotácel se.

„Jste zranění?“ zeptal se Tourena. „Jak to tady šlo?“

Touren se zamračil, když viděl, jak zbídačeně on a Malvor vypadají. „Na to bude čas později. Hádám, že kvůli těm tvým vodním bestiím nám teď salamandři dají chvíli pokoj. Ale vy dva byste si měli odpočinout.“

Iryn tázavě pohlédl na Malvora, ale ten odhodlaně zavrtěl hlavou. „Raději pojďme dál,“ řekl Iryn. „Zvládneme to.“

Touren se poškrábal na bradě a rozhlédl se po zkrvavených mrtvolách kolem. „Nerad to říkám, ale máš pravdu. Salamandři si na nás teď tolik netroufnou, a když jim uvolníme takovou hostinu, jakou mají tady, nebudou mít ani důvod dál nás sledovat.“

V rychlosti sklidili tábor, ovázali si rány a vyrazili opět na cestu. Draci dál kroužili nad nimi, aby odradili salamandry od útoku.

Iryna a Tysie brzy začala bolet hlava z dlouhého kouzla, přesto se o tom nikomu nezmínili a drželi tvory nadále nablízku. Spolu se zraněním však bolest způsobila, že se Iryn cítil dosti otupěle a několikrát jejich koně nasměroval z cestičky, takže se řízení ujala raději Tysie.

„Je normální taková bolest?“ postěžovala si, když přišlo ráno a třeštění v hlavě ještě zesílilo.

Iryn souhlasně zabručel. „Pokud držíš dlouho jediné kouzlo…“

Když okolo poledne zastavili u dalšího jezírka, nezatěžoval se ani stavěním stanu, jen sebou plácl na kamenitou zemi a spokojeně zavřel oči. Jeho drak na nebi se rozprskl a dopadl z větší části zpátky do vody.

„Takhle ho nemůžeme nechat!“ ozval se Tourenův hlas odněkud zdáli. „Ayen, propláchni nějaké obvazy ve vodě, myslím, že to bude stejné jako je vyvařit. Malvore, ty si lehni a nic nedělej, abys nedopadl jako on!“

Iryn nechal hlasy odplout a ponořil se do tmy a ticha, které mu slibovaly odpočinek a příjemný chládek. Tvrdý políček ho ale vrátil do reality. Zamrkal a spatřil nad sebou ustaranou Tourenovu tvář.

„Nespi!“ přikázal mu a začal odmotávat obvazy z jeho nohy. Když byl skoro na konci, nesouhlasně zamlaskal.

„Co je?“ zeptal se Iryn nepřítomně.

„S vázáním ran příště raději někomu řekni. Obvazy se přilepily k ráně.“

Iryn se přinutil zvednout na loktech a prohlédnout si zranění. Obvaz na jeho noze vypadal jako nevzhledný strup, z nějž vylézal zarudlý pruh látky a spadal na zem vedle jeho nohy. Utvářel tam hromádku nasáklou krví tak, že by připomínala spíše maso, než obvazy, nebýt toho, že se po celé délce táhl i široký modrý pruh. Zhluboka se nadechl a stiskl zuby. „Prostě to strhni,“ zavrčel.

Touren přelétl pohledem na něj a pak zpátky na nohu. „Bude to bolet jak čert.“

„Ale budeš to moci ošetřit.“

„A můžeš znovu upadnout do bezvědomí.“

„Prostě to udělej!“

Touren přikývl a zavolal Anira s Tysie, aby mu pomohli ho držet. „Ale ty nohy drž pořádně,“ varoval Anira, než trhl obvazem.

Iryn zařval a zazmítal sebou. Noha mu povyletěla kousek do vzduchu, ale než mohla do někoho kopnout, Anir ji zachytil a přitlačil zpět.

„Kde jsou ty čisté obvazy?!“

Ayen u nich ve vteřince byla a podala Tourenovi čisté hadříky. Nejprve mu jedním omyl ránu a pak ji ovázal. „Ne abys usnul!“

„Já na něj dohlídnu,“ nabídla se Ayen. „Odpočiňte si, já jsem nebojovala.“

„To je dobrý nápad,“ souhlasil Touren a odešel za Malvorem, aby prohlédl i jeho rány. Tysie a Anir mu šli v patách, připraveni být mu k ruce, kdyby potřeboval.

„Měla jsem jít bojovat s vámi,“ řekla Ayen, sotvaže osaměli.

„Přežili jsme to přece i bez tebe… Bylo jich moc. Nic by se tím nezměnilo.“

Chvíli jen tiše odpočívali. Iryn bojoval s nutkáním zavřít oči a spát. Musel ztratit spoustu krve.

„Ti draci byli nádherní,“ prolomila Ayen opět ticho.

Iryn v odpověď pouze zamručel. Světu přibývaly stíny a hrozily, že ho opět pohltí. Potřásl hlavou, aby se trochu vzpamatoval.

Ayen si jeho počínání nevšimla. Hleděla přes lávu a dál si povídala. „Jako malá jsem je všechny nenáviděla. Draky, kentaury,… i salamandry. Říkala jsem: ‚Nejsou to lidé, tak proč se k nim tak chováme?‘ Nesmysl, že? Dolehlo na mě chování vlastního národa k ostatním a přenesla jsem si to dokonce i na tvory, kteří nám ve válce pomáhali.“

„Vážně? Nehodí se to k tobě.“

Usmála se. „Asi nehodí. Ale to přišlo až potom. Když jsem si uvědomila, že můj národ staví ostatní lidi až pod salamandry, došlo mi, že to asi nebude úplně opodstatněné.“

„Proto ses objevila v Aryvitu?“

„Víceméně. Chtěla jsem odejít do země, kde by neexistovaly takové předsudky.“ Neuniklo jí, jak se Iryn ušklíbl. „Máš pravdu, nenašla jsem ji. Přesto… měla jsem pocit, že Aryvit na nenávist má do určité míry právo. Celý svět se k vám chová podezřívavě, protože jeden muž od vás kdysi vedl do války hromadu mužů odjinud.“

„Jak ses dostala k Veně?“

„Vlastně úplně náhodou. Váš otec byl u toho, když jsem vjížděla do města a říkala jsem, že hledám práci a ubytování…“

Iryn se prudce posadil, až se mu zatočila hlava. „Náš otec?! Myslíš můj a Venin?“

Ayen na něj zvědavě pohlédla. „Ano. Co je na tom zvláštního?“

„Kdo to byl? A jak to u Verata můžeš vědět?!“

Rozhostilo se ticho. „Ty to nevíš?“

Iryn zavrtěl hlavou.

„Přece velitel Gensker.“

„To je nesmysl! Aryvovi potomci nesmějí opustit Aryvit.“

„Dovol, abych ti připomněla, že ty sám jsi to udělal.“

„To jo, ale…“ Iryn se chvíli nezmohl ke slovu. Ovšemže dávalo smysl, aby Veniným otcem byl Gensker. Vždyť o ní věděl snad víc než ona sama, byla mu naprosto loajální a vždy se k sobě chovali vstřícně. Ale přesto to bylo zvláštní. „Něco je špatně! K čemu to kouzlo bylo, když je mohli hned dva lidé překročit? A možná toho byla schopná i Vena, jen o tom nevěděla!“

Ayen se nad tím zamyslela. „Co když velitel není potomkem Aryva? Neslyšela jsem, že by uměl kouzlit.“

Iryn se zarazil. „Ty myslíš, že matka…“

Přikývla.

„Jak jsi to zjistila?“ pokračoval mnohem klidněji. „Ani já jsem nevěděl, že by měl být Gensker mým otcem.“

Uličnicky na něj mrkla. „Jako Venina asistentka mám všechny drby o ní z první ruky. Slyšela jsem ji a Genskera, když se o tom jednou bavili. Pak jsi říkal, že jsi její bratr, tak bylo zřejmé, že i Genskerův syn.“

„Proč jsi mi o tom neřekla dřív?“

„A jak jsem měla asi vědět, že to nevíš?! Věděl jsi, že ona je tvá sestra, tak proč bys nevěděl, kdo je váš otec?“ Usmála se. „To jste mi povedená rodinka. Máte přímo ukázkový rodinný vztah.“

„Proč mys…“ Potom si ale vzpomněl na jejich první setkání před Ayen, kdy on odmítal ctít Venu a Gensker ho vítal s předstíranou vřelostí. Zachmuřil se. „Asi ano. Jeden druhého bychom samou láskou zabili.“

„Zvládneš to? Chci říct… jít proti vlastní rodině musí být strašné!“

„Těžko můžu mít nějakou vazbu na člověka, kterého potkám poprvé po dvaadvaceti letech života. Jak jsi říkala – naše vztahy nenaznačují, že bychom byli rodina. Nemám problém bojovat s nimi a myslím, že ho nebudu mít ani s posledním úderem.“ Pokusil se vstát, ale Ayen mu v tom zabránila. „Chci se jen najíst.“

„Tak zůstaň sedět, já ti to přinesu. Ještě před chvílí jsi málem upadl do bezvědomí!“ Chvíli se přehrabovala v jezdeckých brašnách a pak vytáhla jablko. Iryn se pro ně natáhl, ale ona zavrtěla hlavou, vytáhla nůž a jablko nakrájela na malé kostičky. Potom mu první kousek podržela před ústy.

Iryn se rozesmál. „Vážně, Ayen? Já se zvládnu najíst sám.“

Nic neřekla, jen mu přiložila jablko až na rty a obdařila ho zářivým úsměvem. Teprve, když dojedl poslední sousto, odpověděla: „To je za včerejšek – pečoval jsi o mě, hlídal jsi mě a zabránil mi, abych se vrhla do dalšího boje. Podle všech těl, co jsme tam nechali, mám pocit, že ti tak vlastně vděčím i za život. Umím zacházet s dýkou, ale proti tolika salamandrům… jsi hrdina.“

Její pochvala ho zahřála u srdce, ale taky ho znervózněla. Nejprve se tomu sám podivoval, ale když o tom později přemýšlel, došel k závěru, že to má co dělat s Aryvem, kterého všichni v Aryvitu považovali za hrdinu, protože započal válku, aby si získal moc. *Skutečně je hrdinou ten, kdo jedná jen ve svém vlastním zájmu?*

Asi po hodině odeznělo volání temné propasti bezvědomí, takže se Iryn odvážil spát. Upozornil na to Ayen, aby ho nebudila a pak spokojeně zavřel oči.

Ani tak si nepospal dlouho. Připadalo mu, že sotva usnul, už ho budí Touren a ptá se, jestli může cestovat. Celé tělo ho bolelo a stále měl pocit, jako by stál pravou nohou v jednom z těch horkých jezírek, ale přikývl a vyškrábal se do sedla.

Rozhlédl se. Salamandry nebylo nikde vidět, i když už je nestřežil ani jeden drak. Obloha začínala temnět. Jako by Touren zapomněl na svá předchozí slova, že nehodlá jet po setmění. Iryn se ho na to zeptal.

„Copak nechcete jet rychleji?“ odsekl. „Nebo se ti tu tak zalíbilo?“

„Ne, ale proč *ty* chceš jet rychleji?“

Touren se zamračil. „Tak pokud to potřebuješ vědět, včerejší útok byl největší, co jsem kdy zažil. Může to být jen náhoda, třeba se příliš dlouho nedostali k potravě, ale spíš se obávám, že se blíží další přemnožení. Pokud ano, tak to chce zakročit co nejdřív. Musím varovat města.“

Nejeli dlouho. Iryn odhadoval, že je přibližně půlnoc, když zastavili u posledního horkého jezera podél kamenné cestičky. Tam dal Touren znovu povel k odpočinku.

Navzdory únavě, která na něj doléhala, když jeli, teď Iryn nedokázal usnout. Dlouho jen ležel a vzpomínal na chvíle, které předešlé noci a následujícího odpoledne strávil s Ayen, a snažil se pojmenovat své pocity. Bylo mu s ní krásně, ale nemohl říct, jestli ji má raději než Tysie. Obě dívky měl rád, na obou mu záleželo…

Zanadával na svou rozjitřenou mysl, která mu nedovolila spát, a vylezl ze stanu, aby se trochu uklidnil. Ke svému překvapení našel Tourena, jak sedí na břehu jezera, ačkoliv se domluvili, že nemá smysl držet hlídky, když po salamandrech není ani stopy. Posadil se vedle něj. „Nemůžeš spát?“

„Pořád mi vrtá hlavou přemnožení salamandrů,“ zabručel Touren. „Jestli je to ono, přišlo nečekaně brzy. Chlubíme se tím, jací jsme počtáři a cpeme do světa čísla, i když to očividně někdy nejde. Měli jsme přesně napočítané, kdy k němu dojde při pravidelném lovu, ale ty potvory se zřejmě množí rychleji.“ Povzdechl si. „Ale to je starost mého národa. S tím nám nepomůžeš. Proč nespíš ty?“

Iryn hned neodpověděl. Přemýšlel, jestli se mu chce s Tourenem rozebírat tak soukromá záležitost a jestli na to má vůbec právo, když se to netýká jen jeho. Nakonec ale odpověděl: „Holky.“

Touren se uchechtl. „To máš dobré starosti. Co bych za to dal. Ale v mém věku už tomu tak velký význam nepřikládám. Přesto… pokud mi řekneš, o co jde, třeba bych ti dokázal poradit.“

A tak mu Iryn svěřil, co se dělo před bitvou se salamandry, a své pocity k oběma dívkám, které s nimi cestují.

„Rozhodně chápu tvé i jejich rozpoložení.“

„Jejich?“

Tourenovi zacukaly koutky. „Nepřekvapilo by mě, kdyby Tysie v pár dnech podnikla něco podobného jako Ayen. Zkus se vžít do jejich situace: dospívají a cestují se skupinkou čtyř mužů, z nichž dva jsou tak třikrát starší, jeden je starší jen dvakrát, ale poslední je téměř v jejich věku, pokud jsem dobře slyšel, znají ho nejlépe, a dovolím si poznamenat, že je k nim oběma velmi vstřícný.“

„Takže je mám přehlížet?“

„To bys nedokázal. Svým způsobem jsi v podobné situaci. Cestuješ s třemi výrazně staršími chlápky, takže jediný, koho myšlení by ti mělo být podobné, jsou dvě mladé a krásné dívky, které svou nezkušeností přímo vybízejí, abys jim za každých okolností pomáhal.“

Iryn pomalu přikývl. Tourenova slova mu dávala smysl. „Takže?“

„Takže nejsi v situaci, kdy bys mohl s čistým svědomím říct, zda některou z nich – popřípadě kterou – opravdu miluješ. Ani ony samy to nemohou říct, ačkoliv si nemusí uvědomovat mylnost svého počínaní, poněvadž nemají své city k tobě s čím srovnávat.“

To jsi mi teda pomohl! pomyslel si Iryn zdrceně.

Jeho pocity se mu musely odrážet i na tváři, poněvadž Touren řekl: „Jestli chceš radu, myslím, že tvá situace nabízí dvě řešení. Na tvém místě bych byl k oběma dívkám dál vstřícný, ale vytvořil si nějakou hranici, za níž bych nešel, aby jim nepřipadalo, že je zneužívám. A kdybych byl mladý jako ty… udělal bych zřejmě totéž, ale bez té hranice. To už si rozhodni podle své povahy. Řeknu ti ale jedno – pokud některé z nich ublížíš a pak si uvědomíš, že ji miluješ, nemusí ti to odpustit.“

Iryn si otáčel v ruce kamínkem a přemýšlel o jeho slovech. „Ty jsi ženatý?“

Tourenovi po tváři přelétl stín. „Byl jsem… kdysi. Ale má žena byla natolik krásná, že upoutala zrak krále a ten si ji zvolil za matku svých budoucích dětí.“

Iryn si nebyl jistý, zda má vyjádřit lítost, když se to na druhou stranu dalo považovat i za poctu, proto se raději zeptal: „S tebou děti měla?“

„Ne a o to více byl králův počin zvláštní. Víš, většinou si naši králové vybírají ženy, jež porodily dvě či tři děti. Čtyři a více je příliš mnoho, organismus by už další nemusel snést, a jedno může být dílem náhody. Žena s dvěma nebo třemi dětmi králi poskytuje téměř jistotu na početí dědice.“

Iryn ještě chvíli v tichosti seděl, než se odebral zpět do stanu. Díky Tourenovi měl hlavu podstatně lehčí a během chvilky usnul.

Za úsvitu všech šest vstalo a vyrazilo na poslední úsek jejich pouti skrze Salamandří jezero. Z lávy je opět začalo pozorovat několik párů očí, ale bylo jich málo a ještěři se o nic nepokoušeli. Chtěli se jen přesvědčit, že nebezpeční hosté opustí jejich domov.

Krátce před polednem už v dálce před sebou spatřili hradbu plamenů kolem jezera a všichni se uvolnili. Konečně budou pryč od salamandrů, plamenů, horka i odporné vody. Dokonce i Touren, který

už cestu absolvoval několikrát, jen stěží krotil své nadšení z vidiny, že lávu vystřídají hory a les. „Můžete si gratulovat. To nejhorší máme z krku,“ prohodil k nim.

Potom i poslední oči vzdaly jejich pronásledování, kamenná cestička se rozšířila a oni z ní sestoupili stejně, jako na ni vkročili na jejím druhém konci.

Kapitola 8.: O ledu a ohni

Jak Touren sliboval, cesta zabíhala do Vlčích lesů a vedla jen pár desítek stop od nejbližších úpatí strmých skal, jež byly domovem fénixů.

„Je něco, co bychom měli vědět?“ zeptal se Iryn, jen co se ponořili do osvěžujícího stínu lesa. „Jako s těmi salamandry, že nás zkusí znervóznět?“

„Jestli musíte sjet z cesty, jeďte vždy vlevo. Vlci se v obavě z fénixů za cestu vypraví jen zřídka. A fénix na kraj svého území také často nelétá. Přinejmenším ne na tento. Každý večer musíme udržovat velký oheň, abychom měli jistotu, že po nás nepůjdou.“

„Ale fénixe to sem potáhne jako draka na zraněnou srnu!“ varoval Anir.

„Nechci po vás, abyste zapálili les. Jen velké ohniště a to před nimi skryjí koruny stromů a jejich vlastní hory. Pokud budou fénixové daleko, ničeho si nevšimnou. Pokud blízko… tak by ten les stejně brzy sami zapálili.“

Ještě chvíli projížděli mezi majestátními duby, které proplétaly své větve vysoko nad nimi a zakryly je tak přírodní klenbou, než vyjeli na malé prostranství, kde se uprostřed udusané země vyjímalo spálené ohniště. Tam zastavili a rozložili stany. Touren zmizel v lese na východě, aby jim ulovil něco k večeři, zatímco ostatní se pustili do toho kousku lesa na západě, aby posbírali zásobu dříví na celou noc. Než se jejich průvodce vrátil s mladou srnkou přes rameno, vršily se po okrajích tábora hromady sesbíraných větví.

Touren odhodil své břímě na zem a začal ho stahovat z kůže. „Široko daleko není po vlcích ani památky, ale to se může brzy změnit. Stromy jsou zdravé, ani stopa po ožehnutí, takže před fénixem neutíkali. Spíš jen loví v hlubších částech lesa.

„Je to divné, že tady žijí divoce!“ postěžoval si Anir.

Touren se shovívavě usmál. „Naopak, drahý Anire. Je zvláštní řadit je na úroveň lidí. Jak žijí tady, je pro ně naprosto přirozené. Co jim má být do vašich válek? Změní to pro ně něco? Ne, nezmění.“

Anir nesouhlasně zavrtěl hlavou, ale dál se nehádal.

Iryn ho docela chápal. Sám měl problémy vstřebat svět tolik podobný a přitom tolik odlišný od jeho vlastního. Ale nemělo smysl hádat se o tom s Tourenem, když vyrůstal právě v těchto podmínkách. I kdyby jejich ostrovy neměly propletenou historii, pro něj byl obvyklý pořádek věcí ten, který panoval tady.

V tichosti pojedli pečenou zvěř a pak jen seděli v příjemném teple ohně, odpočívali a trávili vydatnou večeři.

„No jo, doma bych to spláchl ještě douškem piva,“ posteskl si Touren, když už Kalur stál vysoko na obloze, a odebral se k spánku. Postupně ho následovali i ostatní členové výpravy, takže nakonec Iryn s Tysie osaměli.

Iryn chvíli jen hleděl do plamenů, než promluvil. „Chceš pokračovat ve výcviku?“

Tysie ztěžka vydechla. „Taky sis mohl vzpomenout před večeří. Mám pocit jako by mi Touren naložil porci pro vás všechny.“ Přesto se nad jeho nabídkou zamyslela. „Vlci ti nezavazí?“

„Jak to myslíš?“

„Říkal jsi předtím, že hrozí útok salamandrů, proto se nebudeme unavovat. Ale teď hrozí útok vlků nebo fénixů.“

„Věřím Tourenovi, že vlci nám neublíží. A boj s fénixem by jistě nebyl o tom, kdo se dřív unaví.“

„Jak mohl být Akyl tak mocný? Viděl jsi ty salamandry. Kosili jsme je po desítkách a přitom nás bylo jen šest!“

Iryn přikývl. Taky už přemýšlel o lehkosti, s níž si razili cestu řadami těch ještěrů. „Bylo to zvláštní. Přemoci salamandra je snadné, ale jen pokud je sám. Jsou chytří, ale tihle se po nás vrhali bez rozmyslu. Myslím, že to má co dělat s rozdíly v jejich životě u nás a tady. Tady jsou… prostě jen zvířata.“

„Ale jdi! Ani na Nakrylu nebyli právě nejinteligentnější. Vždyť jen poslouchali rozkazy lidí a chránili své mladé.“

„Ale aspoň těm rozkazům rozuměli. Pochybuji, že bys těmto zvířatům,“ ukázal na les, odkud přijeli „vysvětlila, co znamená, aby se postavila do čtverce a spořádaně pochodovala za sebou. Žádný z válečných tvorů není natolik inteligentní, abychom s ním rozebírali taktiku, ale pochopí, co mají dělat.“

„S nearacy ses někdy setkal?“

„Neměl jsem tu smůlu. Ale slyšel jsem, že jsou zřejmě nejnebezpečnější.“

Tysie se smutně usmála. „Byli by, kdyby jich před mým odchodem z Daluritu nežilo posledních deset. Pak jsme podlehli Orinitu, takže se obávám, že se bavíme o druhu, který už vymřel. Přinejmenším tam u nás.“

„Nemůžu předstírat lítost nad tím, že s nimi nemusím bojovat.“

„Ne, to asi nemusíme.“ Chvíli ticho narušovalo opět jen praskání ohně. „Jak jsi kolem nás roztláčel ty plameny? Neviděla jsem ani kapku vody. Nic!“

„Šlo by to i pomocí větru, pořád jsou to jen plameny, i když směřují k tobě, místo aby stály na místě. Ten bys taky neviděla…“

„Ale cítila!“

„…ale cítila,“ souhlasil. „Co bys necítila a co jsem použil, je surová energie. Nesnažil jsem se odrazit plameny, ani je zničit. Jen jsem před sebou shromáždil tolik energie, aby kolem nás utvořila pevný štít. Plameny mohly olizovat pouze tento obal. Asi jako když se vaří maso – do kotle se taky žádné plameny nedostanou.“

„A neměla bych něco vidět?“

„Jakou barvu má energie?“ zeptal se Iryn místo odpovědi. Ani nečekal, že by mu odpověděla, takže hned pokračoval. „Nemá barvu, a proto nemůže mít barvu ani něco, co tvoří pouze energie.“

„A naučíš mě to?“

„Samozřejmě. Pojď se mnou.“

Iryn zapálil nejdelší větev, kterou našel, a odvedl ji cestou kus zpátky. Neměl právě chuť dělit se i s ostatními o vědomosti související s magií.

„Jak mě to chceš učit? Budeš na mě posílat jednu ohnivou kouli za druhou?“

„Ne. Ne dokud nebudu vědět, že je odrazíš. A i pak bych raději zvolil jiný cíl.“ Zabodl větev nehořícím koncem do země a poodstoupil. „Trochu je rozhoď. Asi jako kdyby nad nimi visel kotlík.“ Poradil jí, jaká slova má použít a nechal jí chvilku na jejich zapamatování. „Kouzlem samotným bys pouze stvořila masu energie bez jakéhokoliv konkrétního tvaru. Ten dodává až tvá představa, tak se na ni pečlivě soustřeď.“

Tysie to udělala a za chvíli se plamínek zachvěl jako ve větru, přestože panovalo bezvětří. Jeho žačka se otřásla. „Vždyť je to těžší! Nevystačím si snad s vodou a větrem?“

„Myslím, že to ty jsi chtěla, abych tě to naučil…“

Usmála se. „Možná raději ne.“

„Ale já tě to stejně naučím. Potřebuješ důvod? Dobrá. Pokud chceš srazit plameny větrem, musíš dobře odhadnout sílu, která je pohání, a odpovědět na ni. Může z toho být také dlouhá přetlačovaná. Ale pokud kolem sebe vytvoříš vhodné pouzdro z energie, na sražení plamenů nepotřebuješ nic. Sklouznou neškodně po tvém pouzdře.“

„A voda?“

„Prakticky totéž. Čím více ohně proti tobě jde, tím více vody je potřeba na jeho zničení. A především udržet pouzdro není příliš náročné na Tarv, takže pokud udržíš soustředění, můžeš jedním kouzlem překonat třeba pět přívalů ohně. A to se ti s vodou nepodaří.“

„Jde tak odvrátit i něco jiného? Třeba meč?“

„Pevné předměty jen… s velkými obtížemi. Vzduch, voda, oheň – to všechno se kolem tebe snadno rozdělí a obestoupí tě. Ale meč je pevný a narazí, a protože stlačená energie není ocel, prostě se rozpadne. Pokud je to všechno, zkus to znovu.“

Tysie ho poslechla a dál zkoušela narušit plamen. Brzy se jí opravdu podařilo přimět ho, aby olizoval neexistující kotlík.

„Výborně!“ zvolal Iryn nadšeně, když se jazyky plamene rozestoupily do kruhu. Nechal ji kouzlo zopakovat ještě dvakrát, aby si byl jistý, že nešlo o pouhou náhodu. „Dobře, tak zkusíme ještě jednu věc, ale dnes už jen jedenkrát.“ Kriticky zhodnotil dohořívající větev a raději přenesl plamen na jinou, kterou opět zapíchl do země. „Teď zkus dostat oheň na spodní konec větve, aniž by se dřevu cokoliv stalo.“

„Jak?“

„Velmi podobně jako v předchozím cvičení.“

Tysie se zamračila, ale pustila se do díla. Plamen poskočil asi o palec dolů a pak se zastavil. Tysie přitlačila na energii. Ozvalo se praskání dřeva a pak náhle plamen vystřelil vzhůru a větev se vyvrátila do strany.

„Víš, kde je chyba?“ zeptal se Iryn a urychleně sebral hořící větev, aby se od ní nevzňala tráva.

„V tom, že působíš proti mně,“ odpověděla samolibě, přesvědčená, že ho prokoukla.

Iryn se usmál. „Opravdu jsi neudělala žádnou chybu ty?“

„Opravdu.“

„Nemám zapotřebí kazit ti výcvik. Neudělal jsem vůbec nic.“

„Ale tak co…“

„Co jsem ti říkal o meči?“

„Že ho tyto štíty nezastaví.“

„A ještě?“ Když mu neodpověděla, udělal to sám. „Je to pevný předmět a *proto* štít rozbije.“ Zamával jí před očima hořící větví. „Stejně jako tohle.“

„Takže jsem štít rozbila o větev!“ došlo jí.

„Přesně tak. Tlačila jsi na oheň souvislou plochou, nemám pravdu?“

„Dál jsem si představovala kotlík…“

„Nech tam dírku, kterou se větev protáhne.“

„Ale copak tím nepustím nad energii i oheň?“

„Právě proto musí být ta dírka velmi malá a přesně tvarovaná.“

„A k čemu to vlastně je? Copak chci, aby na mě prošel proužek ohně?“

„I to se někdy může hodit. Ale mým cílem je zapracovat na přesnosti tvých představ, abys mohla štíty lépe přizpůsobit situaci.“ Společně se vrátili do tábora a usadili se u ohně.

Chvíli jen v tichosti naslouchali praskání ohně a nechávali myšlenky odplout do dalekých krajin. Potom si Tysie opřela hlavu jemu o rameno. „Jak dlouho potrvá naše válka?“ V hlase jí zaznívaly smutek a stesk. „Jen mezi zeměmi na našem ostrově trvala přes pět tisíciletí. A teď chceme vést střet mezi oběma ostrovy.“

Iryn ji pohladil po ruce a propletl prsty s jejími. „Naše válka bude poněkud… přímočařejší. Nepůjde o to dobýt každý kout světa. Jakmile padnou Vena a Gensker, bude hotovo.“

„Vážně si myslíš, že by tohle změnilo situaci? Vždyť všichni bojují pořád za stejnou věc jako před tím, než ti dva přišli.“

Iryn se usmál. Při všech myšlenkách na pomstu úplně zapomněl na Tysiinu snahu napravit svět. „I tak to bude rychlejší. Není důvod ke strategickému myšlení při rozložení vojska. Nemusíš myslet na to, aby tě při válce s jedním nepřítelem neobsadil druhý.“ Když neměla další připomínky, popřál jí dobrou noc a šel spát.

Příští dny probíhaly v jednotvárném rytmu: Přes den putovali neměnnou krajinou a na večer se zastavili u ohniště, které tam zanechaly dřívější skupiny Tourenova národa. Pojedli, a když se ostatní

odebrali k spánku, dával Iryn Tysie úkoly, které měly prověřit její představivost. Na radu Tourena vždy poslední, kdo šel spát, naložil na oheň velkou hromadu dřeva, aby ve vlcích vzbudili hrůzu z fénixů a nemuseli tak stavět hlídky. První noc se kvůli tomu nikdo kromě Tourena příliš nevyspal, ale když přišlo ráno a oni byli živí, jejich obavy z vlků se značně zmírnily.

Třetího dne se stromy rozestoupily, hory skončily a oni vyjeli na širé pláně, které se rozprostíraly všude před nimi, kam až oko dohlédlo.

Touren se k nim otočil čelem. „Odsud až k našemu městu by měla být cesta bezpečná. Byl bych raději, kdybychom pokračovali ihned, ale bývá zvykem dopřát si den odpočinku. Jste hosty a máte mezi sebou raněné, takže rozhodnutí nechám na vás.

Iryn pohlédl na Malvora, který ve svém sedle seděl vzpřímeně a nezdál se nijak unavený. Přesto si netroufal mluvit za něj. „Já jsem v pořádku. Navrhuji pokračovat."

I ostatní souhlasili.

Zatímco pokračovali v cestě, vyzvídal Iryn více o jejich okolí. „Proč tahle místa nikdo neobývá?"

„Dříve možná i z obav z Ledového draka, ale ten se neukázal, co jsem naživu a ještě dýl. Teď je to kvůli rozložení zvířecích teritorií. Vlci své lesy neopustí a stejně tak fénixové neopustí své hory. Pláň je pro ně příliš rozlehlá. Kostlivci si v dávných dobách kolem svého panství vybudovali zeď. Jak jinak než z kostí. Za ni se nevydávají, netrpí nutkáním objevovat." Zamračil se. „Pak s planinami sousedí ještě jeden druh, ale o něm nic nevíme. Jejich země je na sever od kostlivců, ale chrání ji hladká zeď a to i od moře. Přes veškerou naši vynalézavost na ní nesvedeme udělat ani škrábanec. A podobně jako kostlivci tito tvorové své území neopouštějí. Další zvířata jsou odsud odříznuta některým z těchto druhů a dost často také závislá na svém prostředí."

„A vy? Proč to neobsadíte?"

„Kvůli obraně. Až uvidíš naše města, pochopíš, že budovat podobnou obranu zde by bylo příliš náročné."

„Jak vypadá takový Ledový drak?" vložila se do rozhovoru Tysie. „Podobá se tomu, kterého jsem vytvořila proti salamandrům?"

„Nevím a ani to nechci vědět!" odsekl Touren. „S draky je lepší se nezaplétat, proto také raději cestujeme skrz lávu než při pobřeží."

„Zdálo se mi to, nebo jsi o tom Ledovém drakovi hovořil, jako by byl jen jeden?" pokračovala Tysie ve vyptávání.

„Takže ty si nedáš pokoj?" zeptal se na oko nevlídně. Když se Tysie v odpověď jen zářivě usmála, uchechtl se. „Dobře, nevzdáváš se. Pokud už konečně chápu, o co se snažíte jen v pěti lidech, je to rozhodně dobře. Ano, Ledový drak je ojedinělý tvor, jen hříčka přírody a buďme vděční, že to tak je."

„Působil vám potíže?"

„Že si je neumíš představit."

„Jeden drak?"

„Jeden drak. Nesmírně inteligentní drak. Tedy on a jeho sok."

„Tak už vyprávěj!"

„Jak si přeješ. Nevím, jestli se s tebou Iryn podělil o důvod, proč mnozí z nás nedorostou do takové výšky jako vy, ale dost to souvisí. Od pradávna jsme žili nad zemí a spokojeně hospodařili. Jenomže potom se objevili *oni*. Ledový drak a Ohnivý nearac. Dva jedinečí tvorové, jediní s bystrou myslí mimo lidi, ale také ovládáni jedinou myšlenkou a tou byl hněv."

„Jak tedy víte, že byli inteligentní?"

„Copak i inteligentního člověka nechytne občas amok? A oni žili mnohem déle než lidé, takže jejich pře pro ně mohla být pouhým okamžikem. A byli velmi inteligentní, poněvadž se vším, co jsme si na ně připravili, si dokázali poradit. Ne, neútočili na nás, ale jen sami na sebe, bohužel však přímo nad našimi městy a poli. K oběma netvorům jsme vyslali poselstva s žádostí, aby své boje ukončili nebo alespoň přesunuli. Poselstva se vrátila vcelku – další známka inteligence obou tvorů. Vyjednávali a dodrželi

nedotknutelnost poslů. Ale na naše návrhy nepřistoupili, takže nám nezbývalo než zkusit se s nimi vypořádat. Nebo aspoň s jedním z nich. Ať jsme ale vyslali sebevětší skupinu na jednu či na druhou stranu – a byli to skvělí válečníci i nejlepší vůdci – nikdy se nikdo nevrátil. Po každém našem pokusu navíc zesílily střety mezi oběma netvory. Zřejmě z toho vinili svůj protějšek. Mysleli si, že se s námi dohodl.

Když se nepřesídlili oni, zbývalo jen jedno řešení. Šli jsme my. Ale kam? Až jeden z nich vyhraje, co bude dělat? Stočí se na jih proti dalším tvorům? Ustaví se vládcem světa? Pokusí se zničit nás za to, že jsme ho zkoušeli zabít? Tak jsme se rozhodli ukrýt opravdu pečlivě a začali jsme hloubit jeskyně v horách. Dlouhé generace jsme strávili mimo slunce a vítr a zřejmě v důsledku toho a nízkých chodeb jsme přestali růst o něco dříve. Vše se vrací do správného stavu teprve teď, mnoho generací po návratu na povrch.“

„Ale proč jste se mohli vrátit?“

„Protože ustaly jejich souboje. Nikdo neví proč. Předpokládáme, že se zničili navzájem, ale jejich pozůstatky jsme nenašli. K sopce Ohnivého nearaca se nedá dostat, plave uprostřed lávy. Ale její žár vyhasl a podle legend to měla být sama jeho duše. Na Ledovou tabuli už jsme se dostali. Kromě hromady ledu a sněhu tam nebylo nic.“

„Přesto věříš, že je naživu spíš Ledový,“ odvětil Iryn.

„A ty ne? Legendám se nedá věřit, ale vždy mají pravdivý základ. Ohnivý nearac proto nežije. Průzkum u Ledové tabule ukázal jen sníh a led. Ale jak si představuješ takového Ledového draka? Já vidím jen sníh a led.“

„To nemáte žádný jeho nákres?“

„Máme kresby lidí, kteří se ho báli. Čekáš, že ho nakreslí objektivně? Pro ně to byl démon a ten musí mít černou barvu a hořet!“

„To mi zní spíš na toho nearaca.“

„To jsme dva. A jeho nákresy se taky moc neliší.“

„Ale stejně tak to i mohlo být. Třeba je nekreslili lidé spoutaní strachem.“

Touren se ušklíbl. „Čekal jsem, že to řekneš. Nemám důkazy, že žije. Ale je zřejmé, že měl větší šanci přežít než nearac.“

„A to proč?“

„Oheň a led. Co udělá led – nebo spíše voda – s ohněm?“

„Uhasí.“

„Přesně! Zničí ho! Ale co udělá oheň s ledem? Roztopí ho! Možná ho i odpaří, ale nikdy nedokáže zničit jeho substanci. Už chápeš, kam tím mířím? Oheň vzniká z jiskry, ale pod ledem nezůstane zachována ani ta. Led vzniká z vody a ta při střetu s ohněm nezmizí!“

„A říkal jsi, že je inteligentní?“

„Velmi.“ Nedůvěřivě na něj pohlédl. „Doufám, že *jeho* za spojence necheš.“

Iryn neodpovídal. Přesně to se mu totiž honilo hlavou. Byl to jediný tvor na tomto ostrově (mimo lidi), který byl inteligentní, a vládl takovou silou, že si hravě poradil s oddíly nejlepších válečníků. Nepochybně by jen on stačil, aby vyhráli. Ale jaká bude jeho cena?“

„I kdyby ses s ním nakrásně domluvil – což se nepodařilo ani nám a nežádali jsme až tak mnoho – jeho sílu neomezíš. I kdyby on sám ti chtěl pomoct a nezničit při tom nic, stejně zanechá celý tvůj svět v troskách! Nemůžeš doufat v ovládání nezkrotné síly.“ Spokojeně se usmál. „Nehledě na to, že je dost možná i on mrtvý. Sotva by mohl žít bez potravy a naše stáda nic nenapadá.“

Toho večera se Iryn s Tysie po dlouhé době vrátili k nácviku boje s meči. Stejně jako prve i tentokrát odešli kus stranou, aby je nikdo nerušil. Přinejmenším zbylí tři muži by sice Tysie mohli poskytnout dobré rady, přesto Iryn trval na tom, že její výuku má na starost jen on a ostatní by mu mohli situaci také zkomplikovat.

Hned Tysiin první úder Iryna příjemně překvapil. Jeho žačka sice svírala jílec, jako by se ho snažila rozdrtit, ale pamatovala si stále, že nemá mít propnutou ruku, a třebaže to nemohl říct s jistotou, měl dojem, že kromě něj se dokáže soustředit i na meč.

„Výborně. Jen povol stisk," povzbuzoval ji.

Další úder byl stejný a potom tucet dalších. Pak náhle se jí při dalším nárazu zápěstí nepatrně prohnulo, než znovu odletělo do strany. Nebyl to výrazný pohyb, ale Iryn jej pečlivě hledal při každém jejím úderu a proto mu neunikl. „A tak to má být," pochválil ji.

Tysie překvapeně zamrkala a zastavila se uprostřed dalšího máchnutí. „Skutečně? Vždyť mi zase ruka ustřelila někam do strany."

„Ano, ale konečně jsi povolila sevření. A proto ti můžu vysvětlit, proč se vždy po úderu odkrýváš."

Zamračila se jako vždy, když jí vysvětloval nějakou chybu až potom, co ji udělala, ale neřekla nic.

„Příliš spoléháš na to, že tvůj úder projde skrz. Musíš spoléhat raději na odraz než na úspěch, protože jen málokdy zabiješ nepřítele na jeden zásah. Když počítáš s odrazem, možná ho nezabiješ, když by se ti to právě mohlo povést, ale i tak ho vážně zraníš a můžeš ho později dorazit. Pokud útok odrazí, neodkryješ se mu."

„Co kdybych raději bodala?"

„Tak bodni."

Tysie si hlasitě povzdechla a poslechla ho. Iryn její meč bleskurychlým pohybem odrazil nahoru a zachytil žačku do náručí. „Odkryješ se úplně stejně," vysvětlil a pustil ji. „Teď zaútoč znovu a soustřeď méně síly do snahy prorazit a více, abys udržela ruku u těla."

Jako vždy jí ruka odskočila stranou, ale tentokrát o poznání méně a Tysie se potěšeně usmála. „Už mi to jde!"

„Rozhodně jsi na tom lépe, než když jsme začali," souhlasil Iryn. „Ale ještě nemáš vyhráno – teď přijde to nejtěžší."

„Nejtěžší?!" Zděšeně zasténala. „Tohle všechno nebylo nejtěžší?"

„Pro tebe třeba ano, ale většinou to tak není. Určitě sis všimla, že někdy ti odskočila ruka přímo a jindy trochu zešikma. Vychází to z toho, jak ti právě nastavím meč."

„Ale pokud se snažím po úderu ruku udržet na místě, je snad jedno, jestli se odrazí vodorovně se zemí nebo začne stoupat."

„Zaútoč dvakrát stejně."

„Nechceš mi to pro jednou jen vysvětlit?"

„Tak zaútoč pomalu. Nikde neuděláš chybu a zároveň se ti dostane názorné ukázky." Když ho poslechla, nastavil proti její zbrani kolmo tu svou. „Při této obraně musím zastavit všechnu tvou sílu, a abych měl jistotu, částečně ji převýšit v opačném směru. Proto ti ruka uletí zpět. Teď znovu." Tentokrát zbraň nastavil zešikma, takže čepele po sobě sklouzly. „V tomto případě jsem stočil tvou sílu a ta by směřovala do země. Teď, pokud bys chtěla udržet ruku na místě, tak meč sama následuješ. Proto je nesmírně důležité všímat si, jak nepřítel svou zbraň natočil, a patřičně na to zareagovat."

„Takže do tebe musím zase marně třískat?"

„Marně? Učí tě to bojovat."

„Jenže v boji sotva nepřítel nastaví meč a já do něj budu mlátit hlava nehlava."

„Tohle jsou *základy*. Samozřejmě, že se dostaneme i k souboji. Ale abych tě uklidnil, tvé reakce vyzkouším jinak."

„Jak?"

„To bude překvapení. O to líp tě to vyzkouší."

„A ten souboj by mě nevyzkoušel?"

„To ano. Ale pokud by se tvé reakce ukázaly jako pomalé, dost by tě to bolelo a odnesla by sis fůru modřin. Nerad bych ti tak ubližoval."

„Ty bys zbil holku?!" zeptala se s předstíraným uražením.

Iryn se zašklebil. „Ne. Já bych ji jen naučil bojovat.“

Vykročil směrem k táboru, neboť lekci považoval za ukončenou, ale Tysie ho zarazila. „Počkej! A co kouzla?“

Usmál se sám pro sebe nad pílí, s jakou se chtěla zlepšovat. „Ovšem.“ Otočil se k ní čelem. „Zamez požáru.“ Dřív než stačila cokoliv říct, okolní trávu zachvátily plameny.

Tysie se nenechala zaskočit nenadálostí úkolu a rychle vytvořila kolem ohňů polokouli surové energie. Iryn však stáhl žár i pod zemi, kde se vzňaly kořínky a během chvilky byly ohně i za hranicí jejího obranného kouzla. Rychle polokouli rozšířila, aby pokryla i nově vzniklou oblast a Iryn ji znovu obelstil úplně stejně. Tentokrát však sledovala tok jeho kouzla a příštím štítem tak postihla i nejvyšší vrstvy půdy.

Když Iryn nemohl trik zopakovat, ukončil kouzlo a spokojeně pokýval hlavou. „Zvládla jsi to. Teď víš, jak se bránit většímu ohni nebo více salamandrům.“

„Co mě budeš učit teď?“

Zamračil se. Měl v plánu nechat už být i výuku magie pro ten den, ale Tysie se zdála odhodlaná pokračovat. U jiného žáka by to pro Iryna zřejmě nic neznamenalo, ale ona už mu dokázala, že má mimořádné zásoby Tarvu. Při vzpomínce na její vystoupení hned třetí den výuky a na její pomstu za smrt matky se usmál. Pokud někdo měl nárok na rychlejší výuku, byla to ona. *Být to chlapec, učí se ještě dřív než já.*

„Tak dobrá,“ řekl nakonec. „Chceš cvičit obranná kouzla? Máš to mít. Co dřív? Zbraň vedená rukou nebo vržená?“

„Vržená,“ odpověděla bez rozmýšlení.

„Tak té se týká ta nejprapodivnější magie, kterou znám. Nemá totiž slova.“

„Jak může nemít slova?“

„Prostě je nemá. A možná je to tak i dobře. Představ si bitevní pole, kde není čas na přemýšlení. Co tě napadne, když vidíš mága mumlat kouzlo, když zbývá pouhá vteřinka, než k němu přiletí šíp, a on o tom ví?“

„Že se chce bránit!“

„Tak to klobouk dolů. Většinou mága napadne spíš: *ví, že se blíží jeho smrt a chce v poslední chvilce života zničit co nejvíce nepřátel.* A protože nepřemýšlí o kouzlu, které jeho protějšek sesílá, nemůže se mu účinně bránit. Co tedy udělá? Oplatí nepříteli stejnou mincí. Už chápeš, proč je lepší, když nejde poznat, že si vytváříš obranu proti šípu?“

„Možná. Ale… jak by mohl někdo tak zpanikařit?! Vždyť je to nesmysl!“

„To není nesmysl. Je to prostě a jednoduše bitva.“

„Jak se tedy toto kouzlo používá?“

„Vlastně dost podobně jako ochrana před plameny. I v tomto případě si musíš na požadovaném místě představit nějakou překážku, jen ji nebudeš tvořit z energie.“

„A z čeho tedy?“

„Z ničeho. Nevím, jak ten štít vznikne, ale pouhá jeho představa stačí na odražení šípu. Bohužel jako všechna kouzla má i toto svá omezení. Tento pomyslný štít je potřeba naklonit co nejvíc, ale samozřejmě tak aby tě střela minula.“

„Co myslíš tím *naklonit co nejvíc*?“

„Představ si skutečný štít. Můžeš ho proti šípu nastavit, aby se zabodl, ale stejně tak můžeš štít naklonit, aby šíp skončil v zemi nebo někde za tvými zády. A právě tak musíš naklonit i pomyslný štít. Pokud by se měl šíp zabodnout do pomyslného dřeva, projde skrz, jako by tam ani nic nebylo. A proto může být problémem, už když k tobě letí dva šípy současně. Štít by musel být vytvořený velmi přesně, aby je oba srazil.“

„A když vytvořím štít proti ohni, bude fungovat i proti šípům? Na to mi přece stačí jen jedna představa.“

„Jedna představa ale dvě kouzla. Ať už je tento štít proti vrhaným zbraním z čehokoliv, na rozdíl od energie tím neprojdou pevné předměty – pokud po něm mají jen sklouznout – a naopak projdou živly a nějaké další… substance.“ Když nenásledovaly další dotazy, zeptal se: „Připravena?“ Hodil meč směrem k táboru. Letěl dokonale vyváženě. Chvíli stoupal, pak se jeho špička stočila k zemi a meč začal klesat. Asi dva metry nad zemí náhle narazil na odpor, jeho špička se vyšvihla nahoru, zbraň se jedenkrát otočila kolem dokola a pak zmizela v trávě.

„Nenastavuj ten štít tak, aby zbraň odrážel nahoru, stalo by se toto. Šíp i kopí sice neškodně dopadnou na zem, ale kdybych meč hodil obráceně, už bych tě poranil.“

„A proč bys asi meč házel obráceně?“

„Protože bych si všiml, jak je tvůj štít natočený. A nepodceňuj lidskou vynalézavost. Jsou zbraně, které by proti tobě mohly letět hrotem napřed a přesto způsobit víc škody tím tvým roztočením.“ Vykročil do míst, kde meč viděl naposledy. „Jen si pamatuj, že není dobré srážet vrženou zbraň nahoru. Jinak jsi to zvládla dobře.“

„A teď?“

„Nic. Nevím jak ty, ale já už se těším na odpočinek. Už tak jsme tě dnes naučili dvakrát více, než bychom běžně měli.“

Vrátili se do tábora, kde Malvor s Anirem o něčem živě debatovali. Jakmile je však uviděli, okamžitě zmlkli.

Iryn předstíral, že si ničeho nevšiml. Nebylo pochyb, že se bavili o něm nebo o Tysie, ale asi by to z nich hned tak nedostal. Spokojil se s myšlenkou, že Malvora zřejmě přepadl další záchvat neochoty cestovat s nimi. Bylo mu líto, že se kovář k jejich situaci staví takto. On mu nabídl šanci na vítězství – třebaže mizivou – a přesto pro Malvora stále nebyl víc než podlý Aryviťan.

„Tak jak to šlo?“ zajímal se Anir. „Naučil jsi ji bojovat?“

Iryn si pohrdlivě odfrkl. „Tebe by porazila se svázanýma rukama.“

„Ohó! Tak to už se těším, co předvede.“ Začal se zvedat.

„Cože?!“ zděsila se Tysie. „Ne! Iryne, řekni jim, že sis jen dělal legraci!“

Anir se opět posadil. „Samozřejmě, že si dělal legraci, ale ne ze mě.“

Tysie zrudla jako rajče, když si uvědomila, že Iryn s Anirem se na ni domluvili, a raději zmizela ve svém stanu.

Kapitola 9.: Vůdce nebo dítě?

Dalších šest dní putovali neměnnou krajinou. Irynův způsob zkoušky Tysiiných reakcí spočíval v tom, že si ostatní členové výpravy nakradli něco málo z jejích zásob jídla a po večerech je k ní házeli s výkřikem „chytej!“, zpravidla když k nim byla otočená zády. Osvědčila se a ani jediný kousek jídla jí neunikl. Pak Iryn přidal nenadálé manévry za jízdy, ale Tysie nehrozil pád ani napoprvé, když to nemohla vůbec čekat. Přestože nemohl být s jejími reakcemi spokojenější, vzájemný souboj oddaloval, jak jen to šlo, a raději jí ukazoval, jak srážet údery sečné i bodné, zbraní i magií, jak může z postoje nepřítele odhadnout, k čemu se chystá, a jak nastavit zbraň při obraně.

Sedmého dne se horizont před nimi začal vlnit, a když navečer zastavili, rozeznali už velké kamenné město. Od něj je dělila temná propast, skrz kterou vedla jediná cesta, stěží dost široká pro dva vozy, přímo k vysoké hradbě. Vchod střežily dva velké bloky kamene, do nichž bylo vytesáno:

Zahnáni do země, zničeni ledem,
přesto však vyšli jsme a bojovat budem!

„To souvisí s Ledovým drakem,“ vysvětlil Touren, když se ho na to zeptali. „Jak jsem říkal, nikdo neví jistě, co se s nimi stalo, a toto je naše výzva jim, kdyby se vrátili, že tentokrát se tak snadno nevzdáme. A pro nás je to pomník událostí, které se tady odehrály.“

„Proč *ledem*?“ zeptala se Tysie. „Nemělo by tam být *ledem a ohněm*?“

„Ledový drak vždy přilétal od východu, Ohnivý nearac od západu. V bráně na druhé straně města je *zničeni ohněm*. Přes noc zůstaňte tady, nic vám nehrozí. Já musím jet do města a domluvit vám povolení ke vstupu. Ráno se pro vás vrátím.“ Pobídl koně a vyrazil po cestě nad propastí.

Sledovali ho, dokud nezmizel za bránou. Potom se Malvor obrátil na Iryna. „Já jsem říkal, ať sem nejezdíme! Určitě nás zradí a uvězní!“

„Nesmysl! Proč by to dělal?“

„Nevěří nám! A já se mu nedivím. Tvé plány jsou děravé víc než sítě na ryby! Ne každý je stejný důvěřivý hlupák jako já.“

Iryn se v duchu ušklíbl. Pokud byl Malvor důvěřivý, tak nechtěl vědět, jak by se choval někdo nedůvěřivý. „Touren nás nezajme. Je nás tu pět. Co bychom proti nim asi zvládli, i s magií? Navíc měl příležitost zajmout nás u pevnosti. Hádám, že tam také mají nějaké vězení. Nebo nás mohl shodit do vody uprostřed moře! Ne každý je takový podezřívavý hlupák jako ty.“

Malvorovi se nahrnula krev do tváří. Zaťal ruce v pěst, pak se otočil a hrdě odkráčel na kraj tábora.

Anir se za ním starostlivě díval. „Možná bys měl jít za ním. Urovnat to.“

„Až mi někdo prozradí, v čem dělám chybu!“ Zkřížil ruce na prsou a trucovitě se posadil. „Šel s náma dobrovolně, nikdy jsem ho nenutil a vysvětlil jsem mu všechno, co jsem udělal a jemu se to nelíbilo. Takže pokud nejsem úplný blbec, tak chybu nedělám já, ale on, takže by to měl být taky on, kdo to zkusí urovnat!“

„I přesto bys to měl zkusit ty. Vybav si jeho situaci…“

„Nebudu si představovat ničí situaci! Každý z nás, kdo je tady, opustil svůj život, na který byl zvyklý. Někdo raději, někdo méně raději. Ale nikdo neměl nůž na krku, když souhlasil. *Každý* si vybíral podle svého nejlepšího uvážení. Nechtěl se přidat? Fajn, měl říct ne, jako to udělal Tóminh. Nic bych mu na to neřekl…“

„Jenomže on řekl ano a ty nemáš takovou armádu, aby sis z ní mohl nechat utíkat vojáky! Ano, Iryne, souhlasím s tebou, že jsi v právu, ale ty si uvědom, že jsme tě nechali velet a to není jen o tom určit směr, kterým se vydáme. Jestli nedokážeš udržet pohromadě pět lidí, jak chceš udržet celou armádu? Nebo čekáš, že se postavíš před brány Argsbow a v ten moment se všude vyrojí vzbouřenci, kteří čekali

v křoví na příchod někoho, kdo by jim řekl, ať zaútočí? Už to vidím! Královna se toho lekne, otevře brány a sama si vrazí dýku do srdce.“

Iryn zůstal sedět jako přibitý. Rozhodně nečekal od Anira takovou smršť výčitek. Ze všeho nejvíc ho ale bolelo, že Anir měl pravdu. *Jsem pořád jako dítě,* pomyslel si zděšeně. Zpříma se postavil. „Nezasloužím si vést vás,“ řekl rozhodně. „Proto ti přenechávám vzpouru a vracím se do Aryvitu, abych se Veně pomstil.“

„Cože?!“ vykřikla Ayen překvapeně.

„Ne, to nesmíš!“ přidala se Tysie.

Anir se jen usmál a pokynul mu rukou, aby se posadil. „Ty to neuděláš. A my si teď pěkně v klidu projdeme proč.“

Iryn zůstal stát, ale upřel na Anira oči a pohledem ho vybízel, ať tedy mluví.

„V první řadě je tady Tourenův lid. Myslíš, že by stáli o tvůj návrat do Aryvitu, abys tam mohl rozhlásit, že je tady další ostrov a na něm se ukrývají čtyři nebezpeční vzbouřenci? Ne. A pochybuju, že bez jejich pomoci by ses dostal přes moře. Za druhé: Dokázal sis přiznat chybu a my nemáme důvod nedat ti jako vůdci druhou možnost. Potlačil jsi svou hrdost a já věřím, že to dokážeš znovu. A to nejdůležitější – sám jsi říkal, že pokud chceš svou pomstu přežít, potřebuješ nás. A stejně tak, aby přežilo toto povstání, potřebuje *tebe*.“

„Vážně mě potřebujete?“ zeptal se Iryn potěšeně.

„Samozřejmě. Kdo nás všechny svolal? Kdo mě varoval, že musím utéct ze svého města, pokud nechci zemřít? Kdo udělal všechno proto, aby osvobodil svou přítelkyni, dokonce se místo ní sám nechal zajmout? Kdo pomohl Tourenovi a tím zabránil našemu zajetí či smrti? Kdo…“

„Dobře, dobře! Stačí. Přesvědčil jsi mě,“ řekl Iryn se smíchem. Zamrkal, aby se zbavil slzy dojetí, která se mu během Anirovy řeči dostala do oka. Ještě nikdy si nepřipadal tak důležitý pro druhé.

„Jen ty,“ odpověděl Anir na vlastní otázky tiše.

„Pak mi asi nezbývá než vás vést. Ale teď si musím promluvit s Malvorem. A nechci slyšet: *já jsem ti to říkal*!“ Udělal tři kroky, pak se ale ještě zastavil a otočil. „Anire? Díky.“

Vyšel z tábora a zamířil za Malvorem, který seděl osamoceně v trávě a zlostně trhal stébla ze země. Posadil se vedle něj.

Malvor si ho nevšímal, jen začal vytrhávat rostlinky s větším úsilím.

Iryn se zhluboka nadechl, stejně jako vždy, když se chystal říct pravý opak svého názoru, a spustil. „Přišel jsem se ti omluvit za to, jak jsem tě nazval. Já jen… nechápu tvou nedůvěru v tyto lidi a hlavně v Tourena.“

Malvor neodpověděl. Dál seděl a trhal stébélka a Iryn se brzy přistihl, jak je počítá. *Osmnáct… devatenáct… dvacet…* Malvorova ruka se zastavila. „Nešlo o Tourena. Ani o *ně.* Ale to bych ti těžko vysvětloval.“

„Zkus to.“

Malvor se zašklebil. „Sotva se ti to bude líbit…“

„Jsem jedno ucho.“

„Stručně? Jsi naprostý ignorant, blbec a vůl.“

„Můžeš to rozvést?“

„Snažíš se to napravit?“

„Ano.“

Malvora jeho otevřená odpověď zaskočila. Letmo na něj pohlédl, aby se přesvědčil, že to myslí vážně. „Už jsme to jednou probírali. Uznali jsme tě za svého vůdce, ale neměli jsme na mysli, že nám začneš řídit životy. Stačilo by, aby ses s námi občas poradil!“

Iryn už měl na jazyku, že se nemůže radit s každým vojákem, ale pak mu došlo, že ta slova už slyšel. *Vážně se tolik podobám Zetarovi?* Znovu se zastyděl za svůj lehkomyslný přístup k celému povstání. *Copak se mohu mstít lidem za jejich chování, když se chovám úplně stejně?* „Máš pravdu. Je pozdě brát

zpátky, že jsme tady, ale pořád nejsme ve městě. Máme čas utéct nebo se připravit pro případ, že by nás chtěli zajmout. Co navrhuješ?“

Malvor se usmál. „Možná nebudeš až tak neschopný vůdce.“

„Ani omylem,“ zazubil se Iryn. „Je mi třiadvacet let a nemám ani potuchy, co to obnáší. Musím být jasně ten nejneschopnější vůdce na světě.“

„Jo, na tom něco bude. Říkal jsem si, že bychom jim mohli to naše zajetí trochu osladit.“

„Dobře, připravme se na nejhorší.“ Iryn se zvedl a podal Malvorovi ruku, aby mu pomohl vstát.

Vrátili se do tábora a podělili se o Malvorův návrh i s ostatními. Jejich tři společníci z toho nebyli právě nadšení, ale souhlasili, že tím nic nezkazí. Potom jen seděli a v tichosti přemýšleli nad svými možnostmi. Nakonec vzal na sebe první návrh právě Malvor.

„Pokud se jejich město výrazně neliší od našich, jsou tři místa, kde by mohli něco zkusit. Tady, za bránou a někde na velkém prostranství, kam se vejde celá armáda.“

„Ještě by nás mohl Touren zkusit odvést k celám,“ navrhl Iryn. „Pokud by nás vážně chtěl zradit.“

„To bychom si asi všimli…“

„Třeba je mají jinak zařízené.“

„Dobrá, takže čtyři místa. Nejsnazší bude připravit se tady. Cesta jim neposkytuje moc prostoru. Stačilo by zablokovat jim přístup k ní. Ale možná bychom ji mohli ještě zúžit.“

„To není dobrý nápad,“ varoval Anir. Nevíme jak pevná ta skála je, mohlo by se taky stát, že by se ten most zřítil celý.“

„Ani nemáme nástroje na štípání kamene,“ souhlasil Malvor. „Spíš mě napadlo kus cesty prostě zatarasit. Kameny, stromy… Nemusí to být ani vysoké, jen aby je to zdrželo. Taky bychom to potřebovali sestavit za pár vteřin, aby Touren nepoznal, že něco tušíme, kdyby nás chtěli přepadnout později.“

„Jo, ale sežeň tady kameny a stromy.“ Iryn rozmáchlým gestem ukázal na nekonečné louky.

„Jo. Tak prostě bráníme cestu mečem. A za hradbami…“

„Stejně tak.“

Malvor se zamračil.

„Obávám se, že jinak to nejde,“ vysvětlil Iryn. „Můžeme se připravit jen tak, že budeme čekat s rukou na meči a v žádném případě se neoddělíme jeden od druhého. Ale nic jiného.“

Malvor znaveně zabořil hlavu do dlaní. „No jo. Asi jsem se předtím rozčiloval zbytečně, co?“

„Ale kdeže,“ namítl Anir. „Někdo Irynovi musel otevřít oči.“

„Ještě pořád se ale můžeme domluvit na rozestavění,“ nevzdával se Malvor. „Pokud to bude na otevřeném prostranství, není co řešit – kryjeme si záda. Ale kdybychom byli u zdi, navrhuji bránit Iryna, ať se na nich vyřádí kouzly.“

„Ne,“ odmítl Iryn. „Užitečnější bude, když budu já bojovat mečem a Tysie kouzly. Není připravená na boj s mečem. Ale magie… pokud je vůbec horší než já, tak rozhodně ne o mnoho.“

„Dobře. Pak nezbývá, než se vyspat. Ale raději bychom měli postavit hlídku. Kdyby nás náhodou chtěli překvapit při spánku. Začnu.“

Kapitola 10.: Kamenná pevnost

Jak Touren slíbil, vrátil se pro ně s prvními paprsky vycházejícího slunce, a přišel sám. Pomohl jim sbalit tábor a pak je vedl přes most ke kamenné bráně, která už byla otevřená dokořán a odhalovala dlouhou temnou chodbu.

„Zůstala vám záliba v tunelech?“ zeptal se Anir pobaveně.

„Ne, jen v pragmatičnosti,“ odpověděl Touren a vedl je dovnitř.

Iryn postřehl Malvorův varovný pohled, a přestože sám Tourenovi věřil, poklepal prsty o meč, aby jej ujistil, že zůstává ostražitý.

„Tak si pánové – a dámy – představte, že právě jdete skrz hradbu,“ pokračoval Touren ve svém výkladu. „Byla to nesmírná spousta práce, ale hradby města mají tloušťku okolo sta stop. Navíc vchod nestřeží jen jedna brána, ale taky pět mříží v těsné blízkosti za ní, pak další dvě pětice uprostřed, a jak už vám možná došlo, i za druhou bránou jsou mříže, i když jen troje. Po celé délce chodby jsou odsunutelná okénka pro lučištníky a ve stropě otvory pro vylévání horké pryskyřice.“

„Musí být náročné ji otevřít,“ namítl Anir. „Meziměstské vztahy tady asi moc nerozkvétají, co?“

„Ale jo. Zavřené jsou teď jen ty dvě brány. Mříže jsou tu až pro případy skutečného ohrožení. Navíc většinou se mezi městy cestuje po západní stezce. Přes východ by to znamenalo obcházet propast. A proto se brány na západě zavírají jen zřídka. Jak říkám – v našich městech jen těžko najdeš chybu.“

„Já myslím, že už jsem ji našel. Stačilo by shodit ten most.“

Touren zabušil na druhou bránu a ta se s praskáním začala rozevírat. „A čeho bys tím dosáhl? Spojení s ostatními máme na západě a od nich bychom mohli i na východ. Ale tam chodíme nanejvýš lovit salamandry.“

Anir už nestačil nic odpovědět, poněvadž v tu chvíli se brána rozevřela dokořán a odhalila jim velkolepé kamenné město.

První co upoutalo jejich pozornost, byla velká kupolovitá obydlí s desítkami menších i větších okének, které před dotěrnými živly nechránilo zhola nic. Za nimi se k obloze jako kopí vypínala řada věžiček, od jejichž alabastrových střech se ranní světlo matně odráželo a halilo tak okolí do nepřirozeného pološera. Za hradbou věží následovala další obydlí, tentokrát hranatá a natěsnaná vedle sebe. Kolem nich se stáčela jednolitá mramorová cesta, která začínala u jejich nohou.

„Dámy a pánové z moci mně svěřené městskou radou vás vítám v Geriánu, největším lidském sídle na světě a v hlavním městě našeho království!“ Tourenův hlas se rozléhal ulicemi, které navzdory návštěvě, jež tady rozhodně nemohla být obvyklá, zůstávaly prázdné.

„Teda, tady to žije,“ poznamenal Malvor sarkasticky.

„Těšil ses na jásající davy? Sotva se rozednělo. Většina ještě spí. Nemusíš se bát – brzy se dočkáš neodbytných davů a jejich nekonečných dotazů.“ Vykročil do města, ale ostatní se zdráhali ho následovat. Těkali pohledem mezi kopyty koní a lesklou dlažbou. „Nepoškrábou ji,“ ujistil je Touren, když si toho všiml.

Když vykročili i oni, postřehl Iryn ve vzduchu lehkou vůni máty a podivil se, odkud se bere. V okolí viděl jen kameny, žádnou okrasnou květinu nezahlédl.

Touren je rychle provedl mezi budovami, které viděli od brány, ale potom zastavil, aby návštěvníkům umožnil pokochat se pohledem na krásy jeho města.

Ulice se prudce svažovaly a před nimi tak vznikl jakýsi důlek, jehož středu vévodila složitě tvarovaná stavba na první pohled navržená bez jakéhokoliv systému. Táhla se kus dozadu, kam už nedohlédli a zakrývala jim zbytek města. Mezi nimi a touto budovou se rozkládaly chrámy s uhlazenými rysy a mozaikovými okny, jež v denním světle rozehrály kouzelnou hru světel. Na střeše každého z nich se k nebi tyčila majestátná postava svalnatého muže, lišila se pouze zbraní v ocelovém stisku kamenné pěsti. Zahlédli meč, kopí, sekeru, luk, řemdih, podivný nástroj připomínající meč, kterému někdo ohnul

čepel tak, že se v oblouku stáčela a vracela k jílci, a dokonce spatřili i muže beze zbraně, jenž pozvedal ruce k obloze jako by se modlil. Poslední chrám však na své střeše nesl mnohem složitěji tvarovanou sochu a chvíli jim proto trvalo, než v ní rozeznali opět stejného muže, jak stojí hrdě vzpřímený a pod nohou drtí dvě velké hlavy, na první pohled obě dračí, ale jedna z nich byla poněkud propadlejší a oblejší.

I tuto část města obklopovala řada špičatých věží a hromada kopečků k bydlení, ale objevilo se i několik staveb, které se až tak mnoho nelišily od domů, na něž byli zvyklí z Nakrylu. Dolinou se jako líná řeka přelévala hustá mlha a dodávala tak místu nádech mystičnosti.

Touren ukázal na zvláštní stavbu uprostřed. „To je sídlo našeho krále a taky jediné místo v našich městech, které vevnitř vypadá jako skála. Malá místnost hned za bránou slouží městské radě a také se tam můžete obrátit na královy zástupce a požádat o slyšení. Poradí se s králem, jakou zkoušku vám uloží."

Iryn se zamračil. „Myslel jsem, že o tom rozhoduje ta vaše Qverejská rada, nebo jak se jmenovali."

„Taky že ano. Král ale jako jediný smrtelník může s radou hovořit. On je jediný, komu oni odpoví slovem."

„Proč?"

„Je to přece boží potomek! Nemohou ignorovat jednoho ze svých."

Anir si mezitím prohlížel sochy na střechách chrámů. „Ta vaše rada není právě rozličná."

„Ale ne. Sochy neznázorňují Qverejskou radu, ale Korvelína III., což byl král, který se odvážil dát povel ke znovuzbudování těchto měst a následně přesunu zpět na povrch. Bylo to odvážné rozhodnutí, poněvadž jsme netušili, jestli skončil střet těch ještěrů nebo si jen dopřávají oddech. Taky proto támhle stojí na hlavě draka a nearaca." Pohlédl k nebi, překřížil paže a zvolal: „Nechť vesele hoduješ s Qverejskou radou, králi Korvelíne!"

„Neříkal jsi, že nikdo neví, jak ti dva vypadali?" podivil se Iryn.

„Toto nejsou jejich podobizny. K dračí hlavě poskytli inspiraci zelení draci. Ta druhá taky nebyla těžká. V té době tady žilo nearaců stále ještě dost. Pak ale přiletěli zlatí draci a vyhladili je."

Když sestoupili níž, všiml si Iryn na nejbližší věži muže s napůl napjatým lukem, jak ostražitě pozoruje okolí. Na jejich skupince však utkvěl pohledem sotva na vteřinku. *Buď nás chtějí pozorovat nenápadně, nebo na svou obranu nahlížejí velmi přísně*, blesklo Irynovi hlavou. Když ale uvážil, kolik si toho museli prožít s Ledovým drakem a Ohnivým nearacem, až tak ho to nepřekvapovalo.

U královského sídla uvázali koně ke kamenným špalkům a následovali Tourena k dvířkám, které byly tak nízké, že museli prolézt v předklonu.

„To je kvůli obraně," vysvětlil jim. „Příchozí musí projít hlavou napřed, takže se nemůže příliš bránit a na obranu sídla tak stačí všehovšudy dva vojáci, pokud jim vyjdou síly na celý příliv nepřátel."

„Pak by bylo snazší počkat venku, až vevnitř dojdou zásoby," namítl Anir, opět se pokoušeje odhalit chybu v jejich stavbách. Ale ani tentokrát mu Touren nedopřál slastný pocit z vítězství na dlouho.

„To by bylo i s velkou bránou. Toto nemá být další obranný val, kde se shromáždí a přeorganizuje velké vojsko. Uvědom si, že v ten moment, kdy nepřítel prolomí brány, je příliš pozdě na to stáhnout všechny vojáky, i kdybys měl bránu sebevětší." Položil ruku na chladný kámen. „Je to naše poslední výspa. Tudíž obsahuje celou řadu nouzových opatření, jako je možnost shodit na nepřátele celé město, a další mnohem tajnější." Zkřivil rty do podivného úsměvu. „Znovu tě mohu ujistit, že ve stavbě našich měst chybu *nenajdeš*."

Opravdu se teď ocitli jakoby v jeskyni. Stěny dostaly hrubý neopracovaný vzhled, pokrývala je nějaká vlhká vrstva a nebylo ani stopy po oknech. Přesto byl vzduch uvnitř svěží a podobně jako zbytek města voněl po bylinkách. Na zdech visely pochodně, které do místnosti vrhaly mihotavé světlo. Vedly odsud dvoje další dveře – jedny byly dvoukřídlé, zlacené a bez klíčové dírky i kliky, na nichž se skvěl stříbrný trůn, a na něm seděl muž s korunou zahalený do stínu, takže se ve světle plamenů zdálo, jako by se rysy jeho tváře vlnily, a druhé nevýrazné, z kamene a bronzu a s klikou vyřezanou z rubínu. Právě

jimi je Touren uvedl do kruhové místnosti, kde po obvodu jediného stolu sedělo přibližně sto lidí s plešatými hlavami, mužů i žen, a ti všichni na ně teď upřeli zvědavé pohledy.

Touren se jim poklonil a spustil. „Vážená rado, přivedl jsem před vás pět cizinců, o nichž jsem se zmínil včera. Žádám pro ně přístřeší, pohostinnost a právo slyšení u krále.“ S posledními slovy Touren pohlédl na tři temná místa při zdi, kde nehnutě přihlíželi královi zástupci. Stíny je halily tak dokonale, že si Iryn nebyl jistý, jestli je opravdu vidí, nebo si je jen představuje. Místní obyvatelé však dobře věděli, že tito tři se účastní všech jednání rady, aby mohli promluvit jménem královým.

Všichni členové rady povstali a pozdravili je úklonou hlavy. Potom se usadili a zůstal stát jen muž na nejvzdálenějším konci stolu, jemuž se na rukou třpytila řada zlatých náramků tak dlouhá, až bylo s podivem, že je vůbec dokáže pozvednout.

„Jménem naší rady vítám vážené hosty a slibuji jim přístřeší i pohostinnost. Doufám, že se vám v našem kraji bude líbit a podělíte se s námi o tolik poznatků z vašeho ostrova, kolik jich pochytíte na tom našem. Bohužel však teď není čas na dlouhé rozhovory kvůli… jisté nepříjemnosti. Poslední vaší žádosti bychom také rádi vyhověli, není to však v naší moci.“

Posadil se podobně jako ostatní členové – s hlavou sklopenou a s rukama složenýma do malé stříšky. Hosté jako by pro něj v tu chvíli přestali existovat.

Touren se ještě jednou uklonil a vyvedl hosty ven. „Teď vás ubytujeme. Nezbývá vám než čekat na udělení Qverejské zkoušky a to může trvat i týden. Takže vám doporučím odpočinout si a prohlédnout si město. Dnes nebo zítra si vás také předvolá městská rada, aby se vás poptala na Nakryl. Já bohužel musím kvůli těm prokletým salamandrům na sever.“ Odvedl je k nedalekému kamennému kopečku a otevřel dveře do prostorné předsíně. „Tady budete bydlet. Koně můžete nechat uvázané venku, zajistím, aby se o ně někdo postaral. Přeji příjemný pobyt a mnoho zdaru.“ Pak odspěchal ulicí pryč.

Se všemi těmi kamennými zdmi, stropy i podlahami dům působil poněkud chladným dojmem. Ukázalo se, že předsíň slouží jako spojovací místnost pro všechny pokoje v domě. Vedly z ní troje další dveře: Jedny do malé kuchyňky, jejíž jednu stranu zakrýval po pás vysoký kamenný blok a na druhé se nacházelo ohniště a skříň s kotlíky, noži a hromadou naštípaného dříví; druhé do ložnice, která tvořila většinu domu a obsahovala deset zdobených lůžek s nebesy po stranách a dlouhý stůl uprostřed; a třetí skrývaly koupelnu s ohromnou vanou, do níž by se pohodlně vešli i s polovinou městské rady.

„Tak nás nezajali,“ poznamenal Malvor suše a praštil sebou na jedno lůžko.

„Zklamán?“ zeptal se Iryn s úšklebkem a následoval jeho příkladu. Po tváři se mu rozlil spokojený úsměv, když pod zády pocítil měkkou matraci.

„Trochu. Mohl bych říct: *Já jsem ti to říkal*.“

Po většinu toho dne jen leželi, odpočívali a užívali si klidu. Jak Touren sliboval, večer si pro ně rada dala poslat, aby vyslechli důvod jejich cesty a poptali se na několik detailů z jejich země, o kterých se Touren zřejmě předešlého dne nezmínil nebo je nedovedl vysvětlit. Potom je opět propustili, aby mohli osamoceně rokovat.

„Myslím, že je načase připít si na úspěšně zdolanou cestu sem,“ navrhl Anir, když vyšli ven. Pochybovačně se rozhlédl. „Pokud tady ovšem mají něco jako hostinec.“

Nadšeně mu to odsouhlasili, jen Ayen se omluvila, že je příliš unavená, a připomněla jim, že by ještě pít neměla, poněvadž je nezletilá.

A tak se loudali ulicemi bez ní. Na rozdíl od rána teď bylo město plné čilého ruchu, ale jiného než v Argsbow. Zatímco v hlavním městě Aryvitu lidé pobíhali sem a tam a plnili rozkazy nebo sháněli to, co potřebovali k životu, tady lidé jen tak postávali a tlachali o všem možném od pěstování lilie a chování mravenců po cestu do vzdálenějších měst. Vždy když se k nim čtveřice přiblížila, utichli a zvědavě je pozorovali.

„Myslíte, že by to tak vypadalo bez války i u nás?“ zeptal se Iryn. „Nebo jim jen chybí disciplína?“

„Jak se můžeš takhle ptát po tom, co jsme s nimi tak dlouho cestovali?“ nechápal Anir. „Viděl jsi přece, jak poctivě si své povinnosti plnili. Ne, tihle podle mě opravdu žádnou práci teď nemají. A protože je ani netrápí žádná válka, povídají si jen tak.“

Brzy se ukázalo, že cokoliv mimo domy, chrámy a věže jsou právě ony stavby, které jim domy nejvíce připomínaly. Když toto zjistili, nebylo už těžké nalézt blízkou krčmu. Usadili se v rohu na konci místnosti, aby unikli ze sevření zkoumavých pohledů, a poručili si víno. Hostinský bez obav přijal jejich ujištění, že jsou hostem rady a odspěchal za svou prací.

Malvor pozvedl svou číši. „Na úspěšnou cestu a na muže, díky němuž jsme po ní vykročili. Na Iryna!“

Iryn překvapeně zamrkal a zaraženě se připojil k přípitku. „Něco mi ušlo, nebo jsi právě opravdu pronesl přípitek na mě bez ironie?“

Malvorovi v oku přeskočila jiskřička pobavení. „Nic ti neušlo. Jen poprvé za celou cestu začínám věřit, že by to k něčemu mohlo být… A toto město… Rozhodně stálo za to jet sem už kvůli pohledu na ně!“

Iryn se usmál. „Pak ti děkuji. Ale město…“ Potřásl hlavou. „Je jedinečné, to ano, ale nemůžu přestat myslet na to, jaká hradba nás obklopuje, a že všechno je jen kámen! Jasně, jim to připadá normální – vyšli z hory – ale toto není město. To je prostě pevnost a všechno v ní pulzuje strachem z draka a nearaca!“ Mnohem klidněji dodal: „Budu rád, až odsud odejdu. Ať už se spojenci nebo bez nich.“

Poseděli jen chvíli, přesto však už Ayen tvrdě spala, když se vrátili do domu. V naprosté tichosti, aby ji neprobudili, pojedli a ulehli také.

Druhého dne ráno vstal Iryn brzy, poháněn myšlenkou na teplou koupel. Potichu odešel do koupelny, rychle se svlékl a po hlavě skočil do teplé vody. Když se vynořil, chvíli kolem sebe prskal a snažil se vytřít vodu z očí, ale potom spokojeně zaklonil hlavu a dlouze vydechl.

„Iryne?“

Překvapeně sebou trhl a rozhlédl se. V matném příšeří si vůbec nevšiml, že v koupeli už plave Ayen. Začervenal se a odvrátil pohled. „Promiň, já zase půjdu,“ vyhrkl a otočil se.

„Proč? Místa je tady dost.“ Připlavala k němu a chytila se ho na zádech. „Od salamandřího jezera jsme spolu o samotě nemluvili, že?“

Otočila ho k sobě čelem. V jejích očích zahlédl naléhavost a neuniklo mu ani, jak si nervózně kouše dolní ret. Sevřelo se mu hrdlo, když ji tak pozoroval a na mysl se mu vrátily pochyby. Dvakrát si musel zopakovat Tourenův názor, že nedělá nic špatného, než se naklonil a políbil ji. Okamžitě pocítil, jak ho sevřela pevněji, jako by se bála, že si to rozmyslí a uteče. On sám pocítil tak ohromnou úlevu, až měl pocit, že je opět jen veselý duch vznášející se nad svým tělem, tak jako když ho uvěznila Vena. Proč se toho tolik bál? Jistěže nedělá nic špatného!

Objal ji a ucítil, jak se třese vzrušením.

Po pár vteřinách odtáhla rty a položila mu hlavu na rameno. Překvapilo ho, když vedle ucha zaslechl tichý pláč. Rozpačitě ji držel a hladil po vlasech, dokud se její vzlykot neutišil. „Proč pláčeš?“ zašeptal.

Odtáhla se od něj a on fascinovaně zkoumal podivný kontrast slz a radosti v její tváři. „Víš, že jsi mi ještě před méně než měsícem nevěřil, že tě doprovázím, jen protože sama chci?“

Také se pousmál, když si vzpomněl na hádku, která se mezi nimi odehrála krátce po úprku z Argsbow. „Přijde mi to jako rok…“

„Mně taky.“ Smutně sklopila zrak. „Už mi trochu i schází nějaká povědomá krajina. A k tomu to vědomí, že je až daleko, daleko na jihu.“

„Není to totéž jako opustit Akyl a odjet do Aryvitu?“

„Ne. Nebo – možná. Ale do Akylu jsem se mohla vrátit jen tak. Teď… do Aryvitu se budu vracet jako jedna z těch, kdo narušují pokojný život.“

„My je ale jdeme zachránit před Venou a Černou Magií.“

„Já vím! Ale oni ne… Mohou se to dozvědět, jen když přijdeme pozdě.“

„Pak si budou myslet, že *já* jim narušuji klid. Mluví se snad někdy o tom, jak *Aryvovi mágové* začali válku? Vždy se mluví jen o Aryvovi a snad bude i důvod, aby se tak bavili o mně."

Ayen si ho začala zvědavě prohlížet. „Tobě to nepřijde divné, že oba vedete válku od… od ničeho? Že začínáte sami? Dva z jednoho rodu tak daleko od sebe a naopak nikdo jiný."

„Jo, jen jsme ji začínali s poněkud odlišnými cíli."

„A taky ji s odlišnými cíli skončíte!"

Iryn netečně přikývl. Hlavou se mu znovu rozvířily myšlenky na Aryvovu roli ve válce. Stále nemohl uvěřit, že nikdo neznal pravdu, když do té záležitosti s kouzlem bylo zapleteno hned jednadvacet lidí. Nebo ji někdo znal?

Všiml si, že ho Ayen starostlivě pozoruje, a napadlo ho, že pokud by někdo mohl znát takový příběh, byl by to někdo z její rodné země. K neuvěřitelným příběhům z historie byli koneckonců nejvstřícnější právě oni. „Znáš dobře příběhy o Aryvovi?"

„Samozřejmě! Ale možná mi něco vypadlo… Dotkla jsem se tě nějak?"

„Ne. Slyšela jsi někdy o tom, že Aryv zradil své válečníky? Svou vznikající říši?"

„Ne. Ty ano?"

Potřásl hlavou. „Zapomeň na to, byl to jen takový nápad." Pustil ji a zamířil ke dveřím dřív, než stihla něco namítat. Dobře věděl, jak chabá jeho výmluva byla, ale pravdu jí říct nemohl. Dokud ji sám nepochopí, nebude s ní zatěžovat nikoho dalšího.

V předsíni minul zívajícího Anira. Letmo ho pozdravil a vyšel ven, aby se nadýchal čerstvého vzduchu. Dosud panovalo lehké přítmí.

Nedaleký stín se pohnul jakoby v úkloně a pak se ozval tichý dunivý hlas. „Qverejská rada rozhodla o vaší zkoušce. Podstoupit ji smí jen jeden z vás a právě jemu bude umožněno slyšení u krále. Proto si zvolte svého zástupce a přijďte nám sdělit své rozhodnutí…"

„Podstoupím zkoušku," přerušil ho Iryn.

„Pak slyš dobře a s nikým se o ni neděl: Na jihovýchod od Geriánu leží dosud neprobádané území za uzavřenou zdí bez spár. Tvým úkolem bude zjistit, co se nachází na druhé straně a jak velkou měrou inteligence to oplývá. Qverejská rada si žádá *důkaz*! Ne jen smyšlené báchorky."

„Jak se mám dostat přes zeď?" zeptal se Iryn, ale nikdo mu neodpověděl a když si prohlédl stín, odkud hlas vycházel, nenašel tam nikoho. *Jak se tak dokáží pohybovat po městě?!* zauvažoval. *Stíny přece mají své hranice…* Naposled prohlédl všechny stíny a pak se vrátil do domu, kde Anir ještě stále seděl v předsíni a právě loupal pomeranč. „Ostatní ještě spí?"

Anir přikývl.

„To je dobře. Nevěřím, že bych Tysie přesvědčil, aby tady zůstala."

„Pokračujeme v cestě?"

„Dostal jsem úkol od těch jejich bohů, ale musím na to být sám a mám zakázané třeba i o tom mluvit. A před krále půjdu taky jen já."

„Ovšem, tak to taky bude nejlepší. Kolik máš na ten úkol času?"

Pokrčil rameny. „To mi neřekli, takže asi tolik, kolik si ho můžeme my sami dovolit ztratit."

„Nebo pak chtějí splnění zpochybnit."

„K tomu nepotřebují čas."

„A když neuspěješ?"

Iryn nad tím musel chvíli přemýšlet. „Záleží asi na tom, *jak* bych neuspěl. Pokud se nevrátím, je to celé na vás. Můžete se pokusit převzít můj úkol – pokud to svolí ta jejich rada – nebo se můžete vrátit k původnímu plánu a získat spojence doma… Nebo skončit vzpouru."

„Tak koukej uspět."

„Jo, snad. Ale pro případ, že by nás král nepodpořil, mohli byste se tady poptat po pár dobrovolnících, zatímco budu pryč."

„Jsi si jistý? Král se dozví, proč se s ním chceš setkat."

„Pochybuju, že to ještě neví. I pokud se ti jeho zástupci neúčastnili našeho včerejšího slyšení. Touren je možná náš přítel, ale v první řadě je jistě oddaný svému králi. Nezdráhal by se říct mu, proč tady jsme.“

Anir přikývl.

Iryn pobral v kuchyni plnou náruč jídla, odvázal koně a vykročil dosud prázdnými ulicemi k bráně, kterou přijeli.

Kapitola 11.: Past

Tysie už byla vzhůru, když Iryn odjížděl. Slyšela skrze zeď, jak se baví s Anirem, a chtěla jít za ním, ale sotvaže natáhla ruku po klice, zaslechla své jméno a zaváhala. Bylo jí líto, že ji Iryn považuje za tolik nerozumnou, že by odmítla udělat něco, co by jim mohlo pomoci, ale když o tom tak přemýšlela, utvrdila se v názoru, že to daleko spíše než Anirovi a jim omlouval sám sobě.

Co si vlastně myslí! Jasně, pomohl mi, ale kdy jsem mu dala záminku myslet si, že se ho budu držet, jako se dítě drží maminky za sukně?!

Zaslechla Irynovy kroky, rychle si urovnala oblečení a sebevědomým krokem vyšla za Anirem.

Bývalý vládce Kyrbitu sebou trhl, jako by ho právě přistihla u něčeho špatného. „Eh, nazdar…“ vypravil ze sebe.

Tysie se na něj shovívavě usmála. „Slyšela jsem Iryna odjíždět.“

Anir se zarazil. „No jo, on… král mu prý řekl, že ten úkol může udělat jedině sám. A on to chtěl mít co nejdřív z krku, proto nečekal, až dospíte a odjel bez rozloučení. Mám vám ale vyřídit jeho pozdravy.“

„Díky,“ odvětila Tysie zvesela. Docela ji bavilo poslouchat Anira lhát o rozhovoru, z kterého slyšela každé slovo. Na druhou stranu ale musela ocenit, jak pěkně Irynova slova pozměnil. „Neříkal, kdy se vrátí?“

„Až splní úkol. My bychom do té doby měli pohledat spojence sami.“

„Fajn. Jak to chceš udělat?“

Anir se zamračil. Něco mu říkalo, že dívka od něj čeká více, než „budeme chodit od člověka k člověku a požádáme ho“. Potíž byla v tom, že přesně to on měl v plánu. Nechtěl v nich apelovat na vlastenectví ani na nic jiného. Koneckonců Iryn sám říkal, že oni měli na výběr jít nebo ne, nikdo jim neříkal nic o tom, že bude svět zničen, pokud se nepřidají. Padlo pár náznaků, ale žádné vydírání. „Uvidíme, co se bude dát dělat. Zkusil bych se nejprve jen tak ptát, dál se uvidí.“

Jak očekával, zatvářila se Tysie poněkud nedůvěřivě. „Vážně si myslíš, že půjdou jen tak s cizími lidmi do války? Z dlouhé chvíle?“

„Neznám je. Ani ty je neznáš. Nemůžeš říct, zda budou nebo nebudou tak dobrotiví, že by nám chtěli pomoci v těžké situaci. Samozřejmě jim řeknu, že nás královna připravila o domovy a snaží se nás zabít, jen protože touží po větší moci! Ale přijde mi zbytečné citově je vydírat.“

„Citově vydírat?“

„Působit na lidi tak, aby si mysleli, že je téměř jejich povinností jít s námi!“

„To jsem nechtěla!“

Anir na ni pochybovačně pohlédl. „Tak co jsi myslela?“

„Nemyslela. Prostě vím, že nestačí jen jít a zvát lidi jako na slavnost.“

Dalších hádek je naštěstí ušetřil Malvor, který se v tu chvíli vynořil ze svého pokoje. „Co je to tady za rozruch?“ zeptal se rozespale. „Jeden se konečně těší z dobrého spánku a vy ho vytrhnete z krásného snu,“ zabručel.

„Vážně? A z jakého?“ zeptala se Tysie.

„Zdálo se mi, že toho jejich krále škrtím holýma rukama a říkám mu, že z něj vymáčknu poslední kapku života, jestli nám okamžitě nepošle na pomoc celé své vojsko.“

Oba se rozesmáli, ale Anir je zpražil přísným pohledem. „Musím vám připomínat, že se nacházíme v *jeho* městě a potřebujeme *jeho* pomoc?! Nemuselo by se nám vyplatit takhle se bavit na jeho účet! Nezapomeňte, že cokoliv se donese k uším některého z jeho lidí, donese se i k uším samotného krále!“

„Myslíš, že by nás i *tady* odposlouchával?“ ušklíbl se Malvor. „Může mu být jedno, co si říkáme tady, kde není někdo jiný.“

„Nebuď si tím tak jistý. Nepochybuju, že přemýšlí o tom, proč tady asi jsme.“

„Nepochybuju o tom, že to ví," zopakovala Tysie Irynova slova. „Koneckonců, jak jsi řekl. Co uslyší jeho lidé, to uslyší i on. A přinejmenším Touren o naší válce ví."

Ještě chvíli se dohadovali o tom, co král ví a co může zjistit, pak se k nim přidala i Ayen po své ranní koupeli a všichni společně vyrazili podle Irynových pokynů do ulic, aby zkusili získat pomoc místních i za královými zády.

Netrvalo dlouho a také Anir se přestal starat o to, aby jejich žádost nevyzněla jako citové vydírání. Naopak se snažili najít, jak nejsložitěji zakamuflovat své záměry, aby místní neměli pocit, že se ženou do zbytečné války. Ať ale byli výmluvní sebevíc, nezdálo se, že by lidé měli zájem pomoci jim. Dokonce je začali přehlížet, jako by byli jen otravným hmyzem, který jim bzučí u ucha.

„Takhle moc spojenců nezískáme!" postěžoval si Malvor, když další oslovená osoba odešla s hlavou hrdě vztyčenou a bez jediného slova. „Chce to vymyslet nějaký chytrý plán, třeba někomu zachránit život, aby nám dlužil protislužbu!"

„Rozhlídni se! Co jim asi tady hrozí?!" odsekl Anir. „Jediné nebezpečí, které tady existuje, je, že se ukoušou nudou!"

„Co kdybychom něco sami zinscenovali?" nadhodila Ayen.

Všichni tři na ni nevěřícně pohlédli.

„Co je? Je to jen návrh…"

Tysie zavrtěla hlavou. „Ne, to je dobrý nápad. Musíme to udělat."

„Když to prokouknou, jedině je tím proti sobě poštveme!" nesouhlasil Anir. „Nepodpořili by nás, ani kdyby byl král k Irynovi sebevstřícnější."

„Ale on stejně nebude, tak proč ztrácet čas?"

„Rozhodně bych to nezkoušel dřív než jako poslední možnost. Tohle je bláznovství! Neznáme jejich zvyky, taky bychom mohli rozpoutat válku i tady! Měli bychom být opatrnější…"

„Opatrní jsme byli až dost!" dál oponovala Tysie. „Tady přece nejde jen o pomstu Aryvitu. I kdybychom tady rozpoutali válku, není to špatně, pokud tím získáme posily! Královnu musíme zastavit za každou cenu!"

Anir si povzdechl. „Dobrá. Něco menšího zkusíme. Ale jen a pouze jedenkrát! I pokud ten člověk bude sebevíc přesvědčený o tom, že by nám měl pomoci, ale neudělá to, ty dáš s těmito nesmysly pokoj. Je to čiré bláznovství!"

„To už jsi říkal," odsekla. „Ale když to vyjde…"

„Pak ano, zachráníme je před *něčím velkým*."

Vrátili se zpět do svého obydlí, aby si vše promysleli.

„Takže, co bychom mohli vymyslet?" zeptala se Tysie s podivným jiskřením v očích, když usedli do kruhu na kamennou podlahu. Bylo na ní vidět, že si novou situaci užívá. Všechno napětí z cesty už bylo ztraceno v předivech času a ona se začínala nudit.

„To je právě ta otázka," zabručel Anir. „Možností je nespočet, ale ne všechny můžeme uskutečnit tady ve městě a ne všechny jsou právě rozumné. To jediné, co ale opravdu nepřipadá v úvahu je přímý útok. Místní by měli přesilu, mohli by snadno toho z nás, kdo by byl útočníkem, zabít nebo zajmout a vše by ztroskotalo."

„Nezapomeň, že naše výška tady není právě obvyklá," přidal se Malvor.

Anir souhlasně přikývl. „Jo, asi by nás poznali, i kdybychom se sebelíp maskovali. Takže to musí vypadat, jako by někomu hrozila nějaká nehoda. Bohužel tady nejsou stromy, které by na někoho mohly spadnout. A město oni mají vystavěné bravurně."

„Příliš bezpečně, než aby někomu hrozilo třeba jen zvrtnutí kotníku," upřesnil Malvor. „Bude jim nápadné, když se stane něco nečekaného."

Anir přikývl.

„Ale slíbil jsi…," chtěla Tysie naléhat.

„Já vím, co jsem řekl!“ obořil se na ni Anir. „Taky ještě nic nevzdávám, jen říkám, že je to složité. Nehledě na to, že já jsem od sebe neslyšel žádné ‚slibuji‘. Takže podobných připomínek se zdrž a raději zkus sama přijít s nějakým návrhem!“

Tysie na něj zůstala hledět, zaskočená jeho náhlou prudkostí. Dosud býval Anir ten klidný, teď se ale zdálo, že i on začíná ztrácet nervy. *Že by na něj tak působilo, že musí převzít rozhodování za Iryna?*

Anir dál pokračoval v tichém odříkávání možností, které odpadaly. Nakonec vítězoslavně zvedl ruce. „Splašíme někomu koně u propasti! Ale musíme být rychlí, aby se skutečně nic vážného nestalo. Přinejmenším lidem ne. Když zahučí do jámy kůň, vem to čert, ale kdybychom měli mít na svědomí jednoho z jejich, bylo by to dost špatné, ať už by přišli na to, že v tom máme prsty, nebo ne.“

„Jak bys ho chtěl splašit?“ zajímal se Malvor. „Asi sotva skryjeme, že jsme to byli my, když půjdeme proti koni a uděláme něco, co ho vyděsí.“

„Nesmysl! My se budeme vracet z procházky, takže půjdeme daleko spíš za tou osobou, kterou zachráníme. Ale na můstek nastrčíme nějakého hada nebo něco! Koně splašíš snadno.“

„Hada?“

„No, něco takového! Na těch loukách, přes které jsme šli, určitě nějaký bude. Cokoliv, co vypadá trochu nebezpečně.“

Malvor se nejistě ohlédl po dívkách. „Co vy si o tom myslíte? Koneckonců chtěly jste to vy.“

„Nebyl jsi to ty, kdo se stavěl od začátku proti těm zakrslíkům?“ dobírala si ho Tysie.

Oplatil jí to jen zamračeným pohledem. Neměl právě chuť vysvětlovat jí, že je rozdíl mezi nedůvěrou a pokusem někoho oklamat či možná dokonce zabít. Navzdory prvnímu dojmu mu teď připadala podivně zvrhlá. To bylo to chování, které očekával od Iryna, jako Aryviťana, a ne od ní. *Anir měl pravdu. Všechny země jsou stejné.*

„Já myslím, že by to mohlo vyjít,“ souhlasila Tysie. Anir ji podezříval, že to dělá jen proto, aby sama nemusela nic vymýšlet, přesto byl za její podporu rád. Zato Ayen zůstávala tichá a vypadala poněkud nervózně.

„Je to riskantní,“ řekla, když na to upozornil. „Je toho hodně, co se může pokazit. A vážně to nechci být já, kdo vám to celé pokazí.“

„O to se neboj. Všichni jsme ten návrh odsouhlasili, i když jsme ho mohli odmítnout. Tvá vina to nebude.“

Ayen se nepřesvědčivě pokusila o úsměv. „Zkusíme to,“ řekla nakonec.

Procházeli se po loukách na dohled od města a jen s velkými obtížemi přemáhali nervózní záškuby. Nikdo se jich na nic neptal, když vycházeli ven, oni se ale nemohli zbavit pocitu, že jejich náhlá nálada procházet se přírodou je velice nápadná. Všichni už si takhle někdy zkoušeli odpočinout, přesto najednou nevěděli, jak se chovat, jak rychle chodit, jak blízko být u sebe, jak moc se snažit o konverzaci s ostatními…

„Už jdou!“ sykl Anir, když se na severu objevila skupinka tří jezdců. Všichni byli oblečení do zářivých zbrojí a přes sedlo měli položená podivná kopí, která měla hroty posetou násadu i ze stran, takže čepel vypadala téměř jako růže.

Čtyři společníci se současně otočili a začali se vracet, nejprve pomalu, potom zrychlili, aby u mostu byli v těsném závěsu za jezdci.

Anir napínal zrak, aby zahlédl hada, který se vyhříval na kamenném můstku, ale hnědá kůže s prachem dokonale splývala. Mohlo jim to jedině pomoci, přesto byl Anir poněkud nervózní. Na mysl se mu vkrádala myšlenka, že had měl dostatek času, aby se vrátil zpět do vysoké trávy, kam patřil.

Koně vjeli na můstek a klusali k bráně. Pomalu se vzdalovali Nakrylské čtveřici.

Anir se prudce zastavil. „Tak kde je ten had?“ zvolal šeptem.

Malvor ho chytil za rameno a otočil. Ukázal na špinavou skvrnu na zemi kus za nimi. „Náš had byl asi až příliš velký kliďas.“

Anir přimhouřil oči, ale nakonec si musel přiznat, že je za to jen rád. Přistoupil na plán, který riskoval život nevinného člověka, jen aby pomohl sobě a pár dalším lidem. Nebýval tak bezohledný, když byl ještě u moci, a přitom by to tehdy bylo pochopitelnější než teď. „Takže už nechci znovu slyšet o podobném návrhu," řekl s důrazným pohledem na Tysie. Přešel k rozšlápnutému tělu hada a nohou je shodil do propasti pod nimi.

Nikdo nic nenamítal, dokonce i Tysie zřejmě byla smířená s tím, že nic dalšího nepodniknou, když tohle nevyšlo.

Kapitola 12.: Kde nestačí slova, tam pomohou pěsti

Touren seděl ve vysoké prosklené síni v obležení desítkami lidí v dlouhých nachových hávech. Ti všichni na něj hleděli jako na blázna, ale on se nenechal odradit a oplácel jim pohledem plným víry. *Musel* jim vysvětlit, co se stalo.

Vysoký muž obtěžkaný zlatým řetězem zamlaskal a zavrtěl hlavou. „Popište nám to ještě jednou, Tourene, synu Trétisův."

Touren stiskl zuby a na chvíli musel zavřít oči, aby se uklidnil. Jeho trpělivost zvolna odeznívala, jak si městská rada stále dokola žádala zopakování událostí od Salamandřího jezera. Po každém jeho vyprávění se zdáli být více přesvědčení, že k žádnému přemnožení nedošlo a útok na ně byl zcela přirozený. Ale on nesměl odmítnout splnit jejich požadavky, pak by se mohl rozloučit s jakoukoliv pomocí.

„Poblíž Salamandřího jezera začínaly první náznaky, že je něco špatně. Pach síry byl neobvykle silný a spálená země sahala opět o dvě stopy dále. Podle našich propočtů se mělo toto území zmenšovat a ne naopak! Ale dobrá, nic by to nemuselo znamenat. Potom jsme se ale dostali na kamennou cestičku a oni si nás *hned* našli! Bylo jich tolik, že by museli všichni čekat u břehu, kdy někdo vstoupí na jejich území po cestičce, aby u nás mohli být tak brzy."

„Vždyť to je koneckonců logické," namítl muž z rady. „Snad žádný tvor by se nepokoušel dostat k nim skrze lávové jezírko, tak že by je přeplaval. A uprostřed se jim žádný tvor neobjeví, tak proč by na potravu neměli čekat na okraji?"

„Copak se tak kdy Salamandři chovali?" oponoval Touren.

„Mohli změnit své návyky. Jsou to jen zvířata."

„Jsou to jen zvířata!" souhlasil Touren. „Copak jsme vždy netvrdili, že jejich prvotním cílem je chránit svá vejce, která ukládají uprostřed?!"

„Mohli jsme se zmýlit."

„Najednou! Tak v tomhle jsme se zmýlit mohli, ale v propočtech ne!"

„Tak dost! Čísla jsou čísla! To, o čem jsme mluvili, byl pouze předpoklad. Vraťte se k příběhu."

Touren hlasitě vydechl. Stejná hádka a stejný konec už podesáté. A další je čeká záhy. Až se dostane k hlavnímu útoku.

„Pokračovali jsme v cestě, jak je ve zvyku. Snažili jsme se ignorovat je, co to jen šlo. Pak zaútočili. Poskládali jsme obrannou formaci a pozabíjeli jich tak zhruba dvacet. Oni se stáhli, pochopili, že jsme nebezpeční, a my jsme se dali na cestu. Samozřejmě jsme čekali útok, ale ne tak brzy, jak přišel. Zaútočili ještě toho večera – no, spíš v noci. Nejdřív jen pár, okolo deseti, ale než jsme se rozkoukali, lezli z lávy po stovkách!"

A je to tady, pomyslel si, když se muž před ním nadechl k další odpovědi. *Další ztráta času…*

„Nemůžete se divit. Zabili jste jim dvacet druhů. Patří k jejich přirozenosti mstít jejich smrt."

„V takovém měřítku?! Pamatujete se snad, že by od posledního přemnožení takhle někoho přepadli? Stovky salamandrů! Dovedete si to vůbec představit?"

„Nemá smysl o tom diskutovat. Příští přemnožení nastane až za sto tisíc dní, nehledě na to, že jste ho teď zjevně oddálili. Čísla nelžou."

„Mé oči taky ne!"

„Pak to musíte být vy sám."

„Cože?! Opovažujete se nazvat mě lhářem?! Mohl jsem položit život, za to, abych vám tuto zprávu přinesl, a jediné, co mi na to odpovíte, je, že jsem lhář?!"

„Tourene, uklidněte se. My nezpochybňujeme vaši odvahu ani oddanost, jen… to co jste zažil, jste si musel špatně vyložit. Souboj se salamandry musel být nepochybně náročný a vy jste byli unavení, takže se mohlo stát, že vám obvyklý útok náhle připadal jako nekončící lavina těchto netvorů."

Touren potřásl hlavou. Zachránilo ho, že slunce už zapadalo za obzor a místnost se pozvolna nořila do šera. Rada musela skončit a on si tak mohl oddychnout od jejich tvrdohlavosti. *Trpaslíci zatracení!* ulevil si. Potom vstal a zhluboka se jim poklonil. „Vážená rado, slunce se chýlí k obzoru a je zřejmé, že dnes žádného řešení nedosáhneme. Můj příběh jste několikrát vyslechli a já věřím, že o něm dovedete lehce popřemýšlet v pohodlí svých domovů. Jestliže se budete chtít na cokoliv optat, nebo bude potřeba, abych vám jej znovu vyložil, rád pomohu na zítřejší schůzi. Do té doby vám přeji bystrou a vnímavou mysl. Nechť vám Qverejská rada zjeví své řešení," dodal tradiční pozdrav pro tyto příležitosti. Šlo o pouhou formalitu – rada se nemohla s Qverejci poradit a to všichni věděli.

Chudáci mí bratři, zalitoval Touren. *A za tyhle my bojujeme taky…*

Vyšel ven do temnících ulic a protáhl se. Druhým dnem seděl v radní síni téměř bez přestávky, ale tělo měl ztuhlé, jako by tam proseděl týden, a hlavu těžkou stejně tak. Handrkování v politice… ani v tom se s nimi Nakryl nemohl měřit, ale tohle byla snad ta jediná věc, na kterou nebyl hrdý.

Nejhorší ze všeho bylo, že ani nemohl dát odplout svým starostem u doušku lahodného piva. V lepším případě by to jen ovlivnilo jeho úsudky a on by začal důvěřovat radě a pochybovat o svých očích. V tom horším by to ovlivnilo i názor rady na něj. A jakmile by rada prohlásila, že je opilec co znevažuje jejich umění a pohrdá jím… no, byl by rád, kdyby ho nechali dožít v poklidu v nejodlehlejším městě. Nebývalo zvykem projevovat toleranci někomu, kdo pochybuje o některé ze silných stránek Korvelínova národa, ať už se předtím projevil jako sebevětší patriot a hrdina.

Spěchal ulicemi k malému hostinci, kde byl ubytovaný. Neměl rád tohle město, všichni kolem mu připadali strašně povýšení, i když za to možná mohly i jeho vlastní pocity z městské rady. Tím hlavním důvodem, ale bylo, že oni pocházeli z potomků podzemních králů – těch jediných, které oni sami uznávali. Podle místních byl současný král jen ubohým poskokem, který se snaží vládnout jim, ale sám k tomu nemá nejmenší vlohy. A král jim jedině hrál do karet, protože proti nim dosud nijak nezakročil. Podle Tourena to byla ukázka jeho boží shovívavosti, podle místních naopak ukázka naprosté neschopnosti.

Ve stínu hostince se zastavil a zapálil si dýmku. Slastně vydechl první obláček kouře. Když nic jiného, musel místním přiznat, že jejich tabák nemá konkurenci. Nějakým zázračným způsobem ho dokázali pěstovat přímo v kameni a ulice jím měli doslova prorostlé. Kdokoliv chtěl, mohl si utrhnout a nikomu to nevadilo, jestliže tabák ihned napěchoval do dýmky.

„Trpaslíci," uchechtl se. Nechybělo moc a vpálil by to tomu chlapovi z rady přímo do obličeje. Pokud byl někdo, koho chtěl zahrabat dva metry pod zem, byli to právě členové městské rady. Na chvíli se mu v hlavě vynořila představa, jak jednoho z nich zasypává hlínou, ten se ale začne zvedat a natahovat po něm, tak ho on sám majzne lopatou po hlavě. Spokojeně se usmál.

Dveře vedle něj se otevřely a na ulici se vypotácela špinavě vyhlížející žena, která vypadala, že za chůze zpola spí. Upřela na něj skelný pohled a pomalu k němu přivrávorala. Položila mu jednu ruku na rameno, potom škytla a zašeptala: „Jestlipak máš komu dnes složit hlavu do klína."

Touren se pousmál a uhasil dýmku. Pečlivě ji uložil do vnitřní kapsy své košile a chvíli se upravoval, aby opilou ženu přinutil čekat co nejdéle. „Nemám, ale nerad se probouzím v louži zvratků. Na tvém místě bych si oběhl město jednou dokola, ať trochu vystřízlivíš."

Žena se uraženě nadmula a spustila z něj ruku. To ale neměla dělat, poněvadž v tu chvíli ztratila rovnováhu a převalila se na záda.

Touren počkal, než si byl jistý, že se jí nic nestalo, potom se otočil a bez zájmu vstoupil do hostince. Zamával na svou neteř, která právě nesla talíř s pečeným seletem ke stolu obsazenému hlučnými štamgasty, kteří zřejmě oslavovali svatbu či podobnou velkou událost. Ona mu zamávání oplatila a naznačila mu, že za hodinu končí. Pouze přikývl a zamířil po schodech nahoru. Jeho neteři bylo již přes osm tisíc dní, přesto nepochyboval, že i dnes bude tak jako v mládí, lačnit po jeho příbězích o koutech světa, které on viděl, zato ona je zřejmě nikdy nespatří. Nevídali se často, ale o to raději měl jejich

společné chvíle. Od té doby, co si jeho ženu vybral král, ona byla jeho nejbližší osobou. Vlastně mu ji trochu připomínala – jak svou drobnou postavou, tak olivovýma očima, které zářily dobrotou a empatií.

Vstoupil do nejkrásnějšího pokoje v hostinci – ano, toto příbuzenství pro něj mělo i materialistické výhody, jako ubytování zdarma a to nejlepší, jaké právě bylo k dispozici. Velká měkká postel, zlacený nábytek i malý zvonek, kterým si mohl přivolat obsluhu přímo na pokoj. Okno na jih i na východ, aby do pokoje vnikalo co nejvíce světla, všechno čistě uklizené, ani smítko prachu.

Ztěžka dosedl na jednu z pěti židlí rozestavěných kolem velkého stolu a zavřel oči. Už posté si vynadal, že se vůbec kdy vydal na Nakryl, protože jeho cesta nevyvolávala nic než problémy. A ještě hůře, vyvolávala problémy, které on musel řešit.

O hodinu později se ozvalo zaklepání a do pokoje vběhla jeho neteř. Se smíchem ho objala. „Ahoj, strýčku!“

„Ahoj, Measari.“ Pohladil ji po dlouhých světlých vlasech a nechal ji poodstoupit. „Páni, ty jsi vyrostla. Tak povídej, co je nového? Jak se ti daří?“

Dívka se posadila naproti němu. „Co je nového? Můj strýček se tady objevil po několika tisících dnech!“

Touren se zasmál. „Jo, strýček je dost výletnický typ. Ale ty víš, jak jsem to myslel.“

„Samozřejmě, že vím. Ale je toho tolik, že nevím odkud začít.“

„Co od začátku?“

Podívala se na něj, jestli to myslí vážně. „To bychom tu seděli přinejmenším dva dny. A ty musíš vysedávat kdesi s tou naší radou. Ale, první věc…“ Zamávala mu před očima rukou, na které se zablyštěl zlatý prstýnek.

„Ty ses vdávala?“ zeptal se Touren nadšeně, ačkoliv hluboko v nitru cítil zvláštní smutek. Ta novinka mu až příliš připomínala jeho ztrátu. „Tak to gratuluji. Kdy? Kdo?“

„Před třemi sty dny. A je to Xorm. Pamatuješ se na něj? Před tvým odjezdem nám domluvil prohlídku královské pokladnice.“

Touren se zachmuřil. „Jo. Dost mě tehdy zarazilo, když jsem zjistil, že ta návštěva je neoficiální.“

„Ale no tak! Nikdy tam přece nic neukradl, prostě jen chtěl objevovat cesty, o kterých nikdo neví.“

„Hm. Hlavně, že jsi s ním šťastná.“

„To jsem.“

„A tahle práce?“

„Nechtěla jsem se doma nudit. Než budeme mít děti, budu tady dělat za pakatel. Xorm vydělává mnoho a tohle byla jediná cesta, aby mě přijali na tak krátkou dobu.“

„Krátkou? Ty už ho čekáš?“

Zasmála se. „Ne. Ale začínáme se snažit. Brzy by z tebe mohl být prastrýček.“

Touren vyloudil na tváři neupřímný úsměv. V duchu se pomodlil, aby změnila téma. Skoro vydechl úlevou, když se tak stalo.

„Takže co tvé cesty? Neříkej, že ti došly zajímavé historky?“

„Až se tak stane, pořádně to oslavím. Kolikrát jsem ti říkal, že nebezpečí je…“

„Nebezpečí je jako hlava hydry. Jednoho se zbavíš a dvě další se objeví. Jo, to jsi mi opakoval pořád dokola.“

„Někdo tě to naučit musel.“

„Tak jaké to bylo na druhém ostrově?“

„Krajina je pěkná, tedy krom jedné části. Tam si ji moc neužiješ, protože tam prší a prší, je to prostě hrůza. Jinak je to tedy dost podobné, jako tady, jen takové… více promísené. Náš ostrov je rozdělený tak, jak ho obsadili tvorové, zato na jejich ostrově jsou lidé pánem všeho, takže si krajinu trochu přizpůsobili. A taky je to tam skrze to trochu bezpečnější – pokud tě tedy nepovažují za trpaslíka, kterého musí za každou cenu využít k hloubení dolu nebo hledání kamene.“

„Trpaslíka?“

„Jo, jsou trochu vyšší než my, takže měli pocit, že jsme malí mužíci s krumpáči.“

„Takže vás chtěli využít? Museli jste s nimi bojovat?“

„No… nebyl to právě čestný souboj. Měli na své straně mága, takže nás zajali…

„Mága?“

„…celkem snadno. Jo, oni magii umějí používat. Takže nás prostě zajali a my pro ně otročili.“

„Ale utekli jste!“

„Hm… no to taky ne tak úplně. Zachránil nás jiný mág. Zkusili jsme to párkrát také, ale neúspěšně. Jeden z věznitelů přišel o nohu, dalších pět si střídavě muselo asi třicet dní odpočinout s pouhou zlomeninou.“

„Takže vám pomohl někdo z nich. Proč to udělal?“

„Byl tam náhodou a strážní ho tam neviděli rádi. O nás vlastně nevěděl. Ale když je porazil, rozhodl se pustit nás. Takže jsme mohli pokračovat ve výzkumu.“

„A jinak se nic nedělo? Nechce se mi věřit, že by tam mohlo být až tolik bezpečno.“

„To ne. Lidé tam mezi sebou válčí… ale jsou taky slepí ke všemu ostatnímu. Do pár konfliktů jsme se dostali, ale nic velkého. Jen střet se salamandry nedopadl nejlépe. Padlo tam deset mých chlapů.“

„Proč právě se salamandry? To jich bylo tolik?“

„Ne. Ale v tu chvíli jsme ještě netušili, že tam uvažují. Věděli jsme to o fénixech, o dracích, o vlcích,… Ale tak na jihu jsme byli poprvé. Nepomysleli jsme na to a nechali se obelstít rádoby nejistým útokem. Pak na nás zaútočili zezadu a… spálili je na uhel.“

„Promiň. Byli tam tví přátelé?“

„Ne v tom smyslu, jak ty myslíš. Ale mým přítelem je každý z těch vojáků. Jejich smrt mě bolí téměř jako smrt rodiny.“

Maesari mu sevřela ruce do svých dlaní. „Měl by sis odpočinout. Zítra budeš muset popsat své zážitky radě.“

Touren si odfrkl. „Jo, jako bych jim to neomílal dokola už dva dny…“

„Dva dny? Vždyť jsem tě doteď neviděla.“

„První jednání… bylo trochu složitější. Protáhlo se a já už jsem tě nechtěl tak pozdě otravovat. Vlastně jsem ani nevěděl, že tady pracuješ, ale hostinský mě tady ubytoval, kvůli tobě. A časně z rána jsme začali nanovo.“

„Hm… A co kdyby Xorm zaměnil výpočty? Kdybychom zpochybnili kterýkoliv jiný výpočet, museli by přijmout pravdivost tvých slov. Nemohli by se dále ohánět čísly.“

„Tak o tomhle jsem jakože neslyšel! Hele, ať si ten tvůj muž dělá, co chce, legálního nebo nelegálního, ale já o tom nechci ani v nejmenším vědět! Takže do tohoto ať se neplete!“ Vytrhl své ruce z jejího sevření. „Dobrou noc. Promluvíme si zase zítra.“

Maesari sklopila zrak a odešla.

Touren se postavil a došoural se k posteli. Přepadl na ni a zabořil tvář do polštářů, ale když natočil hlavu na stranu a otevřel oči, do jeho pokoje už pronikalo jasné sluneční světlo. Zasténal. Měl pocit, že vůbec neusnul.

Ztěžka se zvedl a se zíváním vyšel z hostince. Venku se prohánět studený vítr, který ho aspoň trochu probral. Měl na sobě jen tenkou košili, takže si vrazil dlaně do podpaží a rozběhl se ulicí k městské radě. V obklíčení těmi hlupáky mu sice běhal mráz po zádech ještě více, ale přinejmenším nehrozilo, že se nachladí.

A znovu musel převyprávět svůj příběh, znovu se mu dostalo stejných reakcí a znovu se je neúspěšně pokusil přesvědčit o jejich omylu.

„Tourene, musím vás důrazně upozornit, že stojíte na velmi tenkém ledě, zpochybňujete-li naše vědomosti o číslech. Vše bylo důkladně propočítáno ještě dříve, než se přesný výsledek kdokoliv dozvěděl. Neexistuje nejmenší šance, že by v číslech byla chyba.“

„Já se tady nesnažím tvrdit, že neumíte počítat! Jen tvrdím, že jste vycházeli ze špatných vědomostí.“

„Prosím? Copak to není prakticky totéž? Zpochybňujete vědomosti rady a to je považováno přinejmenším za přestupek proti společnosti. Dobře vám radím, svá další slova dobře promýšlejte, poněvadž byste odsud také nemusel odejít svobodný.“

Touren se zhluboka nadechl a začal mluvit velice pomalu, aby si rada stíhala uvědomit každé jeho slovo. „Představte si naši společnost. Nikdy jsme se nesnažili určit míru jejího rozrůstání nebo zmenšování. Proč? Protože každému páru se narodí jiný počet dětí.“

„Nechápu souvislost s naším případem.“

„Představte si, že by něco podobného mohlo fungovat i u salamandrů. Že by nebyla šance odhadnout, jakým tempem se jejich druh rozrůstá. *Proto* by nastala tato nepředvídatelná situace. Žádná chyba v číslech, jen chyba v předpokladech.“

„Ale to je nesmysl! Jsou to zvířata! Je pro ně naprostou přirozeností pářit se desetkrát za život.“

„A berete ve svých výpočtech v úvahu i možnost narození dvojčat?!“

„Samozřejmě, že ano. Je tam započítána pravděpodobnostní hodnota narození dvojčat. My jsme nic neopomněli. Výpočet i předpoklad jsou správné.“

Touren si hlasitě povzdechl. „Myslím, že nemám co více dodat. Je načase abyste začali rokovat.“

„Nevidím k tomu důvod. Nemůžeme rokovat o možnosti urážet vládu a zpochybňovat její tvrzení.“

„O to vás nežádám. Bez ohledu na to, co se stalo, vy tady máte rokovat o možnosti vyslat posily na zakročení proti salamandrům! A zatím tady jen ztrácíme čas tlacháním!“

„Budiž. Budeme rokovat o vyslání posil k vašemu oddílu. Navrhuji desetiminutovou pauzu, abychom si mohli vše promyslet… i když myslím, že není moc o čem přemýšlet.“

Všichni se zvedli a spořádaně vypochodovali na ulici. Utvořili menší i větší skupinky, které spolu živě debatovali o právě zjištěných informacích, jen Touren se opřel o stěnu kus stranou a pouze si zapálil dýmku.

„Opravdu děsivé,“ prohodil vousatý stařec, který se v tu chvíli objevil po jeho boku. Tourena nemálo překvapilo, že tato slova slyší právě od jednoho z mudrců, protože ti bývali nejhrdější na minulost svého národa. „Ať už je to přemnožení nebo ne, je rozhodně zlé znamení, že vás napadli v takovém počtu.“

„Děkuji. Rád slyším, že se k tomu aspoň někdo staví zodpovědně. Obávám se, ale že budete zřejmě sám.“

„Jen se nebojte, najdou se další.“

„Více než polovina? To sotva…“

Mudrc pokrčil rameny. „Uvidíme. Je příliš pozdě snažit se změnit něčí názor, hlasování začíná za pár minut, ale třeba se vám to už podařilo. Nikdy jsem nepochopil ten systém, že se může ptát jen jedna osoba po deset dní.“

Touren přikývl. Aby se nezdálo, že některý z členů má výhodu před ostatními, každý měl výsadní postavení vždy na deset dní, a během té doby byl tím jediným, kdo mohl pokládat při podobných příležitostech otázky. Ale přestože ostatní názory neslyšel, viděl Touren v až příliš mnoha očích opovržení a výsměch.

„Prosím, vraťte se na svá místa!“ zvolal současný mluvčí rady. „Je načase rozhodnout.“

Když se zase všichni usadili, pokračoval. „Dobrá, takže shrnutí dosavadního jednání: Před přibližně dvaceti dny došlo při pokusu o průchod přes Salamandří jezero, o napadení malé skupiny lidí velkým počtem salamandrů. Ojedinělý útok, při němž se nikomu nic nestalo. Město Gerián už poslalo oddíl, aby se s těmi tvory vypořádal a zase je trochu oslabil. My zde máme rozhodnout o návrhu zaslat jim na pomoc vlastní lidi. Teď, nechť zvedne ruku každý, kdo by chtěl tento návrh podpořit.“

Touren přelétl pohledem osazenstvo, které sedělo před ním. Neopovažoval se otočit hlavu, aby zjistil více, pohyboval jen očima. Zahlédl onoho mudrce, který se s ním bavil venku, jak nejistě pozvedl pravici, potom se přidala i mladá slečna sedící vedle něj a asi pět dalších lidí roztroušených po místech v jeho zorném poli.

Mluvčí se po nich nesouhlasně podíval, ale jinak se zdál být spokojený. „Jedenáct členů je pro vyslání pomoci. Kdo s návrhem nesouhlasí?“

Až příliš mnoho šumu se ozvalo, než aby Touren mohl doufat, že se většina rady odmítne zúčastnit hlasování. Slova mluvčího naopak ukázala, že se nenašel jediný člen, který by váhal. „Sto devětatřicet členů je proti návrhu. Návrh se…“

„Dovolávám se práva prvního hlasu!“ vykřikl náhle mudrc, který Tourena předtím podpořil.

Mluvčí se na něj podíval napůl nevěřícně, napůl pohledem, který říkal, že bude mít štěstí, dožije-li se zítřejšího rána. Zato Tourena tato slova více než potěšila. Právo prvního hlasu znamenalo odložení jednání a nové promyšlení na základě skutečnosti, že jeden z členů bez zaváhání pozvedl pravici pro přijetí návrhu. Mohl o ně požádat právě jen tento jeden člen a získal tak přesně jeden den.

Mluvčí obrátil oči v sloup. „Jednání se odročuje na zítřejší ráno.“ Potom se zvedl a vyběhl ven. Přitom celou dobu dupal a funěl, bylo na něm vidět, že si výsledek jednání představoval trochu jinak.

Touren přešel přímo k mudrci. „Dlužím vám poděkování. Plánoval jste to od začátku?“

„Změnilo by to něco na situaci, kdyby ano?“

„Ne, to asi ne. Ale zajímalo by mě to.“

„Ano, už ráno jsem přemýšlel o tom, že by to takto mohlo skončit. Pojďte, měli bychom to jít oslavit. Doutníček, pivečko, co?“

„Doutník si dám rád. Pivo nemůžu.“

Mudrc se plácl do čela. „Moc se omlouvám, to mi nedošlo. Ale i doutník může být řádnou oslavou…“

Vyšli ven a muž beze slova vytáhl z kapsy dva doutníky a křesadlo. Roztřesenýma rukama je zapálil a jeden mu podal. Hlasitě potáhl a pak se rozkašlal. „Není nad to plivnout Kodynovi přímo do tváře.“

„Kodynovi?“

„Kodyn je člen rady, který vás pořád a stále vyslýchá. Nemohu tvrdit, že bych nesouhlasil s vysláním posil, ale chci k vám být upřímný. Ten hlavní důvod, proč vás dnes někdo podpořil, a proč já jsem se dovolal práva prvního hlasu, byl, že se chceme pomstít tomu nafoukanému frajírkovi. Naopak je pár členů, co by vás jindy podpořilo, ale neodváží se stavět proti němu. Neradujte se – není jich mnoho a ten strach je tak velký, že jen sotva změní svůj názor.“

Touren se tomu jen uchechtl. „Jó, politika… já věděl, proč se do ní nikdy nechci pouštět. Ale upřímně, důvody, proč mě kdo podpoří nebo nepodpoří, jsou mi celkem jedno, když už se vyjádřili jednoznačně. Snažím se prostě sehnat ty posily.“

„Možná byste to měl snazší, kdybyste se o tu politiku více zajímal.“

„Možná. Ale asi bych zešílel.“

„Já myslím, že zešílíte i tak. Že každý z politiky jednou zešílí, ať už se o ni stará nebo ne.“

„Zvláštní tohle slyšet od politika.“

Mudrc se zatvářil napůl uraženě. „Ale ne! Já nejsem doslova politik. Jsem spíše poradce. Já tam zastávám ten hlas rozumu.“

„To už zní daleko spíše jako politik,“ upozornil Touren se smíchem.

„Proto to říkám. Jo, s mým názorem se málokterý další člen rady ztotožní.“ Chvíli jen v tichosti pokuřovali doutníky. „Ani jsem se vás nezeptal, co vlastně říkal váš pan král na možnost přemnožení.“

„Nebudu teď rozebírat, že jste se vyčlenil ze skupiny, pro níž je král králem. V tomhle městě by to pro mě taky nemuselo dopadnout nejlíp, že ano? Ale vzhledem k tomu, že proti salamandrům vyrazil oddíl válečníků, o králově postoji také není třeba zdlouhavě debatovat. *On* mi věří, na rozdíl od vás.“

Mudrc pokrčil rameny. „My nemáme důvod věřit nebo nevěřit. My hodnotíme holá fakta.“

„A není právě v tom ten problém? Nemohou být ve světě skutečnosti, které čísla nepopíší?“

„V tom právě hraje roli ta víra. Vy můžete věřit, že takové skutečnosti existují, my ale dokazujeme ty, co známe. Je to jednodušší, než lámat si hlavu s tím, jak by to muselo vypadat, kdyby něco takového opravdu existovalo. My mudrci razíme heslo: Nehleď blízko, ani daleko. Hleď jen na to, co skutečně je.“

„Zajímavé heslo, ale nerozumím mu.“

„Proto je to heslo mudrců. Jednoduše řečeno: nesnaž se pochopit něco, co ani nemusí být.“

„O moc chytřejší nejsem.“

Mudrc si povzdechl. „S vámi neučenými je to těžké. Tak na to heslo prostě zapomeňte a věnujte se radši získávání podpory. Dal jsem vám celý den.“

Touren souhlasně přikývl a podal mu zbytek doutníku. „Tohle je rada nad zlato. Na viděnou zítra.“ Potom se ztratil v ulicích.

Po celý den se snažil o samotě nebo ve velmi malých skupinkách hovořit s jednotlivými členy rady a přesvědčit je o správnosti rozhodnutí poslat pomoc k Salamandřímu jezeru. Věděl o pár úspěších, i o pár neúspěších, ale většinou se členové rady snažili tvářit tajemně a neprozradit na sobě nic o svém rozpoložení. Navečer se vrátil zpět do svého pokoje v hostinci, ale tentokrát se jeho neteř neobjevila.

Seděl v pokoji, pokuřoval dýmku, smutnýma očima hleděl na dveře a doufal, že se otevřou. Včerejší rozloučení nebylo právě nejšťastnější a on se bál, že právě kvůli oněm neshodám dnes Maesari nepřijde. Ani dole v putyce ji neviděl, ani teď nepřicházela, jak se včera domluvili.

„Xorm!“ Zaklel a posunul si dýmku do druhého koutku úst. Proč si jeho neteř musela za muže vybrat právě tohoto zločince?! Nejenom, že měl pochybnou minulost, ale teď také vyvolával spory mezi nimi. Nejlepší by bylo, kdyby ho poslali s pomocným oddílem mezi salamandry a někde ho tam ztratili. Jenomže to by pak rozesmutnilo jeho neteř…

Rozčileně uhasil dýmku a šel spát.

Brzy ráno příštího dne se opět vracel do síně městské rady a necítil se o mnoho více optimisticky. Ale dříve, než stihli o čemkoliv jednat, události nabraly zcela jiný spád…

Většina účastníků seděla na svých místech, jejich mluvčí a nějaký mladý kluk však stáli uprostřed místnosti, tam kde běžně stával Touren. Živě se o něčem dohadovali, a pak ten mladý dal k Tourenově velkému údivu ale i radosti mluvčímu ránu pěstí do nosu. Než se Touren nadál, utvořily se všude kolem soupeřící dvojice, které do sebe kopaly, drásaly si kůži a tloukly do sebe hlava nehlava.

„A takto končí každé důležitější rozhodnutí,“ ozval se vedle jeho ucha tichý hlas mudrce.

„Cože? To je tu na denním pořádku?“

Mudrc se zasmál. „Ne, to ne. Ale tohle je příliš vážné rozhodnutí, než aby se o něm dalo rozhodovat pouze logickými slovy. *Vy* jste rozpoutal bouři.“

„Dáváte mi to za vinu?!“

„Ano. Ale ne v tom špatném slova smyslu. Někdo to udělat musel, a kdyby se to nestalo teď u vašich salamandrů, stalo by se to u příštího jednání. Napětí v radě se zvyšovalo.“

„No nazdar,“ zabručel Touren, když pomyslel na blížící se jednání o pomoci Irynovi. Jestli se mladému mágovi podaří získat jediný hlas, rada se do sebe pustí snad ještě víc. „Mohlo by to přerůst až v občanskou válku?“

„Kdoví? Záleží na tom, kolik toho prosákne mezi lidi, jak o tom budou jednat další města, co bude výsledkem,… příliš mnoho proměnných. Na vašem místě si jdu užívat krás města. Dnes už se zaručeně jednat nebude. Řekl bych, že zítra se začne zcela nanovo. Přibude pár těch, co budou pochybovat, a ti si budou chtít poslechnout znovu okolnosti, zeptat se na pár nejasností.“

„Zbytečně se to protahuje,“ zavrčel Touren.

Mudrc na něj tázavě pohlédl. „Můžete za to být rád. Kdyby se rozhodlo ihned, odjedete s nepořízenou. Takto rostou vaše šance.“

„Pořád budou příliš malé.“ Potom se Touren otočil a odešel do ulic dříve, než si i jeho někdo vyhlédne jako soka pro pěstní souboj. Vztahovala se na něj sice jistá pravidla, která by ho měla uchránit od podobných situací, ale tak vyhrocených jednání se ještě nikdy neúčastnil a nevěřil, že se mezi členy nenajde žádný takový, který by mu chtěl dát do nosu.

Procházel mezi kamennými stavbami a srovnával město se svým vlastním. Nijak zvlášť se nelišilo, ale chyběla mu tady ta atmosféra domova. Ale možná ještě více mu chyběla společnost Nakrylanů. Poté,

co si společně prošli nebezpečím u Salamandřího jezera, nějak je začal brát více jako přátele. Předtím chtěl jen splatit protislužbu a odvděčit se člověku, který mu sám od sebe pomohl.

Zastavil se na místě. *Zatraceně! Vždyť já mu přeji, aby u krále uspěl!* uvědomil si náhle. On si přál jít do války, po které mu vůbec nic nebylo!

Všiml si, že jen kousek od něj stojí jeden z Korvelínových chrámů. Jejich praotec se zde netěšil velké oblibě, přesto mu zde nechali vystavět alespoň jeden pomník, především pro návštěvníky. Na střeše byla vysoká socha se sekerou a přísným pohledem.

Vystoupal po schodech a vstoupil dovnitř. Mozaikovými okny pronikalo sluneční světlo a všemi barvami duhy ozařovalo dvě řady úhledně vyrovnaných lavic, mezi nimiž se táhl šarlatový koberec se zlatým lemováním. Na jeho druhém konci stál bílý oltář, na němž hořely tři tucty svící. Všude kolem pochodovaly shrbené postavy v těžkých kutnách, které neodhalovaly z jejich těla více než kostnaté ruce. Podobně jako mudrci i kněží nechali na svá těla působit čas, aby působili více vznešeně.

Touren se je snažil nevnímat – trochu mu naháněli strach – a vykročil k předním lavicím. Právě tam nikdo nebyl. Usadil se a zahleděl na velkou sochu Korvelína, stejnou jaká byla k vidění i na střeše chrámu. Nemodlil se. Netušil, co by si teď měl přát tak moc, aby o to žádal svého prapředka, přišel spíše, jen aby si připomněl svůj domov. Aby nemusel myslet jen na handrkující se městskou radu, která ho podporovala, jen aby odporovali mluvčímu.

Na rameno mu dopadla ruka a on sebou trhl. Nad ním se skláněl jeden z podivných kněží Korvelínových chrámů.

„Nenech se rozhodit vztekem a nech na sebe působit klid tohoto místa," řekl mu sípavě. „Čemu vděčíme za tvou návštěvu, cizinče?"

Teprve v tu chvíli si Touren uvědomil, že vzteky funí tak nahlas, až se to rozléhá po celé síni. „Omlouvám se," řekl provinile a přinutil se ke klidu.

„To je mnohem lepší," řekl kněží otcovsky a poklekl vedle něj. Také se zahleděl na Korvelínovu sochu. „Vztek nic neřeší. Před léty jsem sem přišel a zjistil, že místní odmítají Korvelína jako svého někdejšího krále. Nechtěli ho uctívat tak, jak si zaslouží, a místo toho si tvořili nějaké své vlastní falešné modly. Zuřil jsem. Ano, zuřil. Vždyť pro ně toho tolik vykonal, a tohle je jejich vděk? Ale jednoho dne jsem prozřel. Zřejmě mi sám Korvelín dal vnuknutí, a já o tom přestal uvažovat. Zjistil jsem, že Korvelína by měl uctívat jen ten, kdo sám chce. Protože víra a úcta toho, kdo ji chová, jen aby potěšil někoho jiného, je ještě méně cenná než naprostá ignorace. Nerozčiluj se pro nic na světě, protože kdyby to něco změnilo, bude to jen k horšímu."

Touren pouze zabručel. Znělo to sice logicky, ale vztek mu to nijak neumenšovalo. Poděkoval za pomoc a urychleně odešel pryč.

Ani návštěva chrámu mu tedy nepřinesla klid, v jaký doufal, proto si raději zapálil dýmku a sledoval otáčivý pohyb kouřových kroužků, které vypouštěl z úst. Docela ho pobavilo, když si uvědomil, že to funguje daleko více než víra. Přineslo mu to dost klidu na to, aby mohl navštívit několik dalších členů rady a pokusit se je přesvědčit, aby se k němu přidali. Musel jen dávat dobrý pozor na to, čím by si mohl svého protivníka získat na svou stranu, protože jinak by také mohl riskovat ránu pěstí.

U posledních dveří, na které toho dne zaklepal, se mu jí také málem dostalo. Příliš pozdě si uvědomil, že proti němu stojí zapřisáhlá příznivkyně současného mluvčího, a zkoušel u ní apelovat na její odpor k němu. Svou chybu si uvědomil, až když se dotyčná žena nafoukla a zrudla. V ten moment vzal raději nohy na ramena.

I další večer strávil sezením ve svém pokoji v marném čekání, zda se objeví jeho neteř. Když ale svíčka zaprskala a zhasla, zůstával v pokoji sám.

Dalšího dne začala rada nanovo, přesně jak řekl mudrc, ale co starý muž nepředvídal, bylo, že ještě tentýž den dojde znovu na pěsti a jednání se budou muset odložit. Touren měl pocit, že se mu podařilo získat pár dalších členů, ale opět ne více než tři. Přivedlo ho to ale k zábavné myšlence, že by možná

měl každý den po krátkém jednání něco podobného vyprovokovat. Samozřejmě si byl dobře vědom, že to by mu mnoho sympatií nezískalo, ale představa to byla i tak pěkná.

Brzy nicméně nabyl přesvědčení, že takový jeho zásah ani nebude potřeba. Pěstní souboj se pozvolna stával tradicí na jejich jednáních.

Desátého dne jednání se Touren zastavil na prahu jednací místnosti a jen nevěřícně zíral na členy, kteří kolem něj procházeli. Každému z nich se u boku leskla dlouhá čepel. A členové, kteří už v místnosti seděli, nebyli vyzbrojení o nic méně.

To není dobré, pomyslel si zděšeně a jen velmi nerad překročil práh také. Jakmile byli všichni vevnitř, předběhl mluvčího a sám se ujal úvodní řeči. Chtěl raději odejít dříve, než se jednání opět zvrhnou. „Dámy a pánové! Desátým dnem vám tady opakuji, co se stalo u Salamandřího jezera a snažím se dosáhnout rozhodnutí, zda nám pošlete na pomoc posily nebo ne. Obávám se však, že další má přítomnost zde je zbytečná, o mnoho více už vám opravdu říci nemohu. Naopak mé služby si žádá i mé vlastní město, tudíž bych vás rád poprosil o propuštění."

Mluvčí se ani nesnažil zakrýt své nadšení z toho, že odchází. „Samozřejmě, vlast je na prvním místě. Jděte."

„Děkuji vám," odvětil Touren klidně a vyrovnaným krokem jednací místnost opustil. Jakmile však byl venku, rozběhl se ulicí k hostinci, kde si sbalil věci, nasedl na koně a ihned vyrazil zpět domů.

Kapitola 13.: Rozhodnutí

Jak se dostaneš za překážku, kterou nejde obejít, přeskočit a zřejmě ani podkopat? přemýšlel Iryn, když večer zastavil u jednolité blankytně modré zdi zvedající se vysoko k obloze. *Zničit. – Čím? – Mečem. – To už jistě zkusili. – Máš lepší. – Ale není to Arytus! – Možná je lepší. – Nevytvořil ho sám Aryv. – Třeba jo, vymyslel přece to kouzlo.* Přesto, ať na zeď zaútočil sebevětší silou, nezanechal na ní ani škrábnutí. Přesně jak říkal Touren.

Znovu si stěnu kriticky prohlédl. Získat dostatečně vysoký žebřík by mu trvalo dlouho, pokud by to vůbec šlo. Odhadoval, že zeď nemůže mít méně než tři sta stop. Šplhat po laně takovou výšku by byl také holý nesmysl, i kdyby tak vysoko dohodil. Kopí… Luk a šíp… co zvládne dřevo tam, kde neuspěje ocel?

„Oheň," zašeptal tiše. Masa před ním se zdála být téměř určitě nějakým kovem, ale jak dlouho potrvá jeho roztavení? Propátral okolní trávu a našel několik vlhkých větví. Naskládal je ke zdi a nechal hořet téměř hodinu. Hradba ale zůstávala stále stejně chladná. Potom ji zkusil pro změnu ochladit, ale ani to jí neuškodilo. Jak ukázal následný úder mečem, ani ji to neučinilo křehčí. Otráveně si zalezl pod pokrývky, aby se před dalším řešením záhady trochu prospal.

Ráno si nepřipadal o nic moudřejší, tak začal hrabat v zemi, aby zjistil, jak hluboko hradby stojí. Nedělal si však velké iluze – vzhledem k jejich výšce musely být buď pevně uchycené, nebo nesmírně široké, a oboje by vyžadovalo dlouhou a namáhavou práci. Asi v hloubce půl metru proto svou snahu vzdal a posadil se se zkříženýma nohama i rukama v trávě. Zádumčivý pohled upíral na zeď a hledal v ní alespoň náznak skulinky. Když ho to začalo unavovat, jal se znovu bezcílného třískání mečem do zdi. Po chvíli přidal i pěsti a marnou snahu završil tím, že si skopl palec.

Rozčileně se stáhl a pak se rozběhl proti stěně, odrazil se a narazil do ní ramenem. Přesto zůstával stále na stejné straně barikády a mnul si nová poranění. Znovu poodstoupil, ale tentokrát proti zdi místo sebe vrhl magii. Už proti ní zkoušel oheň i led, proto teď zkusil blesk, ale ani ten se neshledal s úspěchem a na řadu přišlo kamení. Nepochyboval, že i to Tourenův lid zkoušel, ale byl si jistý, že ani s nejlepšími stroji jím nemohli vrhnout tak silně jako on s pomocí magie. Kameny se nicméně roztříštily a popadaly na zem.

Jako další Irynovi přišla na mysl surová energie a okamžitě jí taky proti zdi poslal. Nemohl ji vidět, ale cítil, jak se blíží ke zdi a pak najednou… Překvapeně zamrkal. Nedošlo k žádnému nárazu. Vrátil se ke zdi, aby si ji prohlédl. Místo, kam kouzlo vyslal, s obzvláštní pečlivostí.

Stále na ní nebylo ani stopy po otvoru nebo poškození, ale Iryn si byl jistý, že už ví jak na ni.

Tentokrát vyslal jen zlomek energie a zastavil ho hned za vrstvou zdi, kterou viděl. Potom ji jediným slůvkem roztrhl a uvolněná energie zdí otřásla a rozezněla ji jako kus plechu zmítající se ve větru. V místě, kde kouzlo působilo, se objevila malinkatá dírka, ne větší než špendlíková hlavička.

Iryn znejistěl. Slunce se chýlilo k západu a on si chtěl odpočinout ještě v bezpečí, jenomže plechový zvuk stále doznával a bylo nepravděpodobné, že by si ho tvorové na druhé straně nevšimli. Mohli by se pokusit přepadnout ho ve spánku. Dlouho stál nerozhodně na místě, ale s ubývajícím světlem jeho odhodlání ochabovalo a nakonec zvolil spánek.

Byla ještě tma, když ho vzbudily podivné šeptavé zvuky. Nejprve je považoval jen za šum trávy ve větru, ale pak se ozval bolestivý výkřik.

Během vteřinky byl na nohou, s mečem v pohotovosti a nad paloukem se rozsvítilo modré světlo. I tak byl příliš pomalý a vše, co zahlédl, byl párek zelených nohou s třemi krátkými prsty, jak rychle mizí v malém otvoru ve zdi. O vteřinu později se jakoby odnikud vynořila dvířka a zeď dostala opět jednolitý vzhled.

Nemělo smysl znovu riskovat jejich společnost ve spánku. Rychle si sbalil pokrývky a vylezl do sedla. Znovu vyslal do zdi surovou energii, tentokrát však mnohem více, a tmu na chvíli prořízlo ohnivé světlo. Když opadlo, ve zdi zel půlkruhový otvor tři metry vysoký.

Zeď se znovu zavlnila – nebyla silnější než papír – a ticho noci naplnila melodie jak z monotónního žalozpěvu.

Hned za hradbami na něj čekalo deset stěží metr vysokých karikatur s malými těly, ale velkými hlavami, z nichž jej zvědavě pozorovaly trojice očí. Tenká černá ústa byla podivně zkřivená, jako by je někdo chtěl sešít, ale v polovině mu došla nit. Po stranách krku měly něco vzdáleně se podobajícího žábrám, ačkoliv očividně patřily na souš a dýchaly nozdrami. Celé tělo jim pokrývaly zelené šupiny, jen ruce a nohy byly pokryté světlou kůží a hustě ochlupené. Oblečené měly bederní roušky a u pasu se jim houpaly krátké nože. Jediný z nich byl oblečený do barevného roucha a na krku mu visela malá dračí lebka. Právě on vystoupil vpřed a překvapil Iryna, když promluvil plynule jeho řečí. Po pokusu o přepadení nabyl z jejich dorozumívání dojmu, že nejde o víc než hloupá zvířata.

„Buď pozdraven, Tajemná sílo," pozdravil ho netvor. Měl starý vysušený hlas plný úcty a pokory. „Čeho žádáš, abys nechal být naše domovy a odešel v míru?"

„Důkaz vaší existence."

„Vidíš nás. Cožpak ti to nestačí?"

„Není pro mě."

Netvorovi se v očích temně zablesklo. „Ano, místní lidé nás měli ve velké oblibě," řekl zlověstně. „Přesto… nikdo z nich neoplývá silou, která by mu umožnila se sem dostat. Odpřisáhneš, že se znovu nedotkneš našich zábran, ať zbraní či svou silou, a že nikomu neprozradíš, jak se ti podařilo překonat je?"

Iryn musel chvíli přemýšlet, aby srovnal požadavky Qverejské rady s podmínkami, které mu předložili místní, ale pak přikývl.

„Dobrá," souhlasil netvor a otočil se ke svým druhům. Chvíli bylo slyšet jen šeptavé štěbetání, potom dva z nich odběhli do tmy. „Přinesou ti mrtvé tělo svého bratra, který zemřel včera večer."

„Co jste vlastně zač?"

„Ověřuješ existenci druhu, o němž nevíš, ani jak se jmenuje?"

„Měl jsem zjistit, kdo tady žije."

„Aha. Pak tedy nás zvi Korgichona, jako tví druhové tady. Jsme u tvého lidu proslulí, bohužel trochu jinak, než bychom si přáli. Dokud jsme se neuzamkli za svými hradbami, nesměl u královské tabule chybět jeden z nás. Nikoli však jako host."

Místní mají vážně podivné libůstky při stolování, pomyslel si Iryn. „Tví druhové neovládají naši řeč?"

„Možná chápou význam některých slov, ale jinak ne. Nerozumí vám."

„Ale ty ano."

„Naše zdi nemohou vydržet věčně ani proti místním. Jednou přijdou na to, jak je zbořit, a pak bude nutné pokusit se s nimi vyjednávat. A myslím, že i teď to ušetřilo několik životů."

„Nechci se vás nějak dotknout, ale… se srnami také nikdo nevyjednává. Prostě je šoupnou na rožeň. Myslíte si, že se s vámi budou chtít dohodnout?"

„Můžeme jen doufat. Ale taky se tě na něco zeptám. Už s tebou někdy srna zkoušela vyjednávat?" Když Iryn zavrtěl hlavou, pokračoval: „A jak tedy můžeš vědět, že by ti výměnou za svůj život nenabídla něco, co by pro tebe mělo větší cenu?"

Iryn neodpověděl, ale musel si přiznat, že netvor má pravdu. Oni měli ve svém středu někoho, kdo mohl zkusit vyjednávat, takže pokud se to mohlo někomu podařit, byli to oni.

Už se rozednívalo, když se dva netvoři vrátili a mezi sebou nesli malý raneček. Než jej Irynovi předali, odhrnuli na okamžik látku, aby ukázali, že je tam jejich bezduchý druh ve skrčené poloze.

Iryn jim zdráhavě poděkoval a přehodil bezvládné tělo přes sedlo. Když se otočil k odjezdu, zaslechl za sebou ještě naposled šeptavý hlas šamana, či co Korgichony vedlo.

„Nezapomeň na svůj slib, Tajemná sílo!“

Neodpověděl. Pobídl koně a uháněl zpátky na sever. Když se ale po chvíli přece jen odhodlal otočit, hradba byla opět celistvá. Nebýt těla před ním, mohl by pochybovat, zda to celé byl jen sen, nebo se to opravdu stalo.

Qverejci asi nevěří svým očím. S úšklebkem pohlédl na blednoucí oblohu. Nepochyboval o tom, že jemu zvolili to nejtěžší, co jim právě přišlo na mysl, aby snížili riziko, že se zdejší země zapletou do války. O to těžší ale bude získat jejich pomoc.

Ve městě se ani nezdržoval hledáním svých přátel – bylo příliš velké a stejně s ním na jednání nesměli. Zamířil přímo ke královskému sídlu a pohodil tělo k nohám králových zástupců na zasedání městské rady. Ani přes stíny mu neuniklo, jak si všichni tři mlsně olízli rty. Když jim v rychlosti sdělil, jak se to všechno seběhlo, uklonili se mu a slíbili, že ještě toho dne si jej král nechá předvolat. Potom mrtvého Korgichonu sebrali a odnesli, pravděpodobně do královské kuchyně.

Iryn si sotva stačil dopřát krátkou koupel, když pro něj přišli a on poprvé spatřil, co skrývají dveře bez kliky v královském sídle. Byla za nimi dlouhá chodba, na jejíž levé straně byla opět socha Korvelína III., jak nohou drtí hlavy obou dračích tvorů, zatímco podél pravé stěny se táhly nejprve prázdné podstavce, a poté sochy rozličných osob, podle bohatých ozdob zřejmě králů. Naproti němu byly další dveře, stejné jako ty první. Když k nim přišel, zdánlivě samy se otevřely a vpustily ho do velkého trůnního sálu.

První, co ho upoutalo, byl král samotný. Vypadal sice hrdě, ale Iryna by nikdy nenapadlo považovat ho za potomka božího. Měl přísnou, nesmlouvavou tvář s neupravenými vousy, hustým obočím a velkým nosem, po němž se táhla zarudlá jizva. Z jeho očí Iryna mrazilo v zádech. Byly bystré a vypočítavé, a už když vcházel, pátraly po jeho slabých místech. Vypadal jako krutý král, přestože si na něj Touren nikdy nestěžoval. *Možná měl strach?* napadlo Iryna.

Král projevil příchozímu úctu, když povstal a sestoupil ze svého zlatého trůnu. Dlouhý červený plášť za ním tiše šustil, jak sebou smýkal po podlaze.

„Vítej cizinče, v mém sídle!“ uvítal ho překvapivě srdečně. „Slyšel jsem, že jsi kvůli setkání se mnou podstoupil velmi dlouhou cestu plnou nebezpečí. Nebudeš se tedy jistě zlobit, když přeskočíme obvyklé formality – jež se stejně v obou našich zemích zřejmě liší – a postoupíme přímo k věci. Čeho ode mne žádáš?“

Iryn hned neodpověděl, jen krále odhadoval. Oproti prvnímu dojmu, z jeho řeči v něm narůstala naděje, že pro ně skutečně udělá vše, co bude v jeho silách. Došel proto k závěru, že král dokáže obratně manipulovat s druhými a zahánět je do kouta, a měl by se proto před ním mít zvlášť na pozoru.

Ačkoliv Iryna král vyzval, aby se choval neformálně, než promluvil, zhluboka se uklonil. Doufal, že by ho příjemným vystupováním mohl potěšit a naklonit jejich věci. „Vaše Veličenstvo, už jen moci se setkat s vámi osobně stojí za všechna nebezpečí, která nám cesta mohla nastražit.“

Král se shovívavě usmál. Bylo znát, že ho lichotka potěšila, ale stejně tak Iryn poznal, že prohlédl i jeho záměry. „Děkuji. Ale to jsi nemohl až do této chvíle vědět. Takže se ptám *podruhé*: Co tě k nám přivádí?“

Nebylo by moudré i po této králově výzvě ztrácet čas lichotkami, takže raději poslechl a přešel přímo k věci. „Pane, v mé zemi se nedávno dostala k moci žena, která ji brzy uvrhne do popela. Přišel jsem jménem svého lidu žádat o pomoc ve válce s ní.“

„Nebo spíše *započetí* války s ní,“ upřesnil král, ani se nesnažil skrývat, že o potížích v jeho zemi ví víc, než mu Iryn řekl. „Chápu, že si děláš starost o svou zemi, svůj lid… promiň, zapomněl jsem – ty ne, to ostatní. Tobě jde přece jen o pomstu. Ale vysvětli mi, proč bychom se do toho měli míchat také my?“

A bylo to tady. Iryn si mimoděk olízl rty a rychle přemýšlel, jak svou odpověď formulovat. Na jeho příštích slovech záviselo úplně vše. Ještě rychle zpřeházel pár argumentů, neboť považoval za nevyhnutelné aspoň krátké dohady.

„Má země skýtá také různá bohatství. Část byste jich získal, měl byste zavázaného mocného spojence a mohli byste nerušeně a bezpečně pokračovat dál v průzkumu našeho ostrova.“

Král jen přezíravě mávl rukou a znuděně se vrátil k trůnu. „Jaké bohatství mohu potřebovat? Viděl jsi mou zemi a musíš uznat, že jí nic nechybí. Teď se navíc vrátil i dávno zapomenutý královský pokrm. Proti komu bych potřeboval tvou moc, když zvířata tady držíme pod kontrolou bez větších potíží? A o tvém ostrově už víme více než mnohý z vašich učenců. Je to spíše kratochvíle. Ne. Jediné, co chceme, je žít zde v míru. Bez války.“

„A když se naše královna nezastaví na hranici našeho ostrova? Nemáme větší naději porazit ji, když se spojíme?“

„Ano, *vy* ano. Pro nás je ale mnohem snazší bránit se než útočit. A my se jí zajisté ubráníme. Viděl jsi toto město. Viděl jsi pevnost u přístavu. A prošel jsi cestou, která tyto dva body odděluje. A pak jsem tady já sám. Může se tvá královna měřit s potomkem bohů?“

Iryn o dalším argumentu dlouho přemýšlel. Byl podle něj tím nejzásadnějším, ale také mohl působit jako výhrůžka, a pak by mohli mluvit o štěstí, kdyby je král jen nepodpořil. Jeho toto handrkování nebavilo a chtěl už znát královo rozhodnutí, proto argument předložil: „Pane, naše královna se zajisté nemůže rovnat vaší velkoleposti, ale i potomek bohů může být poražen, jestliže se utká s bohem samotným. A má paní usiluje o uvedení své bohyně do tohoto světa.“

V místnosti se rozhostilo ticho. I praskání plamenů na stěnách odeznělo. Vůbec poprvé král hleděl na Iryna byť jen s nepatrným zájmem. Předklonil se a lokty si opřel o kolena. „O kterém bohu to mluvíš?“

„Pane, jestliže znáte náš svět lépe než my, jistě vám neunikla legenda o Aryvovi a objevení černé magie. Nejčastěji se říká, že je to pouze síla, ale ukázalo se, že ve skutečnosti jde o bytost. Nesmírně mocnou bytost. A jestliže by se má královna spokojila se svým ostrovem, nemohu říct, kde by se zastavila její paní.“

„Hm, to je zajímavé. Ty ses s ní setkal?“

„Ano.“

„A věříš, že ji dokážeš zastavit?“

„Věřím, že dokáži zastavit královnu dřív, než jí stačí umožnit cestu sem.“

„Chápu. Víš, problém s bohy je ten, že neznají slovo ne. Zavřeš jim jedny dveře a oni najdou druhé. Jednoduše: jestliže se jednou rozhodla vstoupit sem, pak jí v tom nezabráníte. A jediné, co potom můžete dělat, je dobře se opevnit a čelit jí se všemi výhodami, které máte k dispozici.“ Pomalu se zase narovnal. „Věz, že dnes poprvé lítost cítím, když to říkám, ale: je mi líto. Pomoc si zasloužíte, ale nic nesvede a já své lidi nebudu posílat do předem prohrané bitvy.“

„Když prohrajeme my, pak všichni,“ zkusil to ještě Iryn, ale král zůstával neoblomný.

Ještě jedenkrát se uklonil a odešel. I přes odmítnutí krále nepřestával doufat v pomoc místních. Stále existovala naděje, že se k nim připojí aspoň pár set dobrovolníků. A v neposlední řadě také odmítal pustit z hlavy Ledového draka, i když to mohl být dávno mrtvý mýtus.

Jeho nadšení a víra v úspěch nepolevily, ani když se navečer setkal s ostatními a zjistil, že za tři dny nesehnali jediného spojence. Oni naopak po jeho zprávách odešli spát zkroušeně jako už dlouho ne.

Hledali marně dalších osm dní. Na konci posledního, když už ostatní spali, seděl Iryn před domem, kde mu chladný vítr umožňoval jasněji myslet. A on musel vymyslet, co dál – nemělo smysl zdržovat se na místě, odkud zřejmě mnoho pomoci nezískají, pokud tam tedy nechtěli zůstat navždy, ale stále musel rozhodnout, zda zkusit návštěvu dalšího města, nebo se raději vrátit na Nakryl.

Ulicí se prohnal neobvykle chladný poryv větru a on se zachumlal těsněji do přikrývky. Teprve potom uviděl, jak se k němu blíží nějaký stín. Ostražitě sevřel jílec a pozoroval postavu, dokud v ní nepoznal Tourena. Jeho zachmuřený výraz mu však na klidu nepřidával.

„Král odmítl pomoci, že?“ zeptal se Touren.

Iryn přikývl. „Má strach… ale pochopitelný.“ Potom Tourenovi vylíčil, co bylo jeho úkolem a jak proběhlo setkání s králem. „Ptali jsme se pár místních – no, víc než pár – ale asi nechtějí, aby se králi doneslo, že nás podporují.“

„Nesmysl. Král nic nezakázal. Oni jen nemají důvod míchat se do vaší války… nebo o něm přinejmenším nevědí.“ Zamyslel se. „Potřebujete někoho, kdo jim může přikazovat. A já mám pod palcem spoustu našich krků a dva velitelé mi navíc dluží laskavost. Nevěš hlavu, armádu dohromady dáme.“

„Podpoříš nás?“

„A cos myslel?!“

„Že to není vaše válka.“

„To není. Ale když uvážím, že kámen Nevritu vlastně nebyla až tak laskavost pro tebe jako spíš pro královnu, tak ti asi stále něco dlužím a ji naopak čeká trest za to, že nám neprokázala protislužbu. A taky si myslím, že král k tobě nebyl úplně spravedlivý. Zřejmě na tom něco bude, že bohy naše starosti až tak moc nezajímají. Tohle by mělo.“ Zvedl se. „Pojď se mnou.“

„Kam?“

„Uvidíš. Ostatním nic neříkej, zítra jsme zpět.“

Vyjeli z města na západ, kde se cesta hned za branou rozdělovala. Jedna vedla na sever a sloužila jako nejkratší a nejbezpečnější spoj mezi městy. Druhá pokračovala dál na západ, nejprve opět nad hlubokou propastí, pak chvíli mezi poli, která místní obdělávali, a končila na prahu rozlehlého pohoří. Právě po ní se vydali.

„Toto býval náš domov po dobu války těch dvou démonů,“ vysvětlil Touren, když projížděli kolem prvních hor.

„Proč mi to ukazuješ? Myslíš, že bychom se tady měli skrýt i před Černou Magií?“

„Ne. Během zkoumání našeho nového domova jsme objevili velmi zajímavé místo. Říkal jsem si, že bys ho měl navštívit.“

„A co je tam teda tak důležitého?“

„Těžko se to vysvětluje. Uvidíš to sám.“

Provedl ho dlouhým zalesněným údolím a zastavil u úpatí hory na jejím druhém konci. Když odhrnul stranou křoví, odhalil otvor jen o něco větší než liščí nora.

„V malých vchodech si asi libujete, co?“ zabručel Iryn, ale uvázal koně a začal se plazit dovnitř. Úzký vchod naštěstí neměl na délku více než tři metry, takže nepříjemný úsek zdolali celkem rychle. Potom se Touren znovu ujal vedení a hnal se stoupajícími chodbami stále výš a výš. Nejprve stěny zdobily obrazy v zaprášených zlatých rámech, ale jak postupovali dál, stále jich ubývalo, až nakonec jedinou ozdobou byly jen tenké pavučiny u stropu. Zdálo se, že Tourenův lid tato místa nenavštívil už celou věčnost.

Iryn právě začínal uvažovat, jestli tam nepůsobí nějaké kouzlo, poněvadž měl pocit, že museli vrcholek minout už nejméně třikrát, když se před nimi objevily oprýskané dubové dveře s rezavou klikou a Touren zastavil. Gestem mu naznačil, aby šel první.

„Běž, jdu hned za tebou,“ ujišťoval Iryna, když viděl jeho nedůvěřivý pohled. „Jde jen o formalitu, vážně ti nic nehrozí.“

Iryn vzal nejistě za kliku a vstoupil. Svět zalilo oslnivě bílé světlo…

Kapitola 14.: Černá a bílá

Iryna bolely oči, ale nedokázal se přimět, aby je zavřel. Připadal si, že ani neexistuje – viděl jen nekonečnou bílou, v uších měl zalehlé a nedokázal se pohnout. Vše, co existovalo, byly jen jeho myšlenky.

Kde to jsem? Co se stalo? Zradil mě Touren? Nikdy jsem mu neměl věřit! Jeho pomoc zněla až příliš lákavě… a teď nás po jednom zavře tady. Snad ostatní aspoň uvidím. Ta bílá je nesnesitelná!

Potom ticho protrhl jasný melodický hlas, nepochybně patřící ženě. „Vítej Iryne, v mém domově." Světlo zeslábló a vynořila se z něj útlá ženská postava s mladou tváří a vlasy lesknoucími se jako potok nejryzejšího zlata v ranních paprscích slunce. Na sobě měla jen bílé šaty tak tenké, že prosvítaly všechny detaily jejího dokonalého těla. Přišla k němu a zlehka přejela špičkami prstů po jeho hrudníku. Pocítil brnění v končetinách a zalapal po dechu. Vrátil se mu sluch i cit.

Zkoumavě si ženu prohlížel a přemýšlel, kdo to může být. Nepochyboval o tom, že je mocná, když ho dokázala spoutat lépe než Vena, ale to mu nepomáhalo v odhadu jejích záměrů.

„Znáš mé jméno." Svůj hlas stále slyšel odněkud z velké dálky. „Ale kdo jsi ty?"

Shovívavě se na něj usmála. „Přece Původní Magie."

Iryn se zamračil. Její moc by to umožňovala, ale mohla se skutečně i vzhledem tolik lišit od své sestry? Vždyť byla k nerozeznání od člověka.

Původní Magie, jako by mu četla myšlenky, dodala: „Možná tě mate můj vzhled, ale dávám přednost osobnějšímu setkání. Myslím, že pak nepůsobím tolik panovačně, jako ve své přirozenosti."

„Takže můžete měnit podobu?"

„Ano. Já i má sestra se dokážeme přizpůsobit tvorům, s nimiž jednáme, to však ještě neznamená, že to obě děláme. Černá Magie… vystupuje raději tak, aby dala najevo svou sílu. Předchází tak některým *nedorozuměním* se svými poddanými."

„Myslíš neuposlechnutí rozkazů."

Pokrčila rameny. „Když chceš."

„Proč jsem tady?"

„Ty jsi za mnou přece přišel."

„Ne vědomě."

„To ne." Obešla ho a prohlédla i zezadu. „Přišel čas ukončit ty nesmysly ve tvém světě."

„Opravdu? Měl jsem dojem, že právě o to se snažím."

„Začínáš dobře, ale brzy to vzdáváš."

„Vzdávám?! To, že chci zastavit Venu a Genskera, je vzdávání se?"

„Ne. To je jediný úder mečem v dlouhém šermířském souboji. Nezajímá mě mocenské soupeření mezi tebou a tvou sestrou. Ty přece víš, že jde o víc. A mou sestru smrt Veny nanejvýš rozčílí a posílí její odhodlání získat váš svět. Nebude konec."

„Tak ji zastav ty. Pokud se nepletu, je to vaše válka."

„Není to naše válka, ale naše hra. My dvě se jedna druhé ani nedotkneme. *Proto* jsi tady."

„Mám ji zničit?"

Původní Magie se rozesmála. „Kdepak! I kdybys měl naději to dokázat, bez téhle hry by byla existence nudná. Ale má sestra dlouho nedostala vosí žihadlo."

„Takže mám být tvá zbraň?" zeptal se znechuceně.

„Zachráníš si tím život. To ti vadí? Málokdy svěříme někomu do rukou rozhodnutí o jeho životě a smrti."

„Krásný výběr," podotkl ironicky. „Co mám teda dělat?"

„Výborně! Jsem ráda, že jdeš přímo k věci. Klíčem proti mé sestře je těch pět mečů.

„Těch pět z kouzla proti Aryvovi?"

„Přesně ty.“

„Ale vždyť je stvořil Aryv, on…“

„On chtěl Černou Magii porazit a věděl víc, než komukoliv řekl.“

„Ale říkal, že se s ní nemůže měřit! Tvrdil, že ji nemůže zastavit.“

„Nemohl. Ale ty budeš moci. Když Vena zemře, vyprovokuješ ji ke vstupu na Nakryl a teprve potom se stane zranitelná.“

„A není to totéž, jako když nechám Venu, ať ji přivolá? Tak jako tak tady bude a já budu mít meče.“

„Stejně chceš zabít svou sestru, tak ti to může být jedno. Ale není to totéž. Pro mě platí stejná pravidla, takže mi věř, že to vím jistě.“

„A co je s těmi meči?“

„Pomáhala jsem je stvořit. Jsou kouzelné – nezlomí se, neztupí a nezašpiní a uzpůsobují svůj tvar skrytým přáním svého majitele…“

„Tak proto se změnil…“

„Ano, mění se,“ odsekla Původní Magie otráveně. „Ale hlavně dokáží to, co jiné meče ne. Zabořje všechny do těla mé sestry a její podstata z tvého světa vymizí.“

„A ty vyhraješ.“

„Já vyhraju. Ale sebe se ptej, kdo s tebou jednal líp.“

„Jak o tom všem víš?“

„Jsem vaše bohyně…“

„Samozvaná…“

„Třeba samozvaná, ale bohyně! Měla bych vědět o všem.“

„Potom i tvá sestra o tom ví.“

„O mečích? Ano, ví o nich. Ví, že je máš, a ví, co jí mohou způsobit. Přesto neví o druhém ostrově ani, jestli ještě žiješ. Má sestra je k mnohým skutečnostem slepá. Přes vidinu velkého úspěchu jí leccos uniká, o to více, když ho teď má na dosah. Nevím ale, o čem se dohadujeme. Rozhodl jsi se přežít a to se ti může podařit jedině, když se ke mně přidáš a postavíš se jí. Nesejde na tom, kolik toho vím já nebo ona. Pojďme raději probrat válku.“ Zvýšila hlas. „Tourene!“

Uslyšel, jak se otevřely a zase zavřely dveře, a pak se vedle něj zčistajasna objevil Touren. „Tak vidíš, že by bylo těžké vysvětlovat to,“ zabručel.

„Stačilo by říct, že na vrcholku hory žije sestra boha, kterého se váš král tolik bojí.“

„No, možná jo. I když nejsme na vrcholku hory, ale *mnohem* dál.“

„Tak dost vy dva!“ okřikla je Původní Magie. „Handrkovat se můžete ve svém světě, ale tady je potřeba vyřešit válku.“

„Má paní, seženu armádu asi o patnácti tisíci hlavách.“

„Já tak o pěti,“ přidal se Iryn s úšklebkem.

„Věřím, že s Aryvitem si poradíte, ale nezapomínejte, že to není vaše poslední válka. Má sestra na vás pohrne jednu vlnu svých nestvůrek za druhou, dokud vás nesmete.“

„Proč k nám i ty nepošleš něco svého?“ dotíral Iryn.

Vrhla po něm zlobný pohled. „Nemluv o hře, jejíž pravidla neznáš.“

„Můžeme jít?“ zeptal se Touren.

„Můžeme jít?!“ Iryn se po něm nevěřícně ohlédl. „Vždyť nám ještě ani neporadila, jak postu…“

„Nejsem váš stratég, Iryne! V šachu také neradíš své věži, jak má vzít nepřítelova střelce. Takže můžete jít. Pokud tedy nemáte nějaký dotaz, o kterém by mělo smysl se bavit.“

Touren se uklonil a otočil k odchodu, ale Iryn ho zadržel. „Jeden bych měl.“

„Ptej se.“

„Říkala jsi, že víš o všem, co se na našem světě děje.“

Přikývla.

„Jak skončil souboj Ledového draka a Ohnivého nearaca?“

Touren vedle něj sebou trhl a upřel nervózní pohled na Původní Magii. Bílá žena se na ně sladce usmála, neboť dobře věděla, kam Iryn otázkou směřuje, a pravila: „Souboj dvou dračích tvorů byl jako lavina řítící se na ohniště. Nearac byl předem odsouzen k záhubě.“

„A Ledový drak?“

„Pokrytý přikrývkou z ledu a sněhu pokojně odpočívá na svém panství.“

„Jaktože o něm nevíme?!“ vykřikl Touren překvapeně. „Proč si nikdo nevšiml, že nám vyžírá zvěř?“

„On se ale neživí masem. Sílu a život mu dává chlad, nic víc. A teď už jděte! Nemám na starost jen vás!“

Zablesklo se, a když svět potemněl, ona i všudypřítomné bílo byly opět pryč. Stáli v zaprášené jeskyni před otlučenými dveřmi.

„Tak pojďme,“ pobídl ho Touren.

Iryn přikývl. „Vstříc válce…“

Kapitola 15.: Nejmocnější

Když se vrátili do města, ostatní ještě spali. Usadili se proto v předsíni a čekali.

„Ty se tedy vážně chceš zkusit domluvit s tou obludou," podotkl Touren nesouhlasně.

„Kdybych neměl šanci, Původní Magie by mi to snad řekla. Znamenám pro ni příliš."

„Znamenáš něco jen v téhle šachové partii. Ale kolik myslíš, že jich odehrají za svůj nesmrtelný život? Jedna prohra neznamená nic, pokud stokrát vyhraješ. A hlavně si nejsem jistý, jak by takového spojence přijali mí lidé."

„Pomoc se neodmítá, ať přichází odkudkoliv."

„Já vím. To ale neznamená, že to každý pochopí."

„Uvidíme. Třeba se o sobě ani nedozví."

Touren jen pokrčil rameny a vytáhl mapu, aby mu ukázal, kde Ledová tabule leží. Potom už zase jen mlčky seděli. Z ulice se brzy začaly ozývat první kroky, ale čtveřice dál vyspávala

„Jak jste vyřešili problém se salamandry?"

Touren rozčileně zaklel. „Ani mi to snad nepřipomínej. Jel jsem se zprávou do sousedního města, takže na večer už jsem tam byl. Nevěřili, že došlo k přemnožení, dokonce ani, když jsem jim popsal útok. Jsme na své umění práce s čísly nesmírně hrdí, takže si nemohli jen tak přiznat, že se někde stala chyba, i když by nemusela být v našich výpočtech. Znamenalo by to totiž, že svět jimi není omezován a může se chovat nepředvídatelně. Každopádně mě dost překvapilo, když se třetího dne tamní radou začal šířit hlas rozumu, i když ho bylo žalostně málo. Párkrát se tam dokonce pobili, naštěstí na mě jako vyslance nesměli vztáhnout ruku. Polovinu rady teď ale zdobí modrý kruh kolem některého oka. Včera začalo obzvlášť přituhovat – všichni přišli k poradě ozbrojení – tak jsem radši usoudil, že už jsem jim stejně řekl všechno, co jsem mohl, a přinutil je zamyslet se, tak nemá cenu se tam dál zdržovat."

„Takže to zatím nebudete nijak řešit?"

„Ale jo. Odsud už odešel menší oddíl, aby se s nimi vypořádal. Od severu jsme očekávali posily a hlavně se mělo zvážit, proč to nastalo. Ale dej to za úkol někomu, kdo si odmítá přiznat, *co* se vůbec stalo. Někteří mudrcové si skrz pýchu nevidí na špičku vlastního frňáku…"

„A zvládnou to sami, ti co jste je tam už vyslali?"

„Zvládnou. Ale jejich velitelé budou mít zbytečně mnoho práce s navštěvováním rodin vojáků, aby jim sdělili, že jejich milý příbuzný padl kvůli handrkování tvrdohlavých politiků! Jestli si někdo zaslouží být zván trpaslíkem, pak jsou to oni. Tupouni zatracení!"

Iryn se pousmál. Bylo zvláštní poslouchat Tourena, jak svému národu nadává právě tím označením, které on sám tolik nesnáší.

Pak konečně čtveřice Nakrylanů vstala a Iryn jim mohl sdělit šťastné zprávy od Tourena. Celou návštěvu u Původní Magie raději vynechal a předstíral, že se mu jen nechtělo spát a proto se v noci procházel po městě. Nebyl si jistý, jak by vzali skutečnost, že porazit Venu vlastně nic neznamená. Dobře si vzpomínal, jak ještě v Argsbow mluvil s Tysie, že neexistuje nic lepšího než život za války. *Kéž bych se tehdy mýlil*, pomyslel si. I když měli meče od její sestry, jen sotva mohli doufat, že se vyrovnají Černé Magii.

Jeho společníci zprávy o právě založené armádě proti Aryvitu přijali s velkým nadšením a poplácávali Tourena po zádech tak dlouho, až jim pohrozil, že jestli ihned nepřestanou, rozmyslí si to a nikam nepojede.

Když se konečně utišili, řekl: „Vyrazíme brzy. Polovina mé armády je dosud na jihu v přístavech, druhou polovinu pošlu kolem ostrova po moři spolu se dvěma veliteli, kteří se k nám připojí. Cesta jim potrvá kratší dobu, takže bychom měli vyrazit před nimi."

„Proč nepoplujeme s nimi?" zeptal se Iryn. Netěšila ho vyhlídka na další střet se salamandry, i kdyby jich Tourenův lid už polovinu vyvraždil.

„Část mého vojska šla proti salamandrům a část už jistě vyrazila i z přístavů domů. Musíme je potkat a otočit. A nezapomínej na svého *přítele*. Připomínám ti ho jen velmi nerad.“

Iryn se ušklíbl, ale přikývl.

„Jakého přítele?“ zajímal se Malvor.

„Spojence,“ vysvětlil Iryn. „Ale čím méně lidí o něm ví, tím lépe.“

„On to není hotový spojenec,“ upřesnil Touren. „Ale Iryn si ho nedá vymluvit. Já vlastně nevidím nejmenší šanci toho *spojence* přesvědčit.“ Rozloučil se s nimi a odspěchal za oběma veliteli.

Když odešli i ostatní a Tysie s Irynem osaměli, zeptala se: „Ani mně to neřekneš?“

Zavrtěl hlavou.

„No, koneckonců ho potom uvidím, že? Ale chtěla jsem ti hlavně připomenout výuku. Znovu. Válka je za dveřmi a my jsme se ještě nedostali k souboji.“

„Tak pojď,“ vyzval ji a zamířil ke dveřím.

Tysie zůstala stát jako přikovaná. „Teď? Myslela jsem spíš zase až večer. Nechci, aby na mě všichni koukali, jak mi to nejde.“

„Pojedeme za město. Potřebujeme strom.“

„Strom? Na co strom?“

„Nebudu do tebe sekat ostrým mečem! A pokud chceš opravdu ostrý souboj, ne jen náznaky úderů, nepodaří se mi vždy natočit meč tak, abych tě nezranil. Takže potřebujeme klacky.“

„To do sebe máme mlátit kusem dřeva? Jak mě to připraví? Vždyť sotva bude stejně těžký, vyvážený i tvarovaný.“

„Nebude,“ přitakal Iryn. „Ale není to až takový rozdíl. Až potom chytneš zase meč, poznáš, jak se bude lišit. Ve výsledku se s mečem jen rychleji unavíš a pohyby budeš mít pomalejší.“

„Nechci bojovat s nějakými klacky!“

„Budeš muset. Opravdu mě nenapadlo brát z Argsbow i ztupené meče.“

Tysie vypadala otráveně, přesto ho následovala z domu. „Ty jsi taky začínal s kusem dřeva?“ zeptala se, když projížděli ulicemi na západ.

„Ne. Můj výcvik probíhal obvykle a se vším, co bylo k dispozici v Aryvitu. Včetně ztupěných mečů, které se používaly pro nácvik soubojů.“

„A myslíš, že tady je nemají?“

„Těžko říct, jak se připravují. Nemají žádnou válku, jen zabíjejí zvířata. Je taky možné, že by nebyli schopni vyměnit si s někým jiným více než pár úderů.“

„Vyhrajeme tuhle válku?“ zeptala se s nečekaným strachem. Upřela na něj pohled, jako by úpěnlivě prosila o trochu povzbuzení.

„Ano, vyhrajeme,“ odpověděl odhodlaně.

Potom už vyjeli z města a Iryn je navedl k okraji skal, kde sídlila Původní Magie.

„Jak jsi to tady objevil?“ zajímala se Tysie a sledovala jeho zápolení s první větví, kterou si vyhlédl jako provizorní meč. Ozvalo se zapraskání a Iryn se začal rozhlížet po druhé větvi.

„Ukázal mi to Touren, protože v těch horách dříve žili.“

„Proč ti je ukazoval? Čemu to pomůže?“

„Jen tak. Nemohli jsme oba spát, tak jsme vyrazili na projížďku,“ řekl vyhýbavě.

Když byli konečně oba vyzbrojeni asi čtyři stopy dlouhými větvemi, zaujali postoj. O vteřinu později se Tysie vrhla vpřed. Iryn obě její rány vykryl a zaútočil sám. Při třetím úderu jí vyklouzl klacek z ruky, rozdrásal jí kůži, a ona utržila bolavou modřinu na nadloktí. S omluvou, že zapomněla zpevnit stisk, sebrala svou zbraň ze země a bez ohledu na roztrženou kůži zaútočila znovu. Ani tentokrát jí Iryn neumožnil slavit úspěch, a naopak ji brzy začal tlačit dozadu. Sedm jeho ran vykryla a potom se jí zbraň znovu vysmýkla z ruky.

Iryn trpělivě počkal, než se znovu připraví, a potom ji zkusil zaskočit tím, že zaútočí jako první. Udeřil seshora, ale ona se úderu vyhnula a pokusila se mu seknout po levém boku. Zablokoval její větev,

ale ocenil nápaditost uznalým pokývnutím. Potom se jí ohnal po pravém rameni, a když opět uskočila, stočil úder směrem k její nové pozici. Zachytila jeho zbraň do volné ruky a zkusila na něj znovu zaútočit. Uhnul, vymanil zbraň z jejího sevření a nastavil ji před sebe právě včas, aby zachytil další její ránu. Tysie se potom otočila kolem vlastní osy, aby na něj mohla zaútočit z druhé strany, ale uprostřed jejího pohybu k ní zezadu přiskočil, volnou paží ji pevně sevřel a přitiskl klacek ke krku.

„Co to…“ vykřikla překvapeně.

„Otočky jsou sice na efekt krásné, ale užitečné nejsou ani omylem. Trvají příliš dlouho. I kdybych byl sebepomalejší, měl bych dost času bodnout tě, dokud nejsi chráněná.“

Tysie nevěděla co na to říct. Rozpačitě o krok poodstoupila a znovu se připravila k souboji. Znovu ho nechala zaútočit prvního, ale tentokrát se soustředila spíš na krytí jednoho úderu za druhým, a bylo znát, že jí to jde o poznání lépe. Iryn začínal být s jejími dovednostmi spokojený, ale pak zahlédl stejné pocity u Tysie a praštil ji do holeně. Podlomilo se jí koleno a v marné snaze udržet rovnováhu rozhodila pažemi do stran.

„To nebylo fér!“ vyjela na něj.

„Ale bylo. Pohybuješ nohama, jen abys udržela rovnováhu, jinak na ně nemyslíš. Musíš být připravená uskočit nebo se jinak vyhnout. Málokterý nepřítel omezí své údery na oblast hrudníku.“ Pomohl jí vstát. „A já také nezůstanu jen u nohou a hrudníku,“ varoval ji.

Pokračovali dál, dokonce ještě dlouho poté, co Tysie požádala o konec. Ten nepřicházel ani, když rezignovaně odhodila klacek stranou. Iryn ji nechal chvíli odpočinout a pak naléhal tak dlouho, až vstala a souhlasila, že to ještě zkusí. Potom konečně zavelel konec a Tysie sebou vyčerpaně plácla do trávy. Po celém těle měla špínu, modřiny a odřeniny.

Iryn nejistě zůstal stát a přemýšlel, jestli to nepřehnal. Chtěl ji naučit co nejvíc a měli málo času, proto ji odmítal poslouchat, když si stěžovala, že už nemůže. Myslel si, že to říká, spíš protože už ji nebaví prohrávat a schytávat další rány. Ale zřejmě byla odhodlanější, než si myslel.

Opatrně vedle ní poklekl a všiml si, jak jí z koutků očí vytékají slzy. „Ublížil jsem ti?“ zeptal se nejistě.

Tysie se rozesmála. „Ne. To je z vyčerpání.“ Ještě párkrát to v ní škytlo potlačovaným smíchem. „Štípe to,“ zašeptala, když jí jedna slza stekla do rány.

Iryn jí setřel palcem ostatní a lehl si vedle ní. Sledoval, jak upírá zrak někam na oblohu nad nimi.

„Je tady krásně, viď?“ nadhodila. „Jeden by tady byl ochotný zůstat. Daleko od války, v klidu… Neliší se to až tak moc od Nakrylu. Jen je škoda, že my se vrátit musíme.“

„Ty nemusíš,“ připomněl jí. „Nejde o vaši válku. Vojsko existuje a má šanci vyhrát i bez vás…“

Natočila k němu hlavu. „Víš moc dobře, že bychom nemohli zůstat. Ne, když už víme, o čem se rozhoduje.“

Iryn se pokusil v odpověď usmát, ale nešlo mu to. Hleděl jí do hnědých očí a cítil se jako zmražený, ačkoliv ho celé tělo brnělo a pálilo. Viděl v nich odhodlání i strach, radost i smutek a jemu samému v nitru vířily stejné pocity. Dělilo je od sebe několik palců, přesto se mu zdálo, jako by mezi nimi bylo jen na list pergamenu. Dělalo se mu z té blízkosti mdlo, a přesto si ji užíval. Potom mu tělem projela vlna příjemného tepla, svaly se mu uvolnily, srdce zklidnilo a on *věděl*. Věděl, že Ayen má rád, ale věděl i, že Tysie miluje a nikdy nepřestane. Že na vrcholku hory se rozhodl bojovat ne, aby on sám žil, ale aby Tysie byla v bezpečí. Že v téhle výpravě už nejde jen o prachobyčejnou pomstu, ale i o pomoc těm, kteří chtěli pomoci jemu.

Natáhl se k ní a políbil ji. Znovu mu tělem projel příjemný třas a všechny jeho myšlenky se upnuly na ten jediný okamžik.

Když své rty zase oddělili, Tysie se k němu přitulila. „Ty bys mě tady ani nemohl nechat,“ řekla šťastně.

Iryn se usmál. „Ne, nemohl bych.“

„Pamatuješ se, jak jsme se poprvé potkali?“

„Byla jsi tehdy jen rozmazlený skrček, který nemá ani tolik slušnosti, aby se na čas a místo své výuky šel optat sám.“

„Ne! Vážně jsi mě bral takto?!“

„Tak schválně – jak jsi ty pohlížela na mě?“

Krátce se zamyslela. Pak se začervenala a odpověděla sotva slyšitelně: „Naivní kluk, který si o sobě myslí, kdovíjak není úžasný. Bude mě poučovat o něčem, co vlastně pořádně nezná… No dobře, každý se může splést! Napadlo by tě tehdy, že jednou povedeš válku proti své zemi?“

Iryn dlouho neodpověděl. Vzpomněl si na Swama, Zetara, Genskera i Skalva, potom na moment, kdy se rozhodl něco změnit. „Asi ne, ale… bylo pár osob, které jsem neměl právě v oblibě už tehdy, takže bych si to i do jisté míry mohl dokázat představit. Ale s jinými cíli a v menším rozsahu. Tohle je… šílené.“

„Správné! Je to možná šílené, ale je to správné! Vezmi si, že po kolika letech jsme první, kdo nebojuje pro vládu, ale pro dobro všech lidí na Nakrylu! Nebojujeme za jednu zemi, ale za všechny!“

„Tysie…“ políbil ji na čelo. „Slib mi, že zůstaneš navždy takto dětsky idealistická.“

„Dětsky idealistická?!“ odtáhla se od něj.

„Ano,“ odvětil Iryn klidně. „Na tom není nic špatného. Máš krásný pohled na svět a na lidi. Ale sdílet ho s tebou bude jen málokdo, kromě dětí.“

„Nemusel bys být takový pesimista.“

Koutky mu zacukaly v náznaku úsměvu. „Nemusel. Ale jsem a můžu jen doufat, že tě tím nezkazím.“

„O to se opravdu bát nemusíš.“ Políbila ho a vstala. „Asi bychom se měli vrátit do města, ne? Budou si o nás dělat starosti.“ Kopla do klacku, kterým předtím bojovala. „Co s tímhle?“

„Ještě jsme neskončili.“

Přikývla a sebrala větev. Potom se společně vrátili do města.

Toho večera šli ostatní slavit vznik armády, ale Iryn zůstal v domě a šel spát brzy, poněvadž hodlal vyjet časně z rána k Ledové tabuli. Byla to výrazná zajížďka, takže potřeboval vyrazit před ostatními.

A tak vstal už za úsvitu, posbíral své věci a vyrazil na východ, kde daleko při pobřeží leželo panství nejděsivějšího draka, jaký kdy brázdil oblaka.

Už si ani nepamatoval, kdy někam cestoval sám – pokud tedy nepočítal dvoudenní úkol pro Qverejskou radu. Muselo to být ještě, když plnil úkol pro Venu. Nijak zvlášť mu to ale nevadilo. Nemusel se na nikoho ohlížet, mohl volit tempo, jaké chtěl a kolem něj bylo od rána do večera ticho a klid. Slyšel jen dusot vlastního koně a ve vzdálenějších koutech švitoření veverek v korunách stromů.

První předzvěstí blížící se Ledové tabule byla temná obloha na obzoru. Vysoko nad blokem ledu nezměrné velikosti byla oblaka téměř stejně černá, jako bývala ještě před rokem nad Aryvitem. Prostor mezi nimi byl takřka bílý od vířícího sněhu a mlhy.

Jak se Iryn blížil, brzy začal pochybovat, že by tam mohl přežít. S každou mílí, kterou urazil, prudce klesala okolní teplota. Když stál konečně u ledové stěny, měl už na sobě všechno oblečení i pokrývku a přesto mu zuby drkotaly jako o závod. Poslední dvě míle musel ujít svižnou chůzí, aby ušetřil život koně, ale ani to ho nedokázalo zahřát.

Do ledu byly jako v mraveništi vyvrtané stovky děr skrývajících chodby křižující masiv skrz naskrz. *Tenhle Ledový drak asi nebude moc velký*, napadlo Iryna, když si prohlížel chodbu dost vysokou sotva pro něj. Stěny byly hladké a suché a nepatrně světélkovaly. Spokojeně zaznamenal, že dále v chodbě je také tepleji. Pomalu se vydal na cestu, i když na kluzké zemi bylo nesmírně náročné udržet rovnováhu. Chodba navíc neustále stoupala, takže jediné uklouznutí by mohlo znamenat, že bude začínat nanovo. Alespoň však odtamtud nevedla žádná odbočka, takže nemusel bloudit.

Po čtyřech hodinách cesty ledovými tunely mu pod botou zakřupal sníh a nad ním se rozevřela temná obloha. Kolem něj svištěl ledový vítr, bodal ho do tváří a vrhal mu vločky proti očím, takže viděl sotva na krok. Pálily ho zmrzlé rty a cítil, jak stovky jehel dorážejí na jeho ušní bubínky. Kolena mu ztuhla a nohy ztěžkly a každý krok mu připadal jako uběhnutá míle a silný protivítr mu to nijak neusnadňoval.

Kolem něj se tyčily vysoké trny ledovců, které modře pableskovaly a mezi nimi ústily další tunely. Sníh mu pod nohama tvořil koberec vybízející, aby ulehl, že bude mít měkce ustláno a bude moci spokojeně spát navěky.

Odolal však vábení a vykročil k největšímu prostoru, který viděl. Očima přitom těkal sem a tam a pátral po sebemenším pohybu, který by mu prozradil, kde se ledový drak ukrývá. Skrz mlhu a sníh mnoho neviděl, přesto si byl jistý, že draka by postřehl.

Minul jeden z tisíců ledových hrotů a rozevřela se před ním velká aréna. V jejím středu se zastavil a znovu rozhlédl. Krajinou zaburácel podivný dunivý zvuk. Iryn jej nejprve považoval za hrom, ale potom mu došlo, že je to něco jiného. I přes okolní chlad cítil, jak mu přeběhl mráz po zádech. Byl to dlouhý tichý výdech.

Rozhlédl se kolem, ale ledová krajina byla dál pustá, bez života. Věděl, že tam drak někde je. Zavřel oči a snažil se vybavit si dorozumívání s draky. Potom vydal tři krátké chrčivé zvuky.

Znovu se krajinou rozeznělo dunění, tentokrát však víc než co jiného připomínalo smích. Potom už v něm Iryn rozeznal hlas. Hluboký hlas hovořící lidskou řečí. „Nesnaž se malý tvore! Já tvou primitivní řeč ovládám.“

„Kdo jsi?“ zavolal Iryn do krajiny. „Ledový drak?“

„Hledáš mě a nevíš, kdo jsem? Ano, našel jsi Ledový stín, Chladnou smrt, Lesklou zkázu nebo Ledového draka. Mám ještě více jmen, ale tato nejčastěji.“

„Kde jsi?“

„To vědět nechceš. Od chvíle, kdy se mě tvůj druh pokusil poprvé zabít, nepřežil nikdo, kdo mě spatřil.“

„Chceš mě zabít?“

„To záleží na tvém rozhodnutí.“

„Takže mě zabiješ, když tě najdu?“

„Myslíš, že bych to nedokázal? Myslíš, že jsi silnější než já?“

„Možná.“

„Možná jsi až příliš sebejistý, mágu.“

„A možná jsi příliš sebejistý ty.“

„Ó, výborně!“ zvolal hlas a znovu se rozesmál. „Slepá ulička! Začarovaný kruh! To mám rád. Tak je to správné. A začarovaný kruh se nemá narušovat. Takže bychom se asi měli domluvit, co myslíš?“

„Jsem rád, že to zmiňuješ. Mám na to stejný názor,“ odvětil Iryn. Ani v nejmenším netoužil po střetnutí s tímto tvorem, a i když se jej snažil zastrašit, byl si téměř jistý, že jejich souboj by měl předem známého vítěze. Co ale měl dělat, jestliže pohořeli nejlepší válečníci mezi Tourenovými lidmi…

Ledovec před ním se zavlnil a vzápětí se na jeho stěně objevilo kulaté oko jako safír o průměru větším než tři stopy. Z něj ho pozorovala dlouhá zúžená zornice. Iryn přelétl pohledem okolní ledový pás a ztěžka polkl. To, co považoval za ledovou hradbu kolem arény, byl ve skutečnosti drak dlouhý asi tři sta stop. Jeho kůži netvořily šupiny, ale spíše ledové obruče s hranatými špicemi zapadající do sebe jako dílky skládačky. Hřbet zdobilo ledové pohoří, které se táhlo i po celém krku a končilo vysokým hřebenem na hlavě. I bez něj měla hlava přibližně deset stop na výšku, čelisti byly dlouhé pětadvacet stop a zdobily je děsivé rampouchy namísto zubů.

„Zdravím tě, ó mágu.“

„Je ctí poznat tě, Ledový stíne.“

„Tak zdvořilosti máme za sebou. Tam jsem se kdysi dávno dostal i s tvými druhy.“

„A pak to krachlo…“

„Pak to krachlo,“ souhlasil dračí obr. „Neměli mi co nabídnout.“

„A já mám?“

„To doufám. Svět se mění a má priorita již dávno odešla do nicoty. Mohu se proto spokojit i s menší radostí, kterou mi existence může nabídnout. Tehdy mi radost mohlo udělat jen zničení Ohnivého nearaca, jak jej tvůj lid zval, a s tím jste mi pomoci nemohli. I kdyby tady žili mágové."

„Nikdy tady nebyli?"

„Ne."

„Proč?"

Ledový drak zlostně zasyčel a zornice se mu zúžila ještě více. „Co je mi po tom?! Chceš se dohodnout, nebo ne?!"

„Promiň. Jasně že chci."

„Tak co chceš?"

„Jsem ve válce…"

„Vždy je na světě válka. Vždy je *někdo* ve válce."

„A vždy jdou za tebou pro pomoc?" Drak neodpověděl. „Pomůžeš mi?"

„Už jsem říkal, že začarovaný kruh nemá být narušen! Jistěže ti pomůžu, jestliže mi předložíš vhodný návrh na protislužbu."

„Nevím, co ti nabídnout. Co můžu nabídnout nejmocnějšímu tvoru ze všech?"

„Lichotkami si mě nezískáš, mágu. Není snad ve vašem hašteřivém druhu zvykem předestřít službu i cenu za ni a pak se dohadovat o její oprávněnosti?"

„Ano, ale pochybuji, že bys chtěl naše peníze. Co by sis s nimi počal?"

„Peníze? To ne. Někdy zapomínám, že jste si vymysleli složitá pravidla pro směnu. Víš, byl jsem tady ještě v dobách, kdy tví předci směňovali *něco za něco*, a to bylo jaksepatří. Jenomže lidé zhloupli. Nechtěli přemýšlet, co by bylo vhodnou náhradou za jejich zboží a vymysleli si ty vaše *peníze*. Takže dobrá, můj návrh zní takto: „Pomohu ti ve válce a ty zajistíš, aby mě tady už nikdy nikdo neobtěžoval."

„Jak? A proč vlastně?"

„Jsi mág. Jistě mé panství dokážeš skrýt tak, abys ani ty sám je nenašel. Chci to, protože s tebou jen ztrácím čas. Tvé návrhy nejsou o nic zábavnější, než návrhy tvých předků."

„Sám si přece určuješ cenu!"

„Nemluvím o ceně, ale o službě! Než se mě pokusili zabít, co po mně chtěli?! Přesunout se na jih! Ze svého domova! Co chceš ty? Abych se přimíchal do sporu, do kterého mi vůbec nic není a napadal ze vzduchu tvory, kteří se mě nemohou ani dotknout, jestliže vyletím kousek nad zemi."

„Nebuď tak sebejistý. Mají luky, balisty,…"

„A myslíš, že tví předci je proti mně nezkoušeli?"

„…a mágy."

Drak se zaujetím natočil hlavu. „Možná to nebude až taková ztráta času."

„Určitě ne," ujišťoval ho Iryn. „Já po tobě navíc nechci, abys útočil na města. Ne. Ty poletíš kus před námi a zlikvidueš tamní kouzelná zvířata – draky, salamandry, fénixe,…"

„To nezní příliš zábavně."

„Nemysli si – je jich mnoho."

„I tak to nezní zábavně."

„Jsou inteligentní. Nejsou to hloupá zvířata jako tady."

Ovanul ho překvapivě horký vzduch, když na něj Ledový drak foukl. „Pořád jsi mě nepřesvědčil, mágu."

Iryn se zamyslel. Nebyl si jistý, jestli může dohodu považovat za uzavřenou, jestliže se drakovi nelíbí, co po něm chce. Nemohl ho ale nechat pustošit města. *Touren měl pravdu. Je to nezkrotná síla. Nechám ho proletět jednou nad městem a najdu ho v troskách nebo pod ledem. Nepřežije nikdo.* Tvář mu zkřivil úšklebek. „Pak bych měl ještě jeden úkol."

„Poslouchám."

„Pokud neuspějeme, zaútočíš na náš hlavní cíl. Na největší město mého ostrova – s třemi hradbami, desítkami mágů a především s mágem stejně mocným, jako jsem já. Zničíš je do základů. Nenecháš přežít nikoho.“

I mohutné dračí čelisti se roztáhly do něčeho, co vzdáleně připomínalo úsměv. „Tak to už zní mnohem lépe. Považuj dohodu za uzavřenou. Ale pamatuj! Já svou část dohody dodržím. Pokud ty ne, neuchrání tě ani všichni bohové světa. Mám-li se ti pomstít, udělám to klidně tak, aby celý svět zmizel pod ledovou pokrývkou.“

„Splním svou část,“ slíbil Iryn, ačkoliv neměl nejmenší tušení, jak by to měl udělat. Ale teď bylo potřeba zbavit se jiné hrozby.

„To bych ti radil. Začarovaný kruh se nemá narušit! Pamatuj na to!“

Iryn už se otočil k odchodu, když se drak znovu ozval. „Mám vyrazit ihned?“

„Ne.“ Rychle spočítal, jak dlouho jim trvala cesta z přístavu do Geriánu a přidal pár dní nezbytných pro nalodění. „Asi za dvacet dní vyplouváme z přístavu na jihu. Dva dny se drž u lodí, ale snaž se, aby tě nezahlédli. Třetí den leť napřed a splň svůj úkol.“

„Běž a nech mě odpočívat. Budu tam.“

Cesta z Ledové tabule nebyla nijak náročná a Iryn si ji vlastně i celkem užíval. Předcházel jí sice bolestivý pád, když se mu při prvních krocích smýkla noha a on ztratil rovnováhu, ale potom už ho kluzký led unášel dlouhými tunely a vyplivl na jejich konci.

Rychle se postavil a pospíchal zpátky ke koni. Jediné, co si v tu chvíli přál, bylo dostat se co nejrychleji do teplejších končin této země. Skoro se těšil, až zase bude projíždět salamandřím jezerem.

Kapitola 16.: Povinnost

„Co jsou zač ti tví dva přátelé, kteří připojí své armády?“ zajímal se Malvor, když na druhý den ráno snídali s Tourenem.

„Mí dva bratranci. Mají u mě menší dluh a tahle žádost není až tak velká, aby ji nebyli ochotni akceptovat jako protislužbu.“

„Vážně? Co jsi pro ně udělal?“

„Po tom ti nic není. Nechci být nějak neslušný, ale nikomu to říkat nebudu. Ne lidem, kterých se to bezprostředně netýká.“

„Ale jak je potom máme přesvědčit – tedy, říkal jsem si, že bychom mohli pošetřit trochu času, když ty půjdeš za jedním a my za druhým.“

„To by nebyl nejmoudřejší nápad dokonce, i kdybych byl ochotný prozradit vám, co mi dluží. Půjdu za nimi sám.“ Dojedl a zapálil si dýmku. „Ale ještě než pro ně půjdu, musím vědět jedno. Co si vlastně vy slibujete pro sebe od této války? Víte, za život jsem se naučil jedno – ať už máte sebešlechetnější důvod k tomu, co se chystáte podniknout, nejvíce o vás vypoví to, jakou změnu od toho očekáváte sami pro sebe.“

„O Irynovi se asi bavit nemusíme, že?“ nadhodil Anir. „Ten se tím nijak netají.“

Touren pobaveně přimhouřil oči. „To si myslíš? Já bych za tím viděl více než jen pomstu.“ Zabloudil pohledem k Tysie.

Tysie se začervenala a začala zkoumat své ruce, čímž vyvrátila veškeré pochybnosti.

„V Irynovi se čte těžko,“ pokračoval Touren. „Rád zavádí ostatní na špatnou stopu. Když ho chceš pochopit, musíš zvažovat slova, která řekl v jiné souvislosti. Třeba, že se snaží zachránit svou žačku… Ale jinak máš pravdu – na Iryna se tě neptám.“

„Takže, co chceš slyšet? Že i my ostatní máme nízké pohnutky?“

„Ne. To vím. Chci slyšet, že i vy sami o tom víte.“

„Víme.“

„To rád slyším.“

„Proč?“ nechápala Tysie.

„Velice jednoduše, mladá dívko – ať už si přeješ pro druhé cokoliv, když stojíš tváří v tvář smrti, otřese to tvými slabými pohnutkami. A slabou pohnutkou je cokoliv, co se netýká tebe osobně. Víte, že královna vás chce zabít. To je dobře. Ale to není motivace pro válku. To byste mohli zůstat tady. Takže když už ses sama přihlásila, máš takový důvod, proč to děláš?“

Tysie se nad jeho slovy zamyslela. „Nevím. Tak trochu mám také důvod mstít se Veně. A pak taky nemůžu nechat Iryna, aby šel sám. Prostě nemůžu!“

Touren spokojeně přikývl. „Dobře, i to je důvod. Malvore, ty jsi se k Irynovi přidal, protože jsi zjistil, že tvá země není taková, jak se prezentuje, že ano? Je zřejmé, že tobě jde o to vyhrát tu vaši velkou válku.“

„Ano. Jen nechápu, odkud to víš. Určitě jsem ti to neříkal.“

Touren se tajemně usmál. „Mí lidé toho umí zjistit hodně. Zvlášť o lidech, u nichž si nejsme právě jistí, jak moc jim důvěřovat.“

„Jinými slovy: poslouchali jste nás.“

„Jo. Pokud to chceš narovinu, tak ano. Ale myslím, že je to pochopitelné. Ale co tě drží v té válce? Teď, když víš, že tady je stejný klid, jaký by mohl být u vás po válce.“

„Upřímně, ani představa, že mi vládne někdo, o kom nesmím pochybovat, se mi právě nelíbí. A i když se mi tohle město hodně líbí, doma je doma.“

„Tak Ayen, co mi povíš ty? Taky kvůli Irynovi?“

Ayen znejistěla. „Já myslím, že takový důvod nemám. Když jsem šla s Irynem, nevěděla jsem, do čeho jdu. A pak už se ani nedalo couvnout.“

„Takže tady chceš zůstat?“

„To ne! Tak asi taky kvůli domovu. Já vážně nevím!“

„Nu dobrá. Nebudu tě nutit mi to říkat, ale ve tvém vlastním zájmu doufám, že svůj důvod najdeš před první bitvou.“ Skryl dýmku do kapsy. „Jdu si promluvit se svými bratranci.“ S těmito slovy je zanechal o samotě, aby mohli přemýšlet o tom, co mu vlastně řekli.

Jeho bratranci bydleli oba v Geriánu. Starší Kariom se těšil velké vážnosti u jejich lidu a bydlel v jednom z panství nedaleko královského sídla. Mladší Berenom už tolik známý nebyl a žil ve skromném příbytku na kraji města.

Kariomovo panství měl v tu chvíli o něco blíže, proto zamířil nejprve za starším bratrancem. Když zazvonil malým zvonkem přede dveřmi, přiběhlo mu otevřít mladé páže. Hluboce se mu poklonilo a bez jediného slova ho vedlo ke svému pánu dlouhými chodbami, jejichž stěny byly ověšeny nespočtem obrazů krajiny, předchozích majitelů i netvorů. Nejvíce pobuřující byl poslední obraz, který sem nechal umístit právě Kariom. Byli na něm dva draci, kteří spolu soupeřili – jeden ověnčen plameny, druhý vypadal jako vyřezaný z ledu. Touren se dodnes pamatoval, jak se se svým bratrancem snad pět dní dohadoval o tomto obraze a snažil se ho přesvědčit, aby jej dal spálit. A při každé návštěvě musel kroutit hlavou nad tvrdohlavostí, s níž se Kariom odmítal obrazu vzdát.

Jeho bratranec právě seděl u jídelního stolu, v jedné ruce držel silnou knihu s ošoupanou vazbou, v druhé zlatý pohár po okraj naplněný hroznovým vínem. Když Touren vstoupil, překvapeně vzhlédl a pak radostně vyskočil ze židle.

„Á, můj drahý bratránek!“ zvolal a spěchal k němu, aby ho objal. „Dlouho jsem tě neviděl. Jak si vůbec žiješ? Co výprava na nezávislý ostrov?“

„Skvěle, nemůžu si stěžovat,“ odpověděl Touren spíše podle zvyku. „A jistě už víš, že výlet se nedá označit ani za úspěch, ani za fiasko… nebo spíš dá se označit jedině za oboje.“

Kariom se zamračil. „Jo, tvých vojáků je mi líto.“

„A co tvůj výzkum vlivu času na náchylnost ke sporům?“

Ukázal na knihu, kterou odhodil na stůl. „Když jsi byl pryč, příliš mnoho času jsem na něj neměl. Zkoušel jsem ověřit jednu teorii – no tu ti popíši někdy jindy – ale předpoklad se ukázal mylný. Chce to složitější výpočty, takže jsem se vrátil zpět ke studiu. Uvidíme, kdy to dokončím. Pojď, posaď se.“ Ukázal na prázdnou židli naproti svému místu. „Dáš si víno?“

„Ne. Jen trochu vody, jestli můžu.“

„Jistě. Hervande!“ Když dotyčné páže přiběhlo, přikázal: „Dones nám dva poháry vody.“ Usadil se naproti němu a zachovával ticho, dokud před hostem neležel pohár. „Tak povídej. Proč jsi za mnou přišel?“

Touren nejprve usrkl vody, aby si trochu svlažil hrdlo. „O jistých potížích, do kterých se nás pár dostalo na druhém ostrově, jsi slyšel? Zajali nás tamní lidé, ale jeden další nám pomohl.“

„Vím, ten mág.“

„Jo, ten. A já mu proto dlužím nemalou protislužbu. Slíbil jsem, že mu pomůžu porazit královnu jejich ostrova, jeho vlastní sestru.“

Kariom vstal a přešel k oknu za svými zády. „Čekal jsem, že za mnou přijdeš. Hned, když jsem slyšel, že král mu odmítl pomoci, věděl jsem, že ty to neuděláš – jinak bys ho sem ani nevodil – a hned jsem také věděl, že si vzpomeneš na…“

„…na ony události,“ doplnil ho Touren, když se Kariom neměl k tomu dokončit větu.

Kariom úlevně přikývl. Bylo na něm vidět, jak nerad na to jen myslí, natožpak, kdyby o tom měl mluvit. „Takže chceš mou armádu?“

„Chci hlavně tebe, ale nepochybuji o tom, že ty si svou armádu vezmeš s sebou.“

Kariom se usmál. „V tom máš naprostou pravdu. Ale víš, že mí muži jsou daleko na severu.“

„Počítám s tím. Myslím, že by bylo nejlepší, abyste ty a Berenom pluli s loděmi při pobřeží až do jižních přístavů. Já půjdu pěšky, poněvadž z přístavů půjde spousta mých mužů pěšky sem. Tak je aspoň můžeme rovnou vzít s sebou zpátky na jih. Nebudou sice právě nadšení, ale s tím už se nějak smířím."

„Pokud ti rozumím, půjdeš tedy ještě za mým bratrem, ano?"

„Jo. Proč?"

„Nic, nic. Je to logické. Ale ušetřím ti zbytečnou cestu. Před třemi dny odjel na sever a vrací se až zítra."

Touren se zamračil. „Na sever? Co by tam dělal? Vždyť on byl vždycky takový… nezcestovalý."

„To se nezměnilo. Rada ho tam poslala vyjednat nižší cenu vepřového."

„Vojenského velitele? No… možná to není až tak divné."

Kariom souhlasně zamručel. „Chtěli je trochu zastrašit. Šel tam s asi stovkou válečníků."

„Pche! Politika!"

Kariom se rozesmál. „Máš s ní asi čerstvé zkušenosti, že?"

„Jo! Měl jsem získat posily pro útok na salamandry."

„Upřímně, to přemnožení se mi také moc nezdá. Bylo by to hodně divné…"

„A mohlo by to poslat celý tvůj současný výzkum do kytek," doplnil Touren.

„Bohužel. Ale tady nejde jen o můj výzkum! Představ si, že bychom najednou zjistili, že svět neovládají čísla! Nebo spíš, že ho nelze čísly popsat. Vždyť to je to, co celou dobu děláme! *Všechny* naše poznatky jsou založeny na tom, že svět je určován čísly."

„Jo, já vím. To už jsem si v drobných obměnách vyslechl snad dvacetkrát." Dopil svůj pohár a zvedl se. „Tak ti děkuji za pohostinnost i za pomoc. Uvidíme se v jižních přístavech." Hervand ho vyvedl zase ven a zavřel za ním dveře.

Touren se spokojeně vrátil do svého domečku na kraji městského důlku. Bylo to jen jednopokojové staveníčko s malým stolem, dvěma židlemi a jedinou postelí. Když přišel o svou ženu, rozhodl se už nikdy si nehledat družku a přestěhoval se do tohoto malého domku.

Jelikož právě neměl nic dalšího na práci, vytáhl si stejnou knihu, jakou viděl číst Karioma a začal studovat série čísel, jestli by nemohl staršímu bratranci pomoct s jeho současnou prací. *Číselné konstelace* byly typickým představitelem jejich knih – obsahovaly minimum poznámek, zato však nespočet tabulek a postupů, jak lze počítat. Z jediné knihy se tak mohli dozvědět informace na desítky témat.

Ani se nepamatoval, kolik hodin nad knihou proseděl, nicméně na druhý den se probudil s tváří přitisknutou na stránkách. Pobaveně nad tím zabručel a promnul si otlačenou tvář. Vrátil knihu na místo a vydal se k okraji města, aby navštívil i svého druhého bratrance.

Berenom byl jako Kariomovo dvojče, kterému do vínku nikdo nedopřál štěstí. Byl stejně podsaditý a svalnatý, také měl krátký hnědý plnovous a pleš, ale vypadal značně zuboženěji, skoro jako by se už několik dní obloukem vyhýbal vodě. Jeho dům sice nevypadal nijak zchátrale, přesto se nedalo nevšimnout si odlišnosti od velkého sídla Kariomova. Byl to jen malý kopeček, dokonce ještě menší, než ten, ve kterém byli ubytováni Nakrylané.

I v chování se Berenom od svého bratra výrazně lišil. Na rozdíl od Karioma jej přijímal chladně, nebylo pochyb o tom, že je to z jeho strany pouze formalita. Uvedl ho do kuchyně, posadil se na rozvrzanou židli a pouze tiše vyčkával, co mu jeho bratranec chce.

„Jak se ti daří, Berenome?" optal se Touren, také spíše jen ze zdvořilosti.

Berenom jen pokrčil rameny. „Přišel jsi, abych ti pomohl v té jejich bezvýznamné válce, že?"

Touren pomalu přikývl. „Netvrdil bych, že je právě bezvýznamná, ale jinak máš pravdu."

„A to soudíš z čeho? Z toho, že král je chtěl podpořit, ale neudělal to? Měl bys mít dost rozumu na to, abys věděl, že když král někoho chce podpořit, ale odmítne to udělat, dělá to, co je nejlepší pro nás ostatní. A vzepřením se tomuto jeho rozhodnutí – i když se nejedná o přímé porušení zákona – si zatloukáš hřebíky do vlastní rakve. Jsi blázen, jestliže se pouštíš do cizí války."

„Možná. Nebo taky možná vím, že i král se může zmýlit ve svém úsudku, přestože je božím potomkem. Možná někomu dlužím protislužbu za pomoc, a tomu někomu teď pomohu nejvíce tím, že s ním vytáhnu do války. A možná bys ty neměl zapomínat, že sám máš vůči mně ještě jistý dluh."

Berenom si odfrkl. „Ano, tehdy jsi mě a Karioma zachránil. Chtěj cokoliv, ale tohle pro tebe neudělám. Nebudu posílat své muže na jistou smrt, když tady mají větší naději vyhrát. A *nikdo* neříká, že se ta válka nemůže zastavit na tom druhém ostrově."

„My si přece nevybíráme, jak dluhy budeme splácet! Copak nám etiketa nehovoří, že dluh se splácí první vhodnou protislužbou? Vhodnou podle slov toho, komu ji dlužíš?!"

„Hovoří. Ale já to prostě nemůžu udělat! A víš co? Klidně celému světu prozraď, co se tehdy stalo. Ale uvědom si, že tím pošpiníš i Karioma. Má snad za to trpět, i když ti svou pomoc přislíbil?"

Touren se zamračil. „Vidím, že sis toho stihl zjistit dost, za tu dobu, co jsi zase zpátky. Královo stanovisko, Kariomovo stanovisko,… promyslel sis to dobře, než ses se mnou setkal, viď? Věděl jsi, že přijdu."

„Samozřejmě, že jsem to věděl! To ale neznamená, že ti rád odepírám pomoc! Opravdu! Jestli máš pravdu a vy uspějete, stav se za mnou kdykoliv s jakoukoliv žádostí a já ji splním! Už žádné odmlouvání, dokážeš mi, že jsi měl pravdu v tom, že se král mýlí. Ale naposled ti opakuji, že své muže neobětuji pro malichernou válku! A teď vypadni!"

Touren nespokojeně zavrtěl hlavou, ale poslechl a bez dalšího zdržování opustil jeho dům. Na jednu stranu Berenomovi rozuměl, sám dělal zpravidla všechno pro své vojáky, na druhou stranu mu vyčítal jeho zaslepenost, s jakou následoval krále, a především vychytralost, s níž si mohl dovolit odmítnout jeho žádost o protislužbu.

Čekala ho ještě jedna zastávka, již nemohl před odchodem pominout. Musel najít svého pobočníka, aby ten sehnal jeho vojáky dohromady a připravil je na pochod k severním přístavům.

Ani o tomto muži však nemusel dlouho uvažovat, kde ho najde. Když právě nevedl vojáky, byl jeho pobočník znám jako vášnivý příznivec vín, který většinu času tráví ve vinných sklípcích pod hostincem, který se nacházel v jeho těsném sousedství.

Byl tam také dnes. Po zjizvené tváři se táhl široký úsměv muže, jemuž právě ke spokojenosti nic nechybí. Přesto v očích zářila světla rozumu stejně, jako by byl zcela střízlivý. Když Touren vstoupil, okamžitě seskočil ze sudu, na němž do té doby seděl, a hluboce se mu poklonil. „Kapitáne."

„Zdravím tě, Ordane. Stále ještě holduješ vínu?"

Jeho pobočník pozvedl pohár. „Jak vidíš."

„Tak dnes pij, jako by to bylo naposled. Zítra seženeš armádu a vyrazíš do severních přístavů. Odtamtud pak popluješ s Kariomem na jih k pevnosti. Tam se setkáme a společně vyrazíme zpátky na Nakryl."

Ordan se zamračil. „Tak brzy? Co se děje?"

„Jdeme s nimi do války." V Ordanových očích viděl zaplát plamínky zvědavosti, ale pobočník zůstával tichý a na první pohled netečný. Pouze se uklonil a vylezl si zpět na sud. *Aspoň někdo ví, co se sluší,* pomyslel si Touren. *Zasloužil by si vlastní oddíl víc, než Berenom!*

Vrátil se k Nakrylanům, aby se s nimi podělil o výsledky svého jednání.

Uplynuly ještě další dva dny, než se společně vydali na pochod. Z města je přitom vyprovázel až překvapivě velký dav, který je pozoroval nedůvěřivými, starostlivými i povzbudivými pohledy. Zdálo se, že navzdory tomu, že nikdo nebyl ochoten přímo je podpořit, měli spoustu příznivců, kteří si přáli jejich vítězství. Na klidu jim to nijak nepřidávalo, ale i tak to byl příjemný pocit, vidět kolem sebe tváře, které od nich něco očekávají. Náhle měli zvláštní pocit důležitosti…

„Vážně jde o tolik?" zeptal se Malvor, když těkal očima z jedné napjaté tváře na druhou.

Touren přikývl. „Vždy jde přesně o tolik, jak to lidé cítí. I kdyby vám Iryn tvrdil, že jde jen o jeho pomstu, a vás by provázely tyto pohledy, stejně bych nemohl říci nic jiného. Pro lidi je to důležité, takže nejde jen o osobní pomstu.“

„Takže?“ zeptal se Malvor nechápavě.

„Takže máš pravdu. Jde o hodně.“

Malvor v odpověď jen zabručel.

Vyjeli z města a přejeli přes kamenný most klenoucí se nad propastí.

„Ještě pořád nám neřekneš, co ti dlužili ti tví bratranci?“ zeptal se Anir, když město zmizelo za jejich zády. „Musí ti být jasné, že už víme, že jsi něco utajil, jinak by tě Berenom nemohl odmítnout tak jak to udělal.“

„Vědět toho můžete, kolik chcete, dokud neznáte celou podstatu,“ odvětil Touren. „K čemu vám je vědět, že měli drobnou aférku, když nevíte jakou? K ničemu…“

Anir se zamračil. „Chci vědět aspoň tohle: Bylo to něco absolutně nemorálního?“

„Jo, to bylo. Jestli to ukončí tvé dohady, řeknu ti aspoň tohle: Byl to zločin. Nic, co by jen změnilo pohled veřejnosti, na ně, ale něco, co by je poslalo rovnou do vězení. A už o tom nechci slyšet. Dohoda zněla tak, že na to zcela zapomenu.“

„Ale to nejde.“

„To nejde,“ souhlasil Touren. Raději sám změnil téma. „Když jsi vládnul ve své zemi, co tě vedlo k tomu, abys jednal tak, jak jsi jednal?“

„Proč tě to zajímá?“

„Snažím se pochopit naše vládce. Časem i ty pochopíš, proč to dělám, ale teď by tě to jen mátlo. Snaž se to vnímat jen, jako bych byl zvědavý, co může vést vaši královnu.“

„K tomu by ti má vláda moc nepomohla. Všichni lidé se liší od královny tak jako den od noci.“

„Hm. Tak co myslíš, že ji vede k tomu, aby povolala zlou bytost, která se může stejně tak obrátit proti ní, jako proti jejím nepřátelům?“

„Šílenství,“ odpověděl Anir bez váhání.

„Šílenství,“ zopakoval Touren zamyšleně. „Skutečně ti dosud připadala jako člověk, který jedná bez rozmyslu, veden jediným pudem? Víš, když je tvůj nepřítel šílený, má to tu výhodu, že můžeš předpovídat, co udělá. Stačí zvážit, že vše, co udělá, je přesným opakem toho, co bys očekával.“

Anir se zamyslel. „Pak to znamená, že královna sleduje nějaký konkrétní cíl…“

„A to je to, co mě zaráží. Co za cíl, jí může slibovat bytost, která se snaží zotročit svět včetně osob, které ho obývají? K čemu by jí byl někdo, kdo bude nad zotročenými bytostmi?“

„Myslíš, že ji ta bytost podvedla?“

„Rozhodně je to způsob, jak podkopat její sebedůvěru.“

„Iryn nikdy nepřistoupí na výsledek války, který ušetří její život. Příliš mnoho si toho vytrpěl pod její rukou.“

„Já vím. Ale nejsem první, kdo zvažuje, že Iryn je vhodným vůdcem jen do určité chvíle, že?“

Anir se chmurně usmál. „Napadlo nás to už asi všechny.“

Dál jeli neměnnou krajinou až do západu slunce. Potom ulehli k spánku, aby zjistili, co pro ně chystá další den…

Kapitola 17.: Pochybnosti

Čtyři dny od setkání s drakem přijel Iryn k cestě, po níž jen před půl měsícem přijížděli. Jeho přátelé už tam na něj netrpělivě čekali v sedlech svých koní. I Tysie opět měla vlastní zvíře.

„No vida, veliký mág se vrací s nepořízenou," řekl Touren nevzrušeně, když se k nim Iryn připojil a oni mohli pokračovat na jih. „Ale aspoň žiješ."

„No jo, div že mě neroztrhal na kousky," odpověděl Iryn ironicky. „Musím tě zklamat, Tourene, ale máme za spojence asi nejmocnějšího tvora na světě."

Touren na něj zůstal hledět s otevřenými ústy. „Tobě se to povedlo?"

„Tak o kom to mluví?" dožadovala se Tysie. „Koho jsi získal?"

Iryn se samolibě usmál a pyšně odpověděl: „Ledového draka." Teď na něj nevěřícně pohlédli i ostatní, takže se Iryn neovládl a rozesmál se.

„To byl vtip?" zkusil Touren s nadějí v hlase.

„Žádný vtip! Našel jsem ho, mluvil s ním a uzavřel dohodu."

„Doufám, že v té dohodě nefiguruji na jídelníčku."

„Slyšel jsi přece… *ji*. On se masem neživí, tak proč bych mu tě měl nabízet k večeři? Ne, dohoda se týkala jen nás dvou."

„Aspoň že tak. Co jsi mu teda slíbil?"

A tak jim Iryn vypověděl vše o setkání na Ledové tabuli a pokusil se jim popsat draka samotného a jeho hlas, i když věděl, že jsou jeho slova nedostatečná a nedovedou skutečnost ani zdaleka zachytit.

Touren se otřásl. „Jsem rád, že jsem ho nezažil při útoku na město. Něco tak velkého… a ještě dvakrát!"

„Třeba byl nearac menší."

„Třeba. A třeba taky větší. No, jako spojenec se ovšem bude hodit. Smekám před tebou, že jsi to zkusil, i když neznáš příběhy tak, aby tě krotil strach. A ještě ho vyzýváš na souboj!"

„A jak to šlo s tvými přáteli?"

Touren zvážněl a i ostatní trochu opustila radost z Irynových novinek. „Zatraceně špatně. Kariom mi pomoc přislíbil a ihned začal shromažďovat vojsko a připravovat lodě. Ale jeho bratr Berenom nám nepomůže a to je ztráta skoro půl třetího tisíce. Má z nás tří nejmenší armádu, ale i tak je to nezanedbatelné množství."

„Neříkal jsi, že ti dluží laskavost?"

„Jo, vlastně úplně stejnou jako Kariom, jeli v tom společně. Potíž je v tom, že nemůžu prásknout jednoho a druhého udržet mimo podezření. Berenom to ví, stejně jako ví, že jeho bratr mě podpoří a tím splatí svůj dluh. Je to liška podšitá. Ví, že tě král nepodpořil, přestože to považoval za oprávněnou žádost. Dal si jedna a jedna dohromady a došlo mu, že to musí být sakra nebezpečné! Zachová se proto jako král a odmítá pro tebe hejbnout prdelí! Jinak by se možná tak podle nezachoval."

„Takže nás bude…"

„Necelých třináct tisíc. Dost na to, aby z toho byla pěkná bitva."

Iryn zaklel. „Ale co Argsbow? Je vystavěné, aby čelilo mnohonásobné přesile!"

Touren se tím ale nenechal vyvést z míry. „Nedělej si starosti. Máme pro tvou zemi pár překvapení. A to, co rozhoduje, nejsou hradby, ale taktika. A já i Kariom si stojíme v této oblasti velmi dobře."

„Jak to můžeš vědět? Vždyť tady mezi sebou neválčíte, nebo ano? A kdybyste bojovali s námi, byl bych o tom věděl."

„Bojujeme se salamandry a ne tak zřídka, jak by se zdálo. Přesto pochopím, když to nevezmeš jako důkaz. Říkal jsem ti ale už, jak volíme své velitele?"

Iryn zavrtěl hlavou.

„Každých tisíc dní se konají soutěže, kterých se může zúčastnit, kdo chce, nicméně pro všechny velitele je to věcí cti, takže se účastní. Na těchto soutěžích zkoumáme, jak je jedinec schopný připravit a vysvětlit svou taktiku. A umístění v této soutěži určuje také, kolik vojáků pod sebou může velitel mít. Mých šest a Kariomových sedm tisíc už je snad dostatečný argument.“

„Dostatečný argument pro mě bude pád Argsbow,“ zabručel Iryn, ale Tourenova zkouška ho zaujala. „Jak zkoušíte tu taktiku?“

„Taktika je věcí logiky, takže k tomu slouží řada hádanek, hlavolamů a úkolů vyžadujících přizpůsobivost, rychlé myšlení a bystré oči. Ti nejlepší pak dostanou předestřenou vojenskou situaci a vymýšlí nejsnazší způsob, jak ji vyřešit.“

„A neměl by být velitelem spíš ten, koho budou muži následovat?“

„A myslíš, že muži nenásledují pokyny někoho, o němž ví, že je nesmírně inteligentní a zřejmě proto mají větší šanci na úspěch a přežití, když ho poslechnou do posledního slova? Svěřujete velení lidem, kteří projevili odvahu a běží často v první řadě, a nepochybně proto máte své důvody, ale domnívám se, že slepé následování odvahy je poněkud hloupější, než opodstatněné následování logiky.“

Iryn se k tomu nevyjadřoval. Pomalu ho začínalo rozčilovat, že na všem, co bylo v Aryvitu zvykem, dokázal Touren nalézt chybu. Bylo to jako být poučován ve všem, co se kdy naučil.

Navečer, když zastavili, už se na obzoru rýsovaly první hory z kraje domova fénixů. Iryn s Tysie zůstali vzhůru ještě dlouho poté, co ostatní šli spát. Nejprve se jen krátce utkali v šermířském souboji a potom se posadili k ohni.

„Tak už je to tady,“ řekla Tysie, když pozorovala ježatý obzor. „Dlouho jsme si teda v klidu neposeděli.“

„Nebude to tak zlé. Vlci nás přece nenapadli a salamandrů by mělo výrazně ubýt. Navíc my dva je dokážeme zahnat.“

Tysie zaúpěla. „Jen ne znovu tak dlouhé kouzlo! Stačí, když na to pomyslím a rozbolí mě hlava.“

V tu chvíli vylezla ze svého stanu Ayen, vrhla po nich nazlobený pohled a beze slova kolem nich prošla. Slyšeli, jak se její dupot vzdaluje.

„Ještě jsi s ní o tom nemluvil?“

Iryn zavrtěl hlavou. Od chvíle, kdy se rozhodl, kterou dívku má raději, nijak se netajil ani s jedním ze svých románků. Tysie se k němu zachovala vstřícně a snažila se na to upozorňovat co nejméně, za to Ayen se k němu od té chvíle chovala odtažitě.

„Měl bys to udělat co nejdřív. Čím déle to budeš odkládat, tím víc si bude připadat podvedená. A máš dost nepřátel, na to aby sis měl dělat ještě další!“

„Já vím.“

„To je sice pěkné, že to víš, ale co tak s tím něco udělat?“

„Dobře, dobře. Zítra s ní promluvíme, ano?“

„Promluvit by sis s ní měl sám. Moje přítomnost by asi ničemu nepomohla. Spíš naopak.“

„Naštvaná je přece na mě.“

„Jen se neboj, na mě taky.“ Naklonila se k němu a zašeptala: „Protože kdybych tu nebyla, měla by tě jen a jen pro sebe.“

„Jenomže kdybys tady nebyla, není tady nikdo.“

„Ani ty?“

„Ani já. Aspoň ne tak daleko. To bych asi prostě zapíchl Venu a utekl.“

„Potom je ale škoda, že tady jsem a všechno ti tak komplikuju.“

Políbil ji na tvář. „Komplikuješ mi to nádherně.“

„Aspoň že tak.“ Zvedla se. „Ayen se určitě brzy vrátí. Promluv s ní.“

Iryn nespokojeně zamručel, ale zůstal sedět. Neměl chuť řešit ony události s Ayen, ale pochyboval, že ji kdy bude mít. Tysie měla pravdu – neměl by to dál odkládat. Ohlédl se do tmy, kde Ayen zmizela.

Kam mohla jít? Že by nás chtěla zkontrolovat, ale přišlo jí nápadné jen tak vyhlédnout ze stanu a zase v něm zmizet? Zahloubal se tak hluboce, že si Ayenina návratu všiml, až když ho minula.

„Ayen?“

Ignorovala ho a dál kráčela ke svému stanu.

„Pojď sem, prosím! Chci si s tebou promluvit.“

Zastavila se, potom k němu odměřeně přistoupila, ale zůstala stát tak, aby mezi nimi bylo ohniště. „Proč?!“ vyjela na něj. „O čem bychom měli mluvit? Že jsi stejný jako ostatní? Užít si, dát naději a najít další?!“

Iryn na ni chvíli zůstal jen překvapeně hledět. Nečekal takový příval výčitek. Cítil, jak se někde hluboko v něm vyfukuje balón jeho ega. *Velíš jim, ale jsi stejný*, připomínal mu tichý hlásek v hlavě, že být významným neznamená nedělat chyby. „Nechceš se posadit?“ nabídl jí, když se zase zmohl ke slovu.

„Zůstanu stát.“

Iryn přikývl, jinou odpověď ani nečekal. „Omlouvám se, že jsem… předstíral zájem o tebe a nenaplnil ho.“ Řekl, ale sám poznal, jak nepřesvědčivě to zní. *Muset se omlouvat za něco, v čem jsem nevinně!*

„Fajn, máš na to plné právo!“ řekla upjatě. „Jsi přece chlap!“ Otočila se k odchodu.

„Počkej!“ zavolal za ní skoro zoufale. „Já jsem to vážně nemyslel… nijak zle. Nechtěl jsem ti ublížit. Jen jsem nevěděl,…“ Povzdechl si. „Nevím, co jsem si myslel. Nevím, co jsem cítil.“ Díval se jí do očí a viděl v nich vztek, zlobu, a co ho překvapilo nejvíc, pohrdání. *Zničil jsem člověka*, pomyslel si zděšeně. *Tak takhle se dá někoho naučit, že dobro v lidech je jen mýtus. Pohádka.*

Když nic dalšího neříkal, Ayen zvedla hrdě hlavu a vrátila se do stanu.

Iryn dlouze vydechl. Z toho ještě určitě budou problémy. Když nic jiného, začnou v ně Tourenovi lidé ztrácet víru. A je to i další slabina, které bude moci Vena využít.

A za to všechno mohl Touren! Ta jeho zatracená rada…

Vrhl zlobný pohled na Tourenův stan, ale pak potřásl hlavou. Touren mu možná dal radu, která nebyla správná, ale on měl mít dost vlastního rozumu, aby se jí neřídil.

Krajinou se prohnal poryv větru a nalevo od něj zašustila tráva. Iryn tam znuděně pohlédl, jen aby se přesvědčil, že to byl skutečně vítr… a poplašeně uskočil dozadu. V bílém plášti tam stála zahalená štíhlá postava s dlouhými černo-stříbrnými vlasy ohraničujícími kulatou tvář s malým nosem a bledě modrýma očima. Bělmo však bylo bílé.

Stál před ním Aryv a přesto to nebyl on. Vypadal takový, jakým se stal, když se jeho mysl oprostila od omamné písně Černé Magie.

Iryn vyskočil na nohy a sklouzl rukou k meči. „Pokoušíš se o totéž, co už zkoušela Černá Magie?“ zeptal se tiše. „Budeš proti mně posílat mého předka, aby mě zabil?“

Aryv se usmál. „Rád vidím, že jí nevěříš. Ale já jsem skutečný Aryv. Žádný výtvor jedné z *nich*.“

„Ten co je pět tisíc let po smrti?“

„Přesně ten. Dalo mi dost práce přesvědčit Původní Magii, aby mi dovolila projít se po tomto světě, a ještě více, abych unikl její pozornosti a mohl se s tebou sejít bez jejího dozoru. Tak se, prosím, nezdržujme těmito dohady.“

„Tak proč tady jsi?“

„Pobídnout tě, abys přemýšlel. Jak jsem řekl, jsem rád, že Původní nedůvěřuješ. Došlo ti, že ona a její sestra se od sebe téměř neliší, že ano? Že se vůbec ptám, jsi přece má krev! Jistěže to víš. Ale jen nedůvěřovat nestačí! Nechci tě nutit, aby ses spojil s Černou Magií, ale uvaž: Které zlo je lepší? Neznámé nebo známé? Černá Magie je zlo a všichni to chápou – jsou před ní na pozoru. Původní Magie je zlo, ale jak ji lidé chápou? Jako dobro, které je chrání před zlem. Ona je tím větším zlem, protože se skrývá za dobro!“

Iryn si ho podezřívavě prohlížel. „Jak mám vědět, že to není jen trik Černé Magie, jak si uchránit vítězství?“

„Nevím," odpověděl Aryv bezradně. „Pamatuj – ani jedna z nich si nezaslouží vyhrát, ale musí a volba je na tobě. Takže dobře uvaž, komu z nich dopřeješ vítězství." Zděšeně se ohlédl přes rameno, jako by slyšel kroky. Potom se rychle rozběhl na sever, až za ním bílý šat vlál jako zástava.

Iryn se ztěžka posadil. *Jó, kdyby to tak mělo stejně snadné řešení, jako setkání v Hraničních horách,* posteskl si a vzpomněl si na černý mrak, v který se tam jeho prapředek proměnil. Tehdy navíc nepochyboval, že Aryv byl služebníkem Černé Magie… od té doby se jeho účast na válce ukázala jako značně komplikovanější a Aryv z dnešní noci navíc vypadal jako dílo Původní Magie a mluvil ve prospěch Černé Magie. A nejhorší ze všeho bylo, že mluvil logicky.

„Svět je jednoduché místo, dokud ho jeden nezačne poznávat," zašeptal znechuceně. „Jak mám volit mezi dvěma podobnými zly?!" Bylo to šílené. Ještě před pár dny válka neznamenala víc než pomstu. Dnes měl rozhodnout, komu svěří jejich svět. Komu se on a jeho přátelé stanou otroky.

Zaklonil hlavu a dlouze vydechl. Byla by krása moci se po válce opět vrátit k učení magie, nebo možná vydat se za Tourenem a trochu blíže prozkoumat jejich lid. Mohl by se stát důležitým cestopiscem Nakrylu. Usmál se té představě. Myšlenka, která by mu dříve připadala tolik nudná, pro něj právě teď byla představou ideální. Jen kdyby s nimi vítězka hry neměla své vlastní plány.

Přelétl pohledem stany a přemýšlel, koho se zeptat na radu. Odpověď byla až příliš snadná – nemohl se poradit s nikým. Jednou se rozhodl neprozradit jim, že výhra je jen další prohrou, a tak to taky zůstane. Aspoň mohou doufat…

Se střídavými krušnými i veselejšími myšlenkami nakonec probděl celou noc, ale unavený se necítil. Sílu čerpal ze strachu, že se rozhodne špatně, a z naděje, že Aryv byl skutečný a chce mu pomoci.

Ayen spánek pomohl, a i když po něm dál vrhala zlobné pohledy, měl Iryn dobrý pocit z toho, že jich ubývá. Po většinu času se teď raději snažila vyhnout pohledu na něj.

„Mluvil jsi s ní?" zajímala se Tysie.

„Jo, ale moc to nepomohlo."

„Potřebuje čas."

Iryn přikývl, přestože sám s jejím názorem zcela nesouhlasil. Nechtěl ale Tysie prozrazovat své podezření na Ayen – jednak, aby si nerozzlobil i ji, a také protože byl zvědavý, jak daleko ve své nenávisti dívka zajde. Věděl, že je to hloupost, ale pro něj to bylo jako váhy, na jejichž jedné misce ležela Venina zvrácenost a na druhé jeho vlastní povaha, podle všeho klopýtající někde mezi světlem a tmou.

Na kraji lesa se srazili se čtrnáctičlennou skupinkou Tourenových lidí putujících na sever, kteří se ke svému veliteli oddaně připojili. Pro všechny to znamenalo značně klidnější spánek a především výhled do budoucna, kde už je nemusela děsit představa dalšího nekonečného zástupu salamandrů, i kdyby snad oddíl vyslaný proti nim neuspěl. A než dorazili k okraji Salamandřího jezírka, byla jejich družina natolik velká, že ji museli rozdělit do dvou částí, které se vydaly na cestu s odstupem jednoho dne, aby mohli rozložit na odpočinkových ostrůvcích dostatek stanů.

Iryn pyšně přihlížel stále se zvětšující armádě a dostal tak na chvíli z hlavy i chmurné myšlenky na Černou a Původní Magii. Vize tak vzdálená, když utíkali, vize vlastní armády, se stala skutečností jen asi za měsíc! Nebylo pochyb, že Vena od nich bude očekávat útok, ale ne tak brzy nebo tak silný. Válku s ní vyhrají, a pak… *Pak přijde konec světa*, vzpomněl si neradostně. Dokonce ani Ledový drak, jejich nejmocnější zbraň, se nemohl měřit s některou z Magií. *S Původní Magií*, řekl si s náhlou rozhodností. *Černou zničím sám, aspoň jedné se tak budu moci pomstít!* Pevně sevřel jílec meče, až mu zbělely klouby.

Tak šel den po dni. Prošli lesem, překročili jezero i spálené planiny za ním a pak před nimi znovu vyrostla přístavní pevnost. Kariom s loděmi tam dosud nebyl, ale stále jim zbývalo ještě šest dní do lhůty, kterou Iryn vytyčil Ledovému drakovi.

Kapitola 18.: Domov za zády, domov na obzoru

Zatímco Touren se svými lidmi nakládali lodě a jinak se připravovali na cestu, Iryn s ostatními se zpravidla procházeli pevností, zkoumali její taje a debatovali o blížící se bitvě. Bylo sice zřejmé, že Kariom a Touren k tomu budou chtít také něco říct, ale oni neznali Nakryl a především Venu s Genskerem tak dobře. Přes veškerou jejich důslednost se studium nemohlo vyrovnat osobním zážitkům.

Pevnost samotná nebyla ani zdaleka tak fascinující, jako se jevila při pohledu z vnějšku. Obranná zařízení, která viděli, byla sice účelná, ale prakticky taky tím jediným, čím se mohla pevnost chlubit. Vevnitř se nacházely jen malé pokoje s jednou dřevěnou palandou a uprostřed byl vysoký sál se sochou jejich oblíbeného vůdce Korvelína III., tentokrát bez zbraně i dračích nestvůr, zato však s rukama opřenýma v bok a přísným pohledem provrtávajícím jihovýchodní zeď. Hleděl přímo k Nakrylu.

I přes dlouhé debaty, ale nebyli schopni dospět k jasnému názoru. Tysie tvrdila, že nejlepší bude, když přistanou na severu a budou tak moci rychleji postupovat k Argsbow, a Anir ji podporoval, i když ho Iryn podezříval, že to dělá spíše proto, aby se mohl projít kdysi svou krajinou. Oproti nim stáli Iryn s Malvorem, kteří považovali královnu za prozíravější a domnívali se, že bude připravená proti nim poslat armádu, jen co se dozví, kde jsou. Proto navrhovali přistát v Tarditu, kde jim stromy pomohou lépe se skrýt a potom i bránit se. A pak tam byla ještě Ayen, která sice stála za názorem Tysie vylodit se v Kyrbitu, ale neměli by se podle ní hnát hned na Argsbow, protože by mohli být napadeni zezadu. Tento názor však neobstál, neboť ostatní čtyři si byli zcela jisti, že v moment, kdy Vena zjistí, jak velkou mají armádu, stáhne veškeré vojáky na svou obranu do Argsbow, kde bude mít k dispozici snad všechny možné výhody. Když jí to řekli, Ayen se urazila a hrdě odkráčela pryč a po zbytek dne ji už neviděli.

Po tomto incidentu už si i ostatní začali všímat změny v Ayenině chování a šeptem se o ní bavili, kdykoliv jim k tomu dala záminku. Také Iryna se několikrát pokusili zaplést do těchto diskuzí, ale on je vždy jen ujistil, že Ayen bude v pořádku a požádal je, aby toho nechali. Přesto dobře věděl, že jakmile se trochu vzdálil, opět se rozpoutala divoká diskuze na toto téma.

Dva dny po jejich příjezdu připluly z moře desítky lodí pod Kariomovým velením a přípravy nabraly prudký spád, takže Touren musel brzy začít rozdávat nepodstatné úkoly, aby nemohli vyplout, než se k nim připojí Ledový drak. Nebylo těžké pochopit, proč jim o mocném spojenci neřekne – nenávist k němu byla v jejich srdcích zakořeněná příliš hluboko. Kariom sice reptal nad zdržením, které jejich výprava nabrala, ale nastal dvacátý den od úmluvy s drakem a nikdo nepobral sebemenší podezření.

Iryn stál na molu a propátrával bezmračnou oblohu. Nijak se neochladilo a na obloze nebyl ani náznak stínu. Také to ale mohlo být drakovým umem skrýt před nimi svou přítomnost. Ať tak či tak, oni už museli vyrazit. Příliš mnoho času promrhali na druhém ostrově a s každým dalším dnem by se na ně Vena mohla připravit lépe.

Sklouzl pohledem k zemi, kde pochodoval k lodím jeden útvar vojáků za druhým a mizel v jejich útrobách. Kráčeli dokonale seřazení do čtverců a přesně ve stejném rytmu. V Irynovi se v tu chvíli vzedmula vlna hrdosti. Nakryl spatří skutečnou armádu a jeho v jejím čele.

Přistoupil k němu Touren. „Myslíš, že je tady? *Přítel*?“

„Nezbývá nám než doufat.“

„Tak to nevím, *v co* bych měl doufat. Jestli aby nám pomohl, nebo abych ho ani nezahlédl.“

„Co obojí?“

Touren se zachechtal. „Chlapče, ty se v životě neztratíš. Máš zatracenou pravdu! Každopádně chtěl jsem ti říct, že asi hodinu po vyplutí máme velitelskou poradu, tak ať počítáš s tím, že pro tebe někdo přijde.“

„Ostatní taky?“

Touren zavrtěl hlavou. „Víš, že já bych je tam nechal jít – zvlášť Anira, je zkušený – ale Kariom trvá na zásadách. Bude o taktice jednat jen s velitelem a to jsi podle všeho ty.“

„Velím přece jen formálně. A čtyřem lidem.“

„O to raději buď, že jsi přizván. Dokonce to vzešlo z jeho hlavy, abychom se radili i s tebou. Ne, že bych to nenavrhl, kdyby to neudělal on… Doporučím ti využít tu hodinu, aby sis s ostatními promluvil a zjistil, jak se k čemu staví. Kariom nebude zjišťovat, jestli tvé návrhy vzešly opravdu z tvé hlavy.“

„Jaký je? Kariom…“

„Schopný. Moc ti o něm neřeknu, protože jeho soukromý život se od velení hodně liší. Ale když se máš s něčím vypořádat rozumem a sílou, chceš ho mít na své straně. Když jednou slíbil pomoc, nemusíš se bát, že by změnil názor. Ale je taky mazaný, a pokud s něčím přijdeš, prozkoumá to důkladně ze všech úhlů. Dobře své návrhy promýšlej, aby ti jich neodpálkoval příliš mnoho. Pak bys ztratil na vážnosti a další tvé návrhy, ať už by byly sebelepší, by vyzněly naprázdno.“

Jejich loď byla plně obsazena a tak i Iryn s Tourenem vyšli na palubu. Kotvy byly zvednuty, plachty spuštěny a oni se dali zvolna do pohybu. Nevyprovázel je žádný nadšený jásot žen a dětí, jak si Iryn představoval v nejoptimističtějších chvílích, jen dusot posledních vojáků, kteří se dosud nedostali na své lodě. Potom se pevnost za nimi zmenšila, a když minuli skalnatý záliv, zmizela jim úplně.

Iryn se uchýlil do své kajuty, kterou teď jako velitel měl hned pod palubou. Po dlouhém přemlouvání se Tourenovi naštěstí podařilo přesvědčit Karioma, aby byli Irynovi společníci ubytováni hned vedle a nevznikala tak mezi nimi zášť kvůli nerovnému postavení.

Ostatní už na něj čekali a široce se usmívali. Dokonce i Ayen trochu pookřála. Malvor ho sevřel v medvědím objetí a zavýsknul. „Je to tady! A já jsem ti nevěřil.“

„Ještě nemáme vyhráno,“ připomněl Iryn.

„Nemáme. Ale máme zatraceně hodně spojenců a to jen díky tobě. A máme Ledového draka!“

Také Iryn se usmál. Jejich nadšení bylo nakažlivé. „Dobrá, máš pravdu. Večer to budeme muset oslavit. Zeptám se Tourena, jestli by nám mohl přenechat nějaké víno. Za chvíli mám s ním a s tím druhým velitelem něco projednávat, asi taktiku, takže rychle sem s návrhy, protože vy tam nesmíte.“

Jeho přátelé si vyměnili významné pohledy. Potom mu Malvor položil ruku na rameno. „Tentokrát – ale opravdu jen jednou – ti nebudu radit. Myslím, že bys to měl rozhodnout ty sám.“

Iryn na něj překvapeně pohlédl. Už si všiml, že se Malvorův postoj k němu změnil, myslel však, že to bylo, jen protože na něj začal brát ohledy a svým způsobem ho stavěl sobě na rovinu. Teď se ale dobrovolně vracel k podřízenosti veliteli.

„Ne…“ začal, ale přerušil ho Anir.

„Souhlasím s Malvorem. Toto budou rozhodnutí, která musíš udělat ty sám, Iryne. Jestliže někdo z nás může říct, jak se Vena zachová, jsi to ty. Znáš ji nejdéle.“

V Tysiiných očích Iryn zahlédl tichý souhlas, takže se jí ani neptal. Ale na Ayen zapomenout nemohl. Především protože ona byla Veninou asistentkou a stýkala se s ní zřejmě nejvíce, snad krom Genskera.

Zpříma se na něj podívala. „Mohu ti říct, jak se Vena chovala diplomaticky a co věděla o tobě a o ní,“ kývla hlavou k Tysie. „Ale oba dva velmi dobře víme, že Vena se ráda skrývá za maskou. Jestliže někdo může odhadnout, jak se zachová v této situaci, je to jen její krev. Můžu tě pouze varovat, abys ji nepovažoval za nezkušenou nebo dokonce hloupou.“ Potom odešla z jeho pokoje.

„Ta holka…“ začal Anir.

„Dost!“ přerušil ho Iryn. „Vím, co chceš říct. Ale *ta holka* je jednou z nás, ať už se chová jakkoliv.“ Povzdechl si a ztišil hlas. „Všiml jsem si změny v jejím chování dřív než kdokoliv z vás. Ale věřím jí. Dávám si na ni pozor, ale věřím jí, a naposledy vás žádám, abyste se o ní přestali bavit za jejími zády tímto způsobem. Živte si své podezření, ale u sebe v hlavě. Nedávejte je najevo.“

Anir zdráhavě přikývl. „Já se jen nechci probudit s kudlou v srdci.“

„To už se asi neprobudíš,“ dobíral si ho Malvor.

„Víš, jak to myslím!“

„No jo, no jo.“

Iryn počkal, až se dohádají. „Tak daleko nezajde, i kdyby se potvrdilo nejhorší. Měla k tomu už dost příležitostí a všichni pořád dýcháme. A na lodi se už vůbec o nic nepokusí, protože z té není úniku. Touren by ji chytil dřív, než by se dostala na palubu.“

Raději změnili téma a věnovali se hodnocení ostrova, jež právě opouštěli, a lidí, kteří jej zvali svým domovem. Shodli se, že země jako taková je víceméně stejná jako Nakryl, ale tvorové na ní ji činí značně nehostinnější. Vůči lidem měli rozporuplné pocity, ale dokázali se shodnout na jednom – jsou mnohem méně mocichtiví.

Potom už na dveře zaklepal jeden z vojáků a ohlásil, že velitelé Touren a Kariom si žádají společnost Iryna.

Iryn ho proto následoval na palubu a do kapitánské kajuty pod kormidlem. Voják mu otevřel dveře, uklonil se a odspěchal pryč.

Touren s Kariomem stáli každý opřený o stůl na protější straně a skláněli se nad velkou mapou Nakrylu. Čtyři nože přichytily rohy mapy, pátý označoval Argsbow. Oba muži se na kus pergamenu mračili, jako kdyby řešili nějakou složitou hádanku, a nehty se jim zarývaly do desky stolu.

Když Iryn vstoupil, pohlédli na něj a kývli na pozdrav.

„Dobře že jdeš,“ řekl Kariom, svalnatý muž s krátkým plnovousem, který dokonale odpovídal Irynovým představám o trpaslících. „Shodli jsme se, že budeme postupovat v jediném proudu. Zamezíme tak tomu, že by jedna skupina musela čekat na druhou. Navíc kdyby tvá královna zjistila přítomnost jen jedné části, mohla by proti nim vyslat celou armádu a jistojistě by je tak zničila. Co si myslíš ty?“

Iryn chvíli přemýšlel. „Nejsem si jistý. Kdyby se královna dozvěděla jen o jedné armádě a pokusila se ji odrazit dřív, než přijde k městu, druhá by měla volnou cestu k ní a zaútočila by nečekaně. Myslím ale, že to nehrozí, tak neopatrná není. Navíc pokud by se dozvěděla o obou, mohla by jednu zpomalit a druhou zničit.“

Kariom souhlasně pokývl. „Ano, o tom jsme také přemýšleli. Takže skvělé! Shodneme se, že nejlepší bude postup v jednom proudu. Ale teď kudy a jak. Můžeš nám nastínit, co od vaší královny čekáš za postup?“

„Jakmile o nás bude vědět, zaútočí. Nejprve slabě, aby zjistila kolik nás je a jak jsme silní. Pokud zjistí, že by nás mohla zašlápnout jako brouka, pustí se za námi s celou armádou. Pokud se nás zalekne, stáhne všechny do Argsbow, tím jsem si jistý.“

„Takže bychom jí zřejmě měli dát najevo, jak snadno nás *rozšlápne*.“

Iryn překvapeně zamrkal. „Ale to by…“ Donutili by tak královnu nebo aspoň většinu její armády utkat se s nimi tam, kde by sami chtěli! Vyřadili by z boje veškeré její výhody…

Vzal nůž a zabodl jej do zálivu jen pár mil pod Lardem. „Tady bychom se měli vylodit. Je tam dost místa na pobřeží a je to dost blízko, aby nás zaznamenaly hlídky z města, až budeme přistávat.“

Kariom se zamračil. „Lepší budeme mít, když dobudeme to město.“

„Vůbec ne! Když ho dobudeme, Vena pozná, že se připravujeme na obranu a ne na útok, takže pochopí, že předvídám, jak se zachová. Nebude nám pak hrát do karet, přinejmenším ne bez nepříjemných překvapení.“

„Máte chytrou královnu,“ odpověděl Kariom uznale i nespokojeně. „Takže dobrá. Část vylodíme na jihu, ale druhá část bude muset plout širokým obloukem ještě jižněji.“ Zabodl nůž k dolnímu okraji téže zátoky. „Tady by je snad vidět neměli, pokud se skryjí v lesích. Ale s loděmi to bude horší. Kapitáni budou muset odplout buď víc na jih, nebo dál na moře.“

„Kolik vojáků královna pošle?“ zeptal se Touren.

„Nevím. Asi tisíc, možná dva…“

„Dobře. Takže jí ukážeme třetinu našich sil. S tím ji snadno porazíme, ale budeme působit jen jako banda vzbouřenců. Souhlasíš Kariome?“

Kariom dosud dumal nad postavením lodí. Když zaslechl své jméno, trhnul sebou a zakoktal: „Co-cože? Aha, jo. Ano.“ Potom přidal další nůž ještě více na jih tarditského pobřeží. „Druhá skupina se vylodí tady a půjde sem.“ Ukázal na nůž, který zabodl předtím. „Jsi si ale jistý, že nás – tedy první část – uvidí z města?“

Iryn zavrtěl hlavou. „Pokud nás neuvidí, dokážu se postarat o trochu pozornosti sám.“

„Ohó, tady má někdo o sobě zatraceně vysoké mínění!“

„Oprávněně,“ vložil se do toho Touren. „Má pravdu. Půjde to. Královna ho hledá, a pokud jsem všemu dobře rozuměl, udělá cokoliv, aby se ho zbavila.“

„Někdo mě uvidí a na druhý den budou les propátrávat tisíce vojáků,“ dodal Iryn.

„A nedojde jí náhodou, že jsi to tak asi chtěl?“

„To záleží na způsobu, jakým se ukážu. Ale věřím, že někdo z města si nás všimne.“

„Dobře. Takže třetina tady a zbytek tady,“ shrnul Kariom situaci a ukázal na příslušné nože. „Pokud jsi správně odhadl počet vojáků, které proti nám pošlou, budeme mít velkou převahu a taktika by nemusela být nijak složitá. Přesto bych pro ně připravil překvapení, zvlášť když se můžeš splést.“

„Ale pokud na ně budeme připravení, pozná královna…“ začal Iryn.

„…že nejsme žádní hlupáci a postavili jsme hlídky. Na to jsi zapomněl? Málokdy se ti podaří opravdu překvapivý útok, ať tě zná nepřítel sebehůř. Na její vojsko se můžeme připravit, i když nebudeme vědět, že ho poslala.“

Iryn se zastyděl, že zapomněl na takovou základní věc, jako jsou hlídky, a už mlčel.

„Nejsnazší je a nejméně času vyžaduje útok ze strany,“ navrhl Touren. „A to rozhodně zleva, protože jinak bychom je tlačili k městu. Takto je budeme tlačit k druhé části naší armády, ale ta bude dost daleko a mezi stromy, takže ji neuvidí…“

„A pokud by jich bylo víc než nás, aspoň je lépe sevřeme,“ dokončil za něj Kariom. „To je dobrý plán. Ale co když zaútočí od města?“

„To neudělají, protože u přímého útoku by nás mohli zatlačit do moře. Od města ne, navíc bychom je pak mohli útokem ze strany tlačit do moře my.“

„Skvěle, Tourene! Opět se dokazuje, že Qverejci dobře ví, komu svěřit velení! Dobře. Takže za tři dny se vylodíme a zatočíme s nimi. Do té doby vám, pánové, přeji příjemnou plavbu.“

„Příjemnou plavbu,“ zamumlali v odpověď Iryn a Touren.

Společně vyšli na prosluněnou palubu a Kariom odešel dohlédnout na kormidelníka. Když Touren zamířil k přídi, Iryn ho zastavil. „Neměli byste na lodi trochu dobrého vína navíc? Chtěli bychom večer oslavit úspěch naší plavby na váš ostrov.“

„Mám pro tebe něco lepšího. Pojď se mnou.“ Odvedl jej do podpalubí a potom k nejvzdálenějším kajutám. Zaryl nehty do na první pohled jednotného kusu dřeva a odklopil stranou destičku dost širokou sotva pro jeho ruku. Objevila se tajná komůrka. Zdála se malá a nic v ní nebylo, ale Touren do ní strčil ruku až po rameno a potom vytáhl ošoupaný měch. Když viděl Irynův překvapený výraz, ukázal mu, jak se destičky odklápějí stranou a umožňují mu tak sáhnout do malé přihrádky, kde se válelo dalších několik těchto vaků. „Nechte si chutnat. Ale pijte s mírou!“

„Bude nám to vůbec stačit?“ zeptal se Iryn pochybovačně.

„Ovšemže! To není žádné víno, ale švestkový destilát. To je daleko silnější. Ne, aby vás napadlo pít to jako vodu. Jeden krátký hlt a pak chvíli pauza. Jinak tě to může i otrávit.“

„To je nějaký jed?“

„Ne, to zase ne. Aspoň ne doslova. Ale vyšší množství není právě zdraví prospěšné.“

„Jak poznám, jestli jsem toho vypil moc?“

„Myslím, že to poznáš. Pokud hodláš opravdu jen slavit a ne se ožrat do němoty, přestaneš včas. A jen tak mimochodem… o této skrýši se raději nikomu nezmiňuj. Jsou to mé osobní zásoby.“

Iryn mu ochotně slíbil, že o ní neřekne živé duši, a vrátil se do své kajuty. Ostatní tam teď nebyli. Když si jej zavolali velitelé, nejspíš se odebrali do svých vlastních pokojů.

Opatrně odšrouboval uzávěr a přičichl. Tekutina uvnitř měla výraznou, ale příjemnou vůni, takže sebral odvahu a usrkl. Překvapeně zalapal po dechu, když mu pálenka projela hrdlem a zanechala po sobě pocit, jako by polykal oheň. V očích ho zaštípaly slzy, ale přesto si ještě toužebně olízl rty a měch zavřel s radostným očekáváním blížícího se večera. Potom se natáhl na lůžko, aby si odpočinul, než se začnou jeho hosté scházet.

Když se setmělo, ozvalo se zaklepání a potom přišli jeho přátelé s výjimkou Ayen a v rukou nesli hromady jídla.

„Touren nám to vrazil do rukou, ať si uspořádáme soukromou hostinu se vším všudy," vysvětlil Malvor a s povděkem odložil jídlo na postel.

„Kde je Ayen?" zeptal se Iryn, i když odpověď znal.

„Říkala, že nepůjde," odpověděl Anir. „Vždyť víš, že ani v tom *jejich* městě s námi nechtěla jít." Co ale neřekl, a co si všichni mysleli, bylo, že po změně v jejím chování by ani jinou odpověď nečekali a možná ani nechtěli.

„Tak se do toho dejme!" zvolal Iryn, aby se nepříjemné ticho dlouho neprotahovalo. Utrhl si kus chleba s propečeným salamandřím masem. Přes svůj počáteční odpor si tuto vybranou pochoutku oblíbil, už když jim ji Touren servíroval poprvé uprostřed Salamandřího jezera.

Hodovali dlouho do noci. Kromě salamandřího masa jim Touren poslal nejrůznější čerstvé ovoce i zeleninu, chléb, housky, čokoládu, pečené brambory i smaženou cibuli… a mnoho dalšího. Když byli všichni nacpaní k prasknutí, stále jim zbývala více než polovina všeho jídla. Odložili je do kouta, aby jim nepřekáželo, a Iryn se natáhl po měchu se švestkovou pálenkou.

Anirovy zazářily oči. „Sehnal jsi od Tourena to víno?"

„Něco lepšího," odpověděl Iryn a podal mu měch. „Pij pomalu," dodal, ještě než ho úplně pustil. „*Hodně* pomalu."

Anir k hrdlu nejprve přičichl a potom se navzdory Irynově radě dlouze napil. Zakuckal se a byl by pálenku rozlil nebýt Malvorovy pohotové reakce. Z očí mu tekly slzy a sípavě se dožadoval vzduchu. Když se konečně zmohl ke slovu, dostal ze sebe jen: „Teda, to je ale síla!" a ztěžka se opřel o stěnu.

Po této zábavné ukázce účinků nápoje se Tysie i Malvor napili značně opatrněji, i tak se však oběma zalily oči slzami a Tysie si dlouho mávala rukou před ústy, aby rozehnala neviditelné plameny.

„Kde to vyhrabal?" zeptal se Malvor a podal měch Irynovi.

Ten si nejprve dopřál krátký doušek. Tentokrát už byl připravený na účinky alkoholu, proto je lépe přijal a více si vychutnal jedinečnou chuť. „Říkal, že je to ze švestek."

„Zatraceně!" zaklel Anir a položil si dlaň na čelo. „Měls mě varovat, jak je to silné! Mám pocit, jako bych měl chrlit plameny!"

„Říkal jsem ti, ať piješ pomalu."

„Pomalu jsem pil, ale nenapadlo mě, že jsi chtěl také, abych pil *málo*! Myslel jsem, že jen chceš, abychom si to lépe vychutnali."

Iryn se zasmál a znovu mu podal vak.

Popíjeli a vtipkovali a stále méně mysleli na válku, čím více vypili Tourenovy švestkové pálenky. Potom všechno zahalil stín…

Iryn stál uprostřed prapodivného kouřového světa ze dvou barev. Obloha byla temně černá, kdežto země pod jeho nohama šedá a přelévala se mu přes chodidla. Nebyl tam žádný zdroj světla, a přesto viděl daleko do všech stran. Všude panovalo naprosté ticho.

Po chvíli si uvědomil, že vlastně stojí na palubě lodi a za sebou slyší Tourena, jak si u kormidla prozpěvuje. Otočil se a spatřil jeho i čtyři své společníky z Nakrylu, jak stojí na zádi a pozorují ho. Pokusil se na ně zavolat, ale nevydal ani hlásku. Vzápětí i Tourenův hlas utichl a místo toho se ozvalo praskání. Potom sebou jeho společníci trhli a začali padat, jako by se pod nimi prolomilo trámoví.

Iryn za nimi chtěl přiskočit a zachytit je, ale nohy mu v podivné kouřové lodi uvízly a on se nemohl pohnout. Mohl jen pozorovat Tysiinu zděšenou tvář a pohled s úpěnlivou žádostí o pomoc. Jejich výkřiky mu dlouho doznívaly v hlavě a on zavřel oči a plakal.

Zanedlouho ho ale smutek přešel, jako když práskne bičem, a hlavou se mu rozezněl nový hlas. „Pojď ke mně, mé dítě," šeptal mu sladce. „Já jediná ti rozumím. Já jediná ti pomohu. Svěř se do mých rukou a tvůj život bude nekonečně šťastný."

„Ano," odpověděl tiše. „Jsi laskavá."

„Jistě. Jsem přece jako tvá matka. Vychovávala jsem tě, starala se o tebe. Pojď ke mně!"

„Ano," zopakoval jako v transu, ale pak se náhle probudil. „Ne," odpověděl tónem, jako když udeří hrom. Ten hlas znal. Už ho jednou obestíral svými kouzly, i když tehdy nenaléhal tak jako teď. „Ne, Černá Magie. Nebudu tvou loutkou!"

Skutečně se zahřmělo a vemlouvavý hlas mu odpověděl plný zlosti a nenávisti. „Všichni jste mými loutkami!" Z nebe slétlo jedno z jejích ježatých okřídlených monster podobných drakům a na jedinkrát ho celého uzavřelo do tlamy. Při sevření dračích čelistí Iryn pocítil zvláštní souznění s Reivem Gairem Vyrbitem. Potom se s trhnutím posadil.

Jeho pokoj se halil do tmy, jen oknem dovnitř pronikal úzký paprsek světla Kaluru. Iryn seděl na svém lůžku, přes nohy měl přehozenou zpocenou pokrývku a ztěžka oddechoval. Za sebou uslyšel zašustění a potom jej kolem ramen něžně objaly dvě paže. Už se chtěl vysmeknout, když si uvědomil, že je to Tysie. Poddal se jejímu jemnému tlaku a znovu si lehl. Přitiskla se k němu blíž, hlavu si položila hned vedle jeho ucha a tiše ho uklidňovala.

„Ššš. Ššš. Byl to jen sen. Nic se nestalo. Spi dál."

Trochu se uvolnil, ale jejím slovům nevěřil. *To bylo více než sen… Co by se stalo, kdybych nabídku přijal?* Úkosem pohlédl na Tysie. *A je skutečnost alespoň tohle? Nechce mě jen zmást?* Teprve, když dlouho nepřicházela žádná další výzva, aby zběhl zpět k Černé Magii, nechal své myšlenky opět trochu rozutéct.

Pohled mu padl na stříbřitý kousek světla měsíce. Nepamatoval se, že by kdy z druhého ostrova viděl na obloze jiný měsíc než Kalur. Mohla to být jistě i náhoda – neznal žádné pravidlo, jímž by se řídilo, kolik měsíců je tu či onu noc na obloze, a pochyboval, že je zná někdo jiný – přesto měl pocit, že během doby, kterou na druhém ostrově strávili, měli zahlédnout alespoň jednou i ostatní.

Nakonec se rozhodl, že nejlepší bude se na tohle zeptat Tourena, a znovu upadl do neklidného spánku.

Horší ráno než příštího dne snad nikdy nezažil. Probudilo ho praskání trámoví hlasitější než řev draků, hlava ho bolela a chtělo se mu zvracet, přesto mu v břiše kručelo, jako kdyby týden nejedl. Ztěžka se posadil a rozhlédl se po zaneřáděném pokoji. Jídlo bylo všude po zemi, některé rozšlápnuté na kaši, většina naštěstí víceméně vcelku. Tysie už tam nebyla.

Vysoukal se z postele, ale téměř okamžitě upadl zpátky. Celý svět se točil a on měl co dělat, aby udržel v žaludku aspoň to málo, co tam měl. Jeho ušima zalomcoval další nepříjemný hluk. Znělo to, jako když se po skále valí ohromné balvany. Byl to ale jen Malvor, který klepal na jeho dveře a vzápětí přepadl dovnitř. „Já toho Tourena zabiju!" zašeptal a ztěžka se sbíral na nohy. „Takovou kocovinu nepamatuju od Kiriovy sedmé svatby."

Iryn zvedl ruku na znamení, aby byl potichu.

Malvor to pochopil a pokynul mu, ať ho následuje. Vyvedl ho ven, pak si chvíli povídal s jedním námořníkem a ten jim nechal napustit jeden sud mořskou vodou.

Iryn ke kádi přistoupil a zvědavě pohlédl na Malvora. Dřív, než stačil cokoliv udělat, chytil ho kovář vzadu za vlasy a ponořil do vody. Hlavu mu sevřely ledové kleště a ze všech sil ji tiskly, jako by se mu z ní snažily vytlačit krev. Zalapal po dechu a trochu si lokl vody. Pokusil se vzepřít Malvorově tlaku a za chvilku už ležel jak široký tak dlouhý na zádech na palubě, kašlal a plival kolem sebe vodu. Když se

trochu vzpamatoval, všiml si, že i Malvorovi z vlasů proudem crčí voda a prská na všechny strany. „Co to mělo znamenat?!“

„Potřebovals odpomoct od kocoviny, ne?“

Iryn se posadil a teprve v tu chvíli si uvědomil, že se cítí mnohem svěžeji. Hlava ho z chladu bolela možná ještě víc, ale měl dojem, že se žaludek přestal bouřit, a první sousto, o které se pokusí, že neskončí na podlaze před ním. Asi jako by náhle vypluli z bouře na klidné moře. „Co se včera dělo? Kus večera mi prostě…“

„…leží v temnotě,“ dopověděl za něj Malvor. „To nejsi sám. Doufám, že jsme to aspoň dopili.“

Iryn pokrčil rameny. „Měch jsem nikde neviděl. Buď je někde zahrabaný, nebo si někdo z vás dopřál ještě samostatnou oslavu.“

Malvor v odpověď jen něco zabručel. „Jdu si zase lehnout.“ Zmizel v podpalubí.

Následovat jeho příkladu bylo to nejrozumnější, co mohl v tu chvíli udělat, takže se Iryn vydal za ním, i když se musel co chvíli přidržovat stěn.

Do pozdních odpoledních hodin střídavě spal a nadával na neopatrné oslavy, pak se konečně jeho kocovina začala sama utišovat a vystřídala ji neutuchající žízeň. Dal se proto do prohledávání pokoje. Z prvního vaku, který našel, poznal podle nezaměnitelné vůně pálenku, ale ani to mu nezabránilo, aby jej nad sebou překlopil dnem vzhůru a zkusil vypít naráz. Později děkoval všem bohům, známým i neznámým, že byl vak prázdný, a hledal dál, než našel čistou vodu.

Navečer přišel Touren s novým vakem. Hlavu mu zdobila červená boule na čele. „No páni, vy jste teda řádili,“ řekl, když zahlédl spoušť v jeho pokoji. „Ale pořád žijete. To je hlavní.“

„Jo. Nějak… se nám to vymklo z rukou.“

„Anir vypadal nadšeně, když po mně ráno hodil jablkem,“ souhlasil Touren.

„Od něj máš tu parádu?“ Ukázal na červenou bouli.

„Chtěl jsem vám hned ráno přinést vodu.“ Zamával vakem. „Asi mě mohlo napadnout, že se o to někdo z vás pokusí. Doufal jsem ale, že jste svou míru dokázali odhadnout trochu lépe.“

Iryn si vzal nabízený vak a hltavě se napil. Znovu hrozilo, že se mu žaludek obrátí naruby, takže raději zpomalil. „Příště nám dej radši jenom to víno.“

„Chutnala vám aspoň?“ Sebral ze země prázdný měch od pálenky a labužnicky přičichl k odzátkovanému hrdlu.

„Možná až příliš.“

„Jasně. Rozumím ti.“

„Způsobuje to někdy těžké sny?“ vzpomněl si Iryn na svou noční vidinu. „Zdálo se mi, že… něco neobvyklého. Ani si nejsem jistý, že to byl sen. A neslyšel jsem, že by kdy někdo něco takového zažil.“

„Na noční můry se po téhle pálence nikdy nikdo nestěžoval. Naopak většina říkala, že spali jako zabití a já to můžu jen odsouhlasit. Ale třeba to na tebe vážně má takový vliv, nevím. Co jsi viděl?“

Iryn potřásl hlavou. „Jen noční můru. Na tom nesejde.“

Touren ho do odpovědi nenutil. „Chceš to dnes zkusit znovu? Nemám pálenku na rozdávání, ale trochu bych ti jí ještě přenechal. Byl by to vlastně takový výzkum reakcí tvé hlavy na ni.“

„Ne! Jednou to stačilo. Aspoň prozatím.“

„To je rozumné.“

Na chvíli se mezi nimi rozhostilo ticho, jak Iryn mermomocí vzpomínal, na co se chtěl Tourena zeptat. „Poslechni, nikdy jsem od vás neviděl jiný měsíc než Kalur. Je to možné?“

„Jiný jsi ani vidět nemohl. U nás to tedy není Kalur, ale Qverejské oko, ale jde o to, že ty vaše čtyři zbylé měsíce z našeho ostrova zkrátka vidět nelze. Aspoň ne z míst, která jsme prozkoumali.“

„Není to zvláštní?“

Touren pokrčil rameny. „Svět *je* zvláštní místo, takže i tohle se v něm jistě může stát. Kdoví, třeba je měsíců ještě více, než těch vašich pět.“ Otočil se k odchodu. „Koukej se z té kocoviny rychle dostat. Zítra před večerem bychom měli přistát.“ Potom zmizel za dveřmi.

„Jasně," odpověděl Iryn opožděně a znovu sebou plácl do přikrývek.

Třetího dne od vyplutí stál Iryn na přídi a pozoroval mraky ženoucí se oblohou. *Jsi tam někde?* přemítal. *Letíš vůbec vstříc Nakrylu, abys nám pomohl? A chci vůbec, abys nám pomohl, když tím můžeš Nakryl proměnit v led a trosky?* Šumění vln ho uklidňovalo a posílalo jeho myšlenky méně drastickým směrem. Začínal uvažovat, jestli je vůbec Nakryl jeho domovem, nebo jestli by snad byla lepší cesta zůstat u Tourenových lidí a nechat Černou Magii, aby pustošila Nakryl. *Neměl bys svou pomstu,* připomněl se mu vzadu v hlavě tichý hlásek. *Tak za co vlastně bojuji?* zeptal se ho, ale odpověď už nepřišla.

Znovu pohlédl k obloze. „Ty tam jsi, Ledový draku," řekl šeptem, aby o tom sám sebe přesvědčil. Výraz v jeho tváři ztvrdl. „Znič je!"

„S kým to mluvíš?" zeptal se Malvor vedle něj.

„S Ledovým drakem."

„Ach tak. Myslíš, že zničí celý Nakryl." Nebyla to otázka, jen konstatování.

„On, nebo Černá Magie, vyjde to nastejno," řekl Iryn zasmušile.

Malvor se zasmál. „Tomu říkám optimismus! Myslel jsem, že téhle armádě už trochu věříš. Je to trochu zábavné, že začínáš pochybovat čím dál tím víc, jak se naše šance zvyšují."

Iryn sám sobě vynadal, že nebyl opatrnější. Sen s Černou Magií v něm znovu oživil pocit beznaděje z války s oběma Magiemi a pochybnosti ohledně jeho volby vítězky. *Jak můžu bojovat, když vím, že mi každý výsledek přinese smrt nebo něco na způsob otroctví?!* Bylo jednodušší, když myslel jen na pomstu. Ta se mu mohla podařit, kdežto pokoušet se hrát s bohy jejich vlastní hru byl předem prohraný boj.

„Ale jo, vyhrajeme," řekl vyhýbavě. „Jen… mě znervózňuje ten pocit, jak blízko to je."

Malvor přikývl. „Jo. Tomu rozumím. Taky jsem z návratu nervóznější, než když se mi domov ztrácel za zády."

Iryn ho nechal, ať si dál myslí, že to cítí stejně, jen obrátil zrak k obzoru a vyhlížel, kdy se objeví pevnina.

A potom ji spatřil. Nejprve jen jako sotva patrnou nerovnost, takže si nebyl jistý, zda je skutečná, nebo jej pouze šálí zrak. Ale jak se blížili, rostla, a za pár hodin už rozeznal pláže, louky, lesy a kus vlevo i jednu z vysokých věží města Lard a ještě blíže hromádku dřeva pod ledem, která kdysi bývala srubem a ohradou s vlky. Ledový drak už zřejmě v tomto kraji řádil a navzdory své velikosti dokázal sílu směřovat tak, aby zahubil vlky a nezničil nedaleké město.

„Konečně doma!" zvolal Malvor, který mohl na písčité pláži oči nechat. O ledem zničený kousek země jeho pohled ani nezavadil.

„A velký ledový kámoš řádí," zabručel Iryn.

O chvíli později si i Tourenovi lidé všimli ledové poskvrny a jejich řadami se začalo šířit ustrašené brebentění. I když stále vrhali nedůvěřivé pohledy po kusu ledu, podařilo se nakonec Tourenovi přesvědčit je, že tam žádný ledový démon nežije, a jediné, co tam na ně čeká, jsou lidé. Nijak tomu nepomáhalo ani to, že Touren sám co chvíli zvedal hlavu k oblakům a modlil se ke Qverejcům, aby zahubili všechny ledové démony, jež brázdí oblohu světa.

Jejich loď se stočila ostře na levobok a pomalu se blížila do zálivu.

„Pánové!" ozval se Kariom od kormidla, které odmítl na poslední úsek cesty komukoliv přenechat – trval na tom, že jen velitel by měl dovést své lidi k cíli výpravy. „Vítejte na Nakrylu! Zde budeme bojovat za svou zemi i za své přátele," pokračoval zapáleně. „Zde dobudeme slávu a získáme nové spojence. Zde světu ukážeme, zač stojí Korvelínův lid! Zde vyhrajeme ve jménu Qverejců. Zde padneme za svůj národ. Zde se naše osudy zpečetí!"

Vojáci nadšeně zajásali a začali bušit do všeho, co měli právě po ruce, až se celá loď otřásala. Zdálo se, že nikomu nevadilo, jak očividně nacvičenou měl Kariom svou řeč.

Iryn se nechápavě podíval po Malvorovi a spatřil v jeho tváři stejnou nevěřícnost. „Možná nezáleží na tom, jestli je řeč nacvičená," nadhodil kovář. „Možná je pro ně důležitější, že je někdo chce povzbudit."

„Možná," souhlasil Iryn.

Jásání vojáků nebralo konce, dokud si Kariom zvednutím rukou nesjednal ticho. „Ano, blíží se bitva a my ji vyhrajeme. Korvelínův lid osvobodí své bratry od útisku mocných. Ale musí zavládnout řád a disciplína! Spusťte kotvy! Skasat plachty! Spusťte čluny! Moralione, seber sto mužů, kteří nemají dnes večer službu na lodi, a jděte na břeh vybudovat ochranné valy! Do rána ať máte vše hotové! Emery! Aline! Předáte ostatním kapitánům rozkazy, aby vyslali dvacetičlenné oddíly na průzkum lesa a obsazení hlídkových stanovišť! Potom počkáte do tmy a půjdete obhlédnout, kde mají hlídky místní! Tak pohyb, pohyb! Nejsme tady na výletě!"

Palubu naplnil ruch a shon. Během jediného úderu srdce se zástupy pokojně naslouchajících lidí proměnily v pilné mravence, jimž právě někdo rozkopal mraveniště. Iryn se musel přichytit zábradlí, aby ho pobíhající vojáci neporazili nebo neshodili do moře. Ani se ale nenadál a všechny úkoly byly splněny. Na palubě zůstali jen on s Malvorem, Kariom a pár jeho vojáků připravujících loď na nepochybně dlouhé kotvení daleko od břehu. Působila najednou poněkud opuštěně.

„Myslel jsem, že až budeme zase tady, uklidní mě to," řekl Malvor. „Místo toho si nejsem jistý, jestli chci domov vůbec vidět. Bojím se, co s ním aryvitská královna mohla za tu krátkou chvíli udělat."

Iryn jeho obavy nejprve nechápal, než mu došlo, že Malvor nemluví o Uritusu, ale o Orinitu. O poslední zemi, která Veně chtěla vzdorovat a o zemi, která údajně kdysi dávno dokázala zastavit Aryva a zpomalila tak cestu jeho rodu k moci. Iryn věděl, že původcem kouzla byl někdo jiný a někdo jiný také dočasně sjednotil nepřátele Černé Magie, ale pochyboval, že to ví jeho sestra. Byl by zázrak, kdyby území Orinitu bylo víc než jedno velké spáleniště. Přinejmenším v hranicích, jaké Orinitu připisovaly historické mapy z dob Aryva.

„Ona… se musela připravovat na nás," odpověděl nepřesvědčivě.

Malvor se ušklíbl. „Škoda, že pomstu už sis zamluvil ty. Docela rád bych z jejího těla viděl trčet vlastní meč."

„Uvidíš aspoň, jak jí mizí úsměv z tváře."

„To se dá taky."

Iryn se odrazil od zábradlí a vykročil k padacím dveřím do podpalubí. „Pojď, dostaneš meč."

„Vždyť mám…"

„Věř mi. Mám pro tebe lepší." Když si Malvor pospíšil za ním, dodal: „Pořád ti ho zapomínám dát. Vezu ho celou cestu." Odvedl ho do své kajuty a podal mu poslední z mečů získaných vrácením kamenů. Na první pohled dlouhý jednoruční meč s ohnivým vzorem a bílou čepelí. Iryn už ale dobře věděl, že to není jeho jediná podoba.

„Mám bojovat s takovým párátkem?" zapochyboval Malvor.

„Vezmi si ho. Věř mi."

Malvor natáhl ruku a obtočil prsty kolem jílce. Přímo před jejich zraky se celá zbraň protáhla a rozšířila, takže se z jednoručního meče rázem stal obouruční. Malvor zalapal po dechu. „Co je to za kouzla?!" vykřikl podezřívavě i potěšeně.

„Starší, než si dovedeš představit. Ale to je příběh na jindy."

Malvor porovnal meč od Iryna se svým vlastnoručně vyrobeným. Kromě barev vypadaly úplně přesně stejně. Nebylo divu – jakožto kovář si jistě mohl vytvořit meč přesně podle svých představ. „Páni! Jsem poctěn. Děkuji ti."

Iryn přikývl. „Přijde mi jen správné, když je nás pět a mečů taky, že budeme mít každý jeden. Hlavně ho ale neztrať," dodal napůl s humorem, napůl vážně.

„Neztratím."

Když potom pozdě večer usínal, pocítil Iryn drobnou nervozitu z toho, co mělo brzy přijít. Má se utkat se svým otcem, se svou sestrou, se svým učitelem a se svou nejlepší kamarádkou z dětství. Příliš mnoho okamžiků, během nichž ho mohl dostihnout soucit nebo nějaká citová vazba. Pravda, strýce zabil bez mrknutí oka, když mstil svého otce, třebaže nevlastního, ale tohle mu připadalo jiné. A zvláště se pak děsil setkání s Kaetrou, která ho přes všechno, čím škodil Aryvitu, měla ráda a byla k němu otevřená. „Prosím, Kaetri," zašeptal k dřevěnému stropu, „odjeď z Argsbow někam na východ a nevracej se, než to všechno přejde!" Věděl, že je to jen chabá naděje, ale nemohl si pomoct. *Nesměl* se s ní potkat na bitevním poli.

Kapitola 19.: Král nebes

Už to bylo dávno, co naposled opustil své ledové království. I tehdy letěl do války, byla však jen jeho. Teď se pletl do sporu tvorům, jež pro něj nebyli důležitější než krysy. Tedy většina z nich.

Nestávalo se často, aby jej z někoho svrběla kůže, ale ten mág… byl zvláštní. Sálala kolem něj velká moc a překypoval sebedůvěrou. Ne, že by válečníci Korvelínova národa nevěřili ve svůj úspěch, ale vždy k němu přistupovali s respektem. Tento muž ne. Otřásl se, když viděl jeho velikost, ale víc nic. Naopak on, mocný Ledový drak musel dlouho váhat, než se mu ukázal. Potřásl mohutnou hlavou a vyfoukl ve snaze odfouknout děsivé myšlenky jako otravné mouchy. Jen si to namlouvá… Přistoupil na dohodu, protože chtěl!

Pohlédl dolů a spatřil desítky lodí plavících se po velké louži. Nechápal je. Stavěli si vysoké dřevěné trámy, které neklesly pod vodu, místo aby si cestu vytvořili ledem, když už nemohli létat. *Slabí tvorečkové!*

Na obzoru se rychle zvětšovala země. Zaostřil na ni, zvědavý jak asi vypadá. Znal svůj ostrov do posledního kouta, ale zbytek světa jen letmo. Teď spatřil nudné horké pláže, nekonečné lesy, které by po jediném jeho dechu zcela opadaly, a řeky, které by roztrhly zemi, jen by se k nim přiblížil. Mezi nimi stálo jedno kamenné mraveniště a kus od něj dřevěná boudička se sotva patrnými zvířátky, která zmateně pobíhala sem a tam. Mraveniště zůstávalo klidné, nemělo o něm ani potuchy, zato zvířátka od boudy ho nepochybně vycítila.

Tohle není boj hodný velkého Ledového draka! vynadal sám sobě, ale střemhlav se snesl k ohradě s vlky a jediným mocným výdechem ji zabalil do vysoké ledové hory. Nikdo nepřežil…

Vznesl se a párkrát zakroužil nad krajinou, aby si ověřil, že všichni, kdo se měli stát jeho obětí, se opravdu tak hloupě shromažďovali na jediném místě. Mezi stromy bylo plno zvěře, jež prchala co nejdál od něj, ale jen jediný vlk. Snesl se k němu, sebral ho do drápů a vznesl se s ním vysoko na oblohu, tak rychle, že jej ostatní zvířata ani nestihla zaregistrovat. Zatímco trhal vlka na nejmenší kousky, jakých byl schopen, dál obhlížel krajinu.

Jak slíbil, měst se ani nedotkl, ale po zvířatech nebylo ani stopy. Jestli měla být všechna tak jednoduchou kořistí, bude si muset vymyslet nějaký cíl sám. Pohled mu padl na oceán. Ano, tam byla spousta tvorů, která by si troufala měřit se s ním, i když i s nimi by si poradil hravě.

Odtrhl zrak od hladiny a stočil se více do vnitrozemí. Stačila mu dvě máchnutí křídly a vznášel se nad nejhustšími lesy tarditských zemí. Rozhlédl se do stran, aby zjistil, kde je další nejbližší město – pochopil, že právě u nich lidé vlky chovají – a rozlétl se přímo na jih.

Vysoké hradby ho lákaly, aby do jejich spár vtlačil led, který by je roztrhl, ale on odolal. *Začarovaný kruh se nemá porušovat!* připomínal si neustále. Potom už spatřil i ohradu s vlky, snad ještě menší, než byla ta minulá. Plivl na ni a bez ohlédnutí pokračoval dál. Nebyl důvod zdržovat se kontrolou výsledku. Dobře znal své síly a věděl, že z ohrady je teď další ledová hora.

Tak přelétl přes celý Tardit a vyvraždil všechny jejich vlky ještě dříve, než vůbec padla tma. Když stoupal k nejchladnějším proudům vzduchu, aby si na nich odpočinul, hlasitě vrčel a vyzýval všechny tvory ostrova, aby přišli k němu. Jen tehdy si mohl užít trochu legrace s nimi. Oni všichni proti jemu samotnému.

Spánek ho uklidnil. Dřímal a kroužil po nebi a na mysl se mu vracely vzpomínky na jeho dávný souboj s Ohnivým nearacem. Znovu viděl, jak si s ním hraje, jak mu každý souboj dopřává o něco větší výhodu. Jednou si dokonce nechal rozbít i jednu z ledových obručí na krku. A pak, když už si Nearac nepochybně myslel, že se řítí do boje, kde vše skončí, mu ukázal svou skutečnou moc. Vrhl proti němu všechnu zimu světa a pustil se do něj s takovou vervou, že netvor nevěděl, která bije. Jen se po něm zmateně ohlížel, hledal ho na druhé straně, než právě byl, poněvadž nestačil jeho rychlosti, hbitosti ani

síle. Tehdy se svět otřásal jeho smíchem a *všichni* tvorové, co kdy existovali, se neodvažovali vystrčit čumáky ze svých nor. Ukázal světu, že on je jeho králem.

Ráno přišli. Když se probudil z krásného snění o trhání Ohnivého nearaca, donesl se k jeho uším vyzývavý řev. Otevřel oči a shlédl dolů, kde kroužila desítka černých draků a sedm fénixů.

„Čekal jsem vás trochu víc," sdělil jim jejich primitivními řečmi. Potom se střemhlav vrhl proti nim.

Zvířata se jen zmateně rozhlížela kolem sebe a hledala ho.

Na poslední chvíli svůj střemhlavý let stočil, proletěl nad nimi a snesl se do jejich úrovně o kus dál. Kdyby je napadl hned, nic by z toho neměl. Pokud si chtěl užít, musel vidět strach v jejich očích, až poznají svého krále a až je tento král pošle na smrt.

Otevřel chřtán a vydal mocný řev, který se nesl krajinou široko daleko. Chlad z jeho útrob v moment zničil nejbližšího fénixe. Ostatní se na něj otočili a začali divoce vřískat. Nebyl to strach, co v jejich hlasech cítil, ale hněv. *Pojďte!* vyzval je a dál se jen vznášel na místě.

Tři z nich proti němu vyrazili. Počkal, než budou dost blízko, aby se ho pokusili zasáhnout plameny, pak náhle sebou trhl do strany a dříve, než se stačili vzpamatovat, podletěl je a sevřel do čelistí. Jeden po druhém zhasly jejich plameny i životy.

Zbylí tři fénixové zřejmě konečně pochopili, že nepřítele podcenili, a dali se na útěk. Neměli však nejmenší šanci. Ledový drak se nad nimi prohnal a všechny tři zhasil jediným máchnutím křídel.

Jeho zaneprázdnění se pokusil využít jeden z draků, ale dřív, než se ho stačil jen dotknout, praštil jej ze strany ledový ocas, zpřelámal mu veškeré kosti v těle a odhodil jej takovou silou, až Ledový drak zauvažoval, jestli ho po návratu nenalezne na svém panství. Potom už se pustil za zbylými devíti draky, kteří se rozprchli na všechny strany, aby měli větší šanci, že mu alespoň jeden unikne.

I tak byli předem odsouzeni k záhubě. Devět smrtelných výkřiků se rozlehlo krajinou, jak draci postupně podlehli ocasu, drápům či čelistem *nejmocnějšího*. A pak nastal opět klid. Jako by se svět náhle zastavil.

Ledový drak spokojeně vydechl dlouhý obláček páry. Konečně trocha vzrušení, i když se jen těžko dala přirovnávat k mnohaletému souboji s jediným tvorem, který měl potenciál zranit ho.

Lesy pod ním vystřídaly hory, když se přesunul nad území v počátcích patřící Kyrbitu. Bylo načase skoncovat i s ostatními fénixy…

Už na něj čekali. Vytušili zřejmě, že se blíží jejich záhuba a všichni utvořili dlouhý pás, až se zdálo, jako by obloha hořela. Přestože jich bylo několik desítek, on strach neměl. Mohl je vyřídit jediným mocným výdechem, ale pak by si to vůbec neužil.

Pomalu se jim rozlétl vstříc, aby je nevyplašil. I ohnivá linie se dala rozvážně do pohybu. Když byla jen čtvrt míle daleko, vystřelila proti němu jako šíp.

Vrhnul se dolů, přetočil se a kopl do plamenů. Dva ohniví tvorové zmizeli, jen co se jich dotkl. Znovu vystoupal výš a otočil se čelem k ostatním. Počkal, než se k němu znovu rozlétnou, a potom vydal hlasitý řev, takže se ohniví tvorové okamžitě zastavili a zmateně sebou házeli ve snaze otravnému hluku uniknout.

On však jejich dezorientace nevyužil. Počkal, než se znovu zformují a teprve potom jim vylétl vstříc. Jedenkrát se prohnal nad jejich linií, zahrnul ji ledovou párou a dobrou polovinu odeslal na onen svět. Udělal otočku, vrhl se zpátky a zakousl nejbližšího fénixe.

Ostatní se jej pokusili zaplavit ohněm, ale on jen máchl křídly a poslal ho nazpět i s nimi. Oni se ale nedali zastrašit a zkusili to znovu.

Vrhnul se před plameny na stranu a dříve než stihli zareagovat, prolétl tělem každého z nich. Led jeho kůže je okamžitě zničil. Obloha byla opět pouze blankytně modrá.

Fénixové, vlci… to jsou dvě rasy. Zbývá jich šest… Dobře věděl, že tvorové Narylusu nejsou více než smyšlenkou, a znal také osud nearaců. Pohlédl k jihu. Unavovalo ho to. Netoužil letět někam daleko na jih, ať už ho tam čeká sebevětší zábava.

Rozhodl se. Zavřel oči a nasál co nejvíce vzduchu do svých plic. Potom ho polkl…

Krajinou se rozlétla vlna sněhu a ledu do všech stran. Pokrývala trávu i stromy silnou vrstvou jinovatky a méně přizpůsobivá zvířata měnila v kusy ledu. Letěla daleko do vnitrozemí, až se mu ztratila z dohledu. Věděl, že salamandři, kteří milují oheň, i kostlivci, kteří nemají nic, co by je před chladem chránilo, jsou předem odsouzeni k záhubě. Ostatní to vyžene z doupat, tentokrát nepochybně všechny, aby chránili své domovy. Opět vylétl do chladných výšin a odpočíval, zatímco čekal, až k němu jeho oběti samy přijdou.

Působivý pohled, pomyslel si, když spatřil blížící se armádu netvorů. V čele spěchali uritusští pavouci, někteří velcí sotva jako pes, zato jiní větší než člověk. Za nimi vyklusávali nevritští kentauři, luky drželi v pohotovosti a na zádech jim poskakoval velký koš plný šípů. Zadní linii tvořily přízraky v černých pláštích a s mohutnými kladivy v rukou – orinitští oxerdi. Jako temný mrak armádu doprovázela smečka aryvitských černých draků. Jak předpokládal, po salamandrech ani kostlivcích nebylo nejmenší stopy. *Ale na mě je působivější.*

Vyzývavě na netvory zařval a ti okamžitě zvýšili tempo.

Zauvažoval, co proti němu asi mohou plánovat. Z pavouků obavy neměl – mohli se jedině pokusit ho spoutat do pavučiny, ale nic nebylo tak silné, aby to jeho zdrželo více než vánek foukající do protisměru. Silou oxerdů si nebyl jistý. Nemohli se sice vznášet více než pár stop nad zemí, ale se svými kladivy dokázali divy. Draci se ho nepochybně budou snažit držet dole, aby mohli kentauři využít své luky, ale to se jim nepodaří, pokud on sám nebude chtít.

Dopřeji jim to potěšení z prvního úspěchu, rozhodl se velkoryse. Potom si ale všiml, že draci se nesnaží vyletět nad něj, naopak drží jeho výšku a řítí se k němu, jako by ani nic jiného neviděli. *Pche! Prý inteligentní tvorové,* pomyslel si znechuceně. *Není to víc než banda zvířat. Ani neumějí spolupracovat.*

Nechal je přilétnout tak blízko, že nejbližšímu z nich stačilo natáhnout krk a mohl by mu svými zuby sklouznout po ledové kůži. Dřív než se však stihl pohnout, srazila ho stranou mohutná ledová tlapa a jeden její dráp ho přeťal vedví. Natáhl se po druhém drakovi a přehnaně pomalu se ho pokusil zakousnout. Drak zpanikařil a dal se na útěk jako splašený pták. Uletěl však sotva pár stop, když ho zasáhla druhá ledová tlapa a on skončil stejně jako jeho druh.

Po této ukázce síly se draci trochu stáhli a vytvořili kolem něj kruh. Ani se nemusel otáčet a bylo mu jasné, že v tu chvíli vyrazili vpřed draci za ním. Líně švihl ocasem a srazil je všechny k zemi. Přelétl pohledem zbytek tvorů a spatřil jim v očích strach. Myšlenka útěku v nich sílila jako řítící se lavina.

Na schovávanou si s vámi hrát nebudu, pomyslel si ledový drak a pustil se do nich hlava nehlava, aby mu ani jediný nestihl uniknout. Neměl náladu hledat je v nejvzdálenějších koutech světa.

Během pár vteřin bylo po boji a hluboko pod ním se uprostřed širé louky rozkládalo temně rudé jezero. Obrátil pohled k pavoukům, kteří byli v čele zbytku armády, ale dosud pod něj nestačili doběhnout. Vrhnul se k nim a vydal z hrdla tak vysoký tón, že se netvoři podivně zkroutili a snažili se jakoby vmáčknout do země. I kentauři zastavili a zacpávali si uši rukama, dva z nich si dokonce probodli hrdlo šípem. Jen oxerdi se nezastavitelně hrnuli vpřed, jako by nic neslyšeli. Sborově pozvedli svá kladiva a udeřili jimi do země.

Všude kolem nich se objevily praskliny a směrem k obloze vylétl silný poryv větru. Ledový drak něco podobného čekal, neuvěřitelná síla ho však překvapila, a když ho zasáhla do křídla, roztočil se a jen s notnou dávkou úsilí se udržel ve vzduchu. Narušení jeho plánů však stačilo k tomu, aby se kentauři vzpamatovali a okamžitě po něm vystřelili desítky šípů. Tlapou je srazil na stranu, ale jinak si tvorů nevšímal. Raději se chtěl zbavit oxerdů, dříve než ho stihnou znovu překvapit. Vrhl se k přízrakům.

Netvoři opět udeřili kladivy do země, ale tentokrát byl připravený. Stočil se, vyhnul neviditelné síle a potom přistál přímo uprostřed oddílu. Jedinkrát se otočil kolem dokola a žádný plášť nezůstal ve vzpřímené poloze. Většina zůstala ležet, jako by se z nich někdo vysvlékl a nechal je tam, ale pár přízraků přežilo a právě se ztěžka zvedali ze země.

Obrátil svou pozornost ke kentaurům, aby dal oxerdům šanci trochu se vzpamatovat. Už jich bylo tak málo, že ho nemohli ohrozit, a on chtěl vědět, jestli to budou stejní zbabělci, jako draci.

Pololidé se vzepjali jako splašení koně, někteří dokonce tak prudce, až se převalili na záda. Ledový drak mezi nimi přistál a zopakoval stejný pohyb jako proti oxerdům. Na rozdíl od přízraků však kentauři byli stále z masa a kostí, takže koho nepřeťaly jeho drápy nebo ocas, ten skončil se zlomenou páteří či rozbitou lebkou.

Na nohu se mu přilepila stovka lepkavých vláken a snažila se ho držet u země. Zchladil je svým dechem a pak jednoduše rozlomil volnými končetinami. Vlétl mezi pavouky a opět trhal a drásal, až chlupaté nohy létaly kolem a roznášely kolem sebe nepříjemně páchnoucí jed.

Ledový drak zařval, když ho do jedné ledové šupiny udeřilo mohutné oxerdí kladivo. Nezpůsobilo mu nejmenší zranění, přesto bylo nepříjemné. Instinktivně vykopl a odmrštil přízrak opět o několik stop zpátky. Otočil se k němu se zuřivostí v očích. Příliš se soustředil na kentaury a pavouky a úplně přitom zapomněl na posledního nepřítele. Ale z ostatních druhů už nezbylo více než polámané kusy těl.

Dvacet oxerdů ho pozorovalo s kladivy pohozenými na svých ramenou. Sborově je pozvedli a roztočili ve stejném rytmu. Pomalu se k němu vznášeli vzduchem a rychlost, s jakou rotovali svými zbraněmi, se neustále stupňovala, až nebylo vidět více než rozmazané šmouhy. Ale ani to nemohlo stačit na *Chladnou smrt*, *Lesklou zkázu* a *Ledový stín*.

Odrazil se a jako střela mezi ně vtrhnul. Nejbližší dva zmrazil na čistý led a roztříštil už jen samotným svým dopadem. Třetího překousl vpůli, čtvrtý a pátý poznali sílu jeho drápů, šestý zase mrštnost jeho ocasu. Další dva se na něj pokusili okamžitě zaútočit, ale byli příliš pomalí, ledové tlapy je rozsápaly a jejich kladiva odlétla proti jejich druhům a proměnila je i s jejich plášti v prach.

Zbylá desítka oxerdů už měla dostatek štěstí, aby se mu dostala až k jedné ze zadních nohou a udeřila, jemu to však nepřipadalo horší než nepříjemné svědění. Zvedl nohu a čtveřici oxerdů zašlápl do země. Potom se otočil a jediným úderem přeťal zbylé netvory.

Tím je hotovo. Já, Ledový drak, zůstávám králem všeho!

Kapitola 20.: Rozkoš války

Ráno přineslo podivné chvění ve vzduchu – jako by se Irynovo nervózní očekávání přeneslo i na všechny ostatní. Vojáci pracovali rychle a v naprosté tichosti. Soustředili se jen na naskládání zásob do člunů a jejich převážení do pomalu se rozrůstajícího tábora.

Během noci na pobřeží vyrostly stovky naostřených kůlů umístěných do kruhu. Za nimi se táhl hluboký příkop vystlaný menšími větévkami, které se mohly sice snadno přelomit, ale také dokázaly lépe proklouznout skulinkami v brnění a nebyly tolik vidět. Hned za příkopem byly natahané padlé stromy. Za nimi už vojáci pracovali na vystavění prvních stanů.

Iryn s ostatními Nakrylany a Tourenem vše pozorovali z lodě. Celé vykládání zásob i stavbu tábora řídil Kariom, takže jim nezbývalo, než čekat. Vylodit se měli podle jeho pokynů až do hotového tábora. A tak postávali jen tak na přídi, většinou také v tichosti, jen občas prohodili pár slov.

„Co tam dělají?“ zeptal se Iryn a ukázal na skupinky vojáků na hranici lesa, kteří pobíhali od jednoho stromu k druhému a skláněli se, jako by mu chtěli zkontrolovat kořeny. Pozoroval je už chvíli a nedokázal přijít na to, proč si tak počínají.

„Překvapení pro tvou královnu. Nastražili jsme na její armádu pár nepěkných pastiček. Možná bude lepší, když nebudete chodit do lesa bez doprovodu někoho od nás. Abyste se do nich sami nechytili.“

„Copak to je nějaká válka?!“ postěžovala si Ayen. „Zničit jim armádu jen tak, aniž by s tím mohli něco dělat? Co je na tom čestného?“

„Prober se děvče!“ okřikl ji Touren, ale ne nevlídně. „Čestné bitvy patří do pohádek a na cvičiště. Proč bychom měli jít proti tvé královně čestně, když ona k nám tak vstřícná nebude?“

„Čím se potom lišíte?“

„Co tak záměry s poddanými? Co tak, že nechceme přivolat děsivou bytost mocnější než cokoliv na tomto světě?“

„No jo, zapomněla jsem,“ odpověděla opovržlivě.

Touren tázavě zvedl obočí, ale Iryn nenápadně zavtěl hlavou. *Díky bohům, že se naše společná cesta chýlí ke konci,* pomyslel si. Z Ayeniny změny v chování byl stále nervóznější, ale možná jen proto, že si jí všímali další a další lidé. „Nikdy jsem neřekl, že se liším od své sestry.“

„To bys taky lhal! I když u tebe mě to moc nepřekvapuje.“

Iryn zkroutil rty do úšklebku. „Omlouvám se, že jsme tě zklamali. Když nic jiného, odlišuje nás cesta k moci. Pokud vás chci zradit a sám se potom ujmout vlády, aspoň ji získám vlastním úsilím a nespadne mi do klína jako Veně.“

„To je vážně útěcha,“ odsekla sarkasticky.

Dál v tichosti pozorovali pracující vojáky, dokud se nesetmělo. Tehdy sebrali své věci, nastoupili do člunů a o pár chvil později se nohama opět dotkli své rodné půdy.

První kroky Irynovi připadaly poněkud nejisté. Jako neskutečné. *Přece jen dokážu prožít návrat sem,* pomyslel si potěšeně. *Mám tady domov.* Potom náhle si připadal, jako by snad ani nikdy neodjel. „Jak to vypadá s Veninou pozorností?“ zeptal se Tourena. „Ví už o nás?“

„Kariom posílal do města zvěda, víc nevím. Ale myslím si, že by se měl každou chvílí vrátit. Dám pro tebe poslat. Stejně pro tebe buď budeme mít úkol, nebo se budeme radit o rozdělení pravomocí.“

„Rozdělení pravomocí? Myslel jsem, že ty máš svou armádu a Kariom svou. Já vedu nanejvýš nás pět.“

„Víceméně jo. Ale určitě tě nenecháme někde zahálet a čekat až ti zameteme cestičku. Svěříme ti část velení, protože *ty* máš motivaci. Víme, že uděláš to nejlepší, co budeš moci, aby ses dostal ke královně. A naši lidé tě poslechnou ochotně, pokud budou vědět, že se řídíš našimi rozkazy.“

Irynovi tedy nezbývalo než uvelebit se u svého stanu a vyčkávat. Když teď bylo vše připravené, tábor se zklidnil. Jediným pohybem se stalo šlehání plamenů v ohništi a jediným zvukem jeho tichý dech.

Chvíli si bezmyšlenkovitě pohazoval s kamínkem, než ho to otrávilo a mrštil jím do tmy. Potom začal vrtat klacíkem v zemi, až vyhloubil díru, ve které by si snadno někdo mohl zvrtnout kotník. Stačil ji sotva zahrabat, když se mezi stany přiřítil voják a volal ho na schůzku do Kariomova stanu.

Vevnitř byli jen Kariom a Touren. Pokuřovali dýmky a opírali se o stůl s nohama zkříženýma. Když vstoupil, pozdravili ho zvednutím ruky, ale jinak se nehnuli.

„Tak?“ pobídl je Iryn. „Vědí o nás?“

Touren přikývl. „Vědí.“

Iryn se zamračil. Chovali se podivně – přátelsky se usmívali, ale odpovídali jen stroze. „Děje se něco?“

„Ne. Naopak jde všechno podle plánu.“ Nabídl mu dýmku. „Dáš si?“

„Já nevím. Nikdy jsem nekouřil… Necháme to spíš až po vyhrané válce.“

Touren znovu pouze přikývl.

„Tak proč tady jsem? Nevolali jste mě přece, jen abyste mi nabídli dýmku.“

Kariom vážně pohlédl na Tourena. „Měl jsi pravdu. Nedokáže se bavit.“

„Cože?“ ohradil se Iryn. „Od poslední oslavy mě bolí hlava ještě teď!“

„Měli jsme na mysli, že neslavíš i malé úspěchy, jen ty velké. Ale velkých nemusíš dosáhnout, proto bys měl slavit malé, dokud můžeš.“

„K čertu s vámi! Bojuji proti své zemi a sestře. Nedivte se, že nejásám, jen když jsme byli objeveni, což vlastně znamená jen, že to nejhorší začne teď!“

Oba velitelé jen zavrtěli hlavami. Iryn už se skoro otočil k odchodu, když Touren usoudil, že by tedy raději měl přejít k věci. „Tak dobře. Plán první bitvy už jsme probrali… tedy, pokud královna pošle jen slabý oddíl. Za takových okolností si vezme Kariom na starost obranný oddíl a já povedu útok z křídla. *Ty* budeš mít dva úkoly – zaprvé: nepřítel tě musí vidět. Jak jsi říkal, královna se na nás vrhne, jen pokud bude mít důvod myslet si, že jsi tady i ty. To ale znamená také, že nesmíš zemřít – pak by si na nás počkala. Proto tvým druhým úkolem bude čekat mimo boj, přinejmenším pokud to s námi nebude vypadat opravdu mizerně.“

„Čekat?!“ zaúpěl Iryn. Od začátku sice tvrdil, že potřebuje armádu, která by ho dostala k Veně, ale přesto se mu protivila představa, že jen bude čekat a sledovat, co zmůžou ostatní. Byl zvyklý nespoléhat na nikoho než na sebe, a teď měl udělat pravý opak. Poraženě si povzdechl. „A ostatní? Mí přátelé?“

„Zaútočí se mnou ze strany,“ odvětil Touren. „Kvůli tobě je nebudu cpát nikam dopředu, ale jejich životy nejsou nezbytné. Nemůžeme si dovolit nevyužít především jediného dalšího mága, kterého máme. Kolik jich má královna, co? Sto? Dvě stě?“

„Raději to nechci vědět. Hádám, že několik set jich bude… pokud se tedy Orinit nevytáhl a nevyvraždil jí půlku armády.“

„Super,“ podotkl Touren sarkasticky. „Poradí si s nimi Tysie?“

„Nechci ji podceňovat, ale… to dřív zasedneš s Ledovým drakem na čaj.“ Všiml si, jak sebou Kariom při tom jméně trhl, a čekal to, ale připadalo mu, že jim toto přirovnání nejlépe popíše situaci. „Musíte najít jiný způsob, jak je vyvraždit. Bez kouzel.“

„Uvidíme…“

„Můžu jít?“

„Vlastně jo. Kdybychom něco potřebovali, dáme tě zavolat. Do té doby nebo do konce první bitvy se nepovažuj za velitele, za vojáka ani za mága. Ne-ris-kuj!“

Iryn se ušklíbl. „Nikdy neriskuju.“ Otočil se k odchodu. „Oslavte to i za mě.“

Pozdě v noci ještě jednou přemítal o tom, zda ho vývoj událostí těší nebo nikoliv. Byl stranou nebezpečí, měl jen vyčkávat na Venu. Ale stále si nebyl jistý, jak moc vlastně věří schopnostem Tourena a jeho lidí. Stejně jako se odmítl spoléhat na druhé při úkolu pro Qverejskou radu a při jednání s králem, i teď cítil nutkání převzít otěže války a rozhodovat o ní sám. *Budu čekat*, rozhodl se nakonec. *Budu*

čekat, a když mi to bude vadit, prostě se vrhnu do bitvy jako poslední. Rozkaz, nerozkaz! Jsem velitel stejně jako oni.

Dny před prvním střetem s vlastní zemí mu ubíhaly trýznivě pomalu. O to horší čekání bylo, že si je neměl čím ukrátit – k pracem v táboře Touren i Kariom upřednostňovali své vlastní muže, zřejmě proto, že v tom již měli praxi, a náladu na řeči s ostatními neměl a viděl, že oni jsou na tom stejně. Jedinou kratochvíli mu tak poskytovaly jen občasné souboje klacky s Tysie, i když i ty se zkracovaly a zvolna mu začínaly lézt krkem, poněvadž i on od stále se zlepšující žačky posbíral několik modřin. Pokračoval, jen protože Tysie stále trvala na tom, že na bitvu není připravená a chce cvičit.

Pátého dne od jejich návratu na Nakryl z lesů vyběhla jedna z jejich hlídek a ihned se hlásila u Karioma. Jak se Iryn později dozvěděl, přinesla jim zprávu, že královnina armáda je už den cesty od nich a je skutečně překvapivě malá. Jejich odhad se pohyboval mezi tisícem a půl druhým tisícem. Ještě pár minut poté se v táboře nic nedělo, jako by potřebovali nějaký čas na promyšlení taktiky, a pak se začaly vzduchem nést hlasité rozkazy a celý tábor ožil. Na vojácích byla patrná radost, že čas vyčkávání skončil, a také Irynovi přinesl pouhý pohled na ně jistou úlevu.

Toho večera se přidal při jídle k ostatním, aby jim mohl popřát hodně štěstí, a aby jim prozradil, že on s nimi nepůjde. Překvapilo ho, s jakým klidem tuto zprávu přijali, skoro jako by si sami přáli, aby to tak bylo. *Možná mají na věc podobný názor jako Touren s Kariomem*, napadlo ho.

Během jídla diskutovali o jejich taktice a překvapivě se shodovali na jejím předem jasném úspěchu, dokud Tysie nepřišla s myšlenkou, která je připravila o veškerou chuť k jídlu. „A co když zaútočí královna osobně?“

V táboře se rozhostilo absolutní ticho.

„Na to je lepší nemyslet,“ zabručel Anir.

„Neví, že tady jsem. Nemá důvod sem jezdit,“ přidal se Iryn.

„Jen jestli ji nepodceňuješ. Po zemi se jí potuluje parta vzbouřenců. I když mezi nimi *ty* být nemusíš, má jistotu, že je po nich, jen když je sama uvidí umírat. Navíc ve městě museli dokázat odhadnout, kolik nás je! Proč potom posílá výrazně slabší armádu? Co když jede s nimi, aby nás všechny vyřídila jediným slovem?“

„Takovou moc nemá ani ona. Možná se domnívá, že když má pod kontrolou všechny místní vojáky, nemůžeme být víc než parta sedláků, která zbraň pozná, až když jim trčí z těla.“

Vážně na něj pohlédla. „Nepodceňuj ji. Vyslals před sebou Ledového draka. Proč by měla čekat, že jí nic nehrozí? Spojil by se nejsilnější tvor na světě s bezvýznamným sedlákem?“

„Já ji nepodceňuji, já jen znám její postupy!“

„Opravdu? Když toho o ní tolik víš, proč jsi ji nechal, aby mě zajala? A později tebe.“

Iryn se zamračil. Tysie zřejmě nevěřila, že se v královně vyzná. Ale on věděl, co ji pohání, k čemu směřuje svou pozornost. Když ji zajala, ještě to nevěděl, sotva přece zjistil, že vůbec ví o existenci Černé Magie. Ale jak jí to měl vysvětlit? „Nejede s nimi,“ odsekl. Zvedl se a zamířil ke svému stanu. „Dobrou noc. A zítra hodně štěstí.“

Pozdě v noci si pak celý rozhovor v hlavě ještě jednou opakoval. Nebylo to právě rozloučení, které by si představoval. Zvlášť když měla Tysie ráno odjet do bitvy a sama stát proti kdovíkolika mágům. Vzít zpět to ale nemohl a budit ji, jen aby se jí omluvil, mu nepřipadalo vhodné. Usnul s myšlenkou, že ji snad zastihne ráno.

Neprobudil ho však rozbřesk, ale troubení válečných rohů. Krajina se topila ve zlatavém denním světle a Touren i se svým oddílem už byl pryč. Iryn toho jen krátce zalitoval, oblékl se do výstroje, kterou pro něj dal připravit Kariom, a upaloval k východnímu konci tábora. Stromy na hranici lesa byly spadané a zpod jejich tlustých kmenů se právě soukali vojáci v černých uniformách s modrým Aryvovým symbolem na hrudi. Další je opatrně obcházeli a ustrašeně se ohlíželi po těch pár stromech, které dosud stály. Zvolna se před nimi formovala malá armáda, v jejímž čele seděli na koních Gensker

a Skalv. Jeho bývalý učitel magie v rukou svíral dlouhou černou hůl s modrým drahokamem. Iryn nepochyboval, že je to Venino dílo, aby alespoň trochu vyrovnala jejich šance. Jeho otec byl přesně takový, jak si ho Iryn pamatoval – seděl vzpřímeně a na tváři mu hrál potměšilý úsměv. Přesto si ho Iryn musel prohlížet s větším zájmem, než doposud. Už věděl, kým je.

K Irynovi přispěchal Kariom. „Tak. Víš jaký je plán. Je čas se ukázat. Pojedeme vyjednávat."

„Vede je královnin otec. Vážně myslíš, že se s nimi dohodneme?"

„Ne. Ale je to nejsnazší způsob, jak jim tě ukázat a zároveň tě udržet v bezpečí."

„To nevyjde! Pokud s nimi je víc, než ten jeden mág, Tysie to sama nezvládne. Vypadá silně. Tak silně, že mám strach, aby třeba i jen on pro ni nebyl příliš mocným soupeřem."

Kariom se zamračil. „Nepřijde mi zvlášť nebezpečný. A další lidi s holí tam nevidím."

„Viděl jsi snad někdy hůl u mě?! Právě ta z něj dělá toho nebezpečného. Nepotřebuje ji ke kouzlení, ale pomáhá mu!"

„Nevadí. Nějak si s ním a ostatními poradíme i bez tebe a Tysie, kdyby to na ni bylo moc. Teď pojď!" Pokynul jednomu z vojáků, aby sebral bílou vlajku a následoval je. Potom všichni tři vylezli do sedel koní a vyrazili úzkou cestičkou v mezeře svého opevnění vstříc nepřátelské armádě. Skalv s Genskerem se oddělili také.

„Buďte pozdraveni…" začal Kariom zdvořile.

„Žádáme vaši bezodkladnou kapitulaci!" přerušil ho Gensker.

„Žádáte?" podivil se Kariom. „To samozřejmě můžete, ale obávám se, že vám nevyhovíme."

„Vydejte nám Iryna a odtáhněte tam, odkud jste přišli. Necháme vás být. Chraňte ho či jinak neuposlechněte naše podmínky a do jednoho vás pobijeme, vy skrčci!"

To ovšem neměl říkat. Kariomův výraz ztvrdl a na krku mu vystoupla žíla. „Vaši nabídku odmítáme. Nevydáme vám Iryna a zbraně nesložíme." Zvýšil hlas. „Nenechám v našem světě žít zlo! Kdokoliv by chtěl zachránit své rodiny před vaší královnou, bude vítán v našich řadách! Vy však, veliteli," ukázal na něj a sevřel ruku v pěst „vy jste teď mým osobním nepřítelem a vydám vás do náruče smrti, ať už si vás budu muset najít na vojenském poli, v nejvzdálenějším koutě světa, nebo se mi sám vydáte na milost a podstoupíte popravu, veřejnou či soukromou – podle vašeho nejlepšího uvážení."

Gensker se zasmál. „Už se nemůžu dočkat!" Potom přešel opět k diplomatickému tónu. „Vybrali jste si. Budete vyhlazeni do posledního muže a vaše rodiny stejně tak. Zajatce nebudeme brát na milost!"

Obě skupiny otočily své koně a pomalým klusem se vracely ke svým armádám.

Sotva se dostali zpět do tábora, začal Kariom vydávat rozkazy. „Iryne, stáhni se! Uzavřete ochranný val! Seřadit…"

Víc Iryn neslyšel, poněvadž odjel kus na jih, aby měl dobrý výhled na místo, kde se vojska měla střetnout. Dříve než se armády daly do pohybu, zahlédl však dvojici jezdců na koních, jak uhání do lesa. Gensker a Skalv prchali od vlastní armády.

Vena tady není! připomněl si Iryn. *Můžu se jich zbavit, aniž bych musel šetřit síly na ni!* Ve vteřině se rozmyslel a pobídl koně k západní straně tábora, kde byly v zátarasech mezery pro případ nezbytnosti ústupu. Potom se pustil do jejich pronásledování.

Stromy se kolem něj míhaly tak rychle, až měl dojem, že jede mezi dvěma stěnami. Nehleděl na zranění, která by mohl způsobit koni a pobízel ho dál a dál. Měl jedinečnou šanci vyřídit si své osobní spory a zároveň připravit Venu o nejméně jednoho schopného rádce a velitele.

Vyřítil se na mýtinu a prudce přitáhl svému koni uzdu. Skalv s Genskerem seděli ve svých sedlech otočení čelem k němu. Čekali na něj. Rychlým pohledem přelétl okolí, ale zdálo se, že už tam nikdo další není.

Gensker to postřehl. „Jsme tady sami. Chtěli jsme takový soukromý přátelský rozhovor. Tvá pr…"

V tu chvíli však Skalv vybouchl: „Co to děláš?! Když jsem ti říkal, že budeš volit vlastní cestu, nemyslel jsem tím, ať začneš vzpouru! K čemu jsme tě vychovávali, když se stavíš proti hodnotám, které ti mají být svaté?"

Iryn se usmál. „To nezní právě jako přátelský rozhovor.

„Má pravdu, Skalve. Ovládej se.“

„Ať mi odpoví!“

„Co ti mám asi říct? Vidíš, co dělám. Víš, *proč* to dělám. Říkal jsem ti, že Zetarovo chování neschvaluju. Ale on nebyl sám. Oba jste věděli, že jsem Aryvův potomek a ani jeden z vás se neobtěžoval mi to říct. Ty sám jsi mě dokonce odrazoval a jen jsi přihlížel, jak chtějí spálit důkazy. Možná jsi i věděl o Veně?“

„Ne, nevěděl. Ale ani naše chování tě neopravňuje pohrdat symboly své země!“

Iryn se ušklíbl. „Nic o nich nevíte. Ale prozraď mi – jak by ses zachoval ty, kdyby tě někdo vydíral životem tvé nejlepší přítelkyně, co? Sklopil bys hlavu a poklekl na koleno?!“

„Kdyby to byla královna, tak ano!“ Skalv vypadal jako by se na něj chtěl vrhnout.

Všiml si toho zřejmě i Gensker, poněvadž do rozhovoru rychle zasáhl. „Dost! Své malicherné záležitosti můžete řešit jindy! Jsme tady v mnohem důležitější věci.“

Skalv se uklidnil a smířlivě přikývl.

„Počkej,“ zarazil ho Iryn. „Později už nebude mít příležitost cokoliv mi říct, když bude po smrti. Vy oba budete po smrti.“

Gensker se rozesmál. „Neboj, nás čeká ještě dlouhý život. Ale o tom tvém se bude rozhodovat dnes, proto poslouchej velmi pečlivě. Jak jistě víš, jsem tady jménem tvé právoplatné panovnice, královny Veny Aryvitské…“

„Kdo byl naší matkou? To ona byla Aryvovým potomkem, nebo ty?“

Poprvé za svůj život viděl Genskera překvapeně zírat. Jen stál s otevřenými ústy a očima vykulenýma tak, že mu div nevylezly z důlků. Vypadal úplně jako socha, i dýchat přestal. „Takže… to víš… odkud?“

„Až odpovíš. Nejprve odpověď, potom otázka.“

„To je fér. Ano, to tvá matka byla Aryvovým potomkem, ale její jméno by ti bylo k ničemu. Nebyla nijak moc známá a není ani pohřbená, abys mohl pokleknout u jejího hrobu. Spálili ji. Ani bych ti to nepovolil, protože stojíš proti její prvorozené dceři, a jak řekl Skalv, i proti všemu, co její rod symbolizuje! Jak to víš?“

„Venina pomocnice Ayen vás slyšela. Neříkal jsi tehdy v Argsbow, že jejím potomkem byl náš otec?“

Gensker si odfrkl. „Není to jedno? Jako by si snad všichni pod Aryvovým potomkem nepředstavovali vždy jen chlapce. Dost bylo na tom, že jsme to museli prohlašovat o Veně, natožpak jim dávat šanci pochybovat ještě tím, že i její matka byla Aryvovým potomkem. Prostě jsem si to chtěl ulehčit. Proč jsi zvolil tuhle cestu? Kdybys prozradil, že jsi i ty z *jeho* rodu, utkal by ses s Venou a měl bys větší šance. Ty ale vedeš válku.“

„Musel jsem odejít dost narychlo. Nestihl jsem nechat vzkaz, aby mě nikdo nezabíjel, poněvadž patřím k rodu jejich hrdiny. Kdybych se potom vracel, sotva bych stihl něco říct, než by mě prostřelili hrdlo šípem. Proč můžu přes hranice?“

„Nevím to jistě. Předpokládali jsme, že je to, protože jsi vyrůstal bez vědomí toho, kým jsi. Nevyrůstal jsi jako Aryvův potomek, ale jako obyčejný chlapec. Vím jen, že tvá matka nemohla. Co znamená ta zima? A vyvraždění draků? Máš v tom prsty?“

„Bojíš se?“ Iryn se potěšeně ušklíbl.

„Zapomněl jsi na vlastní pravidla? Ale ne, nebojím se. Jen jsem zvědavý.“

„Je to práce mého spojence. Ale brzy se stáhne. Proč…“

„Konverzační hodinka skončila!“ vykřikl náhle Gensker. Zřejmě už se zeptal na všechno, co vědět chtěl. „Už mě nepřerušuj! Vena ti nabízí poslední možnost uzavřít mír.“

„Nevyšlo ti to s mými přáteli, kteří jdou do války jen kvůli mně, a čekáš, že se mnou ti to vyjde?“

„Můžeš je zachránit…“

Teď se rozesmál Iryn. „Jde vidět, že jsi jako otec opravdu stál za houby a raději jsi mě nechal jiným. Jinak bys věděl, že na mě tohle moc nepůsobí."

„I tak by sis měl vyslechnout její návrh."

„Jednou jsem odmítl, tak podruhé nepřijmu. Když se chci pomstít, udělám to."

„Zaslepený hlupáku!" utrhl se na něj Skalv.

Gensker ho gestem umlčel. „Vyslechneš její návrh? Jsou lepší věci, než pomsta."

„Tak mluv."

„Rád slyším, že tě rozum ještě úplně neopustil. Takže poslouchej: Vena ti nabízí, že budete vládnout sobě naprosto rovni. Budeš veřejně korunován stejně jako ona. Ty budeš respektovat ji a stejně tak ona tebe. Ani jeden z vás nic neudělá, pokud o tom druhý nebude vědět. Černou Magii přivedete společně a dostane se vám stejné moci. Já odejdu do ústraní a nebudu vám radit s vládou, pokud mi to vy dva osobně nepovolíte. Ti tví čtyři přátelé, se kterými jsi to celé chystal, dostanou význačnou úlohu ve správě, a to takovou, jakou jim přidělíš ty sám."

Iryn dlouho mlčel. To, co mu právě teď Gensker předkládal jako Venina slova znělo skoro neuvěřitelně. Aby mu tohle navrhla, musela jeho sestra hluboce potlačit svou hrdost. Nabízela mu absolutní rovnost i milost pro jeho přátele. Mohla to samozřejmě být i past, ale daleko spíš se domníval, že se ho jeho sestra tolik bojí, že je mu ochotná nabídnout i tohle.

„Možná nejsem hrdina…" řekl tiše.

„Možná ne."

„…ale když jsem začal vzpouru, nenechám ji vyhasnout! Nenechám Venu vyhrát. Budeme bojovat do posledního dechu!"

„Tys to asi ještě nepochopil, co?!" okřikl ho Gensker. „Vy už jste prohráli! Není nic, čím byste nás překvapili. Víme o výbušných směsích, které s sebou převážíte. Víme i o obléhacích strojích. A víme taky o té větší armádě, která čeká na jihu. Přesto jsme si jistí, že nemáte sebemenší šanci vyhrát. A jsme tak milosrdní, že vám nabízíme příměří. Řekl bych velmi výhodné příměří! Dobře svou odpověď promysli."

Tak přece měla Tysie pravdu. On Venu podcenil. Aryvitská královna je měla dobře přečtené, věděla i, že se pustí za Genskerem a Skalvem. Tak se chvástal tím, jak on jí rozumí a ani v nejmenším ho nenapadlo, že ona stejně rozumí jemu.

Přesto se jeho odpověď nezměnila. „Nemám si co promýšlet. Možná by tě zajímalo, že u Veny se zastavit nehodlám."

„Tomu moc nerozumím," řekl Gensker. V jeho hlase Iryn skoro slyšel něco jako soucit a zklamání. Byl pro Genskera stále rodinou? Doufal, že přijme? „Ale jedno je zřejmé. Vybral sis smrt."

„Tvou smrt," odpověděl Iryn a seskočil z koně. Tasil meč. Gensker ho napodobil a chvíli jen stáli a pozorovali jeden druhého. Koutkem oka Iryn zahlédl, jak Skalv poodjel kousek stranou, a nasucho polkl. Na tohle ho nemohl nikdo připravit. Nikdo nemohl čekat, že ho to potká. Ale teď věděl, že ho čeká souboj na dvou frontách – v šermu a magii.

Gensker k němu přiskočil a pokusil se ho bodnout. Iryn zbraň hravě srazil stranou a obrátil se čelem ke Skalvovi. Útok jeho otce ho nemohl ohrozit, takže očekával, že bude sloužit jen k odvedení jeho pozornosti, zatímco Skalv se jej pokusí zabít nebo zajmout.

Nemýlil se. Z koruny stromů za Skalvovými zády se v ten moment utrhlo asi padesát lístků, stočily se do něčeho podobného kukle a vrhly se na něj jako roj rozzuřených včel. Bez váhání vyslovil kouzlo, které ho mělo ochránit, a lístky zmizely v zášlehu ohně. Opět se mohl na vteřinku věnovat Genskerovi, který už měl napřaženo k další ráně. Iryn ji vykryl, sám bodl vpřed a současně vytvořil kolem Skalva vejci podobný plamenný obal, který ho ohlušoval i oslepoval. Nemohl tak vidět bílou jiskřící kouli, kterou na něj Iryn poslal ani slyšet kouzelná slova.

Kousek plamenného obalu se modře rozzářil a na povrchu se objevila díra. Sluneční paprsky se zaleskly na modrém drahokamu, do nějž proudily plameny jako voda do kanálu. Během chvilky bylo

ohnivé vejce pryč a před nimi stál opět Skalv, živý a zdravý. „Budeš se muset víc snažit," vysmíval se mu.

Iryn mu neodpověděl, poněvadž se proti němu v tu chvíli znovu řítila čepel Genskerova meče. Srazil ji stranou, a zatímco zaútočil vlastní čepelí, vyslal kořeny stromů za Skalvem, aby jeho koni zpřelámaly zadní nohy. Zvíře zděšeně zaržálo, když se mu kolem nohou omotaly dlouhé dřevité úponky, ale stačilo se ještě osvobodit. Kořeny stačily pouze k tomu, aby koně vyvedly z rovnováhy a on zalehl Skalva.

Aby využil krátké výhody, vrhl se Iryn vpřed a sekal a bodal jako šílený, jen aby prorazil otcovu obranu. Gensker však, přestože s obtížemi, jeho náporu odolal, aniž by se přetrhla jediná nitka na jeho uniformě. Potom už se Skalv vysoukal zpod zdivočelého koně, který mu jen s pořádnou dávkou smůly nedokázal uštědřit ránu kopytem, takže se Iryn musel opět věnovat oběma nepřátelům.

Srazil stranou plameny, které se na něj od Skalva řítily, potom i Genskerovu čepel a vrhl proti svému učiteli další kouli jiskřící elektřinou. Bílé světélko však jen několikrát oběhlo kolem vrcholku hole a zmizelo v jejím drahokamu.

O stejné kouzlo se Iryn pokusil ještě dvakrát, než si připustil marnost vlastního počínání. Zdálo se, že je hůl vytvořená tak, aby zvládla pohltit všechna jeho kouzla. Proto další kouzlo obrátil proti Genskerovi a vyslal na něj proud plamenů. Oheň se ale smrskl do tenounkého proužku, stočil před Genskerem a také zmizel v modrém krystale.

Iryn zůstal překvapeně stát. Nikdy se nesetkal s holí, která by dokázala pohltit i kouzla mířená proti komukoliv jinému než jejímu majiteli. Toto zaváhání by ho stálo život, nebýt toho, že Skalv nepřesně zamířil a Gensker musel zastavit svůj úder, aby ho blesk nepřipravil o ruku. Potom už byl Iryn opět pozorný.

Úder střídal úder, kouzlo střídalo kouzlo. Celý souboj Irynovi začal splývat do směsice řinkotu zbraní, magických výkřiků a rozmazaných pohybů. Ztratil přehled, kolik použil kouzel i kolikrát se napřáhl mečem. Přesto nikdo z nich nezískával navrch.

Když i další Irynovo kouzlo skončilo ve Skalvově holi, pochopil, že jen ta je klíčem jeho úspěchu. Za každou cenu ji musel zničit. Nemohl ale běžet ke Skalvovi – tomu by jistě došlo, co má za lubem, a protože opět seděl v sedle, snadno by mu zase poodjel. Nechal se proto Genskerem pomalu zatlačovat, aby to vypadalo, jen jako by mu docházely síly.

Jeden krok dozadu… potom druhý… další… a další. Vzdálenost mezi ním a Skalvem se zmenšovala mučivě pomalu. Srazil Genskerův úder stranou a opět o půl kroku ustoupil. Za sebou uslyšel nervózní zafrkání Skalvova koně. Jezdec to však naštěstí považoval jen za nesouhlas s hlasitým řinčením. Přesto Iryn nemínil dál váhat. Odrazil stranou neúnavnou čepel a otočil se s výkřikem na rtech. Rozběhl se ke Skalvovi, který neměl kam ujet, protože se za ním i vedle něj ze země vynořily vysoké plameny. Kůň mu situaci také neulehčil, poněvadž se zděšeně vzepjal a na všechny čtyři dopadl, až když byl Iryn jen dva metry od něj. Skalv se ještě pokusil znovu koně postavit na zadní, ale bylo pozdě. Iryn se vrhl vpřed, přesekl dřevěnou násadu hole a nařízl také kůži na Skalvově pravém předloktí. Nebylo to sice více než povrchové škrábnutí, ale i tak z něj měl ohromnou radost. Bylo to první zranění, kterého za celou dobu dosáhl.

Všude kolem se rozlétly třísky a také krystal se rozlétl do všech stran. Z jeho nitra se vyhrnuly modré plameny, které spálily vše, co jim přišlo do cesty. Výbuch Iryna přinutil popoběhnout ještě několik metrů dopředu a zanechal po sobě pocit, jako by mu hořely vlasy. Letmým dotekem se ujistil, že zůstaly nedotčené a pak už se otočil, aby zjistil, co se stalo s jeho nepřáteli. Po modrých plamenech nebylo ani stopy, na zemi však ležela neforemná masa, která mohla kdysi být koněm a člověkem. Gensker stál opodál a jen nevěřícně zíral.

Iryn k němu pomalu vykročil.

Gensker nepřítomně zvedl zrak. „Tys… tys ho zabil?" zašeptal. „Tys ho zabil! Vlastního učitele! Jak jen jsi mu to mohl udělat? Šest let se staral, aby se ti dobře žilo a aby ses vypořádal s nepřáteli."

„Můžeš to brát tak, že uspěl. Se svými nepřáteli jsem si poradil."

„Ty nejsi člověk!“

Irynův výraz ztvrdl. „Já?! Já, že nejsem člověk?“ Odmlčel se, aby se uklidnil. „Možná je lepší nebýt člověk, než být jako vy. Dělat všechno pro trochu více moci… Jestli *tohle* znamená být člověkem, raději jím nebudu.“

Genskerovi se v očích zaleskl strach. Potom se otočil a rozběhl se do lesa. Koně nechal být.

Nedoběhl ale daleko. Iryn jen zvedl pravou ruku, vykřikl tři slova tak mocně, až jeho hlas zaduněl krajinou, a jeho otce zasáhla do zad kouřová koule. Mrtvé tělo ještě klopýtlo a potom se svalilo do trávy.

Dva mrtví, pomyslel si Iryn. *Dva zbývají.* Před očima se mu zjevily bezvládné přízraky Veny a Černé Magie s meči zabodnutými v hrudích. Spokojeně se usmál.

Naložil otcovo bezvládné tělo na jeho koně – Skalva by mohl nabrat leda do misky – a odjel zpět k táboru.

Touren pozoroval, jak se k obrannému valu řítí nepřátelé, jak byla první řada natlačena na ostré kůly, i jak se vojáci konečně střetli. Neuniklo mu ani, že se aryvitští velitelé obrátili na útěk. Netušil, proč to dělají, ale zbytečně se tím nezatěžoval. Stejně nemohl zasáhnout. Musel vyčkávat stranou a zaútočit až ve vhodné chvíli.

Nesnášel tuhle taktiku. Litoval, že ji navrhl a nepomyslel na to, že právě na něj by mohla vyjít úloha vedení bočního úderu. Nechtěl jen vyčkávat, zatímco jeho druhové bojují. Taktika měla své výhody, ale jemu už na tom nezáleželo. *Příště už ji nepoužijeme!* rozhodl se.

„Je tam mág?“ zeptal se Tysie, která stála hned vedle něj.

„Jeden z těch, co odjeli, byl mág určitě. Jinak to ale na takovou vzdálenost nepoznám.“

„Tak zůstaň vzadu a bojuj jen mečem, dokud nebudeš o nějakém mágovi vědět. Ať se zbytečně nevyčerpáváš.“

Ještě chvíli čekali ve stínu stromů. Pak Touren mávl rukou, zaduněl roh a armáda se vyřítila ze svého úkrytu. Touren běžel v jejich čele a mával nad hlavou mečem. Když zbraň zalily první kapičky krve, s pocitem uspokojení si připomněl, že bojuje proti lidem, kteří ho bezdůvodně zotročili. Bylo to lepší, než myslet na to, že bojuje s vlastní rasou.

Také Tysie si musela jako modlitbu opakovat své ospravedlnění vraždy lidí. Když její třetí úder prošel skrz nepřítelovu obranu a kolem se rozstříkla rudá krev, zapotácela se a žaludek se jí obrátil naruby, přesto však stanula tváří v tvář dalšímu vojákovi a dvěma rychlými údery poslala k zemi i jej. Ztěžka vydechla, potřásla hlavou a odrazila úder, který jí mířil na bok. Okamžitě se na muže vrhla s takovou vervou, že mohl jen zděšeně couvat. Potom její čepel prorazila skrz jeho obranu a muž se svalil do prachu.

A Tysie bojovala dál. S každou další kapkou prolité krve v ní ubývalo zděšení a nechutě, naopak v ní zvolna rostla děsivá rozkoš z války. Mrazilo ji z toho v zádech, ale nemohla s tím nic dělat. Její ruka jako by sama ožila: táhla ji z jednoho souboje do druhého, létala vzduchem sem a tam a rozsévala jen smrt. Ať se Tysie vzpírala sebevíc, stejně se znovu vrhla na dalšího vojáka, srazila jeho zbraň stranou a bodla ho do hrudi. Nakonec vzdala boj s oním pocitem, pohroužila se do něj a užívala si ho.

Useknout hlavu… vyrazit meč… bodnout do hrudi… podkopnout nohy… Jestli nezabiju já je, zabijí oni mě! opakovala si zatímco se jí po tváři zvolna rozléval samolibý úsměv.

Vyhnula se svištící oceli a bodla jejího majitele do podpaží. Nezdržovala se jím více, věděla, že ho rána musí natolik vyvést z rovnováhy, aby ho muži za ní snadno dorazili, a raději se věnovala dalšímu vojákovi. Neobratně proti ní nastavil meč, takže kolem něj proklouzla a poslala ho k zemi zásahem do prsou.

Pokusil se kolem ní proběhnout jeden z jejích spolubojovníků, aby se mohl také zapojit do bitvy, ona ho však jednou rukou odstrčila a dál sekala do všeho živého jako v transu. Pokaždé, když její meč zasáhl cíl, úsměv v její tváři se stal povýšenější než předtím. *Jsi mistr meče!* volala na sebe v duchu. *Nikdo se ti nevyrovná! Nemyslím na meč ani na nepřítele a jde to samo…*

Jsi zrůda, přihlásil se o slovo znovu její zdravý rozum. *Vraždíš lidi bez slitování, ani se po nich neohlédneš! Copak takhle se chová žena?!*

Zastavila se uprostřed úderu, s nepřítomným výrazem ve tváři. Voják před ní, který už přišel o zbraň, a proto si už jen chránil rukama obličej, nemohl uvěřit vlastnímu štěstí. Padl na kolena a žadonil o milost.

Tysie ale dál jen stála s mečem zdviženým nad hlavou a hleděla někam za něj. Po tváři se jí skoulela jediná slza. Po všem tom, kdy tvrdila, že dělá to nejlepší pro druhé lidi, se z ní stal nelítostný válečník milující krev. „Iryn měl pravdu," zašeptala zděšeně. „Nejde bojovat za druhé." Shlédla na muže u svých nohou, který k ní stále prosebně vzpínal ruce, ačkoliv jeho žadonění se změnilo už jen v nezřetelný chrapot.

Zvedla ho a táhla vlastními řadami zpět. Ona nebude jako Iryn! Bude bojovat za všechny dobré lidi, i kdyby to znamenalo zabít sebe samou.

Když se Iryn vrátil do tábora, bitva právě dohořívala. Pár vojáků mělo dost rozumu, aby se jim vzdali, ale většina jich zůstala ležet v krvi a špíně na bitevním poli.

Iryn pozoroval Tourenovu skupinku, jak se vrací k táboru, a ulevilo se mu, když spatřil všechny své přátele, živé a zdravé, přestože poněkud zamlklé a znavené.

Sotvaže si ho Tysie všimla, běžela k němu a objala ho. „Musím s tebou mluvit. Hned." Znělo to naléhavě.

„Počkej pět minut. Musím mluvit s Tourenem a Kariomem. A to také nepočká."

Když se tři velitelé setkali v Kariomově stanu, zavládlo tam tíživé ticho. Iryn by nejraději sám spustil a řekl jim o svém výletě za Genskerem a Skalvem, ale zarážela ho sklíčená atmosféra. Vždyť přece vyhráli. *Co se mohlo stát?* ptal se sám sebe, ale nahlas se neodvažoval otázku položit.

Po nekonečné minutě Kariom ticho prolomil. „Jsme na tom hůř, než jsme se obávali v nejděsivějších snech. Netuším, jestli jsi to postřehl i ty Iryne, ale jsem si jistý, že Tourenovi to neuniklo. Tohle nebyli žádní vojáci."

Iryn na něj nechápavě pohlédl. Touren jen přikývl.

„Byli to branci. Sedláci, rolníci,… možná pár mužů, kteří se s mečem začali sotva učit. Ale nebyla to armáda."

„Branci?! Proč by šli za Venou? Proč by šli na jistou smrt? Kdyby proti nám stáli branci, vzdají se do posledního, jen co se jejich velitelé obrátili k bitvě zády."

„A to vrtá hlavou i mě," souhlasil Kariom. „Co je dokázalo motivovat, aby šli proti čtyřnásobné přesile s opevněním? Začarovala je královna? Jestli ano, proč se někteří přece jen vzdali? Slíbila jim bohatství? Kolik zlata asi vyrovná takové nebezpečí? Je to šílené."

„Ještě by jim královna mohla vyhrožovat," navrhl Touren. „Pak by stačilo, aby zajatí byli prostě sobci, co si zachrání raději vlastní kůži, než svou rodinu."

„Nebo aby věřili, že uspějeme," odsekl Iryn.

„Každopádně je teď možné, že se na nás vrhne polovina obyvatel vašeho ostrova," pokračoval Kariom. „Měli bychom znovu zvážit obsazení toho města tady."

„Královna sem nepojede," upozornil je Iryn. „Ať už ho obsadíme nebo ne, ona zůstane v Argsbow." A vylíčil jim, jak se pustil za nepřátelskými veliteli, co se od nich dozvěděl, a jak oba dopadli. „Tělo Genskera je naložené na koni u mého stanu, kdybyste ho chtěli vidět. Zvlášť Kariom myslím přísahal, že mu zabodne meč do těla."

Kariom zklamaně zabručel. „Přísahal jsem, že ho vydám smrti, ale to už se mi bohužel nepodaří. Spal ho daleko od tábora, zakopej, pošli na širé moře… zkrátka cokoliv uznáš za vhodné. Jen ať se nám tu nerozšíří nějaký mor. Ale to, že o nás královna tolik ví, je špatná zpráva pro všechny. Budeme muset promyslet další postup." Navzdory závažné situaci se uchechtl. „Zdá se aspoň, že to podceňování je oboustranné. Neřekl bych, že královna předpokládala, že porazíš toho arogantního tupce a magického dědka."

Také Irynovi zacukaly koutky. „To určitě ne. Ten arogantní tupec byl totiž její otec.“

„Odpočiňte si a důkladně promyslete své návrhy. Zítra před polednem rozhodneme o dalším postupu.“

Zanechali Karioma ve stanu samotného.

„Nějak se nám to komplikuje, co?“ nadhodil Iryn.

„Válka není partie šachu,“ zabručel Touren. „Vždycky se to komplikuje.“

„Copak to právě tak neoznačila Původní Magie? Jako obyčejnou partii šachu.“

„Původní Magie… je mocná bytost, ale ne náš stvořitel. Může to nazývat, jak chce, může nás postrkovat, jak právě potřebuje, ale nikdy nemůže úplně potlačit naše vlastní vědomí. Naše rozhodování. A pokud si to nepřipustí, jednou to zřejmě zaplatí svou nekonečnou existencí. Tudíž tohle nejsou šachy. Tam tě figurka zabije jen, když ji spolkneš.“

„Opravdu myslíš, že to tak je. Že je někdy někdo zničí?“

„Určitě. Ten váš Wasder přece nebyl daleko…“

„To je jen legenda. Kdo ví, jak to bylo.“

„Na každém šprochu je pravdy trochu.“

Rozešli se každý svým směrem. Touren šel uctít své padlé druhy a Iryn pospíchal zpátky ke svému stanu, kde už na něj čekala Tysie. Odhrnul stranou vchodové dílce a pokynul jí, ať vstoupí. Mlčky ho poslechla.

Iryn se usadil naproti ní. „Měl bych se ti omluvit za včerejšek. Měla jsi pravdu – podcenil jsem královnu.“ Potom se odmlčel a vyčkával, co mu chce říct.

„Jaké to bylo, když ses poprvé vrhnul do bitvy?“ zeptala se, jako by byla duchem někde jinde. „Co jsi cítil?“

Vrátil se v myšlenkách do dne, kdy Tardit podnícen Zetarem vytáhl proti Argsbow. Snažil se vybavit si, co dělal, na co myslel a jak se cítil. „Byl jsem hlavně nervózní. Sám jsem plánoval obranu, a i když jsem věděl, že je tam tolik mužů, aby zachránili každou mou chybu, byl pro mě úspěch otázkou cti.“

„I když jsi mezi ně vběhl a máchal kolem sebe mečem?“

„Ne, to ne…“ Zamyslel se ještě usilovněji než předtím. Z oněch vzpomínek už zbyl jen mlhavý mrak. Přízrak minulosti obestřený tmou zapomnění, když hodil starý život za hlavu. Nechtěl vzpomínat, jak naivně oddaný byl lžím své země, a zakopal vzpomínky hluboko. Zvláště pak tehdejší myšlenky byly nebezpečnou připomínkou jeho hlouposti.

Pomalu ho začínalo zalévat teplo a on stál opět na hradbách Argsbow a pod ním se bily dvě armády. Právě tasil meč a sbíhal po schodech dolů, aby pomohl svým druhům. Procpal se do první řady a vrhl se na nepřátele…

„Vlastně… vlastně ani nevím. Bylo to tak automatické: seknul jsem, bodnul, vykryl úder a znovu. Nevím, jestli jsem vůbec nad něčím přemýšlel, nevím, co jsem cítil… možná strach o svůj život, zřejmě i potřebu pomoci Aryvitu k vítězství, protože jsem ho považoval za jedinou zemi, která má právo pohltit ostatní.“

„Nic víc? Žádnou radost, smutek, bolest,…?“

„Áha,“ pochopil Iryn. „To bylo dříve, když jsem ještě ani nebyl plnoletý. Jen taková *potyčka*. Ale ano, měl jsem z toho zvláštní potěšení. Nikdo neprojde první krvavou řežbou bez poskvrny. Jedni se zhroutí z toho, že zabili člověka, a druzí se v tom začnou vyžívat.“

„Rozezná se tak dobrý člověk od špatného?“

„Ne. Je to spíš podle toho, jak moc si uvědomuješ nezbytnost zabití.“

„Nechci, aby se mi to líbilo! Není to správné.“

„Ne, to není.“

„A tobě se to ještě dnes líbí?“

„Já už teď jen zřídka pustím do boje i své pocity. Dnes se mi to stalo – ano, užíval jsem si kouzlo, které Genskera připravilo o život. Ale po čase jsem se naučil najít cestu od krvežíznivosti.“

„Jak?“ zeptala se dychtivě. Bylo na ní vidět, jak moc se bojí, že by se měl dnešní boj ještě někdy opakovat.

„Celé je to jen o těch dvou postojích k zabití. Proč jsi zaútočila na vše, co se hýbalo?“

„Bála jsem se.“

„Přesně tak. Bála ses o svůj život. Když nezabiješ ty je, zabijí oni tebe. A proč je nechceš zabíjet?“

„Já nevím… jsou to prostě taky lidé.“

Iryn pokrčil rameny. „A v tom to je. Oni jsou taky lidé. Možná mají rodiny, které se o ně bojí. Možná bojují právě jen proto, aby je uchránili. Nejsou to bezduchá monstra, která se na tebe řítí po stovkách a jejich jediným cílem je zabít tě. Udělají to *možná* i z dobré pohnutky, ale pokusí se o to, a proto je nezbytně důležité zabít je. První budí soucit, to druhé touhu po krvi.“ Spráskl ruce, jako by něco v nich chtěl stlačit dohromady. „Společně je to jen povinnost.“

„Takže zabiji stovky nevinných, abych si zachránila vlastní krk…“ shrnula zkroušeně.

„Ne. Zabiješ lidi, kteří jsou možná nevinní, abys zachránila sebe a jiné lidi, kteří by mohli být nevinní. Každý válečník, který zabije jednoho člověka, se může postavit dalšímu a během bitvy tak zabít třeba deset lidí. Ty sama jsi dnes něco podobného předvedla…“

„To ti pěkně děkuju, že mi to připomínáš!“ utrhla se na něj.

„Jde o to, že stejně se mohl předvést i první muž, kterého jsi zabila, kdyby váš souboj dopadl jinak.“

„To zní spíš jako ubohá snaha ospravedlnit si zabíjení.“

„Copak jde o něco jiného? Válka samozřejmě není dobrá, ale může vést ke špatnému cíli. Aby se to nestalo, tak musíš bojovat. A abys ze všech vražd nezešílela, musíš být schopna si je ospravedlnit. Protože i když přestaneš bojovat, válku to neukončí.“

Tysie si povzdechla. „Jen ať už ta válka skončí…“

„Skončí. Už brzy.“

Kapitola 21.: Dobývání

Na večer byly v plánu velkolepé oslavy vítězství, a i když je nerušily, nedokázali si je velitelé užít. Všem třem se myšlenky honily kolem toho, jak brzy se jim začaly hroutit plány, a usilovně přemýšleli, jak se k nové situaci postavit. Ke své velké nechuti si také byli vědomi, že se na oslavách musejí ukázat a rozdávat přívětivé úsměvy, aby nezkazili radost ostatním. To však Irynovi nezabránilo, aby odešel hned po prvním přípitku. Vzal Genskerova koně a i s mrtvým tělem ho odvedl mimo tábor a kus na jih po pláži.

Sesbíral hromadu dříví a nakupil je na malou vatru. Na její vrcholek položil Genskerovo tělo, narovnal je a ruce svírající meč zkřížil na prsou. Potom jeho tělo polil olejem. Nikdy neměl Genskera rád, od války s Tarditem ho dokonce ze srdce nenáviděl. Nevěděl prakticky nic o jeho životě. Ale byl to jeho otec a cítil se proto povinován zajistit mu alespoň trochu důstojný odchod na věčnost.

Zapálil pochodeň a stanul s ní nad mrtvým tělem jako na stráži. Neupíral zrak na otcovu tvář, ale někam přes moře do dáli. „Tak končíš, mocný válečníku, ve spárech smrti," pronesl obřadně. „Tví nejbližší na tomto světě dnes utržili hlubokou ránu na srdci. Pro ně jsi byl milujícím otcem, pro mě obávaným nepřítelem. Zůstaneš v paměti tohoto světa, dokud i my jej neopustíme. Nechť nalezneš věčnou radost ve Veratových síních." S posledními slovy odhodil pochodeň a sledoval, jak se oheň postupně rozšiřuje, až zakryl celé tělo jako přízračná rakev.

„Čest tvé památce, Genskere," dodal, když se otáčel k odchodu.

V táboře zatím pokračovaly oslavy. Tourenovi lidé vytáhli podivné dřevěné nástroje s třemi strunami, které se křížily, a vydrnkávali na ně pomalou, ale veselou melodii. Ostatní si s nimi podupávali do rytmu a tiše si broukali.

Iryn je chvíli pozoroval zpovzdálí a přemýšlel, že by se přidal k jejich veselí. Trocha vína a zapomene na všechny trable, které mu Vena působí… Ale neudělal to. Raději se posadil na okraji tábora a pozoroval skomírající záři otcova pohřbu. Byl to zvláštní pocit, vědět, že umřel člen jeho rodiny, a přesto netruchlit. Jeho nevlastní rodiče ho vychovali ve víře, že rodina je vše, ale na té skutečné mu ani trochu nezáleželo.

„Pohřbít své nepřátele… zvláštní způsob, jak projevit nenávist," ozval se vedle něj Touren.

Iryn na to nic neodpověděl. Neměl chuť teď někomu vysvětlovat, že právě zabil vlastního otce.

„Byl to dobrý válečník?"

Pokrčil rameny.

„Taky jsem právě musel pohřbít pár dobrých vojáků. U spojenců to nikdy není snadné, ale neumím si představit, že bych pohřbíval nepřítele."

„Dřív asi taky ne. Ale co? Zas tak divné to není. Vezmi si, že jsme kdysi byli na stejné straně."

„No, možná jo. Pojď připít na mrtvé."

Iryna to právě dvakrát nepotěšilo, ale nerad by urazil památku zemřelých a proto poslechl. Jakmile však vyprázdnil svou číši, znovu se vypařil. Nejprve se jen procházel a nakonec skončil po kolena v moři a sledoval nehybný odraz měsíce na hladině. Užíval si, jak chladná voda objímá jeho kotníky a udržuje ho ve stavu bdělosti. Nechtěl spát. Za žádnou cenu nesměl usnout, protože pak by se uplynulý den – a tedy i souboj se Skalvem a Genskerem – staly minulostí. Pouhou vzpomínkou. Proto stál nehybně jako socha, až slunce vyrazilo na svou pouť po obloze.

Dlouze zívl a protřel si oči. Cítil se trochu otupěle, ale také šťastně, neboť dlouhá noc byla za ním a přesto v něm stále doutnala radost z právě vykonané pomsty. Otočil se a brodil zpět k břehu. Nohy mu v chladné vodě zkřehly, ale on se nezlobil. Nic mu nemohlo pokazit dobrou náladu.

Když se mu do nohou zase vrátilo teplo, rozběhl se k táboru a vpadl do Kariomova stanu, právě když se velitel oblékal.

„Nějaký nedočkavý, co? Dal bych pro vás poslat. Ale když už jsi tady, tak zajdi pro Tourena a začneme.“

Během pár minut už byli všichni tři zase pohromadě a skláněli se nad mapou Nakrylu.

„Pánové, jak jsme včera zjistili, Vena za námi nepůjde,“ začal Kariom. „Asi je to zbytečná otázka, ale stejně se musím zeptat: Půjdeme za ní?“

Všichni tři se shodli na tom, že se tak stane.

„Dobrá, ale jak?“ pokračoval Kariom. „Můžeme chodit od města k městu a obsazovat je, až královně nezbude nic, než její vlastní doupě. Nebo můžeme táhnout přímo k ní, slepí ke všemu ostatnímu. Pak ale můžeme nepochybně čekat úder do zad.“

„To je přinejmenším riskantní,“ souhlasil Touren. „Měli bychom obsadit nejprve zbytek, potom Argsbow.“

Iryn se zašklebil. „Máš vojáků nazbyt, abys jich mohl pohřbívat několik desítek až stovek u každého města a pak tam nechávat ještě vojáky, aby sjednali pořádek? Není jich málo. Já mám ale lepší nápad… Odsud až po Argsbow je jediné město v dohledu tady Lard,“ ukázal k městu, i když ho skrze stanovou plachtu nemohli vidět. „Jen jedno město. Obsadíme ho a to se hned rozkřikne k ostatním. Všechna další města se budou bát poslat vojáky Veně na pomoc. A pokud jim je sama sebere, získáme podporu těch měst a nikdo nám do zad nevpadne. *Vím* to, nedávno už se tady stalo něco velmi podobného.“ Teď byl rád, že jej Gensker poslal na schůzi vládců do Wixail a on musel vyslechnout Anirův příběh o dobývání Nevritu. *I taková nuda může být občas k užitku…*

„Přijde mi to dost riskantní,“ zapochyboval Touren. „Už jednou jsme královnu podcenili…“

„Tohle není o jejím uvažování! Tohle je prostá logika! Vidíš snad třetí možnost, co by mohla podniknout, kdyby nestáhla armády z měst, ani je tam nenechala?“

„Nevím. Nějak se mi to nezdá… co když vojáci zůstanou ve městech a pak zjistí, že jsme je minuli? U Argsbow nám vpadnou do zad.“

„Opakuji ti, že se budou bát. Vena sice může vědět, kolik nás tady zhruba je, a může předvídat, že se nerozdělíme, ale města si tak jistá nebudou. ‚A co když na nás zaútočí nějaký opožděný oddíl?‘ budou si říkat. Neznáš místní správce – udělají *všechno*, jen aby mohli dál vládnout svému místečku. Vena zvítězí? ‚Vidíte, má paní? Mou pomoc jste nepotřebovala, ale byl jsem v pohotovosti, kdyby snad bylo potřeba.‘ My zvítězíme? ‚Vidíte, pánové? Nepodpořil jsem ji. Celou dobu jsem doufal, že nás jí konečně zbavíte, ale nemohl jsem se jí otevřeně postavit. Pro obyvatele města by neúspěch znamenal konec.‘ Všechno jsou to jen prospěcháři.“

Kariom si poklepával prsty o bradu, když přemýšlel nad jeho slovy. Bylo na něm znát, že mu v ruce chybí dýmka. „Jsi si jistý? Už jsi jednou špatně odhadl královnu, a toto… by mělo zničující následky.“

„Jsem si tím jistý, stejně tak jako že se nemůžeme zdržovat dobýváním celé země.“

„To je pravda. Dobudeme Lard a pak hurá na Argsbow. Tourene, co o tomto městě víme?“

„Má dvě jednoduché brány z tenké žuly, ale myslím, že lepší bude zaútočit od západu. Je to blíž a brána je asi o palec tenčí. Agérandův elixír si s tím hravě poradí.“

„Agé- co?“ nechápal Iryn.

„Třaskavina. Používáme ji, když potřebujeme vyrvat kus skály. Každopádně vevnitř jsou spletité ulice, kde zřejmě budeme chvíli bloudit. Nemají žádný řád. Také bychom už za hradbami raději neměli využívat Agérandův elixír. Vzduch je tam takový… zvláštní. Nejsem si jistý, jestli neobsahuje i nějaké hořlavé látky. Jenomže je tam taky druhá hradba, takže se budeme muset spolehnout na žebříky.“

„To není tak hrozné,“ řekl Kariom. „Aspoň si vyzkoušíme, jak to s nimi půjde u Argsbow.“

„Proč nepoužijete i v Argsbow ten Aga… prostě ten elixír?“

„Kvůli tunelům. Nebo snad chceš zbořit celé město? Nechceš… Takže, Tourene, namíchej elixíry. Tolik, kolik jich považuješ za nutných. Já dám sestavit žebříky a vyslat zprávu druhé skupině, aby se k nám zase připojili. Každý povedeme své vojáky, Iryne, ty a ti tví čtyři přátelé pojedete na východ s dvěma sty mými vojáky. Město je příliš malé, než abychom tam mohli plně využít početní výhodu,

tak je aspoň postrašíme, aby kus vojska podrželi daleko od nás. Budou si připadat strašně chytří, že odhalili naši past, totiž že jsme určitě chtěli počkat, až stáhnou všechny vojáky na západ, a pak poslat východní branou dovnitř vás.“

„Takže zase nebojuji?“

„Zase? Myslím, že posledně se ti to právě nepovedlo. Ale dobře. Tourene, nachystej i pro něj Agérandův elixír. Ale Iryne,“ Kariom varovně zvedl prst „počkáš, dokud si nebudeš naprosto jist, že my jsme ve městě. Je ti to jasné?“

Iryn pokrčil rameny. „Jestli ti to udělá radost… Je ale zase tobě jasné, že u Argsbow mě žádný podobný rozkaz nezastaví?“

„Právě proto ti jej dávám teď. Abychom aspoň trochu snížili riziko, že zemřeš dřív, než se dostaneš ke královně. Teď jděte. Zaútočíme zítra za úsvitu.“

A tak se také stalo. Když první paprsky slunce vyklouzly nad nekonečnými lesy, začaly od stanu ke stanu pobíhat tiché stíny vojáků a budily své druhy.

Iryn byl vzhůru už dlouho předtím. Spal jen lehce, a co chvíli se budil a nervózně přemýšlel o nadcházející bitvě. Matně si uvědomoval, že od obrany Argsbow se do skutečné bitvy nezapojil. Dostal se do bitvy s Tarditem, ale vedl jen třicet mužů kolem soupeřících armád. Za války s Kyrbitem se raději pustil za Reivem… Ani teď sice nešel s hlavní částí armády, ale přece jen to bylo nejblíže bitvě od té jediné, které se skutečně zúčastnil.

Poslouchal křoupání písku pod botami vojáků a čekal, dokud nebudou u sousedního stanu. Zaslechl odtamtud nespokojené zabručení, když byl muž vytržen z příjemného snu.

Iryn se vyhrabal z pokrývek a oblékl si zbroj. K pasu připjal svůj černomodrý meč.

Mezi vojáky snad neviděl žádného, na němž by nebyla patrná únava. Přesto stáli zpříma a snažili se tvářit, že jsou plní sil. Také Malvor, Anir, Ayen a Tysie vypadali zničeně. Neustále pomrkávali a ruce drželi jako povadlé květiny.

Armáda se dala do pohybu, ale Iryn s ostatními vyčkávali na místě. Měli o něco více času a on se měl také před bitvou ještě setkat s Tourenem. Velitel přispěchal jen o pár vteřin později, podal mu velký vak s dlouhým knotem a zase odběhl. Jediné, co mu řekl, bylo varování, aby nestál nikde blízko, až knot dohoří.

Vak byl vyrobený z drsné kůže a vážil jen jako malý kámen. Uvnitř něj se něco sypalo, ale nahlédnout tam by znamenalo rozpárat švy táhnoucí se od jednoho špičatého konce k druhému. A Iryn pochyboval, že by někdo před bitvou stihl kůži znovu sešít. Přestal ho tedy zkoumat a svižným krokem vedl dvě stě a čtyři vojáky lesem k louce před východní branou města. Neměli dost koní pro všechny, proto Iryn rozhodl, že i ti, kdo koně mají, půjdou po svých, aby se už tak malý počet zvířat ještě neztenčoval.

Vyřítili se z lesa. Iryn si ihned všiml pohybu na hradbách, když obránci zmatení novou hrozbou začali pobíhat sem a tam. Během jejich nepozornosti mohli útočníci hravě zdolat vzdálenost mezi nimi a hradbami a zřejmě si i uvolnit další cestu s pomocí Agérandova elixíru, ale Iryn pamatoval na Kariomova slova a raději své muže odvedl na samotný okraj dostřelu obránců, kde se mohli snadno ochránit před těmi pár šípy, které se dostanou až k nim.

„Kolik myslíš, že tam bude mágů?“ zeptala se Tysie.

„Pochybuji, že tam vůbec nějaký bude. Když neposílala mága s tím oddílem, co nás napadl předevčírem, proč by ho nasazovala na obranu města na samém pobřeží? Navíc, pokud se Vena věnuje přivolání Černé Magie a ne jen mně, určitě k tomu bude chtít mít i ostatní mágy. Čím víc, tím líp. V první řadě, aby nad nimi měla dohled a oni nemohli vyvést nějakou *hloupost*, která by ji ohrozila – jako třeba přidat se ke mně. V druhé řadě tak pošetří své vlastní síly a bude nadále dnem i nocí připravená čelit mi. Prostě *nemůže* riskovat silné mágy tady.“

Náhle se vzduch kolem nich ochladil a z oblohy se ozval dunivý hlas. „Má práce je hotova! Jsi na řadě, mágu.“ A tak rychle, jak hlas i chlad přišly, tak také odešly.“

„Co to bylo?“ vykřikl někdo za jejich zády. Iryn mu neodpověděl.

Mezi vojáky se začal šířit ustrašený šepot. „Ticho!“ okřikl je. Ve stejnou chvíli se k nim od města rozlétlo asi třicet šípů, mířily však příliš vysoko a skončily v zemi dvacet kroků před nimi. Iryn i všichni vojáci o krok zděšeně couvli, když v tom místě k obloze vyšlehly smaragdové plameny vyšší, než byli oni sami.

„Beru zpět,“ připustil Iryn neochotně. „Tohle asi nebude žádný zelenáč.“ Přelétl pohledem okolí, ale neviděl nic, co by mu naznačovalo, že Kariom a Touren už prolomili. *Jak dlouho to může trvat?* uvažoval a těkal pohledem od váčku ve svých rukou k bráně. Potom se jeho zrak znovu zastavil na magických plamenech. Pokud by byl mág i na druhé straně, mohli by on a Tysie být jejich jedinou nadějí. A oni sami by také neměli být vystaveni dlouho jejich mágovi.

Zavolal si jednoho z mužů, které mu Kariom svěřil. Potěžkal vakem před jeho očima, aby nemusel vzpomínat, jak se výbušnina jmenuje. „Za jak dlouho od zapálení se bude dát projít branou?“

„Tak dvacet sekund. Pět než to bouchne a patnáct než to bude trochu bezpečné.“

Iryn přikývl a poslal ho zpátky. Pokračoval nahlas, tak aby ho slyšeli pokud možno všichni. „Poběžím nám prorazit cestu. Malvore, než se k vám znovu připojím, povedeš je ty. Pokud to půjde, vyběhněte půl minuty po mně – ani o sekundu dřív! Pokud ne… zachovej se podle svého uvážení, já už se k vám zase dostanu.“

Bez dalších slov se rozběhl přes louku a přímo skrz plameny. Mohl by je sice obejít, ale nechtěl se zdržovat a takto navíc mohl nepřítele trochu zastrašit. Prudkým poryvem větru plameny rozehnal do stran a proběhl vzniklou cestou. Potom už se soustředil jen na bránu před sebou. Řítila se k němu další desítka šípů, ale většina mířila mimo. Ty dva, které hrozily, že ho zasáhnou, se odklonily na stranu od jeho ochranného kouzla.

Když už byla brána jen třicet kroků od něj, zapálil kouzlem knot Agérandova elixíru, zarazil paty do země, aby zabrzdil, a hodil kožený vak přesně ke spáře mezi oběma vraty. O chvíli později se ozvalo hlasité zahřmění a Iryna zalila vlna horkého vzduchu a odhodila jej kus zpátky.

Ležel na zemi, v hlavě mu třeštilo a na jazyku cítil kovovou pachuť krve. V uších mu stále doznívalo hřmot třaskaviny.

Pomalu vstal a snažil se zorientovat. Vrata brány držela nakřivo a u jejich paty zela velká díra zahlcená sytě oranžovými plameny. Všude kolem se po zemi válely menší i větší kusy kamene a kruh zčernalé trávy sahal až téměř k Irynovým nohám. Na druhé straně se ze země neohrabaně zvedalo několik vojáků. Další zůstávali nehnutě ležet.

Kolem Iryna se prohnali jeho vlastní muži a neohroženě běželi k plamenům, které náhle zablikaly a zhasly, jako když sfoukne svíčku.

Potřásl hlavou a pustil Tourenův kouzelný elixír z hlavy. Teď měl na starost důležitější věci.

Rozběhl se za svým vojskem. Jak probíhal pod bránou, málem ho uzemnil velký kus kamene, který se v tu chvíli ulomil. Stačil mu ale včas uskočit a pak už se ocitl v zatuchlých uličkách města. Polovina jeho mužů zaměstnávala necelou stovku šermířů, kteří na ně čekali, zatímco zbytek vybíhal po schodech na hradby, aby se pustil do dosud otřesených lukostřelců. Někteří navíc při výbuchu ztratili nebo zlomili luk, takže neměli na obranu víc než zrezivělou dýku.

Uprostřed toho zmatku stála Tysie a trhala hlavou ze strany na stranu. Iryn nemusel dlouho přemýšlet, co hledá. Nemyslel si ale, že by na ně mág čekal. Ne tady. Na jeho místě by se skryl v nějakém domě, aby je pak mohl překvapit, nebo by utíkal k druhým hradbám, kde by mohl být opět dobře chráněný před meči.

Popadl proto Tysie za ruku a vedl ji na pravé křídlo jejich armády, kde se zdálo, že mají největší převahu. Na chvíli se do potyčky také zapojil, aby trochu uspíšil její konec, ale jakmile měl trochu prostoru, protáhl Tysie na druhou stranu a běžel s ní k prvnímu ohybu ulice, kde je před obránci mohly skrýt domy. Zpomalil do kroku a rozhlížel se kolem sebe, jestli nezahlédne stopy po vojácích, kteří by je chtěli přepadnout, nebo po mágovi od východní brány.

Na chvíli museli zastavit, aby se Tysie vyzvracela. Iryn ji docela chápal. Odporný vzduch i jemu obracel žaludek naruby.

„Je to fér? Dva na jednoho?“ ozval se jim v tu chvíli za zády hlas, a když se ohlédli, spatřili tam muže v černém plášti, jak je nehnutě pozoruje.

„Je to válka,“ odpověděl Iryn. „Měl bych snad stáhnout polovinu vojska, jen aby si nepřítel připadal, že je to fér?“

„Jsem rád, že se k tomu stavíš takhle.“ Mág natáhl ruku k domu po své levici. Z otevřených dveří se v tu chvíli vyhrnuli další tři muži v pláštích.

Iryn se zamračil. Nechtěl se handrkovat se čtyřmi mágy, kteří ještě ani nedokončili svůj výcvik. Pohlédl na Tysie, která vypadala poněkud ustrašeně. „Co uděláme?“ zeptal se šeptem.

„Vím já?! Copak se dá něco vymyslet?“

„Klid. Mají pláště.“

„A? Nemusí být slabí.“

„Kolik podle tebe po světě pobíhá mimořádně nadaných mágů? Já jsem z Aryvova rodu. Ty jsi jediná žena mimo strážkyně měsíců, která umí kouzlit. Bratra nemám a jako ženská mi nezní…“

„Tak co bude?! Utkáme se?“ vyzýval je nepřátelský mág.

„Takže pravidlo silnějšího?“ zeptala se Tysie.

Iryn nepatrně přikývl. Nahlas řekl: „Proč čekáte? Mohli jste už dávno zaútočit.“

Mág si odfrkl. „A co by to znamenalo? Že nás o pět minut později zabije vaše armáda. My si chceme před smrtí prostě trošku zašpásovat.“

„Žádný rozkaz, abyste nás nezabíjeli?“ Pobavilo ho, když ve vlastním hlase pocítil zklamání.

„Měli bychom takový mít? Zase tolik si o sobě nemyslete, i když jste jediní mágové na druhé straně. Začneme?“

„Tysie, nech mi je. Jen nás braň,“ řekl Iryn nejprve koutkem úst a pak hlasitěji dodal: „Pojďme na to.“ Vzápětí vykřikl tři slova a vyslal k nepřátelům velkou kouli ryzího žáru.

Když plameny opadly, na zemi ležela dvě těla a kryla si rukama hlavu. Ze zbylých dvou se staly pobíhající živé pochodně. Dřív, než se dva nezranění mágové sebrali ze země, připojila Tysie své vlastní síly a oba domy po stranách se zřítily do ulice.

„Tak to bylo rychlé,“ prohodil Iryn.

„To teda jo,“ souhlasila Tysie.

„Ale já jsem pořád tady,“ ozval se za nimi znovu mágův hlas. Prudce se otočili a spatřili ho, jak se ležérně opírá o dům. Vypadal, jako by se ho zavalení sutinami ani v nejmenším nedotklo. Dokonce neměl ani zaprášený plášť. „Chtěl jsem hrát. A dobrá hra trvá i několik hodin. Doufám, že nejste zklamaní.“

„Až moc rychle,“ zabručela Tysie. „Asi jsme narazili na dalšího *výjimečného*.“

„Nebuď tak pesimistická,“ konejšil ji Iryn. „Je prostě o kapku rychlejší než jeho přátelé.“

Když druhý mág viděl, že už si nic nemumlají a věnují mu opět plnou pozornost, vyslal jim vstříc dva blesky. Iryn a Tysie je v nevyslovené shodě odrazili také bleskem, takže mág zůstal jen zděšeně zírat, jak se proti němu řítí čtyřikrát silnější kouzlo, než jaké poslal na každého z nich. O vteřinu později z něj nezbylo víc než prach.

Iryn se rozhlédl, aby se nedočkal stejného překvapení, jako prve když si mysleli, že ho zabili. V okolí nebyla ani noha. „A toho bys chtěla nazývat výjimečným? Říkal jsem ti, že to půjde rychle.“

„Ale co ty šípy venku? Neočaroval je snad silný mág?“

„Popravdě ani nevím. Nikdy jsem zelený oheň nevytvářel. Možná to není tak těžké, když už to znáš. A oni byli čtyři, mohli to zkusit skupinově.

Vrátili se k bráně, nad kterou už Malvor s ostatními stačili převzít kontrolu. Chtěli se pokojně usadit na cimbuří a v bezpečí pozorovat ulice v okolí, ale náhle se městem rozezněl divoký válečný řev a dusot

stovek párů nohou. Všichni se kolem sebe začali nervózně rozhlížet v očekávání odvetného útoku. Kámen jim spadl ze srdce, když se k nim přiřítil jen Touren se svými muži.

Překvapeně zůstal stát. „Vy už jste tady? To byl tak slyšet rachot od západu?“

Iryn ho v této domněnce raději nechal.

Touren to naštěstí nijak nerozebíral. Nechal je, ať dál hlídají bránu, a vedl své muže zpět do města.

„Zajímavá válka,“ zabručel Malvor. „Ještě se mi nestalo, že by mi velitel nařídil, abych se vyhýbal přímému střetu za každou cenu.“

Iryn přikývl. Sám to vnímal docela podobně. Na jednu stranu uznával, že Kariom má pravdu – on byl skutečně jediný, kdo se mohl měřit s Venou – ale připadalo mu zvláštní, když ostatní bojovali *pro něj*, zatímco seděl stranou. *Kdysi to bývalo naopak,* pomyslel si pobaveně.

Ještě chvíli bylo ticho a potom k nim ulicemi dolehl vítězoslavný jásot. Město padlo.

Kapitola 22.: Lesy a loukami

Poté co slunce i měsíc jedenkrát prošly svou pouť po obloze, zmizelo vojsko v lese a postupovalo na Argsbow. Panovala mezi nimi dobrá nálada, neboť se útok na Lard podařil právě tak, jak měl, a skoro jim připadalo, že je obyvatelé vítají jako osvoboditele. Nabízeli jim jídlo, pití i přístřeší. Kariom, Touren a Iryn se však shodli na tom, že nebudou riskovat a zakázali svým mužům cokoliv z toho přijmout. Jestli Vena dokázala přimět sedláky, aby za ni bojovali do posledního dechu, nebylo až tak nereálné, aby se je tito lidé snažili otrávit nebo jinak zabít. Nic z toho vojáci nedali najevo a odmítali jen, jako by je nechtěli okrádat o drahocennou potravu. Zvýšili stráž u tábora a nechali pár vojáků také hlídkovat v ulicích, kdyby se měšťané pokusili o něco zoufalého. Přišel však den a všem seděla hlava na krku.

Teď se prodírali spletitým podrostem a halasně se mezi sebou bavili, jak se sem po válce vrátí chvíli si odpočinout. Také Iryn se čas od času zapojil do některé debaty, poněvadž jej silně potěšilo, že i jeho lidé z města vnímali jako osvoboditele. Nebo se tak přinejmenším chovali. Bylo to něco úplně jiného, než když táhl s armádou Aryvitu po vítězství ve Vyrbitu. Tehdy bylo na lidech znát, že se vzdávají naděje. Nechovali se nijak pokorně, ale přesto v jejich hlasech bylo něco zlomeného.

I přes dobrou náladu nemohl přestat myslet na to, proč by je měli vítat tak upřímně. Byla Vena tak krutou panovnicí? Nesmířili se dosud s porážkou, kterou od Aryvitu utrpěli? Nebo snad problesklo na povrch něco z Veniných plánů s Černou Magií? Když se na to zkusil zeptat kohokoliv jiného, dostalo se mu jen neotřesitelně jisté odpovědi, že je chtěli otrávit nebo zabít ve spánku. Proto se s tímto vysvětlením také smířil a vtipkoval na téma, že až se s něčím takovým příště setká, vezme si protijed a bude pozorovat jejich udivené a zděšené tváře, když zjistí, že s ním jejich jedy nic neudělají. Na noc si zapečetí dveře a ráno s vřelými díky odejde.

Brzy se vojskem začaly šířit další podobné nápady, jak si s podobnými podrazáky příště poradí, jeden bláznivější než druhý.

A tak šel den za dnem. Lesy vystřídaly rozlehlé louky, louky potom prašná cesta. Všude kudy procházeli, nacházeli ledové ostrůvky menší i větší, jako připomínku toho, že krajem táhl Ledový drak. Jako vždy, když se našel i ten nejmenší náznak, že by netvor mohl žít, rozechvívaly jejich vojsko nervózní otřesy a muži vrhali po obloze nenávistné pohledy.

Po nějakém čase to Iryn přestal řešit. Poznal, že tato nervozita se jejich řadami šíří vždy jen pár minut a pak odezní, jako by snad Ledový drak ani nikdy neexistoval.

S Tysie toho od bitvy v Lardu mnoho nenamluvil, ale večer před tím, než se mělo Argsbow objevit na obzoru, ho odvedla stranou od ostatních, aby pojedli spolu. Irynovi stačil jediný pohled, aby zjistil, že se bojí. Potlačil zaúpění. *Právě proto ženské nepatří do války,* pomyslel si rozmrzele, ale snažil se tvářit vlídně.

„Zítra… pozítří…“ Nadechla se a zkusila to znovu. „Brzy zaútočíme na město a bude nás méně než jich. A budou tam vojáci. Já jsem dokázala pobít ty sedláky na pobřeží, ale těch bylo míň a asi sotva byli nějak moc dobří. Já to nezvládnu!“

„Drž se kouzel. V těch jsi dobrá a myslím, že tvým prvořadým úkolem bude zbavit nás jejich mágů. A k tomu meč nepotřebuješ.“

„Ale stejně… měla bych i bojovat. A měla bych být lepší! Vždyť ty si při našich soubojích odneseš jednu modřinu na deset soubojů. Já dvacet na jeden! Nezapomněl jsi mě něco naučit?“

„Na to není čas.“

Překvapeně vykulila oči. „Zapomněl?“

„Ne. Je to… pokročilý způsob výuky. Co jsem znal lidi z armády Aryvitu – a nebylo jich málo – podstoupili tento výcvik jen dva – Zetar a jeho nástupce Gensker. Myslím si, že Malvor ho musel podstoupit taky. Ale nemáme teď na něj čas.“

„Víš, že mě to může stát život?“

„To ani neříkej! Vím, že tento výcvik dosáhne nějaké kvality až za týden, dřív ne. Ty to zvládneš s tím, co umíš.“

Povzdechla si. „Doufám, že ano.“

Té noci se Iryn probudil nečekaně brzy. Nejprve v duchu klel, že nemůže spát jen kvůli tomu, že se blíží k Argsbow. Jak se ale uklidňoval, zaslechl také roztřesený nádech a celé tělo mu varovně zabrnělo. Skoro slyšel, jak ostrá čepel krájí vzduch u jeho hrdla. Přesto se trochu třásla, jako by vrah musel vynaložit veškeré úsilí jen k tomu, aby ji dokázal posunout o další milimetr blíže ke kůži.

Zabiják neměl šanci. Iryn trhl rukou vzhůru, vyrazil mu nůž ze sevření a potom mu druhou rukou stiskl hrdlo, až se ozvalo zalapání po dechu. „Počkej, Iryne!“ vydralo se mu přidušeně z úst. Byl to ženský hlas.

Iryn povolil sevření, ale úplně ji nepustil. Snažil se ve tmě rozkoukat, aby zjistil, jestli ho nešálí sluch. „Proč ty, Kaetri?“ zeptal se bez špetky citu, aby jí dal najevo, že pro něj není víc než nepřítel.

„Musela jsem. Vena trvala na tom, že musím jít já.“

Iryn ucítil, jak mu na ruce přistála nějaká kapka, a teprve potom pochopil, že Kaetra pláče. „Proč jsi to neudělala?“

„Nemohla jsem,“ zašeptala sotva slyšitelně.

Bylo to skoro k nevíře. Ta samá Kaetra, která se jej snažila za každou cenu přistihnout při vlastizradě, ho teď odmítala zabít kvůli dávnému přátelství. Vzpomněl si, jak mu prozradila, že ví o jeho uvězněné žačce, a znovu si vynadal, že ji má stále za tu osmiletou holčičku plnou ideálů. Pustil ji.

„Neříkalas kdysi, že mě dokážeš zabít, když budeš muset?“

„Výhružka a čin! To není to samé. Nejde to!“ Skryla tvář do dlaní. „Nejde to,“ zopakovala.“

Iryn ji pozoroval z části starostlivě, z části podezřívavě. Sevřel se mu žaludek, když pochopil, že rozhodnutí o jejím osudu leží jen na jeho ramenou. *Zatraceně, proč jsi neodjela!* „Co s tebou mám dělat?“ Odpovědí mu bylo jen pokrčení rameny. „Víš, že tě nemůžu pustit, abys utíkala zpátky za Venou. Nemůžeme tě nechat pobíhat po táboře a sbírat informace…“

„Ví o vás všechno.“

„Neví. Kdyby ano, uteče na konec světa.“

„Není to totéž, jako pokusit se tě zabít mimo bitvu?“

„Kdybych tě posílal zpět, pošlu i gratulace. Dva pokusy, žádný úspěch. Možná se bojí, ale ne dost.“

„A já?“ připomněla mu.

„Jediné řešení je svázat tě, ale pochybuji, že mi to Touren a Kariom schválí. Už to slyším: ‚Bude nás zpomalovat. A když vyhrajeme, co s ní uděláš? Pustíš ji a necháš se zabít?‘ Budou trvat na tvé smrti.“

„Ty ne?“

„Copak můžu?! Varovala jsi mě, že sloužíš Veně! Odmítla jsi mě zabít! A to i potom, co jsem ti u Faderu pláchl, protože jsem ti nevěřil. A za to se ti mám odvděčit tím, že tě zabiju?“

„Nevěřil jsi mi přece právem. Sama jsem se začala stavět proti tobě, když jsem od otce přijala ten úkol a ukradla jsem svitek prokazující tvůj původ.“

„Takže to on intrikoval Swamovi za zády,“ ujišťoval se Iryn. Většinu toho už sice slyšel od Artha, který Zetarovi pomáhal, ale přece jen bylo něco jiného slyšet to od Zetarovy vlastní dcery.

„Samozřejmě. Jako bys od něj čekal něco jiného.“

Iryn si povzdechl. „Spi. Přinejmenším do rána ti nic nehrozí. Pak se budu muset poradit se zbylými veliteli.“ Vstal a svázal jí ruce pláštěm. Nemohlo ji to zadržet na dlouho, ale šanci zabít ho už dostala a z vlastní vůle to neudělala. Když znovu usínal, napadlo ho, že možná i chce, aby utekla. Kdyby se o Kaetře nikdo nedozvěděl, nemusel by řešit, co s ní udělat.

Ráno však Kaetra stále ležela ve stanu a jemu nezbylo než zavolat oba své spoluvelitele. Seděli u něj ve stanu a hleděli na spící dívku vypočítavýma očima.

„Co s ní chceš dělat?“ zajímal se Touren.

„Držet v zajetí. Nic víc. Je mi jasné, co chceš navrhnout, ale ne!“

„Vážně? A co chci navrhnout?“

„Zbavit se jí.“

„To už se nedivím, že jsme královnu odhadli špatně. Já s tebou totiž naopak souhlasím. Zabít ji? Tos mohl tak možná hned v noci. Teď by to už nebylo správné.“

K Irynovu velkému překvapení souhlasil i Kariom. „Ano. Nejsme žádní… vrahové. Válka připouští i zajatce. Nechám pro ni vymezit stan a ustanovím hlídku. Ty se zatím začni chystat. Za chvíli vyrážíme. Chtěl bych to vaše slavné město vidět ještě dnes.“

Když oba muži opustili stan, zatřásl Iryn s Kaetrou. Měl poslední možnost promluvit si s ní o samotě. „Vstávej! Budeš žít, ale musím to vědět: Proč Vena posílá tebe?“

Zabručela a pak sebou zděšeně trhla, jako by přes noc zapomněla, že je zajatec, a snažila se zbavit pout. Teprve po pár okamžicích se uklidnila. „Nevím. Možná to byla *moje* zkouška.“

„Jak postoupila s přivoláním Černé Magie?“

„Ptáš se dost zvláštně. Skáčeš od otázky k otázce.“

„Jsou prostě otázky, na které musím znát odpověď.“

„Nepokročila. Asi to nebylo jen o ukončení války nebo zrušení kouzla kolem Aryvova rodu. Orinit podlehl rychleji než noc rannímu slunci.“

„Nic jiného jsem ani nečekal. Kdo velí? Genskera jsem zabil a jeho zástupkyní jsi byla ty.“

„Už dlouho ne. Od té doby, co Vena ví, že jsi utekl, zavádí v udělování funkcí velké změny. Nesnese tam nikoho, komu naprosto nedůvěřuje. Teď velí nějaký Egi.“

„Egi?!“ Iryn se dobře pamatoval na podsaditého mužíka, který ho při prvním příjezdu do Argsbow uváděl k tehdejšímu správci Flentu Bilatorovi. Měl ještě parťáka ve zbrani Teivila, oběma Iryn věřil a nedovedl si proto představit, že by jednomu z nich mohla důvěřovat i Vena. „Jak proti nám sebrala tu první armádu?“ pokračoval ve výslechu. „Proč proti nám šli branci a nechtěli se vzdát?“

„Nejsem si úplně jistá. Ale tak v lásce ji rozhodně nemají. Takže bych vsadila na kouzla. Začínám Krejwena chápat čím dál tím víc.“

Dřívější představený aryvitských mágů, Krejwen, měl na užívání magie vyhraněný názor a dělal vše proto, aby moc mágů omezil. Zašel tak daleko, že se pokusil zabít i Aryvova potomka, Venu. *Proč já jsem mu tehdy bránil?!* vynadal si Iryn při vzpomínce na tu chvíli.

„Taky už se k tomu stavím trochu jinak. Ještě jedna otázka. Co všechno o nás teda Vena ví?“

„Dost. Že velitelem jsi ty a další dva, zná i jejich jména, ačkoli víc nic. Ví, že tvá armáda nepochází z tohoto ostrova, i když neví, kde jejich domov leží, a ví, že to jsou opravdoví a schopní válečníci. Ví, že jim vládne král. Ví, kde je bezpečné stát, když po ní hodíte nějaký vak s ohnivou směsí, a ví, že hradby Argsbow tím neprorazíte. Ví, že zrušením kouzla jste ty a tví čtyři přítelíčkové získali pět mečů. Zná jména těch čtyř, i odkud pocházejí a čím byli, než jsi je do toho zatáhl. Zná přesný počet vašich vojáků a také, že máte jen dva mágy. A ví toho určitě ještě víc.“

„Jak?“

„Neříkal jsi, že to byla poslední otázka? Ale nevím to. Opravdu ne. Jestli má tak dobré zvědy v okolí nebo přímo špeha ve vašich řadách… Nejsem její pravá ruka.“

Potom už dorazila dvojice vojáků a odvedla ji od něj. Nadešel čas na další přesun.

Zatímco jeli, žaludek se Irynovi svíral stále víc a víc, jak poznával krajinu kolem Argsbow. Byl to jeho domov, a přesto mu připadala cizí, i když to přisuzoval spíše tomu, že ji viděl poprvé za slunečního svitu.“

A potom už se na obzoru vynořily mohutné hradby i s velkou ocelovou branou, k níž přibíhala široká cesta. Dorazili k Argsbow.

Kapitola 23.: Před hradbami Argsbow

Bylo to zvláštní, jen tak tam stát, hledět na domov a přemýšlet, jak ho dobýt. Iryn kamennou masu sledoval ještě dlouho poté, co ostatní začali chystat tábor. Odtrhl zrak teprve, když za ním přišel Touren, aby ho odvedl na další poradu do Kariomova stanu.

„Pánové, došli jsme až sem. Teď nás čeká to nejtěžší," pozdravil je jejich spoluvelitel. „Tak Tourene? Co víme o tomto městě?"

„Nejsilnější pevnost tady. Má troje hradby. Všechny silné tak čtyři kroky, z žuly, žádné spáry. Výška asi čtyřiačtyřicet stop, navíc dvě stopy ochranný val ochozů. Brána z ocele, tlustá stopu a vysoká dvacet. Má tři pevné závory. Za ní je rozsáhlý prostor, kam se vleze celá místní armáda. Město je pravidelné." Předložil jim mapu, aby ukázal pavučinu, kterou ulice tvoří. „O pět set stop dál je druhá hradba. Stejná jako první, ale střeží ji jen mříže. Tak pevné, že beranidlo stačit nebude. Ale od toho je ten druhý přístroj."

„Druhý?" zeptal se Iryn.

Touren ho zpražil pohledem. „Dál ve městě je třetí hradba, kterou střeží brána i mříž. Stejné jako u prvních dvou bran. Vrata vpředu, otevírají se dovnitř, takže je mříž blokuje. A dominantou města je pevnost. Brána z ocele deset stop vysoká a půl metru tlustá. Na střeše jsou ochozy, tři patra pod nimi jsou okna, která nejdou vidět, ale máme dost informací, abychom znali jejich pozice. V nižších patrech nejsou okna žádná. Má půl tuctu menších tajných vstupů, které se ale dají otevřít jen zevnitř. Jakmile je zablokují, je snazší otevřít bránu, i když ji drží pět závor tlustých půl stopy. Pod celým městem se nachází síť tunelů tak hustá, že sebemenší narušení stěny způsobí pád města. Ale to je skutečně krajní řešení."

„Posádka?" vyzvídal Kariom.

„Pouze odhad veškerých sil Aryvitu, ale měla by mít přibližně dvacet tisíc mužů. Počet mágů se neodvažujeme odhadovat, je však jisté, že je jich víc, než máme my."

„Slabé stránky první brány?"

„Panty z železa v kameni, takže hůře dostupné. Nemohou je tolik udržovat a je naděje, že zrezivěly."

„Je známá jejich taktika obrany?"

„Využít síly brány a držet armádu venku."

„Dobře, tak…"

„Ještě jedna známá taktika," připomněl Iryn.

„To nemá smysl," přerušil ho Touren. „Říkal jsem ti, že to byla blbost."

„To víte vy, ale oni ne."

„O co jde?" zajímal se Kariom.

Touren si povzdechl a popsal mu Irynovu obrannou taktiku slovo od slova, tak jak mu ji Iryn už dříve vylíčil.

„To je vážně hloupost," souhlasil Kariom. „Přesto by bylo nepříjemné, kdyby nám vpadli do zad. Měli bychom raději zaútočit na všechny čtyři brány. Tak nebudeme nic riskovat."

„To chcete marně otloukat bránu a čekat, jestli *třeba* povolí?!" rozčílil se Iryn. „To vám nedošlo, jak geniálně se dá tato taktika obrátit proti nim?"

„Tak geniálně obrátit?" Kariom se ušklíbl. „Hlavně že jsi právě tuto taktiku považoval za naprosto dokonalou."

„Ano, Touren mi to vysvětlil. Právě proto ale jsem se z chyby poučil a neudělám ji znova."

„Hm. Tak povídej. Předveď, co geniálního ta tvoje hlava zase vymyslela."

„Máte pergamen?" Když mu ho i s brkem podali, začal od oka kreslit první hradby města a domy za nimi. „Druhá část mého obranného plánu nebyla špatná, to musíte uznat i vy – sevřeli jsme nepřítele ze všech stran. A přesně o to mi jde i teď." Nakreslil dvě armády soupeřící v otevřené bráně, potom za

útočníky přidal dlouhou linku jako jezdce, kteří objeli město. „Až se dostanou za naši armádu, sevřeme my je.“ Udělal další linku za jezdci.

„Jak to chceš udělat? Říkal jsi, že královna zná náš počet. Neujde jí, že je nás míň. Taky bys musel nějak vyřadit vojáky, kteří by útočili z města, jinak bychom sice sevřeli jezdce, ale oni nám hlavní část vojska.“

„Královna nebude vědět, *co přesně* máme za lubem. Bude moct jen netrpělivě vyčkávat. A vojáky odřízneme navršením kmenů nebo balvanů.“

„A když tvou taktiku nezkusí?“

„Zkusí. Velí jim voják, se kterým jsem ji podrobně probíral.“

„Právě. Proto asi budou předvídat, že ty odhadneš, že oni použijí tuto taktiku.“

„A nebylo by rozumnější, abych tak jako ty teď předvídal, že proti mně přece nepoužijí mou vlastní taktiku?“

Kariom obrátil oči v sloup. „Jak malé dítě,“ zabručel. „Ale dobře, dáme na tvou radu. Tak to pojďme probrat…“

Další hodinu a půl rozebírali do nejmenšího detailu všechny postupy, které by je přivedly k Irynovu plánu. Když taktiku konečně dovedli ke své spokojenosti, rozešli se každý za svými povinnostmi. Kariom s deseti muži se vydali k horám, kde Iryn dříve učil Tysie. Oproti tomu Iryn s Tourenem nasedli na koně a sami odjeli přibližně do poloviny vzdálenosti mezi táborem a městem, aby rozhodli, kde ukrýt zadní voj armády. Vzhledem k tomu, že v okolí nebyla jediná překážka, šlo jen o to, kam umístit ústí podzemního tunelu.

„Nemohli bychom se prokopat až do tunelů pod městem?“

„Trvalo by to dlouho a s největší pravděpodobností by to skončilo tím, že z města nezbude nic než hromada dřeva a kamení.“

„Hm. Tak kam tunely vyústí? Nemůže to být moc daleko od brány, to bychom je mohli rovnou nechat v táboře.“

„Ne, to nemůže. Ale nemůžeš je dát moc blízko, aby do nich nezahučeli ti jezdci, co nám budou chtít vpadnout do zad… Vystavěl bych dva tunely a vedl je trochu do stran. Tak aspoň nezahučí do jámy naše vlastní armáda. A vyústit by mohly možná o sto metrů blíž k bráně, než jsme teď.“

„Zvládneme to do zítra?“

„Do zítra?“ Touren se zasmál. „Chlape, potrvá to tak pět dní nejméně. Ale to je čas, který si snad můžeme dovolit počkat. Neříkal jsi, že s přivoláním té bytosti nepokročila?“

„To jo. Jen… mohla by poslat dalšího vraha. A ten by nemusel zaváhat.“

Tourenovi na čele vyvstaly vrásky, jak přemýšlel. „Stále je mi záhadou, jak se dostala kolem stráží.“

„Ptal ses jí na to?“

„Ale jo, jasně že ptal. Jenomže ona tvrdí, že o nic nešlo. Nezkoumala, kde máme hlídky a místo, kudy prošla, už by nám ukázala sotva, když jsme se teď přesunuli. Přiběhla a nikdo ji nepostřehl. Možná přišla královna s nějakým kouzlem. Každopádně k tvému stanu dáme pozorovatele. Nebude to stráž, o které by každý věděl a mohl se na ni připravit. Bude sledovat zpovzdálí. A jakmile se třeba jen o čtvrt palce pohne vchodový dílec tvého stanu, bude tam, aby zasáhl. Pokud tedy nebudeš sám vstupovat nebo vycházet.“

„A ty s Kariomem? Co když ji napadne zabít všechny ostatní velitele, po tom co já jsem přežil.“

„Zvážíme to. Ale před tvůj stan někoho pošleme ihned.“

Opět pohlédli na město, které s přicházejícím šerem zalévalo zlatavým světlem stále více pochodní.

„Co myslíš, že bude, když nevyhrajeme?“ zeptal se Touren nervózně.

„Pro nás už nic. Nic, co by nás nečekalo za nějaký čas, i kdybychom vyhráli.“

„Doufal jsem v něco povzbudivějšího,“ zabručel Touren a otočil svého koně zpět k táboru.

Iryn se ušklíbl. „Dobře, co třeba toto: Když prohrajeme, přijde Černá Magie a zabije Venu za nás. Nebo ji zotročí. Zní to optimističtěji.“

„Možná i trochu jo.“

Když přijeli do tábora, padla už noc. „Poslyš, neměl bys ještě tu svou kořalku ze švestek?“

„Jo, měl. Potřebuješ další bolehlav?“

„Tak něco. Nechci ho ani tak pro sebe, jako spíš pro přítelkyni.“

„Á, chápu. Vyřídím tu hlídku k tvému stanu a donesu ti ji.“

Když zmizel mezi stany, rozlil se Irynovi po tváři široký úsměv. „Ale nechápeš,“ zašeptal.

O deset minut později Iryn stál s měchem v ruce uvnitř Ayenina stanu. Tohle už musel vyřídit. „Přišel jsem se ti ještě jednou omluvit a připít si na naše přátelství.“ Potřásl měchem.

Ayen přimhouřila oči a podezřívavě si ho prohlížela. „Jenomže já s tebou pít nechci!“

Iryn nic nehleděl její odpovědi a usadil se naproti ní. „Víš, ten pokus o útok na mě dnes… Došlo mi, že už mohlo být po všem. Tedy pro mě. A tak jsem celý den přemýšlel, o tom, jak nám bylo hezky i dávno před… Salamandřím jezerem. A odchod na věčnost s vědomím, že jsem toto krásné přátelství narušil, je pro mě nesnesitelná představa. Prosím, usmiřme se.“

Váhavě po vaku natáhla ruku a krátce se napila. Koutky úst jí zacukaly v náznaku úsměvu. „Není to špatné. Takže na přátelství!“ Pozvedla vak a ještě jednou se napila. Potom mu ho podala zpět.

Iryn zamumlal podobný přípitek, ale když přitiskl hrdlo vaku k ústům, ucpal je jazykem a nechal protéct stěží pár kapek. Přesto to vypadalo, jako by se zhluboka napil. „Ani nevíš, jak se mi ulevilo. Vážně! Bylo to jako by mi do srdce bodalo tisíc žhavých dýk.“

Zasmála se a znovu se důkladně napila pálenky. „Pusť to z hlavy. Řekněme, že se nikdy nic nestalo.“

Iryn přikývl a opět pití pouze naznačil.

Nechal ji tak samotnou popíjet pozdě do noci a bavil ji historkami stále více upadajícími, jako by i jemu alkohol zatemňoval rozum. Bylo stále těžší předstírat stejnou úroveň omámení jako ona, ale snažil se ze všech sil a věřil, že její rozjitřená mysl podvod nepozná. Když potom pálenku podávala někomu vedle něj a málem upadla, poznal, že nadešel ten pravý čas.

Jakmile si od něj brala vak zpátky, nadhodil ledabyle: „Stejně mě zaráží, že nepoužijeme ty výbušné vaky i tady.“

Opřela se o ruku, ale ta jí sklouzla a tak zůstala ležet na boku. „To by nefungovalo,“ odpověděla zasněně.

„Vážně?“

Přikývla. „Lard měl mnohem tenčí hradby.“

„Hm,“ zabručel Iryn jakoby bez zájmu, ale zpozorněl. Jeho předtucha se pomalu začínala vyplňovat. Počkal, až si znovu vyměnili vak, pak pokračoval. „Ale kdybychom toho použili víc…?“

„Jen byste bránu trochu osmahli. Na množství nezáleží.“

„Jak to, že toho tolik víš?“

Škytla a protáhla se. „Já vím všecko.“

„Tak schválně. O co, že na něčem tě dostanu.“

Rázně zavrtěla hlavou. „To se ti nikdy nepodaří.“

„Podaří.“

„Výzva?“ Pozvedla vak. „Kdo vyhraje, dopije tohle. Ptej se!“

„Hm,“ předstíral, že přemýšlí. „Tak co třeba… kolik pater má pevnost v Argsbow?“

„Pět nad zemí a dalších sedm pod ní,“ odpověděla překvapivě pohotově.

Dobře, takže o Veninė tajné místnůstce víš, pomyslel si spokojeně. „To bylo moc lehké. Zkusíme něco těžšího. Kolik máme velitelů?“

„Tři. Kariom, Touren a ty.“ Pozvedla pálenku k ústům. „Ještě to nevzdáš?“

„Ne! Ani omylem!“ vykřikl a natáhl se po vaku. Asi by jí ho stihl vzít, ale jemu šlo pouze o to, vyvolat dojem, že v soutěži pokračuje kvůli alkoholu. Proto vak minul. „Už vím!“ Vítězoslavně se zasmál. „Kolik má naše vojsko hlav?“

„Jen lidských nebo i koňských?“

Iryn se zamračil. „To zní jako bys to věděla.“

„Samozřejmě. Říkám ti, že vím všechno. Tak lidských je jed…“

„Dobře, dobře. Ale tohle vědět nebudeš! Kořalka bude moje.“ Olízl si rty a mimoděk zatajil dech. „Stáhla Vena celou armádu do Argsbow?“

„Ano. To měla být ta tvoje těžká otázka?“

Sladce se na ni usmál. „Ta přijde teď. Proč Vena poslala právě Kaetru, aby mě zabila?“

„Doufala, že tvůj cit…“ Zarazila se. Několikrát rychle zamrkala a pak nerozhodně těkala pohledem mezi pálenkou a Irynem. Zklamaně mu ho podala. „Nevím. Neznám královniny plány.“

Iryn jí vak vrátil. „Nebyla to fér otázka.“ Snažil se ve tváři nedat najevo víc než ospalost, ale hluboko v nitru cítil skutečnou radost z výhry – třebaže ne z výhry v hádankové soutěži – i bolest ze zrady. „Můžeš to dopít, já jdu na kutě. Vyhrálas.“ Ztěžka se zvedl na všechny čtyři a vrávoravě postupoval velkými obloučky vpřed, dokud nevylezl z jejího stanu. Zevnitř se ozývalo tiché hihňání. Ayen si nepochybně myslela, že včas odhalila jeho lest.

„Jo,“ zabručel Iryn. „Vyhrálas krásný bolehlav a ztrátu paměti.“ Zazubil se a zamířil k Malvorovu stanu, který byl v tu chvíli nejblíž.

Nikdo z jeho přátel se netvářil právě nadšeně, když je budil uprostřed noci, protože jim chce něco říct, ale bez odmlouvání vstali a nakonec se všichni sešli u jednoho táborového ohně, kde právě nikdo nebyl. Přišli Malvor, Anir, Tysie, Touren, a protože je viděl scházet se, přidal se i Kariom. Nakonec ale Iryn musel připustit, že i on by to měl vědět.

„Máme našeho špeha.“

Touren tázavě pozvedl obočí. „Opravdu? Není to nějak brzy? Vždyť o něm víme sotva den.“

„Když víš, kdo by to mohl být…“

„Tak kdo?“

„Ayen.“

„Ayen?!“

„Tiše. Vysvětlím to…“ A povyprávěl jim, co se odehrálo v Ayenině stanu.

„Takže jsme měli pravdu,“ zamumlal Malvor.

„A nechal jsi ji tam?!“ rozčiloval se Touren. „Aby mohla utéct? Měl jsi ji přivést.“

„Opravdu myslíš, že v tomhle stavu ujde víc než tři kroky?“ namítl Iryn. „Neuteče, ale nesmí vědět, že my to víme. Z našeho rozhovoru si nic pamatovat nebude, ale teď nesmíme dát nic najevo.“

„Proč? Zajmeme ji a hodíme k té vražedkyni.“

„To nejde. Nedonutíme ji k přiznání za střízliva. A představ si, co se stane, když řekneme, co je zač. ‚Já věděla, že mě nemáte rádi a budete mě podezřívat, jen proto že jsem z Akylu. Fňuk, fňuk.‘ Když jde o obvinění, umí to ženské šikovně otočit. Nic ve zlém, Tysie.“

„Jak jinak,“ odpověděla sarkasticky.

Kariom se poškrábal na bradě. „Iryn má pravdu. Nemůžeme ji jen tak zajmout, pokud si chceme zachovat tvář před lidmi.“

„Tak co chcete dělat?“

„Hlídat ji,“ odpověděl Iryn pohotově. „Samozřejmě potají. Taky bychom díky ní mohli zmást Venu. Třeba pro ni lehce upravit naši taktiku. Tak, aby se Vena zachovala, jak my chceme.“

Touren se usmál. „Využijeme jejího vlastního špeha. Nechtěl bych tě mít za nepřítele.“

„I ona bude chtít, aby to tak nebylo.“

Poděkovali mu a vrátili se každý do svého stanu.

Jak sliboval, popsal svým přátelům příštího dne, když s nimi opět byla i Ayen, taktiku mnohem jednodušeji. Vynechal jakékoliv složité úskoky a řekl jen, že prostě zaútočí plnou silou na jedinou bránu. Odůvodnil to slovy, že je to tak šílený plán, že ho Vena nikdy nebude předvídat, a že jejich obléhací

stroje jsou tak silné, že bránu určitě prorazí, a že Touren sám prý královně chystá několik nemilých překvapení, o něž se odmítl podělit (to aby zdůvodnil kopání v zemi).

Když domluvil, měl pocit, že všechna jeho námaha přijde vniveč, poněvadž se Ayen klimbala hlava a vypadala, že je vůbec neposlouchá. Večer však Anirovi, který se v jejím hlídání střídal s Malvorem, zmizela a nikdo z nich nepochyboval o tom, že je to proto, aby královně poslala nebo osobně předala zprávu.

Tak plynul den za dnem. Ayen pokojně odpočívala ve svém stanu před blížící se bitvou, patrně velmi nadšená, že po tak dlouhou dobu ukrývala svou loajalitu královně, Anir s Malvorem ji střídavě hlídali a Iryn s Tysie pomáhali, kde se právě dalo, ať už šlo o kopání tunelů, opracování velkého bloku kamene, který musel přesně zapadnout do brány a bylo ho možné naklonit pouze na jednu stranu, či stavění složitých obléhacích strojů, jaké Iryn nikdy neviděl. Měli samozřejmě balisty i beranidla, ale také podivný přístroj se třemi spojenými rameny podobnými lžícím, která se otáčela a mohla tak bez přestávky vrhat malé předměty. Na jejich žádost jim Touren předvedl složitý systém ozubených kol a popruhů, který přenášel sílu z otáčení kol do ramene, které se do pohybu dalo až o tři vteřiny později a točilo se i dlouho poté, co Touren přestal přístroj tlačit. Potom jim ukázal ještě malou kapsu s dírkou, kam se měl vsypat Agérandův elixír, a úchyt pro svíčku, který bylo možno přesunovat nahoru a dolů, jak právě potřeboval.

Když skončil, poklepal na stroj. „Prostě jim tu mříž zapálíme.“

A potom šli všichni spát s vědomím, že zítra se rozhodne o jejich osudech.

Kapitola 24.: Poslední služba

Ten den zuřila bouře. Jako by se čas vrátil zpět do momentu, kdy Iryn utíkal z města pryč. Ve vzduchu byla cítit pachuť krve smíšená s pachem smrti a strachu. Déšť bubnoval o jejich helmy a vytvářel děsivou symfonii války. Celý svět věděl, k čemu se schyluje.

Seřadili se do dlouhých řad a hleděli k městu. Vpředu seděli na koních jejich velitelé – Kariom, Touren a Iryn – a vedle nich stál voják se srolovanou modrou zástavou. Po její straně visel zlatavý střapec.

Iryn se snažil koně držet na místě, ale i zvíře vědělo, že se blíží něco zlého, a co chvíli nervózně pohodilo hlavou a zafrkalo.

Touren vedle něj měl s koněm nemenší problémy. „Jsi doma. Jaký je to pocit?“

„Děsivý.“

Potom se brány města otevřely na šířku dvou mužů a ven vyjely dvě osoby. Vpředu se hrdě nesla Vena a za ní vlál dlouhý plášť. Hlavu jí kromě modré čelenky s podivným písmenem A zdobila také tenká korunka ze zlata. Na prsou se jí houpal další Aryvův symbol. Druhou osobou byl malý podsaditý voják v plátovém brnění. Celou tvář mu zakrývala helma, ale Iryn nepochyboval, že je to Egi.

Škoda. Byl jsi fajn, pomyslel si zklamaně. Potom odhalil vlastní přívěsek s Aryvovým symbolem a vyjel jim vstříc. Kariom s Tourenem ho následovali. Muž se zástavou běžel za nimi.

Obě procesí se setkala uprostřed území nikoho.

Vena si ho kriticky prohlížela. „Zajímavé… Takže ty nepřestaneš?“

Iryn ji obdařil neupřímným úsměvem. „Jak vidíš, tak ne.“

„Kolikrát jsem ti nabízela mír? Třikrát? Čtyřikrát? A nepřijímáš. Narušuješ klid našich domovů, vyvoláváš válku tam, kde není třeba. To si říkáš člověk? Při tom, jak krutě se k nám chováš? Konečně můžeme slavit mír a pak přijdeš ty, abys nás o to připravil. Zeptej se lidí! Mají tě za tyrana.“

„Není lepší zlo, které znáš, než to, které se vydává za dobro, ale je stejně zvrácené?“ Připadalo mu příhodné použít tato Aryvova slova i k jejich malé válce. „Ruším jen klid před bouří. Ale pokud si tak chceš hrát na dobrotivou panovnici, máš šanci. Nech o válce rozhodnout náš osobní souboj. Na život a na smrt, jen my dva.“

Z Venina hrdla se vydral ledový smích, až se jejich koně na okamžik splašili. „Vidím, že ses na svých cestách něčemu přiučil. Byl bys opravdu schopný král. Časem by ses přiučil i manipulaci s druhými, aby nic nepoznali. Mou nabídku jsi však opakovaně odmítal a teď skončíš i se všemi, kdo se pokusí ti pomáhat. Přesto…“ Otočila se na Karioma s Tourenem. „Ostatní mají poslední šanci. Otočte se a vraťte se. A já vám velkoryse nechám Lard jako válečnou kořist. Vydejte mi Iryna a dostanete tolik darů, kolik budete schopni unést, a já vás přijmu za spojence.“

Kariom si odplivl. „Bojíš se, co?“ vpálil jí do očí. „Snažíš se působit velkoryse, ale my nejsme slepí. Neposloucháme hadí syčení, ale pozorujeme jeho oči – ty vypoví mnohem více. V těch tvých, královno Aryvitu, nevidím žádnou spravedlnost ani bolest. Jen hněv.“

Vena hrdě pozvedla hlavu, ale jinak se nepohnula, a přesunula pohrdlivý pohled na Tourena. „Má někdo mezi vámi rozum?“

Touren odpovídal naprosto klidně a nezaujatě. Iryn ho skoro začal podezřívat, že její nabídku opravdu zvažuje. „Možná nemá. Ale přesto jsou tací, kteří cítí, když se rozhodnou špatně. Mě podobný pocit v noci nikdy netížil. Aspoň si ho vyzkouším.“

„Jste banda tupých ovcí, která se žene do cesty hladovým vlkům!“ vykřikla a otočila koně. Pohlédla na zástavu muže, který Iryna doprovázel. Ušklíbla se. „To je poněkud trapné.“

Iryn překvapeně pohlédl stejným směrem. Vůbec nepostřehl, kdy muž zástavu roztáhl, ale teď se ve větru třepotala modrá plachta se stříbrným písmenem I. S písmenem stejně poskládaným, jako byl

Aryvův symbol. Usmál se. „Bylo potřeba připomenout, že je to válka sourozenců.“ Pokynul Egimu na pozdrav. „Ještě se uvidíme.“ Potom se obě poselstva vrátila ke svým armádám.

„Co to má znamenat?“ zeptal se Iryn pobaveně a ukázal na zástavu.

„Říkal jsem si, že když jste sourozenci, měli byste mít i stejný znak,“ odpověděl Touren. „Vlastně jsi jí to vysvětlil celkem přesně.“

„Jak jsi na to přišel?“

„Znám vaše legendy, a když jsem ten znak viděl u armády na pobřeží, poznal jsem, z čeho se skládá. Tak jsem si řekl, že když Aryv tam měl A, je jen správné, když tam i ty budeš mít počáteční písmeno svého jména. I když jsem chvíli uvažoval i o W, podle Aryvova otce.“

„Vlastně to nevypadá až tak špatně,“ připustil Iryn nadšeně.

„Jo, ale dost tlachů. Hradby se začínají krásně ježit. Přece je nenecháme dlouho čekat.“ Otočil koně čelem k vojákům. Řadami projelo vzrušené zachvění. „Pozvedněte své zbraně bratři, protože my se smrti nebojíme! Nebojíme se vaší pevnosti, protože my jsme postavili lepší díla! Nebojíme se vašeho vojska, protože my bojujeme za správnou věc! My bojujeme lépe! A nebojíme se ani královny a všech mágů celého světa, protože my jsme se naučili žít bez kouzel! My jsme Korvelínův národ!“

Davem zaburácel nadšený řev.

„Chci to slyšet!“ pokračoval Touren dál a jeho hlas sílil jako lavina ženoucí se ze skály. „Který národ si poradil se všemi příkořími, která mu osud nadělil?“

„Korvelínův!“ ozvala se sborová odpověď.

„Který národ přestál tři přemnožení salamandrů?“

„Korvelínův!“

„Který národ přežil smrt a zkázu rozsévané Ohnivým nearacem a Ledovým drakem?“

„Korvelínův!“

„Ano! Náš národ! Kdo patří k tomuto národu?“

Dav opět jen neurčitě zaburácel, ale jejich spojený hlas byl tak mocný, až měl Iryn pocit, že se pod ním otřásá zem a brzy pukne.

„My všichni jsme tady ve jménu Korvelína III.! My všichni budeme bojovat ve jménu Korvelína III.! Tak vzhůru na nepřítele! Za Korvelína! Za domov! Za mé druhy! A za slunce úsvit!“ Máchl mečem k hradbám a popohnal svého koně. Rozvášněný dav běžel jen těsně za ním, mával nad hlavou zbraněmi a řval jako šílený.

Rozlétla se k nim první salva šípů, ale oni ji ignorovali, nanejvýš nad sebe naslepo nastavili štíty. Několik mužů se zhroutilo, jiní klopýtli, ale horda se dál valila vpřed, dokud nedosáhla města. Lukostřelci nad nimi se skryli a začali útočit střídavě a nepředvídatelně.

„Zatím všechno vychází,“ řekl Iryn Tourenovi, zatímco čekali, až koně přitáhnou velké beranidlo s železnou hlavicí. Náhle shora zaslechl výkřik a jen tak tak stačil uskočit, než se na zem zřítil jeden lučištník s šípem v krku. Tourenovi muži už měli také v rukou luky a mířili dokonale shodně před sebe. Vypadali úplně jako sochy, když s trpělivostí lovící šelmy vyčkávali na záblesk přílby nad cimbuřím. Když padl už dvacátý lučištník, začali po nich obránci střílet vysokými obloučky, aby sami nebyli vidět ani na okamžik, ale to Tourenovým mužům také dávalo více času připravit si štíty a vykrýt všechny střely. Tou dobou už před branou stálo beranidlo a zručné paže vojáků sestavovaly mechanismus, který jim měl mnohonásobně usnadnit práci s uváděním beranidla do pohybu.

Když bylo vše hotové, dva muži zlehka natáhli lana vedoucí od stroje a zase je pustili. Železná hlavice se zhoupla a hlasitě zaduněla o bránu. Všude kolem se rozlétly jiskry a v bráně zůstala mělká prohlubeň, takže Iryn chvíli zvažoval, jestli by dřív nemohla prasknout samotná brána, než závora.

Velitel lučištníků nahoře na to měl zřejmě stejný názor, protože se hned vzápětí ozval roh a jeho muži naznačovali ústup. Po jediné ráně do brány…

„Dělají mi starost lučištníci,“ řekl Iryn vedle stojícímu Tourenovi. „Když je budeme mít za zády, mohou způsobit pěknou paseku.“

„Na to jsi měl myslet trošku dřív, nemyslíš?“

„Možná by s tím šlo ještě něco dělat. I kdybychom neprokoukli taktiku. Nehledě na to, že teď už by jezdce na druhé straně nestihli zastavit.“

„Hm. Tak povídej.“

„Máš schopné lučištníky. Víme, že hned za bránou není nikdo, ale neměli bychom to vědět. My si máme myslet, že tam na nás někdo čeká. Takže nikoho nepřekvapí, když se tví lučištníci pokusí zasáhnout někoho na druhé straně. A čirou náhodou by se pak mohlo pár šípů zavrtat i do *prázdných* ochozů. Lučištníci štíty nemají. Nebude nic, co by je ochránilo před šípy.“

Touren přikývl a běžel předat rozkaz.

Iryn netrpělivě tiskl jílec svého meče, když pozoroval, jak se brána při posledním úderu lehce pootevřela. Pronikl by jí stěží jeden paprsek slunce, ale pootevřela se. *Tak je to tady,* pomyslel si. Nad hlavou mu přelétl roj šípů. Slyšel, jak na druhé straně chřestí o kamennou dlažbu. Slyšel překvapené, zděšené i bolestné výkřiky. Slyšel shora rozkazy vydávané napůl v tichosti. Slyšel šoupání zbrojí, když se živí skrývali pod mrtvými. A pak nic. Bylo ticho. Už nevnímal ani kapky rytmicky dopadající na jeho přílbu. Zato viděl, jak se beranidlo pomalu zhouplo dozadu, potom se zastavilo a kousek po kousku se vracelo zpět, nabíralo rychlost, až nebylo víc než rozmazanou šmouhou, a dopadlo na bránu. Obě křídla se rozlétla dokořán a na zem dopadly dva pokřivené kusy rzí rozežrané tyče.

Ozval se hrom a potom burácivý hlas Karioma. „Kámen! Připravte kámen!“ Sám se s ostatními vrhl do pustých ulic Argsbow. Na druhé straně brány zpomalili, jakoby zaskočeni, že tam není nikdo, kdo by se jim postavil. A stále bylo ticho.

Iryn se ohlédl po ochozech a spatřil několik lučištníků, jak podpírají raněné a běží k jižní bráně. V patách jim běžel šermíř, nepochybně ten, který jim měl udávat rozkazy, rozhodnout o předstíraném ústupu a odvrátit pozornost nepřítele od domů.

„Co teď?“ zabručel Touren. „Tohle moc neodpovídá tvým představám.“

„Ne.“ Přelétl pohledem dřevěné okenice. „Ale je to zábavnější. Jsou tady a nemohou se dát na ústup, protože by se ukázali. A zároveň tuší, že když jsme věděli o lučištnících, budeme vědět i o nich a jistě pro ně máme také nějaké překvapení.“ Daleko za jeho zády se ozval roh. „Jízda,“ zašeptal, aniž by se ohlédl.

„Měli bychom se obrátit proti nim. Když zaútočíme na chatrče, budeme je sice trochu věznit, ale zároveň pokazíme svou vlastní taktiku. Kdybychom je vyprovokovali k útoku, musíme tady nechat několik vojáků.“

Iryn přikývl. Ještě chvíli počkal, aby se nepřítel co nejvíce přiblížil, a potom zakřičel: „Ven! Všichni z města! Použijte kámen!“

Spořádaně vyšli před bránu. Přední řady musely couvat a pozorně sledovat, jestli se vojáci z domů nepokusí je napadnout. Ocitli se ale bezpečně venku a potom už jejich druhové natlačili do brány velký kámen vytesaný ze skály a zapřeli ho, aby se nedal odtlačit ani převrátit jejich směrem. Když bylo toto hotovo, jízda už byla jen pár set stop od nich a právě sklopila kopí.

„Ať někdo pozoruje hradby nad bránou, chci vědět, jak moc budou slídit!“ křikl Iryn na Tourena, zatímco se cpal řadami vpřed. Zastavil se jen kousek za přední linií, aby nemusel čelit plné síle nárazu.

Když byli jezdci skoro u nich, vyslovil Iryn kouzlo a dvacet nejbližších kopí prasklo. Koně už byli příliš blízko, takže přiběhli k nepříteli s neozbrojeným jezdcem.

Iryn pozoroval, jak se řady před ním hroutí pod kopyty koní nebo s kopím v hrudi, ale ještě před smrtí zpravidla strhávají jezdce ze sedla nebo mu zabíjejí koně. Potom se sám vrhl vpřed a dvěma hbitými údery odzbrojil dva nepřátele. Dřív než muži stihli zareagovat, leželi na zemi a kolem se rozlévala krvavá louže.

Další voják už na něj byl připravený. Zablokoval úder a pokusil se ho bodnout, ale Iryn uskočil, kopl ho kolenem do břicha a naslepo bodl do zad. Zařinčení zbraně mu napovědělo, že zranění je smrtelné. Nechal vojáka být a věnoval se dalšímu.

Nebyla to dlouhá bitva. Argsbow oproti nim mělo celkově více vojáků, ale jezdců samotných bylo výrazně méně a teď byli odříznuti od ostatních. Když se pak odhrnuly dva travnaté koberce po stranách a odhalily tunely přeplněné dalšími vojáky, kteří se na ně vyřítili s bitevním zápalem v očích, většina obránců začala zmatkovat, vrážela do svých spolubojovníků a shazovala je na zem.

Iryn se odpojil z největší vřavy a stahoval se zpět k bráně. S tímhle už si vojáci poradí sami.

Jak očekával, spatřil na hradbách Egiho, tentokrát bez helmy. Tiskl hranu cimbuří tak silně, až začaly zpod jeho rukou proudit tenounké pramínky krve. Pozoroval armádu rudýma očima a kousal si ret. Kdyby byl mohl zabíjet pohledem, všichni by už byli po smrti.

„Překvapen?“ křikl na něj Iryn.

Egi zalapal po dechu, kolena se mu podlomila. Hněv v jeho tváři vystřídalo čiré zděšení. „Jak?“ zasípal, takže ho Iryn přes bitevní vřavu ani neslyšel. „Jak jsi to dokázal? Taková skvělá taktika!“

„Čekals, že ji nepoznám?“

„Ne. Ale má tolik výhod…“

Iryn se usmál. Nikdy by neřekl, že se mu vyplatí jeho dřívější hloupost a tvrdohlavost. „To jen já jsem v ní viděl spoustu výhod. Bilator měl pravdu – je to blbost!“

Stejně rychle jako se vytratily, se teď Egimu do očí vrátily předchozí neústupnost a hněv. „Však ještě nemáš vyhráno! Dobyl jsi první část, ale dál už to tak snadné mít nebudeš!“ Otočil se a hrdě odkráčel.

„Mám ho zabít?“ zeptal se lučištník vedle Iryna a zamířil na malou postavu.

„Ne. Dokud velí někdo, koho trochu znám, můžeme je odhadovat. Jeho smrt nic nevyřeší… Shoďte ten kámen. Pokud tam někdo čeká, už budeme muset čelit jen jemu.“

„Ano, pane.“

Jízda byla poražena a Touren s Kariomem vedli každý jeden průzkumný oddíl ulicemi v první části města. Irynovi zbyl dohled nad většinou armády, nesměl se však příliš vzdalovat od západní brány. Proto, když prozkoumal těch pár domů v nejbližším okolí a zjistil, že jsou již prázdné, dal povel, aby polovina mužů začala stěhovat tábor do těsné blízkosti města. Dovnitř se neodvažoval pro případ Veniných úskoků, ale pokud nechtěli, aby proti nim znovu využila první hradbu – tentokrát mnohem lépe – museli být k městu blíž. On sám se posadil na hradby, odkud měl na město lepší rozhled.

Brzy se k němu přidali i jeho přátelé.

„Kde je Ayen?“ zeptal se, aniž by odtrhl oči od města. Nebylo těžké odhadovat, že s nimi nebude. Musela by bojovat proti svým lidem.

„Těžko říct,“ odpověděl Malvor. „Za celou bitvu jsem ji nezahlédl. Možná šla předat další novinky.“

„Nebo konečně přiznat stranu. Tak či tak se to asi brzy dozvíme. Užili jste si bitvu? Nějaká zranění?“

„Tomuto ty říkáš bitva? To už je těžší zabít komára!“

„Neboj, bude hůř.“

Touren s Kariomem se z obchůzky vrátili časně z večera, a sice unavení, ale nezranění. Veškeré vojsko Vena stáhla do druhé části. Ayen se neukázala vůbec. Ostatně, její návrat se příliš očekávat nedal. Královna si uplynulé události nemohla vyložit jinak, než že byl její špeh odhalen. Nic by nezískala, kdyby ji poslala zpět.

Nicméně ani nebyl čas zabývat se podobnými malichernostmi. Všichni tři velitelé se museli okamžitě setkat v Kariomově stanu, aby naplánovali další postup.

Iryn přímo hořel netrpělivostí. „Proč čekat? Proč neútočíme hned?“

Oba zbylí velitelé si jen zapálili dýmku a chvíli nic neříkali. Nakonec se slova ujal Touren. „Zaprvé – museli jsme prozkoumat ulice, jestli tady tvá královna nenechala nějaké záškodníky, a to jí dalo více než dost času přeorganizovat obranu. Tudíž neuvážený, ale rychlý útok, pozbývá smysl. Zadruhé my sami se potřebujeme trochu vzpamatovat. Zatřetí nemáme určenou žádnou taktiku. Začtvrté, i když hradby dělí jen krátká vzdálenost, prostor mezi nimi je dost velký, abychom po něm potřebovali rozmístit hlídky, pokud nechceme, aby nás Vena překvapila útokem do zad. Stačí ti tyto důvody?“

Iryn sklonil hlavu. „Stačí.“

„Dobře. My oba chápeme, že bys měl souboj se sestrou už raději za sebou, ale ona má na své straně řadu výhod, takže musíme každý krok proti ní pečlivě uvážit. Co se týče útoku, myslím, že bychom měli zaútočit zase ráno. Jak se dostaneme přes mříže, asi není potřeba řešit – tripony nám cestu otevřou.“

„Tripony?“

„Ten stroj, co jsem ti předevčírem ukazoval. S třemi lopatkami, které vrhají hořlavý prach přes svíčku, takže ve výsledku zalijí bránu tekutým ohněm. Však uvidíš sám.“

„Nestačilo by beranidlo? Na bráně napáchalo celkem pěkné škody, tak si říkám, proč hned Veně ukazovat všechny trumfy.“

„Beranidlo je silné, ale ocelové tyče by se pod ním prohýbaly a nakonec by vytvořilo otvor veliký jen asi půl metru. S triponou otevřeme tak za minutu cestu pro celé vojsko.“

„Možná bychom měli zvážit i obsazení cimbuří,“ vložil se do toho Kariom. „Postavit žebříky a zdolat hradby pěkně postaru.“

„Jo, pošlu pár chlapců, aby je seskládali. Útok bychom měli směřovat od západu, jako dosud. Bylo by zbytečné obcházet celé město, zvlášť když oni potřebují k přesunu urazit kratší vzdálenost než my. Ostatní brány bychom jim ale měli zatarasit, kdyby je napadlo znovu nás zkusit obejít.“

„Souhlasím. Iryne, vezmi si pár mužů a zataraste sever. O jih a východ se postarám já sám. Pak si všichni odpočiňte. Zaútočíme s prvními ranními paprsky.“

Po zbytek večera proto Malvor s Irynem káceli stromy v lese na sever od města a osekávali jim větve, zatímco čtveřice Tourenových mužů každou kládu zapřáhla za dvojici koní a odvezla k bráně v druhých hradbách, kde tak vznikl deset stop vysoký val. Odsekané větve jim posloužily jako podpěry a dokonce jim umožnily připravit nástrahu, která by zavalila každého z města, kdo by se pokusil klády odtáhnout. Na závěr ještě kmeny zkropili trochou vody, aby se tak lehce nevzňaly.

Iryn byl rád, že si mohl vybrat, kterou část úkolu si vezme na starost. Byla sice hluboká noc a měsíc i hvězdy se skrývaly pod mrakem, ale vojáci u brány se museli pohybovat nanejvýš opatrně. Po hradbách co chvíli prošla stráž a tehdy se pracovníci neodvažovali ani dýchat. Přesto se zdálo, že jejich činnost zůstala utajená.

A tak se s úsvitem vojsko znovu dalo do pohybu. Zbraně i kopyta byly zabalené v hadrech, aby obránce nevaroval žádný zvuk. Městem se převalovala ranní mlha, která je skryla před nežádoucími zraky.

Všichni tři velitelé šli opět vpředu, tentokrát však po svých. Ulice města byly příliš úzké a jediní koně proto táhli dvě tripony a přes hřbety měli přehozené každý dva Agérandovy elixíry.

Potom se z mlhy před nimi vynořila hradba a oni zůstali překvapeně stát. Úplně nahoře se něco zlatě třpytilo v záři blízké pochodně. To Ayenina hlava byla nabodnutá na kopí, ve tváři zděšený výraz a v očích bolest. Jako závoj za ní vlály dlouhé krví pocákané vlasy.

„Proboha, jak tohle může někdo udělat?“ zašeptal Touren.

„Vena už nesleduje své činy. Pouze cíle,“ odvětil Iryn klidně. Sám se podivoval tomu, s jakou netečností mohl výjev sledovat.

„Ale co má znamenat tohle?!“

„Poslední služba Ayen Veně. Pro ty, kdo neví o její dvojité úloze, je to výhrůžka: ‚Hleďte jaká je má moc. Sáhla jsem až do vašeho tábora a zabila jednu z vás, aniž byste o tom věděli.‘ Chce nás prostě zastrašit.“

„Ale proč? Copak jí Ayen nemohla posloužit jinak?“

„Přesně tak. Po včerejšku si na ni mohla utvořit jen dvojí názor. Buď jsme Ayen odhalili – v bitvě je jí k ničemu a po bitvě se vlády ujme s Černou Magií, takže se jen sotva bude setkávat s poddanými nebo něco moc řešit. Nebude ji potřebovat. Druhá možnost je pochybovat o její loajalitě. Myslet si, že ji Ayen podvedla vědomě. Takže za daných okolností z jejího pohledu *jí* Ayen nemohla posloužit lépe.“

„To je dost kruté!“

„Jo, to je. Ale vysvětluj to Veně.“

V tu chvíli se rozezněl na hradbách poplašný roh a vzápětí dusot těžkých nohou.

„Když nic jiného, posloužilo to, aby si nás včas všimli.“ Touren zavelel k postupu a vojsko se pomalu probralo z šoku a rozběhlo vpřed. U brány se rozprchli do stran a uvolnili cestu přístroji, u jehož vrcholku se držel voják a v tu chvíli začal sypat Agérandův elixír.

O několik okamžiků později se ze stroje začaly hrnout ohnivé jiskry, dopadaly na ocelovou mříž a zvolna na ní utvářely podivnou lepkavou tekutinu, která pomalu stékala dolů a rozpouštěla tyč za tyčí. Vzduchem se šířilo syčení a štiplavý kouř.

Když se první kapky dotkly země, zmizely v drobném obláčku páry a nezanechaly na kameni ani stopy. A když zmizely poslední kapky, zel před nimi široký průchod, na jehož druhé straně se už shromáždilo mnoho set vojáků a s tasenými meči vyčkávali.

Irynovo vojsko se dalo do pohybu. Kráčeli rychle, ale vyrovnaně. Už to nebyl žádný zběsilý útok na hradby jako předešlého dne. Teď měli volnou cestu skrz a viděli svého nepřítele. Potom se vzdálenost mezi předními řadami obou vojsk zkrátila na méně než metr a bitva začala.

Během jediné vteřiny se celý svět proměnil v nepřehlednou změť krve a oceli. Vojáci si nic nedarovali – doráželi jeden na druhého s takovým odhodláním, jako by byli celý život svými úhlavními nepřáteli. Každý dílčí souboj byl ukázkou neuvěřitelné síly a zručnosti. Tu padl jeden, tu druhý, ale vždy se našel někdo, kdo ihned skočil na místo mrtvého, a Irynova armáda tak zůstávala uvězněna v průchodu pod hradbami.

Trvalo až příliš krátce, než se Iryn sám ocitl uprostřed střetu. Nelámal si s tím však hlavu a rozdával úder za úderem, drtil štíty, lámal kopí a kropil svůj meč krví nepřátel. Čas od času si vypomohl kouzlem, aby aspoň trochu postupovali, ale většinu Tarvu se snažil pošetřit pro případ, že by proti nim šla Vena už teď.

Kde jsou ostatní mágové? uvažoval. Vyhnul se kopí, přesekl je a bodl po jeho majiteli. Narazil však jenom na štít, proto ruku stáhl, naznačil seknutí shora, a když voják pohnul štítem nahoru, chytil ho za spodní hranu a vrazil mu jím do brady. Využil vojákovy dezorientace a bodl ho do prsou. *Co může chystat? Pracují na odstranění překážky v příchodu Černé Magie?* Rozhodně by to bylo nejlogičtější vysvětlení.

Stál před ním další voják, proto se oprostil od myšlenek a začal po něm sekat ze všech stran. Nepřítel všechny jeho údery vykryl, ale potom Iryn náhle bodl a zaskočený nepřítel se mu zhroutil k nohám.

Nad jejich hlavami se v tu chvíli rozezněly bolestné výkřiky a Iryn ještě zvýšil své úsilí. Jejich vojáci začali s pomocí žebříků zdolávat cimbuří a to byla jedinečná příležitost zatlačit nepřítele o kus zpět. Kouzlem srazil desítku mužů před sebou k zemi a pět jich stačil zabít, než jim ostatní přispěchali na pomoc. Potom přenechal své místo jinému vojáku a jako zuřivý býk se vrhl mezi nepřátele na jejich levé straně. Jednoho bodnul, vyhnul se zbrani druhého a odstrčil ho, podkopl nohy třetímu a vrazil pěstí čtvrtému. Rozbrněly se mu klouby, ale nezastavoval a klestil si cestu dál. Hned za sebou slyšel třískání meče o meč, jako by se snad ani nepohyboval, ale nevěnoval tomu žádnou pozornost. Bylo jen správné, že jeho vlastní muži využívali prostoru, který jim vytvářel.

Uskočil před kopím, které se proti němu řítilo, a porazil tak dalších několik vojáků. Pokusil se vstát, ale za zápěstí ho chytila ruka v ocelové rukavici a drtila mu kosti, takže brzy upustil meč. Rychle se přetočil a vrazil muži do nosu, ale stisk nepovolil. Svalil se proto na stranu a muže vytáhl před sebe, aby na něj nemohli zaútočit ostatní vojáci. Setkal se s jeho zuřivým šklebem, kterému jen dodávaly na děsivosti pokřivené žluté zuby, jimiž se mu snažil do ruky zakousnout.

Náhle muži před očima přeskočily dvě jiskry a on překvapeně povolil sevření. Iryn toho využil a natáhl se volnou rukou po noži v botě. Trhl jím vzhůru a zabodl až po jílec do brady děsivého obličeje. Nechal ho být a raději si vzal opět svůj meč.

Jeho lidé mezitím zaměstnali okolní nepřátele, takže měl dost času se zvednout a ještě získat přehled o současné situaci. Zdálo se, že jeho nenadálý výpad do strany byl úspěšný, přestože ne tolik, jak by si

přál. Na bojišti teď měli čtyři samostatné skupiny. Dvě z nich obsadily cimbuří a právě bojovaly u paty schodů, třetí dosud bojovala o bránu. Čtvrtou skupinku teď tvořil on s přibližně třiceti vojáky.

„Musíme k hradbám!“ zakřičel na ně. Nebyl si jistý, jestli ho vůbec slyšeli, ale rozhodně museli vidět, jak se vrhá na řady nepřátel, které je dělily od pevné zdi. Prosmýkl se svému spojenci pod paží, probodl jeho nepřítele a potom je vedl neohroženě vpřed. Pokud se nechtěli hned spojit s jiným oddílem, byla to nejschůdnější varianta. A připojit se k jiné skupině odmítal, aby zůstaly síly nepřítele rozložené do co nejvíce částí.

Mezi nimi a kamennou stěnou byly jen tři řady nepřátel a dostali se tam bez větších potíží. Daleko horší byla následná organizace vojáků. Než se jim podařilo zaujmout půlkruh, sedm z nich padlo a dva byli těžce zranění.

„Iryne!“ ozvalo se náhle někde nad ním, a když na okamžik vzhlédl, spatřil Tourena, jak se nahýbá přes okraj hradeb. „Pokusíme se vás odtamtud dostat, ale buďte opatrní. Chraňte si hlavu!“ Potom zase zmizel.

O dva údery srdce později se přímo před jejich očima spustil z oblohy ohnivý déšť. Nejprve si mysleli, že je jen šálí zrak, ale potom první kapky dopadly na zbroj jejich nepřátel a okamžitě je začaly tavit.

Nebylo pochyb, že je to Tourenova práce, zvláště když se déšť přesouval z jedné části Veniny armády na druhou.

Iryn počkal, až se déšť posune napravo, a potom se znovu vrhl podél hradeb nalevo. Ohnivým deštěm oslabenými řadami se během chvilky probili k patě schodiště, narušili tamní patovou situaci a získali kontrolu nad těsným okolím.

Zatímco ostatní pokračovali v boji, vyběhl Iryn nahoru za Tourenem obsluhujícím triponu.

„To byl dobrý nápad,“ pochválil ho. „Jak jsi ji sem dostal?“

„Rozebral, po kouscích vytáhl na laně a znovu složil. Jinak bych tě odtamtud dostal dřív.“ Pustil madlo, kterým poháněl lopatky, když stroj stál na místě, a ohnivý déšť vzápětí ustal. „Běž pomoct k druhému schodišti. Chvíli potrvá, než tam *tohle* dostanu.“ Poklepal na triponu.

„Nemám ti s tím radši pomoct?“

„Běž! O moc rychlejší by to nebylo.“

Iryn ho poslechl a běžel po cimbuří k druhé části armády, která se snažila zdolat hradby po žebřících. Čas od času se proti němu vyřítil šíp od nepřítele, ale jediný jejich úspěšný zásah pro něj znamenal pouhé škrábnutí na tváři.

U druhého schodiště byla situace značně kritičtější. Ležela u něj hromada mrtvých a jeho muži se bránili jak útokům vojáků přicházejících po schodech, tak těm, co stáli vedle schodů, a sice zbraněmi máchali jen naslepo, ale nebezpečně doráželi na jejich nohy.

„Blázne,“ vynadal si Iryn tiše a skočil zpříma mezi vojáky pod schody, kteří o jeho příchodu dosud netušili.

I když ho jejich těla zbrzdila, byl dopad tvrdší, než očekával. Zaskřípal zuby, když mu do kolenou vystřelila prudká bolest. Cítil však, že to nebude nic vážného, rychle se zvedl na nohy a postavil se zády ke schodům, aby si jeho bojovníci museli poradit jen s muži, kteří se snažili vylézt za nimi.

Byl by se dost zapotil v souboji s deseti protivníky najednou, nebýt toho, že jeho neobvyklý příchod zaskočil i vojáky na schodech a jeho bojovníci tak měli snadnou cestu k němu. Když se konečně trochu rozprostřeli kolem paty schodiště, které tak mohli lépe bránit, vrátil se Iryn na hradby, aby si chvilku oddechl a dal odpočinout svým kolenům.

Po ochozech už k nim Touren s třemi dalšími muži tlačili triponu. Hlasitě funěli a po čelech jim stékal pot, ale přístroj se posunoval jen pomalu. Iryn jim vyběhl vstříc, ale téměř ihned zpomalil a zastavil. Zalévala je zvláštní ohnivá záře. A on najednou letěl vzduchem zpět a svět se proměnil v rozmazaný vír barev.

Dopadl přesně na okraj hradeb, takže – sotva se trochu vzpamatoval – v duchu děkoval všem bohům za své štěstí. Pomalu se posadil a několikrát zamrkal, než dokázal pochopit, co se stalo. Tripona byla roztrhaná na desítky hořících trámů a mezi nimi leželi bez hnutí čtyři muži.

„Tourene!“ vykřikl a rozběhl se k nim. Jedno z těl sebou nepatrně škublo. Byl to právě Touren. Oči měl zavřené a dýchal jen mělce. Iryn k němu poklekl a propleskl mu tváře. „Tourene, vstávej!“

Oční víčka se zachvěla a pomalu otevřela. Touren se zmateně rozhlédl kolem sebe. „Cože? Co je? Co se stalo?“ Trhnutím se posadil a skryl hlavu do dlaní, když se svět zhoupl a roztočil.

„Jsi v pořádku?“

„Ale jo, jen mi dej chvilku.“ Když se svět trochu uklidnil, pohlédl na to, co zbylo z tripony, téměř s pobavením. „Byla to jen otázka času.“

„Proč?“

„Když královna věděla, že to vybuchuje, stačilo, aby si někdo všimnul, že ten prášek využíváme i v tomhle.“

„Já nemyslím, že na to přišli. Tohle vypadalo spíš na kouzlo!“

„To máš prašť jako uhoď.“ Začal se zvedat.

„Tourene, poslouchej mě! Musíš si odpočinout! Zavel k ústupu!“

Razantně zavrtěl hlavou, až se svět dal na chvíli zase do pohybu. „Pracně jsme obsadili hradby! Nemůžeme jim je nechat. Až je zatlačíme do ulic, můžeme to tady hlídat, ale dřív ne. Stejně je to jen otázka času.“

„Cože?“

„Podívej! Copak tohle ti přijde jako dvacet tisíc?!“

Iryn pohlédl na město před nimi. Ze své zvýšené polohy teď mohl dobře vidět, že obránci zabírají sotva prostranství za bránou. Nepochybně už jich mnoho zabili, ale ne deset tisíc.

„Královna nás chce jen oslabit,“ pokračoval Touren. „Pohlídá si prostě střed města, který i trochu právem považuje za nedobytný. To, co stojí proti nám… dobří vojáci, to ano, ale stejně odpad. Vlastně zřejmě ti, co by těm nejlepším jen zavazeli. Tvá sestra je vypočítavá.“

„Jak to poznáš?!“

„Viděl jsi tu někde toho velitele? Ne. Proč? Protože oni nemají vyhrát. Vždyť jich bylo tak dvakrát míň než nás! A když nemají vyhrát, pošleš tam ty nejlepší? Nepochybuju, že i mágy si šetří k poslední obraně. A teď seber Tysie a padej si to vyřídit s tím jedním, co se odvážil překročit třetí hradby!“

Iryn se ušklíbl. „Ano, *pane*.“

Tysie našel během chvilky. Spolu s Malvorem dosud čekala jen pár metrů za zničenou mříží, než se bude muset zapojit do boje. Po krátkém uvážení je zavolal oba a přehodil k nim žebřík z druhé strany. Potřebovali se dostat za armádu a nejsnazší bylo slézt z hradeb kus stranou.

Odběhli až tam, odkud na ně vojska nemohla vidět, ale i tak se ocitli v obležení desítkou vojáků, sotvaže se poslední z nich nohou dotkl země.

„Ve jménu královny, vzdejte…“ začal jeden z nich, ale to už na něj skočil Malvor a zarazil mu meč do břicha. Iryn s Tysie se drželi hned za ním, aby mu kryli záda.

Když to ostatní vojáci viděli, rozběhli se ulicí pryč.

„Nech je!“ křikl Iryn, když se za nimi Malvor rozběhl.

„Varují vojsko. Za chvíli jich budeme mít v patách stovku!“

„Vyřídíme mága a vypadneme. Ti nás nenajdou.“

Malvor nevypadal příliš přesvědčeně, ale následoval ho nejbližší uličkou ke středu.

Probíhali jednou ulicí za druhou, ale nepotkali ani nohu. „Je tu zvláštně pusto,“ poznamenal Iryn, když se rozhlížel po temných domech.

„Divíš se? Ti lidé museli vědět, že se blíží bitva. Takže, kdo mohl, ten odešel. Tak bych to aspoň udělal já, kdybych nevěděl, ke které straně se přidat.“

V odpověď Iryn jen zabručel a dál hledal cestu k silnici spojující západní brány.

Proběhli ještě několik temných uliček a pak už se vyřítili za zády obráncům. Jen jeden z nich k nim byl otočený čelem. Oblečen byl do modrého roucha a vznešenou tvář mu lemovaly stříbrné vlasy i vousy.

Iryn překvapeně zalapal po dechu. Byl to Krejwen.

„Vítej, Iryne."

„Co… Vždyť tě Vena dala popravit, když jsi ji chtěl zabít!"

„Připadám ti mrtvý? Trest za mou zradu byl bolestivý, ale velmi milosrdný. Královna věděla, že jí mé služby přijdou vhod a že si může být jista mou plnou loajalitou." Otočil se k Tysie. „Omlouvám se, že jsem vás dosud tak přehlížel, mladá dámo. I tebe zdravím, Irynova žačko. Byl tvůj učitel schopný? Nebyla bys raději, kdybych tě vzal k sobě do učení já?"

Tysie ho obdařila tak neupřímným úsměvem, že se starému mágu ve tváři objevily vrásky hněvu, ještě dříve než stačila promluvit. „Můj učitel je schopný," odpověděla klidně. „Jsem ráda, že jste mi přidělil právě jej, a opravdu bych ho nevyměnila za starého plesnivého dědka."

Nejen Krejwen, ale i Iryn s Malvorem na ni zůstali nevěřícně zírat. Nepamatovali se, že by ji kdy slyšeli vyjadřovat se o někom urážlivě, a už vůbec ne, když byl dotyčný přítomen.

„Jsi jen malá hloupá holka!" odsekl Krejwen. Potom proti nim poslal kouli bílých plamenů.

Pro Iryna bylo hračkou kouzlo zastavit, ale sotvaže se zbavil první, objevila se druhá a třetí. I tentokrát je uhasil, když je energií izoloval od kyslíku, a pak už Tysie zaútočila bleskem.

Dříve než si mohli prohlédnout výsledek, kameny pod jejich nohama se zatřásly a odmrštily je dozadu. Stačili se sotva postavit, když se na ně vyřítili tři přízračnívlci z vody. Malvor se jednoho z nich pokusil rozseknout, ale tekuté tělo ihned srostlo. Přesto, když se tesáky zakously do předloktí, začala z něj proudit krev.

Irynovi chvíli trvalo, než se vzpamatoval. Měl za to, že kouzelní tvorové z vody jsou užiteční jen k odvedení pozornosti. Takhle jim teď hrozilo nebezpečí od čtyř tvorů. Pokud se vlků okamžitě nezbaví… vyslal proti vodním zvířatům malý větrný vír, který roznesl kapky po okolí a potom se vrhl i na Krejwena samotného a zahalil ho závojem z prachu. Když ale opadl, Krejwen stál nedotčeně na místě.

Oprášil si rukávy a povýšeně si je prohlédl. Náhle z něj vylétl podivný černý kouř a vrhl se proti nim.

S něčím takovým se Iryn nikdy předtím nesetkal. Nepochyboval ale, že kouzlo patří mimo oba živelné okruhy, a nezbývalo mu proto, než postavit na odpor ryzí energii bez jakékoliv formy. Zaťal ruce v pěst, když do štítu kouzlo narazilo a začalo ho stlačovat. Zavřel oči, aby se lépe soustředil. Kouř zakolísal a zastavil. Začal obestírat štít a brzy je zahalil do tmy.

„Co se to děje? Kde to jsme?" slyšel zděšený Tysiin výkřik někde nalevo, ale neodvažoval se odpovědět. Kouř na jeho štít stále usilovně tlačil. „Je to nějaký Krejwenův trik? Strhl nás do nějakého snového světa?"

„Ne," utrousil rychle a znovu se věnoval kouzlu. Jen ta krátká chvíle stačila, aby se jeho štít smrskl o půl pace. *Tak Tysie! Pomoz mi přece!*

„Co budeme dělat?!"

Další odpovědi už se Iryn neodvážil, ale naštěstí zakročil Malvor. „Tiše. Myslím, že spolu bojují."

„Cože?"

„Zkus, jaká je země. Je to kámen, takže jsme pořád v Argsbow. Krejwen nás zřejmě chce zabít a Iryn nás brání."

„Tak co budeme dělat?!"

„Nemůžeš mu pomoct?"

„Když nevím, co dělá?! Mohla bych narušit jeho kouzlo."

Iryn zafuněl a stiskl čelisti. Tysie měla pravdu. Nemohl čekat na její pomoc, musel si s Krejwenem poradit sám. Zatajil dech a opřel se do štítu zevnitř.

Stěna se zachvěla, ale nic víc.

No tak! pobízel ji v myšlenkách, ale ani to nepomáhalo. Zbývala jediná možnost… Musel zabít Krejwena. To ale znamenalo povolit štít a pustit k nim kouzlo. Takže měl jen jeden pokus.

Nechal štít poklesnout, aby mohl vytvořit tenký kovový kotouč. Potom ho vrhl vpřed.

Štít se roztříštil a tenké úponky kouře se na ně vrhly jako roj rozzuřených včel. Iryn se pokusil skrýt hlavu za pažemi. Jeden úponek se ho dotkl na hřbetě ruky a on měl pocit, jako by ho mučili rozžhaveným železem. Slyšel Tysie, jak zděšeně vyjekla. Potom ale bolest ustala, kouř se stáhl a tma se rozestoupila.

Iryn ztěžka vydechl a padl na kolena. Pomalu klouzal pohledem po kameni, až narazil na kožené boty, potom na modrý háv a nakonec zakrvácený pahýl krku. Hlava ležela s nepřítomným výrazem hned vedle.

„Co to bylo?“ zeptala se Tysie roztřeseně.

„Nejspíš nějaký dárek od Černé Magie. Tohle kouzlo jsem v životě neviděl.“ Pohlédl na záda vojáků před nimi. „Co teď?“

„Neříkals: zabijeme mága a vypadneme?“ připomněl mu Malvor.

„To jsem ještě netušil, že si nás celou dobu nevšimnou. Vážně byl ten souboj tak tichý?“

„Třeba jen předstírají, že o nás neví.“

„Ale… Můžeme jim vpadnout do zad!“

„Právě proto. Radši pojďme.“

„To tě neláká šance rozhodnout už dnes?!“

„Rozum mě varuje! Pojď!“

Iryn jen nerad souhlasil. Následoval je ale do postranních uliček a zpět k hradbám. Tam však našli jen rozlámaný žebřík a u něj pětici vojáků.

„Dělají si z nás legraci?“ řekl Iryn zklamaně. „Devět jich před náma uteče a oni místo nich pošlou jen pět?“

„Přijde ti to málo?“ zeptal se Malvor pobaveně. „Pokud jo, můžeš si je vzít na starost sám.“

„Jen se přidej.“ Vrhl se na vojáky. Pokusili se ho obstoupit, ale pak se přihnali Malvor s Tysie a zatlačili je zase zpátky. Potom už jim stačilo jen pár úderů a pětice se koupala ve vlastní krvi.

Iryn se nohou přehraboval v třískách, které zbyly z žebříku. „Zkusíme zaútočit z křídla?“ Nikdo mu neodpověděl. Oba jeho přátelé dobře věděli, jak mizivá šance by to byla, ale nechtělo se jim ani čekat, než zbytek jejich armády odvede práci za ně. Proto vzal rozhodnutí na sebe. „Počkáme.“

A tak čekali. Seděli opření o hradby, s meči položenými přes kolena a čelem zalitým potem. Páchli krví, ale ani to nevnímali. Těšili se z odpočinku a současně bojovali se špatným pocitem plynoucím z jejich rozhodnutí.

„Kde jsi bydlel?“ zeptal se Malvor tiše.

Iryn sebou překvapeně trhl. Na chvíli úplně zapomněl, že tam není sám. A samotná otázka ho taky dost zaskočila. „Někde v téhle části. Až ji získáme, chtěl bych se tam podívat. tak můžeš jít taky.“

„Pokud zbylo víc než trosky…“

„Tak aspoň na… Slyšíte to?!“

Řev bitvy se vytratil a k nim se blížilo rytmické dupání těžkých nohou. Všichni tři pomalu vstali a připravili se na nepříjemnosti.

„Mohli by to být naši,“ nadhodil Malvor.

„Mohli by to být nepřátelé.“

„Snad ne. Není jich právě málo.“

Nemuseli čekat dlouho. Brzy se v dálce vynořil oddíl vojáků a v jejich čele Kariom. Když je zpozorovali, na chvíli zbystřili, ale potom jim zřejmě došlo, že jsou to spojenci, a zamířili k trojici uvolněným krokem.

„Kde se tu berete?!“ vyjel na ně Kariom podrážděně.

„Dlouhý příběh,“ odpověděl Iryn klidně. „Vyhráli jsme?“

„Tuhle bitvu ano. Jestli jsme získali druhou část města? Kdo ví. Právě zjišťujeme, co královna přichystala. Pojďme!“ Minuli je a pokračovali ve své obchůzce.

Kapitola 25.: Cesta smrti

Zavládly nepokoje. Iryn se nepamatoval, že by si kdy odpočinul, jak běhal ulicemi a snažil se dopadnout záškodníky. Přes veškerou jejich snahu prohledat každý kout, byla druhá část města zkrátka příliš velká, než aby o ní mohli mít dobrý přehled. Ulicemi se stále pohybovaly desítky malých skupinek přeživších vojáků Veniny armády a přepadaly jejich hlídky, zapalovaly domy v těsné blízkosti jejich tábora, který se teď přesunul až za druhou bránu, a jinak se je snažily oslabit. Proto musely být posíleny hlídky a ustaveny oddíly, které třikrát denně pročesávaly nejbližší okolí tábora a vyrážely kdykoliv se k nim donesla zvěst, že někdo nepřítele zahlédl v ulicích. Tyto oddíly vedli Kariom, Iryn a Malvor. Touren zůstával v táboře, nejprve aby si odpočinul po zranění explodující triponou, poté aby dohlédl na chaos a zmatek, které se jejich řadami šířily.

Jejich postup tak byl značně zpomalen a jednání o další taktice se oddalovalo více a více.

Uplynulo sedm dní od pádu druhé západní brány, když Iryn procházel ulicemi, a konečně měl ze svého oddílu radost. Toho dne se jim podařilo dopadnout hned tři záškodnické skupinky a z jednoho z mužů té poslední také dokázali vytlouct, kudy se nejčastěji pohybuje skupinka čtvrtá. A právě tam teď pochodovali.

Byla to, jak jinak, než temná ulička s mnoha rozbitými okny dost velkými, aby jimi mohli záškodníci lehce proskočit a skrýt se v domě nebo utéci dveřmi na druhé straně.

Právě v těchto místech na ně Iryn hodlal čekat. Stejně tak, jako okna umožňovala úkryt nepříteli, mohla posloužit i jim, aby vojáky sevřeli bez možnosti útěku. V rychlosti rozestavěl své muže za rozbitá okna a sám si vylezl na střechu, odkud měl lepší přehled o nejbližším okolí.

O chvíli později vojáci vběhli do uličky. Bylo jich šest, snadná kořist. Vypadali uštvaně a několikrát opatrně vyhlédli na ulici, z níž přiběhli. Zřejmě běželi celou cestu až sem, než se pronásledovatelů zbavili. Teď vykročili na druhý konec uličky a bavili se spolu úplně bezstarostně a dost nahlas.

„Tak jsme jim zas jednou krásně spálili ocasy, co? Ještě budou mrkat, co zmůžeme jen my.“

„Ale dopadli už půlku z nás,“ odpovídal mu vedle kráčející muž ustrašeně.

„Tak se někde zakopej! Sraba nepotřebuju.“

„Ne, já… už mlčím.“

„No proto. To že ostatní jsou neschopní – to je jejich věc. My…“ zarazil se uprostřed věty, když na zem před ním sklouzl po střeše mladý voják s černým mečem v ruce. Na sobě měl ošoupanou šedou tuniku. „Troufáš si, chlapečku.“

Iryn se usmál. „A ty jsi příliš sebejistý.“ Dřív než se muž stačil pohnout, černý meč prorazil tuniku, drátěnou košili, kůži, maso i páteř. Tělo dopadlo bezvládně na zem.

Ostatní muži jen nevěřícně těkali očima mezi mrtvým druhem a jeho vrahem.

„No,“ posmíval se Iryn. „Co bude?“ Když se vojáci dál nehnuli, dupnul nohou směrem k nim a křikl: „Bu!“

Nejbližší voják přepadl přes své kolegy ve snaze dostat se od něj co nejdál a pak se celá pětice rozběhla pryč. Iryn je pouze pobaveně sledoval.

Dřív než vojáci dosáhli konce uličky, zatarasili jim cestu Irynovi muži. Prudce zabrzdili a chtěli běžet zpět, ale tam pořád čekal Iryn. Chvíli se nerozhodně rozhlíželi a potom proskočili okny do temných příbytků, kde je čekaly jen tasené meče dalších Irynových mužů.

Iryn nemohl vidět, co se v domech děje, ale když k němu dolehlo řinčení zbraní, pochopil, že přinejmenším jednoho zajatce ztratili. Vlastně to ani neznamenalo takovou ztrátu, poněvadž muž, který se snaží utéct a potom bojovat s výraznou přesilou, jen sotva prozradí to, co nechce. I tak ale Iryna mrzelo, že musel tyto lidi zabíjet.

Nakonec přežili pouze dva záškodníci, a ty Iryn nechal odvést do tábora, aby je podrobili výslechu. Sám ale se svými vojáky nešel. Bylo to poprvé, co byl tak blízko svému domu – věděl, že je jen o dvě ulice východněji. Chtěl ho vidět. *Musel* ho vidět!

Rozběhl se tam a zastavil až na kraji ulice. Vlastní dům sice stále neviděl, ale rostlo v něm tušení, že ví, co najde. Pomalu vykročil vpřed a smutně se pousmál, když se tušení změnilo v železnou jistotu. Mezi sousedními domy ležely jen ohořelé trosky a kamení.

Víš vůbec, že já bych tě mohl o tvé sídlo také připravit a ani bych se k němu nepřiblížil? promlouval k Veně v myšlenkách. *Ne. Nevíš nic.*

Naposled pohlédl na spáleniště a s úšklebkem na tváři místo opustil. Dávno s tím byl smířený. A popravdě pro dům ani nemohl truchlit. Žil tam pouze rok. Většina jeho vzpomínek se dosud vázala k Faderu a tam také zůstanou. Po příchodu do Argsbow už mnoho krásného nezažil.

V táboře bylo ten večer živo. Tak skvělý den od začátku bitvy nezažili – dopadli čtrnáct záškodnických skupin a velitelé si konečně tolik oddechli, aby svolali válečnou poradu.

Na všech třech bylo poznat, že ví, co dokázali, ale také, že cena příštího úspěchu se zdá nad jejich možnosti.

„Nemůžeme počkat, až vyhladoví?“ navrhoval Kariom.

Touren zavrtěl hlavou. „Mají hodně zásob a některé tunely končí za městem. Možná by je mohli probořit a obejít nás. Taky neznáme názor ostatních měst na naše tažení – mohli by jim poslat posily.“ Několikrát zabafal z dýmky. „A hlavně… zkus udržet tady Iryna na uzdě. Můžeme být rádi, že na nás čekal do teď.“

„Proč se do těch tunelů sami neprobouráme?“ zeptal se Iryn.

„Znovu a stále. Riskovali bychom, že se město sesype jako domeček z karet.“

„Pak není důvod myslet si, že to udělá Vena.“

„Ty to nechápeš. To je *nouzové* řešení. Ano, teď to Vena neudělá, pohřbila by svou armádu a z naší by mohl někdo uniknout. Ale co až začne hladovět? Myslíš, že si královna vystačí s malými příděly jídla?“

„Tak jdeme přes brány. Co řešíme?!“

„Iryne, ty přece znáš tohle město! Víš, jak pevná je třetí brána.“

„Máme triponu.“

„To není nejlepší nápad. Jednu už nám zničili, takže je jen otázkou času, než zkusí totéž i s druhou. A pokud vybouchne dříve, než ji dostaneme k bráně, utrpíme tím jen my.“

„Takže se musíme spoléhat na žebříky?“

„To je právě to! Neexistuje další způsob, jak bránu zničit?“

Seděli a hloubali nad jeho otázkou. Venku byla stále hlubší tma a stále tíživější ticho. Odpověď ležela před nimi, ale ani jeden to nechtěl říct, protože nevyvolávala nic než další otázky. Nakonec se toho ujal Kariom.

„Můžeme bránu prostě otevřít. Tedy, poslat někoho dovnitř, aby ji otevřel.“

„Co vojáci?“ namítl Iryn.

„Musíme ji otevřít v noci. Dřív než zaútočíme. Pak zničíme mechanismus.“

„I tak je to riskantní.“

„Hrozí ztráta pár mužů za zisk další přístupové cesty. Bez risku už to nejde.“

Iryn přikývl. Měl na to stejný názor, ale nechtěl být tím, kdo to rozhodne. „Kolik jich pošleme a jak je tam dostaneme? Nechtějí přes třetí hradby pustit ani své vlastní lidi.“

„Doufejme, že s tím nám pomůže ta tvá vražedkyně.“

„Kaetra?!“

„Ano. Nevypadala zklamaná, že skončila jako zajatec. Je ráda, že tě nezabila. Možná ti také ráda pomůže vyhrát.“

„Hm. Asi mi nic jiného nezbývá. Ale nevěřím jí.“

„To buď klidný. My také ne. Ale víme, že jen s žebříky neuspějeme.“

Iryn poklepal rukou na jílec svého meče. „Třeba bychom to zvládli rozbít s tímhle. Je přece kouzelný.“

„Pak se to nepodaří a my ztratíme i poslední šanci projít skrz.“

Znovu se ponořili do dlouhého mlčení.

„Promluvím s ní,“ řekl Iryn nakonec, „ale může nás snadno zavést do léčky.“

Kariom spokojeně přikývl. „Tím se budeme zabývat, až jestli se to stane. Teď považujme třetí hradby za překonané. Za nimi zkusíme to, co naposled…“

„Zadrž. Budeš mít vevnitř svoje lidi a mají ti otevřít jen jednu bránu?“

Kariom se zamračil. „Můžeme zkusit poslat tam nějakou menší skupinku od severu, ale obávám se, že zničenou bránu královna nenechá bez posádky.“

„Ale roztáhneš bojiště. Je jich víc než nás, ale i tak mají obě strany spoustu mužů. Potřebujeme více prostoru. V poslední bitvě jsem si připadal jako svázaný! Neměl jsem se kam pohnout.“

„Zvýšíme tím jejich početní výhodu,“ varoval ho Kariom. Když Iryn nic nenamítal, pokračoval: „Takže otevřeme západní, severní a východní bránu.“

„Východní?“

„Východní. Když zaútočíme od severu, bude logické, že i od jihu. Pošlou lidi na jih, jenomže odtamtud nikdo nepůjde, tak proč by se mělo něco dít na východě?“

„Nemyslím, že to vyjde, jak říkáš.“

„Já taky ne. Ale pokud je někde šance získat bránu takřka bez boje, je to na východě. Pokud nemáš další dotazy, musíme dořešit ještě pevnost. Nebude už tolik bráněná – je slabší. Nerad bych před ní marnil čas a umožňoval královně nějakou levotu nebo útěk.“

„S tím se obraťˇ na Tourena. Vyzná se v pevnosti lépe než já.“

„Já vím, že ano. Tourene?“

Touren vytáhl z úst dýmku a velmi pomalu vyfoukl kouř. „Tajné vchody jsou slepá ulička,“ začal, poněvadž Karioma dobře znal a věděl, kam se budou ubírat jeho první myšlenky. „Nedokážeme je otevřít, aniž bychom zničili město. Musíme tam dotáhnout beranidlo. Potrvá to chvíli, ale brána povolí. Ten, kdo ji navrhl, nepředpokládal sílu našich strojů. Druhá cesta vede přes okna. S žebříkem se tam dostaneme, ale předtím bychom mohli balistami střílet dovnitř. Zaženeme je do nižších pater a získáme tak trochu času k přeorganizování.“ Prudce vydechl, takže celý stan na chvíli zahalil šedý dým. „A můžeme jim to tam i trochu zakouřit.“

„Prodáš jim svou dýmku?“ hádal Iryn.

„Ani za královninu hlavu! Ne. Agérandův elixír není naše jediná kouzelná směs. Když jsme neměli kouzla, začali jsme si je sami vytvářet. Máme takovou mast na dřevo, která šíleně dýmí, když ji zapálíš. Potřeme jí šíp, a když nestřílíme někam daleko, na dráze letu se to neprojeví.“

„Tolik výmyslů! K čemu vám jsou, když neválčíte?“

„Něco je obrana proti Ledovému drakovi, něco proti salamandrům… a něco z dob dávno minulých, když mezi sebou bojovaly jednotlivé rodiny.“

„O tom jsi mi nikdy nevyprávěl.“

„Nejsme… nejsme na to právě hrdí.“

Schylovalo se k trapnému tichu, proto Iryn vrátil téma zpět. „Takže je zaženeme tou mastí na šípu?“

„Jo. Přijde mi to tak nejlepší. Než obsadíme horní patra, prorazíme bránu a poženeme je všechny pěkně dolů.“

„Do těch dlouhých chodeb?! Bude nás dost na to, abychom je tam pronásledovali?“

Touren se usmál. „To bude překvapení.“

Kariom se protáhl a hlasitě zívl. „Myslím, že to bychom měli. Iryne, běž vyslechnout tu holku a pokud to nebude sebevražda, zařiď se podle jejích pokynů. Tourene, ty dohlédni na stavbu balist. Zítra o půlnoci zaútočíme.“

Iryn vyšel ze stanu, ale místo za Kaetrou zamířil za Tysie. Chtěl ji mít po boku, aby nebyl sám, na kom bude ležet tíha rozhodnutí, až se Kaetra vyjádří k jejich plánům. A on věděl, že Kaetra něco řekne – buď aby pomohla jemu, nebo Veně.

Našel Tysie, jak sedí s Anirem u ohně a poslouchá nějaký jeho příběh. Zaslechl jen pár slov, ale poznal, že je to pohádka o fénixovi, který se kousl do ocasu. Navzdory tomu, že zvířetem jeho země byl drak, slýchal ji často. I v Aryvitu byla velmi oblíbená.

„Ahoj, Iryne!“ zvolala nadšeně, když k nim přišel. „Stále mi dlužíš tu pohádku na dobrou noc.“

„Na tu bude čas později. Potřeboval bych, abys šla se mnou vyslechnout Kaetru.“

Překvapeně zamrkala. „Proč?“

„Musíme se dostat nepozorovaně přes třetí hradby. Jdeš?“

„Promiň, ale na to bys měl být sám. Tebe zná, mě ne.“

„Vždycky mě necháváš jednat s našimi nepřáteli o samotě,“ řekl při vzpomínce na rozhovor s Ayen. Okamžitě poznal, že přestřelil.

Tysie po tváři přelétl stín a odvrátila se od něj. „Ani nevíš, jestli je tvůj přítel nebo nepřítel. Běž.“

Iryn se ani nepohnul. Už ji rozzlobil, tak ji mohl ještě zkusit aspoň přesvědčit. Doufal, že víc to zkazit nemůže. „Vzpomeň si na to, až mě překvapí a já se neubráním.“

Čekal, co na to řekne, ale ona jen seděla a hleděla do plamenů.

Už se otáčel k odchodu, když kopla do ohně a naštvaně vstala. „No tak jo! Půjdu.“ Prošla kolem něj, jako by nebyl víc než vzduch. Pospíšil si za ní.“

Počkala na něj až u zajateckého stanu, aby ho nechala projít prvního. Kaetra k nim bez zájmu vzhlédla. „Je ti jasné, že do teď to bylo lehké?“

„Proto jsme se předtím obešli bez tvé pomoci.“

Pokrčila rameny a přeskočila pohledem k Tysie. „Ještě nás nepředstavili, ale myslím, že ty budeš Irynova žačka, kterou Vena věznila.“

„Tysie.“

„Já jsem Kaetra, ale to zřejmě víš. Tak co chceš, Iryne? Královna mě zpátky nepřijme, příliš by riskovala. A ani tehdy bych ji zřejmě nedokázala zajmout nebo zabít.“

„Ne, o to nejde,“ odpověděl opatrně. Přemýšlel, jak se jí nejlépe zeptat, aniž by prozradil něco z jejich plánů.

Muselo to na něm být poznat, protože Kaetra obrátila oči v sloup. „Jak bych jí mohla asi odsud něco vyzradit?“

„Musíme se dostat za třetí hradby.“

„A?“

„Musíme se tam dostat nepozorovaně.“

„A?“

Iryn si povzdechl. „Existuje nějaký způsob, jak by se někdo z nás dostal přes třetí hradby, aniž by se o něm Vena nebo někdo z jejích lidí dozvěděl?“

„Než hradba padne? Neexistuje.“

„Žádná tajná vrátka, kdyby se porouchal mechanismus bran?“

„Ani jedna.“

„Musí existovat způsob, jak tam dostat naše muže!“

Kaetra na něj vážně pohlédla. „Jeden způsob je. Bude vědět, že *někdo* prošel bránou, ale nepozná, že tam nejsou její lidé.“

„Tomu nerozumím. Jak se tam dostanu?“

„Vážně to nevíš? S nožem v srdci.“

Iryn se zamračil. „To má být nějaká pomoc?“

„Žádnou jsem ti neslibovala.“

„Já vím, ale… k čemu nám bude dostat tam mrtvoly?!“

„Já jsem neřekla, že se tam dostanete *každý* pouze s nožem v srdci. Stačí nůž v jednom srdci. V tom tvém.“

Iryn hleděl na Kaetru, jako by jen čekal, až bude pokračovat, ale věděl, že nic dalšího nepřijde. Měla pravdu. Kdyby zemřel, Vena by se stala bezstarostnou a lehkomyslnou. Pokud po ní chtěli slabé místo, museli jí dopřát pocit, že není, kdo by její slabiny využil.

Prudce vstal a vyběhl ven. Zastavil až u prvního prázdného ohniště. Potom se rozesmál.

„Čemu se směješ?“ zeptala se Tysie. „Směješ se vlastní smrti?“

Iryn zavrtěl hlavou. „Jediný Kariomův příkaz zněl: *Pokud to nebude sebevražda, poslechni ji*. Pěkná náhoda, nemyslíš?“

„Ta holka ti řekla, ať se zabiješ, a ty se staráš jen o to, že Kariom to čekal?“

„A čím jiným se mám zabývat? Mám podle tebe přemýšlet o tom, že bych se nechal zabít?“

„Ehm… ne. Ale chtěla jsem slyšet, že to tak není.“

„Spokojená?“

Neodpověděla mu.

„Pojďme spát, zítra bude dlouhý den.“

Počkal, až Tysie zmizela ve svém stanu a vrátil se za Kariomem, aby mu řekl, co se dozvěděl. „Pošli naše vojáky v aryvitských uniformách, aby zkusili projít branou. Když se nedozvíme, co by po nich chtěli, aby je pustili dovnitř, přistoupíme na plán Kaetry.“

„Zbláznil ses! Ty se chceš zabít?!“

Iryn se usmál. „Jen to udělej. Hned.“

Vojáci se vrátili příštího dne po poledni. Se špatnými zprávami. Byli u brány a bušili na ni, ale shora přišlo jen varování, aby se vrátili do ulic, jinak je provrtají šípem. Nezbývalo proto, než zařídit se podle rady Kaetry.

V životě Iryn nebyl tak nervózní, jako teď, když stál jen dvě ulice od brány, v levé ruce držel svůj meč a v pravé jeden z mečů zlomených jen kousek nad jílcem. Proti němu stáli čtyři vojáci v aryvitských uniformách, jednomu z nich na nadloktí rostla rudá skvrna, jak ho Iryn pro větší věrohodnost pořezal. Nedůvěřivě ho pozorovali a vyčkávali.

Iryn cítil, jak se mu pozvolna zpomaluje tep a končetiny mu stále více tuhnou, jak do nich neproudí čerstvá krev. Dýchalo se mu stále hůře, připadalo mu, že má snad plíce zanesené sazemi. Musel dýchat opravdu zhluboka, jen aby trochu umírnil mžitky před očima. Začal pomalu zvedat pravou ruku výš ke svému hrudníku, jen půl palce od šedé uniformy. Zastavil asi uprostřed a trochu nalevo. V uších mu hučelo a svět se začínal nebezpečně houpat. Iryn přelétl pohledem vojáky v přestrojení. „Hodně štěstí,“ zašeptal a vrazil si zbytek ostří do těla…

Kapitola 26.: Poznání

Tma z jeho mysli pomalu ustupovala. Začínal cítit brnění v pažích i v nohou a vnímal i pálivou bolest na hrudi. Jeho srdce zase pomalu začínalo pracovat. Kouzlo skončilo a on se budil z mrtvolného spánku. Pod sebou cítil kamennou desku a ve vzduchu vlhko a chlad. Nikde nic neslyšel, kromě vlastního slabého dechu. Přesto se neopovažoval otevřít oči, nebo jinak pohnout a jen pouhou silou mysli se snažil poznat svou polohu a jestli má zbraň.

Měl štěstí. Zbraň držel oběma rukama přitisknutou na svých prsou s lokty přimknutými k tělu jako dávní válečníci. Nohy měl natažené a nebylo mezi nimi místa ani na stéblo trávy. Hlavu držel lehce v záklonu. Zlomené ostří dosud spočívalo v ráně.

Napjal svaly, připravený zaútočit, a prudce otevřel oči. Byla tma. Ať už byl na kterékoliv úrovni podzemí v pevnosti, – a byl si naprosto jistý, že ho odnesli do pevnosti – nenechali mu tam ani jedinou pochodeň. Pomalu klouzal levou rukou ke zlomenému meči a ještě pomaleji jej začal vytahovat z rány. Zhluboka se nadechl, když mu do rány začal proudit chladný vzduch. Teď už jen musel najít něco čistého na ovázání, dřív než ztratí příliš mnoho krve. A pak Veně zapěje její pohřební píseň!

Prozatím si k ráně přitiskl volnou ruku. Potom se skulil z podstavce. Dopadl na zbylé tři končetiny, ale ihned se zvedl a s jednou rukou nataženou před sebe se pomalu šoural náhodným směrem, dokud nenarazil na překvapivě suchou stěnu. Podél ní potom postupoval doprava, šátraje nahoru a dolů, aby mu neunikla nějaká skrytá klika. Náhle kámen zmizel, a když se Iryn natáhl o kousek dál, narazil na dřevo. Vítězoslavně vzal za kliku a razantně otevřel dveře.

Světlo pochodní bylo tlumené, přesto si musel na chvíli zakrýt oči rukou, než mu přivykl. Chodba naštěstí byla prázdná, nikdo nemohl využít jeho krátké dezorientace.

Rozběhl se chodbou, ale cesta se brzy větvila, a protože se nevyznal v kovových značkách zapuštěných do vzpěr, musel volit zcela náhodně a doufat, že se brzy dostane ke schodům. Cestou nahlížel do všech dveří, dokud v jedné místnosti neobjevil šarlatové závěsy a neodřízl si z nich pruh látky jako obvaz. Všechny místnosti byly prázdné, takže se mohl dál těšit z pocitu, že nikdo neví, že jim po pevnosti pobíhá nepřítel. Teprve v tu chvíli si vzpomněl na čtveřici vojáků, kteří ho přinášeli, a uvažoval, jestli dosud byli úspěšní, a za jak dlouho může začít bitva.

Další rozcestí! Zkusil pokračovat rovně, ale chodba za další zatáčkou končila, takže se musel vrátit a zkusit nejbližší cestu po pravé ruce. Na další křižovatce se dal znovu doprava a potom pokračoval rovně. Před sebou zahlédl sedmery dokořán otevřené dveře a poznal, že tady už byl. Otočil se proto a zkusil jinou cestu.

Ani se nepamatoval, jak dlouho tam pobíhal a snažil se objevit schody, ale bylo to dost dlouho, aby se v chladném prostředí řádně zapotil.

Právě, když pochopil, že jestli se odtamtud někdy chce dostat, musí se naučit orientovat po značkách, i když jim nerozumí, rozlehl se chodbou pobavený hlas. „Přímo za mnou a pořád rovně."

Iryn se pomalu otočil. „Ahoj, Egi. Neslyšel jsem tě přicházet."

„Však dobře víš, že to není tak těžké." Kriticky si ho prohlédl. „Mohl jsem tušit, že nejsi mrtvý. Takhle hladce tebe porazit nejde. Chytrý tah, ale co tady vlastně děláš? Proč jsi tady *ty*?"

„Bylo potřeba sem dostat pár lidí."

Egi se rozesmál, ale ten zvuk postrádal cit a Iryna z něj mrazilo v zádech. „Nemluvím o těch čtyřech, co nám rozbili brány, ale o tobě. Oba víme, že bys je sem dostal i po žebřících, stačilo by chytré odvedení pozornosti. Ale ty ses sem chtěl dostat sám. Proč? Abys pobíhal po tunelech a prohlížel si prázdné místnosti? Abys nám zablokoval schody, jestli prorazíte do pevnosti a my se dáme na útěk? Víš, že vchodů je tady více, a sám bys nevydržel čelit všem vojákům. Nebo chceš vyčmuchat Venu a utkat se s ní pěkně stranou? Víš, že to ti nevyjde. Kdyby nebyla s vojáky, stačí jí jediné slovo, aby se k nim dostala a oni ji mohli chránit."

Iryn se zazubil. „Co když právě tohle po ní chci? Už jsou tady, že? Mí spojenci…“

Egi se zatvářil šokovaně, ale potom semknul rty a tasil meč. „Stejně jsi skončil. Nepustím tě.“

„Co se stalo s Teivilem?“

Poprvé za celou dobu zahlédl v Egiho tváři upřímnou starost. „Chtěl tě podporovat,“ zašeptal sklíčeně. „Ty tvé nesmysly o převratu mu vlezly na mozek a veřejně se královně postavil na odpor. Královna mu vyhlásila rozsudek smrti a on utekl. Je další na řadě. Až vyhrajeme nad tou tvou sebrankou, mám ho vypátrat. Ale třeba na něj královna po tvé smrti zapomene.“

„Já jsem přece umřel.“

„Víš jak to myslím,“ vrhl se vpřed.

Iryn jeho úder vykryl a sám se pokusil bodnout Egiho do pravého boku. Meče zařinčely a oni od sebe zase na chvíli odskočili. Potom se na sebe znovu vrhli a nedarovali si ani kousek prostoru.

Egi byl lepší šermíř, než Iryn čekal, přesto na něm bylo vidět, že má co dělat, aby mu stačil, a byl to on, kdo začal jako první ztěžka hekat a funět. Brzy měl hlavu zmáčenou potem až se zdálo, že právě musel vylézt z koupele.

Iryn to postřehl. Na chvíli se trochu stáhl, ale stále držel Egiho v dostatečném vytížení, aby se potil. Potom jedna z kapiček protekla skrze obočí a stekla až do oka.

Egi zamrkal.

S jestřábí rychlostí se Iryn vrhl vpřed jako by chtěl nepřítele zasáhnout do břicha, ale potom stočil hrot dolů a prorazil brnění na jeho stehně. Egi zavrávoral, rozhodil rukama a potom mu hrdlem proklouzla čepel.

„Promiň,“ zašeptal Iryn a vytrhl zbraň.

Tělo dopadlo naznak a široce otevřené oči pomalu zmatněly. Z hrdla začala klokotat krev a utvářela tak pod tělem tmavé jezírko.

Iryn ho opatrně překročil a běžel chodbou dál podle Egiho pokynů. Potom se ze tmy vynořilo schodiště spirálovitě stoupající ke stropu. Iryn se po něm rozběhl a schody bral po třech.

O patro výš byla věznice, u níž hlídali dva vojáci. Než ale stačili zareagovat, oběma tělem projela jeho čepel. Stál nad dvěma mrtvolami a kriticky si je prohlížel. Měl zvolit raději krk jako u Egiho. Díra v uniformě mu připadala dost velká.

Přesto jednomu muži uniformu svlékl, než se stihne zašpinit krví, a přehodil ji přes svou vlastní. Nasadil si i vojákovu koženou čapku a přilbici, aby skryl co nejvíc ze svých rysů. Byla mu docela těsná, ale smířil se s tím, že chvíli to přetrpí. Nakrčil nos, protože uniforma byla nasáklá potem svého předchozího majitele. Upravil ji, aby nebyla vidět trhlina, a vystoupal ještě jedno patro. Potom už vyšel do bledého dne. Právě svítalo.

„Jak jsi mohl dopustit, aby tam šel?!“

Tysie stála v Tourenově stanu a zdálo se, že bude vrhat blesky. Upírala na malého muže nasupený pohled a funěla, že i drak by se vedle ní cítil tichý.

Tourenovi po čele stékal pot a jen nervózně rozhazoval rukama. „Co jsem měl dělat? Dozvěděl jsem se o tom, až když už byl pryč. A jako by mu snad šlo něco vymluvit.“

Tysie se ztěžka posadila a složila hlavu do dlaní. „Promiň. Já jen nechápu, jak se mohl sám takhle vydat mezi všechny ty vojáky a k Veně. Co si od toho slibuje?!“

„Nemám odpovědi. Nevím, co se Irynovi honí hlavou.“ Když nic dalšího neříkala, dodal: „Bude v pořádku. Teď se běž připravit na bitvu. Do půl hodiny vyrážíme.“

Popravdě měli už útočit a ostatní vojáci čekali jen na jeho a Kariomův pokyn, ale nechtěl ji zbytečně honit. Už tak nevypadala právě v pořádku kvůli starostem o Iryna, natož kdyby ji stresoval ještě tím, že se čeká jen na ni.

Tysie ho poslechla a odběhla pryč.

Touren přešel ke vstupu do svého stanu. „Přiveďte tu holku," zabručel na stráže. Posadil se u protější stěny a zapálil si dýmku. Právě vypustil z úst první kroužek kouře, když byla dovnitř surově vhozená svázaná Kaetra.

Rychle se převalila a posadila se čelem k němu s hlavou vzdorovitě zdviženou. Bylo zřejmé, že udělá vše proto, aby se vyhnula jakémukoliv vzdání pocty.

„Co jsi řekla Irynovi?"

Povýšeně na něj pohlédla. „Ptal se…"

„Já vím, na co se tě ptal! Co jsi mu odpověděla?"

„Že jediná možnost, jak se vaši muži mohou vetřít mezi královniny, je jeho smrt."

„Nic dalšího už jsi mu neřekla?"

„Ne."

„Můžeš slavit. Iryn se zapíchl."

Kaetra vyprskla smíchy. „Náš Iryn, aby se obětoval?" Znovu se dala do smíchu. Když ale viděla, že se Touren nesměje, veselí ji opustilo. „Ty nežertuješ? Páni." Odvrátila zrak někam ke svým nohám. „Musel se vážně hodně změnit. Obětoval se pro *vás*." Zhluboka se nadechla. „Využijete toho?"

Touren se k ní naklonil a pohlédl jí přímo do očí. „Co je to za past?"

„Není žádná past. Opravdu to byl způsob, jak dostat vaše lidi do města."

Přikývl. „Stráže!" zavolal. „Odveďte ji zpět." Když ji odváděli, křikl ještě: „Mimochodem… on není mrtvý. Jen se tam chtěl sám dostat." Pobaveně přimhouřil oči, když viděl její nechápavý výraz.

Ještě chvíli pokuřoval dýmku a potom vyšel před stan, kde už ho čekal Kariom. Odhodlaně na sebe kývli a vykročili na kraj tábora za armádou. Jakmile je vojáci zpozorovali, ztichli a ani se nehnuli.

„Máš zase nějaký podobně povzbudivý projev jako před prvním útokem?" zabručel Kariom, jak míjeli řadu za řadou, aby se postavili do čela.

„Možná by se hodil víc tady, co? Hm, pozdě bycha honiti. Žádný jiný nemám a bylo by hloupé opakovat se."

Kariom přikývl. „Tak prostě vyhrajeme."

Touren se uchechtl. „Asi tak nějak."

Minuli přední řadu a dál vyrovnaně kráčeli vpřed. Brzy se za jejich zády začal ozývat rytmický dusot tisíců okovaných bot.

Šli pomalu, ale měli dojem, že se kolem nich míhá jedna ulice za druhou, jako by jeli na nejrychlejších koních. Potom už spatřili otevřenou bránu a před ní malou skupinku vojáků, ne víc než dvě stě. Jejich kapitán něco řekl nejbližšímu muži, ten zasalutoval a začal se prodírat mezi svými druhy zpět.

„Aspoň nám otevřeli," poznamenal Touren a tasil meč. Potom se rozběhl proti skupince a cítil, že Kariom a ostatní ho následují. Muži před sebe nastavili štíty a prostrčili mezi nimi kopí, ale on nezastavil. Věděl, že to udělají, a věděl, že jakmile se dostane za hroty, bude stínat hlavy po desítkách, než se vůbec dotknou mečů.

Těsně před nimi sebou švihl o zem a sklouznul se až k jejich štítům. Těm kdo byli nejblíž, sekl po nohou, potom se postavil a s novým elánem se vrhl na další vojáky. O vteřinku později se k němu připojili jeho vlastní muži a kopí tak pozbyla užitečnosti. Nepřítel tasil meče.

Obránců bylo málo, takže potyčka trvala jen pár minut, ale potom Touren provedl prvních sto mužů za bránu a zastavil. „Qverejci, opatrujte nás," zašeptal. Před ním se vlnilo moře modrých uniforem. Konečně stáli proti skutečným silám královny.

Nasadil sveřepý výraz. „Na ně!" křikl a rozběhl se vstříc i tomuto nepříteli.

A tehdy začala ta pravá bitva. Už to nebyl souboj muže proti muži na dvě rány. Už jim nestačilo pouhé umění zacházet s mečem. Začaly rozhodovat maličkosti jako krvavá skvrna pod nohou či výsledek vedle se odehrávajícího souboje.

Bitva Tourenovi brzy začala splývat do jediné činnosti: seknout… vykrýt… seknout… podrazit nohy… Přestal vnímat veškeré okolí. Byl jen on a nepřítel. Takže když se pak nepřítel od něj o krok stáhl, zůstal překvapeně stát. Pozvolným postupováním je pomalu přivedli až k náměstí před pevností. A na východě se právě probouzelo slunce.

Slyšel, jak se k němu někdo prodírá davem za jeho zády. Byl to Kariom.

„Zatracení parchanti!“ sykl. „Vlákali nás do pasti. Ulice za našimi zády se jimi jen hemží.“

Touren se zamračil. „Proč neútočí? Mají nás jak na stříbrném podnose a oni jen stojí a hledí. Myslíš, že je to nějaké kouzlo?“

Než mu Kariom stačil odpovědět, donesl se k nim z druhého konce náměstí královnin panovačný hlas.

„Skončete ten boj! Za co vlastně bojujete? Váš velký vůdce padl. Nechali jste se vyprovokovat falešným prorokem k nerozumné válce a já to chápu. Medová slova umějí pohnout i s nejsilnějšími charaktery. Proto vás naposledy žádám: Složte zbraně a vraťte se ke svým rodinám. Nenechte slova zemřelého podvodníka, aby vám dál zatemňovala mysl!“

Iryn pozoroval celý Venin projev z otevřených vrat pevnosti. Když skončila, začal tleskat jak nejpomaleji dokázal, aby nikdo nezůstal na pochybách, že je to myšleno pouze sarkasticky. Upřely se na něj veškeré oči. „Opravdu krásný projev, ó královno. Ale hodí se dodat, že i podvodník může sledovat správný cíl. Nebo snad nechceš přivést mocnou bytost, aby si nás zotročila?“

„Kdo jsi, že se opovažuješ zpochybňovat slova a vládu své královny?“ zeptala se Vena dotčeně.

Teprve v tu chvíli si Iryn uvědomil, že má na sobě dosud uniformu jejích vlastních lidí a polovinu obličeje mu zakrývá přílba. „Možná jsem jenom podvodník,“ řekl a opatrně si stáhnul těsnou přílbu z hlavy. „Ale svého bratra bys mohla poznat i podle hlasu.“

„Co je to za trik?“ udělala k němu tři rychlé kroky a ruka jí zacukala, jako by mu chtěla dát facku. Potom ale znejistěla a zastavila. „Takže to byl jen trik? Tys nezemřel a my jsme tě sami pozvali? Ale mě nedostaneš,“ zasyčela a zmizela jako pára nad hrncem.

Na náměstí zavládlo naprosté ticho. Vojáci se ohlíželi po Irynovi, potom jeden po druhém a potom zase po Irynovi. Někteří vypadali nerozhodně, jiní ustrašeně. Pár nejbližších tasilo meče a vykročilo k němu. O jeden krok později je ale zastavily meče jejich druhů. Nezabili je ani nezranili, pouze je před ně nastavili jako závoru.

Ti, kdo chtěli Iryna zabít, se po nich zlostně otočili. „Co to děláš?“ ozvalo se z půl tuctu hrdel. „Musíme ho zabít! Napadl nás! Chce zabít královnu!“

„To je jen mezi nimi. Můžeš říct, jestli je pravda to o zlé bytosti? Já ne. Proto nechám Verata, ať rozhodne.“

„Odmítáš pomoci královně?! Pak jsi stejný jako on! Odporný zrádce!“

Krev začala téct proudem. Venini vojáci se začali bít se svými druhy.

Iryn se od té podívané odvrátil. Nepotřeboval to vidět. On sám ještě musel prolít krev jedné osoby. Rozběhl se opět do pevnosti a do nejvyššího patra, kde vyhledal Venin portrét v nadživotní velikosti. Zarazil do něj meč. Nebylo tam jen malířské plátno. Čepeli něco odporovalo, ale potom se to něco zlomilo a před Irynem se objevil průchod k tahači. Stoupl si do něj, zavelel *Dolů!* a přístroj vyrazil jako blesk požadovaným směrem.

S žuchnutím zastavil o podlahu jeskyně.

Iryn se nezdržoval zapalováním pochodně a běžel jen po paměti na druhý konec, k velké místnosti, v níž se poprvé setkal osobně s Černou Magií.

Vena stála dole se zavřenýma očima a rukama pozvednutýma ke stropu. Když ale slyšela Irynovy kroky, nechala toho a pohlédla na něj. „Takže náš souboj je přece nevyhnutelný. Škoda.“ Ukázala napravo od něj.

Iryn tím směrem pohlédl a spatřil točité schodiště. Seběhl po něm dolů.

„Uvědomuješ si, že jsme mohli být nejmocnější lidé na Nakrylu?!“ pokračovala. „Ale ty jsi příliš hrdý, samolibý nebo hlupák, abys to přijal. A teď tím utrpíme oba.“

„Hlupák jsem byl bezmála třiadvacet let.“ Potom na svou sestru poslal blesk.

Vena jen nastavila dlaň a kouzlo se do ní vsáklo jako voda do země. „Jsi poněkud nevychovaný, bratříčku, nemyslíš? Krásně si s tebou povídám a ty po mně vrháš blesky… Býval jsi zdvořilejší.“

„Jen nechci zbytečně plýtvat časem. Oba víme, že tvé nabídky nepřijmu a sám s žádnou nepřijdu.“

Shovívavě se usmála. „Jsi vážně hlupák.“ Poslala na něj stejný černý kouř jako Krejwen.

Tentokrát jej Iryn zkusil rozehnat větrem, ale kouř se hned zase spojil a dál se na něj valil. Nezbylo mu proto, než znovu vytvořit energetický štít, tentokrát však ne kolem sebe, ale kolem kouře, a ihned ho prudce srazil, až kouř zcela zmizel.

„Zajímavé,“ podotkla Vena. „Myslela jsem si, kdovíjak silné to kouzlo je a ty si s ním poradíš jako nic.“

„Dárek od *tvé* paní?“

„Stará se o mě hezky. Je milostivá, tak proč nechceš, aby nám vládla?“

Iryn jí odpověděl jen dalším bleskem, ale se stejným výsledkem jako poprvé.

Zářivě se na něj usmála. „Tak tedy stranou se zdvořilostmi. Jdeme se bít!“

Ze země pod jeho nohama vyrazily kořeny, chytily ho za kotníky i zápěstí a pomalu ho táhly k zemi. Navíc z nich vyrašily trny a zasekly se mu do masa.

Iryn se nesnažil zbavit se jich a raději stlačil vzduch před Venou a potom jej pustil. Vena to nečekala a odletěla pět stop zpět. Její soustředění opadlo a trnité kořínky se stáhly. Během chvilky ale Iryn čelil stejnému kouzlu, jaké právě použil. Než se zvedl a oprášil, řítily se na něj plameny. Postavil jim do cesty ledový štít a chvíli se s Venou přetlačovali.

„Je ti jasné, že já chyby nedělám. S oťukávacími kouzly si to zkoušej na tu svou žačku.“

„Chceš něco nového? Dobře…“ Vyslovil jediné slovo, které mu v tu chvíli vytanulo na mysli. Nikdy předtím ho neviděl ani o něm neslyšel, tím si byl jistý, ale stejně tak věděl, i co s ním dokáže.

Kolem Veny zahořely zelené plameny, ale hned vzápětí je přebyly modré a zmizely. „Je ti jasné, že toto kouzlo je dílem naší paní a proto také ví, jak se mu bránit? A její znalosti jsou teď i mé.“

„Jak by mohly být dílem Černé Magie, když se objevily dávno před ní?“

„Že jsme ji neznali, neznamená, že naše paní nebyla. Ona je věčná.“ Znovu se na něj vyhrnul černý kouř, ale Iryn se nenechal zaskočit a znovu jej odvrátil.

Dál se oťukávali slabšími i silnějšími kouzly, ale bez většího úspěchu. Vzduch mezi nimi jiskřil, hořel, vířil, bouchal a mnoho dalšího, stěny se otřásaly, až měl Iryn strach, že se na ně zřítí, a dvojice dál bojovala. Ani na jednom z nich nebylo vidět, že by jim ubývalo kouzelné síly.

„Krása,“ podotkla Vena sarkasticky při dalším krátkém přerušení. „Budeme dva mágové bojující na život a na smrt dokud nezešediví a jeden z nich nezemře z vysokého věku! Nekonečný souboj dvou nejmocnějších! Jak vzrušující.“

„Ne.“

„Ale no tak! Jsme stejně silní, bratr a sestra, dost znalí, aby se všemu ubránili a dost rádi naživu, abychom nepáchali sebevraždu.“

Iryn hned neodpověděl. Přemýšlel o jejích slovech a věděl, že má pravdu. Neexistovalo kouzlo, které by neuměli odvrátit. Ale se sílou tomu mohlo být jinak. „Víš jistě, že jsi mě nepodcenila?“ Vyslal proti ní kouli jiskřící energie. Jeho sestra kouzlo odvrátila. „A myslíš si, že umět kouzla je totéž, co porozumět jim?“ Vytvořil další dvě koule a spojil je v jednu. Tu potom na sestru vrhl, ale i tentokrát ji dokázala rozptýlit.

„Co to plácáš? Nevíš o magii o nic víc, než já.“

Iryn se ušklíbl. „Nevím. Ale rozumím. Rozumím, že jí nelze porozumět a je stejně sluha jako pán. Pokud mi pomůže teď, udělala by to i po deseti letech souboje.“

Veně se ve tváři objevila nejistota a vrhla po něm pět blesků v řadě. Všechny ale zmizely v jediném zášlehu plamene. Když Iryn začal opakovat jednu a tutéž dvojici slov stále dokola a dokola, udělala Vena mimoděk krůček dozadu. „To neuděláš!“

Nad Irynem zajiskřila první koule elektřiny a vedle ní se hned začala tvořit další. Spojily se a objevila se třetí. Také se s nimi spojila. A potom čtvrtá. A pátá… šestá… desátá… dvacátá. Podržel kouzlo nad hlavou. „Zvládneme to? Síla obranného kouzla musí být stejná jako síla útočného, že? Tak kolik nás zničí? Třicet? Padesát? Sto?“ Slyšel, jak před sebou Vena buduje jeden štít za druhým. „To je marné, sestřičko. Sbohem.“ Potom ze sebe nechal proudit Tarv přímo do zářivé koule, která už byla stejně velká jako on sám.

Užíval si strach ve Veniných očích. Konečně ji měl v hrsti. Konečně *on* řídil její osud. On měl v rukou jejich životy. Zavřel oči. *Občas se začarovaný kruh prostě porušit musí, Ledový draku.* Uvolnil kouzlo.

I přes víčka vnímal, jak svět zalilo ostré bílé světlo. Obklopilo ho příjemné teplo a po zádech mu přeběhl mráz. A potom byl všude klid. Hluboká tma a absolutní ticho. *Je tohle smrt?* uvažoval a neodvažoval se otevřít oči.

Zhluboka se nadechl a ucítil v ústech pachuť krve. Pohlédl na svět…

Byl v jeskyni. Šťastně se usmál. Po Veně nebylo ani stopy, jen na zemi ležel Aryvův přívěsek a kroutil se uprostřed černého plamene. Mohlo to být i její dílo, kdyby se ho snažila oklamat, ale neznámá lehkost na srdci Irynovi říkala, že pomstu dokonal. „A tohle je třetí,“ zašeptal spokojeně. „Nechť otročíš v zemi Černé Magie navěky, Veno Aryvitská.“ Odplivl si.

Otřásl se, když si uvědomil, že konec zřejmě ještě není. Ještě ho čeká jedna pomsta. Rozběhl se po schodech k tahači, vyjel zpátky nahoru a seběhl do přízemí. Zastavil se až před branou, kde už nastal klid a všichni čekali, kdo vyjde jako vítěz. Úplně vpředu stáli Touren, Malvor, Anir a Tysie. Když vyšel ven, hlasitě zavýskli a vyběhli mu vstříc.

„Iryne! Ty…“

Svět se otřásl, obloha potemněla. Všichni čtyři jeho přátelé se začali nechápavě rozhlížet. Jen Iryn věděl, co za tím stojí. Černá Magie vstoupila na Nakryl.

KONEC DRUHÉHO DÍLU
O OSUDU NAKRYLU SE ROZHODNE V DÍLE TŘETÍM
JEŽ PONESE NÁZEV ARYVŮV ODKAZ

Poděkování

Válka o Nakryl je u konce a mě nezbývá než opět poděkovat lidem, kteří se na knize podíleli, mnohdy aniž by o tom sami věděli.

Vždy na prvním místě bude má sestra, která mě k psaní přivedla a i nadále mě podporuje. Neúnavná a dle mého názoru stále pečlivější kritika od Jindřicha Martínka také nesmí být opomenuta. Bez něj by se první díl sotva dočkal alespoň toho malého úspěchu, jehož dosáhl, a druhý díl by byl rovněž o poznání horší. Také děkuji Václavu Laščákovi, jenž rovněž přispěl svým bystrým okem k opravám druhého dílu. Velký dík patří rovněž Jarmile Kafarové, jejíž nadšení prvním dílem a pobídky k brzkému vydání dílu druhého mě nemálo motivovaly k práci, k níž občas chyběla potřebná chuť. A dík patří i všem ostatním, kdo mi větší či menší měrou poskytli zpětnou vazbu na mou knihu, také těm, kteří byli ochotni naslouchat, o čem bude druhý díl, poradili mi, když jsem si právě nevěděl s něčím rady, nebo mě jinak podpořili. Dále děkuji lidem z nakladatelství Nová Forma, že umožnili a zprostředkovali tisk této knihy. Největší dík za pomoc přímo s knihou patří pochopitelně opět ilustrátorce Petře Karlíkové, která jí dodala tu správnou vizáž.

Mé závěrečné díky patří Tobě čtenáři, za to že jsi do mě vložil svou důvěru a přečetl si i druhý díl Irynova příběhu. Pevně doufám, že se Ti líbil a vydržíš se mnou tedy až do samého konce trilogie.

O autorovi

Martin Vavruša se narodil 12. června 1995. V jedenácti letech se nechal inspirovat knihou Eragon od Christophera Paoliniho k napsání vlastního fantastického příběhu. Ač první námět byl jen napodobeninou zmíněného díla, nedal se odradit a o pouhé dva roky později se pouští do tvorby první verze Ztracených Legend. Odmítnutí prvního nakladatele v prosinci 2011 ho donutilo k zamyšlení, zda knihu nepřepracovat, a tak začal v létě 2012 psát příběh zcela od začátku. V roce 2015 pak dokončil jak poslední úpravy prvního dílu Prokletí Aryvitu, tak i díl druhý – Válka o Nakryl. V současné době autor pracuje na díle třetím, jež ponese název Aryvův odkaz.